

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

ГЛЕН КУПЪР БИБЛИОТЕКАТА НА МЪРТВИТЕ

ГЛЕН КУПЪР

ИСКАШ ЛИ ДА РАЗБЕРЕШ ДАТАТА
НА СМЪРТТА СИ?!

ГЛЕН КУПЪР БИБЛИОТЕКАТА НА МЪРТВИТЕ

Превод: Венцислав Божилов

chitanka.info

Жертвите като че ли нямат нищо общо помежду си — нито по възраст, нито по произход, нито дори по начина, по който умират. Единственото, което ги свързва, е получената в кутиите им пощенска картичка, обявяваща датата на смъртта им. Тъкмо когато попада на обещаваща следа, агент Пайпър е отстранен от случая.

Той продължава разследването на своя глава и трябва да надхитри безжалостен екип тайни агенти от Зона 51, защитаващи най-голямата тайна на правителството. От средновековния манастир до най-модерната правителствена лаборатория, „Библиотеката на мъртвите“ обхваща векове и континенти, за да ни поднесе едно детайлно проучване върху съдбата, предопределението и изборите, които правим в живота си.

Съвършено съчетание между модерен трилър и историческа загадка.

Джеймс Ролинс

Имената, героите, местата и случките в тази книга са продукт на въображението на автора или са използвани фиктивно и не бива да се смятат за истински. Всяка прилика с действителни събития, места, организации или личности, живи или мъртви, е напълно случайна.

21 МАЙ 2009 Г. НЮ ЙОРК

Дейвид Суишър въртя тракбола на смартфона си, докато не намери имейла от финансовия директор на един от клиентите си. Човекът искаше да се уговорят кога да дойде от Хартфорд да поговорят за обслужването на някакъв кредит. Рутинна работа от онези, които оставяше за вършене по пътя към къщи. Написа отговора, докато колата пълзеше едва-едва по Парк Авеню.

Тих звън обяви пристигането на нов имейл. Беше от жена му. „Имам изненада за теб.“

„Супер! Очаквам я с нетърпение“ — отговори ѝ той.

Тротоарите бяха пълни с нюйоркчани, опиянени от свежия полъх на пролетта. Приглушената вечерна светлина и топлият безтегловен въздух повдигаха духа им и ги караха да крачат по-енергично. Мъже с праметнати през рамо сака и навити ръкави се наслаждаваха на ветреца по голите си ръце, жени с полупрозрачни поли го усещаха по бедрата си. Кръвта определено кипваше. Хормоните, доскоро сковани като кораби в арктическите ледове, сега се понасяха по течението на пролетното топене. Несъмнено в града се очертаваше бурна нощ. Някой беше пуснал с пълна сила „Пролетно тайнство“ на Стравински по уредбата си и ликуващите звуци се лееха от отворения прозорец на високия жилищен блок, за да се смесят с какофонията на улицата.

Всичко това оставаше незабелязано за Дейвид, който бе насочил цялото си внимание към малкия течнокристален дисплей. Той също оставаше незабелязан зад затъмненото стъкло на колата си — тридесет и шест годишен инвестиционен банкер, водещ несъмнено охотен живот, с хубава прическа, лек вълнен костюм от „Барни“ и намръщена физиономия заради деня, минал без никакъв положителен резултат за кариерата, егото или банковата му сметка.

Таксито спря пред сградата на Парк Авеню и Осемдесет и първа, и едва докато изминаваше петте метра от тротоара до входа, той

осъзна, че времето е приятно. С удоволствие напълни дробовете си със свежия въздух и дори успя да се усмихне на портиера.

— Как я караш, Пит?

— Чудесно, господин Суишър. Как беше пазарът днес?

— Същинска касапница — подхвърли Дейвид и мина забързано покрай него. — Дръж си парите под дюшека. — Това бе обичайната им шега.

Деветстайният му апартамент на последния етаж му струваше малко под четири милиона и седемстотин и петдесет хиляди, когато го купи малко след 11 септември. Същински удар. Пазарът беше нервен, продавачите бяха нервни, макар че това си бе скъпоценен камък — изисквана сграда отпреди войната с шестметрови тавани, просторна кухня и работеща камина. При това на Парк Авеню! Обичаше да купува, когато пазарът се срива до дъното — да купува каквото и да било. Точно по този начин се сдоби с повече жилищно пространство, отколкото бе нужно на една бездетна двойка. Трофеят изтръгна от роднините му възклицания на възхита, а това винаги го караше да се чувства адски добре. А пък сега струваше доста над седем и половина милиона, дори да му се наложи да го продаде спешно, така че определено си беше добра сделка. Често си го повтаряше.

Пощенската кутия бе празна.

— Пит, жена ми върна ли се вече? — извика той през рамо.

— Преди десетина минути.

Това беше изненадата.

Куфарчето ѝ лежеше върху купчината писма на масата в хола. Дейвид затвори безшумно вратата и се опита да се промъкне на пръсти, може би дори да се озове зад нея, да опипа гърдите ѝ и да притисне чатал в задника ѝ. Това бе идеята му за забавление. Италианският мрамор прати плана му по дяволите — стъпките му отекнаха, въпреки че носеше меки мокасини.

— Дейвид? Ти ли си?

— Да. Рано си се прибрала — извика той. — Как така?

— Пришпориха даването на показания — отговори тя от кухнята.

Кучето чу гласа му и се втурна с пълна скорост от стаята за гости в другия край на апартамента. Малките му лапи се хлъзнаха по мрамора и пуделът се блъсна в стената като хокеист.

— Блумберг! Как е малкото ми бебче! — зарадва му се Дейвид. Остави куфарчето си и вдигна бялата мъхната топка, която облиза лицето му с розов език, докато махаше ожесточено с рунтава опашка. — Не пишкай върху вратовръзката на татко! Престани. Добро момче, добро момче. Скъпа, Блуми разходен ли е?

— Пит каза, че Рикардо го е извеждал в четири.

Дейвид свали кучето на пода и се зае да подрежда пощата с обичайната си педантичност. Сметки. Отчети. Реклами. Лични съобщения. Негови каталози. Нейни каталози. Списания. Пощенска картичка?

Проста бяла пощенска картичка с името и адреса му, изписани с черни печатни букви. Обърна я.

Имаше дата — 22 май 2009 г. А до нея — изображение, което моментално го разтревожи — характерното очертание на ковчег, висок около два и половина сантиметра, нарисуван на ръка.

— Хелън! Видя ли това?

Жена му влезе в хола — високите токчета чаткаха по мрамора, перфектно прилягащ ѝ тюркоазен костюм „Армани“, двойна огърлица от култивирани перли над едва загатнатата цепка на бюста, перлени обеци, поклащащи се ритмично под оформената при стилист прическа. Великолепно изглеждаща жена, всеки би го признал.

— Какво да съм видяла?

— Това.

Тя погледна картичката.

— Кой я е пратил?

— Няма обратен адрес — отвърна той.

— Клеймото е от Лас Вегас. Познаваш ли някого от Вегас?

— Господи, нямам представа. Имал съм бизнес там, но не мога да посоча конкретен човек на прима виста.

— Може да е някаква реклама или промоция на нещо — предположи тя, връщайки му картичката. — Утре в кутията ще се появи нещо друго и нещата ще се изяснят.

Повярва ѝ. Беше умна и обикновено преценяваше правилно нещата. Но все пак...

— Доста лош вкус. Някакъв шибан ковчег. Представи си само.

— Не го вземай толкова присърце. И двамата сме у дома в цивилизовано време. Не е ли страхотно? Искаш ли да идем в „Тути“?

Той постави картичката върху купчината с реклами и я сграбчи за задника.

— Преди или след като полудуваме? — попита я с надеждата, че отговорът ще бъде „След“.

Картичката тормозеше Джордж през цялата вечер, макар че повече не повдигна темата. Мислеше си за нея, докато чакаше десерта, докато се прибираха вкъщи, веднага след като свърши в Хелън, докато извеждаше Блуми колкото да се изпишка преди да си легнат. Това бе последната му мисъл и когато заспа, докато Хелън четеше до него и синкавото сияние на електронната ѝ книга осветяваше слабо тъмните ъгли на голямата спалня. Ковчезите не му даваха мира. Когато беше на девет, петгодишният му брат умря от тумор на Уилмс и малкият ковчег на Бари от полиран махагон, положен на пиедестала в параклиса, го преследваше и до ден-дневен. Който и да му бе пратил картичката, можеше да бъде наречен само по един начин — пълен скапаняк.

Изключи будилника петнадесет минути преди да звънне в 5:00. Пуделът скочи от леглото и започна лудешки да гони опашката си, както правеше всяка сутрин.

— Добре, добре — прошепна му той. — Идвам!

Хелън продължи да спи. Банкерите тръгват на работа часове преди юристите, така че сутрешното извеждане на кучето беше негова работа.

Няколко минути по-късно Дейвид поздрави нощния портиер, докато Блумберг опъваше каишката в сутрешния хлад. Вдигна ципа на якето си догоре и пое по обичайния маршрут — нагоре до Осемдесет и втора, където кучето неизменно свършваше по-голямата част от работата си, после на изток към Леке, отбиване покрай току-що отворения „Старбъкс“ и обратно към Осемдесет и първа и дома. Парк Авеню рядко оставаше пусто и тази сутрин по него се движеха доста такситата и камиони.

Умът му работеше непрекъснато — намираше идеята за „разпускане“ за нелепа. Винаги работеше върху едно или друго, но докато приближаваше Осемдесет и втора, не се бе концентрирал върху никаква конкретна тема — мислите му се въртяха около различните задачи, за които трябваше да се погрижи. Пощенската картичка, слава

Богу, беше забравена. Докато завиваше по застрашително тъмната улица с високи дървета, градските му инстинкти за оцеляване почти го накараха да промени маршрута — замисли се за миг дали да не продължи по Осемдесет и трета, но мъжкарят в него нямаше да му позволи да се покаже като слабак.

Вместо това пресече на северната страна на Осемдесет и втора, за да може да държи под око тъмнокожото хлапе, което се моташе по тротоара на двайсетина метра пред него. Ако хлапето също пресечеше, щеше да стане ясно, че е в опасност, и можеше да вдигне Блуми и да побегне. В училище беше спринтьор и все още беше в отлична форма. Маратонките му бяха здраво завързани. Така че майната му, и в най-лошия случай щеше да се оправи.

Хлапето тръгна към него от другата страна на улицата — дългурест тип с вдигната качулка, така че Дейвид не можеше да види очите му. Надяваше се да се появи кола или друг пешеходец, но улицата си остана все така пуста — само двама мъже и едно куче, всичко бе толкова тихо, че чуваше как новите гуменки на хлапето скърцат по паважа. Блоковете тънеха в мрак, обитателите им все още спяха. Единствената сграда с портиер беше недалеч от Лексингтън. Пулсът му се ускори, когато двамата се изравниха. Не срещнаха погледи. Продължи да върви. Хлапето също. Разстоянието помежду им се увеличаваше.

Позволи си да се озърне през рамо и издиша с облекчение, когато видя хлапето да изчезва зад ъгъла по Парк Авеню. Ама че съм пъзльо, помисли си. При това мнителен.

Между двете пресечки Блуми подуши любимото си местенце и тръгна да прикляква. Дейвид така и не разбра защо е чул хлапето чак когато се озова почти до него. Може би се беше разсеял с мисълта за първата си среща с шефа на капиталовия пазар или гледаше как кучето намира мястото си, или пък си спомняше начина, по който Хелън беше свалила сутиена си. А може пък хлапето да имаше дарба да се прокрадва безшумно. Но всичко това бе без значение.

Получи удар в слепоочието и рухна на колене. За миг бе по-скоро очарован, отколкото уплашен от неочакваното насилие. Ударът размъти главата му. Гледаше как Блуми приключва с акането. Чу нещо за пари и усети как чужди ръце бъркат в джобовете му. Видя острие пред лицето си. Усети как свалят часовника му, после и пръстена. И

тогава си спомни за пощенската картичка, проклетата пощенска картичка, и чу собствения си глас.

— Ти ли я изпрати?

Стори му се, че хлапето отвърна:

— Да, аз я изпратих, скапаняк такъв.

ЕДНА ГОДИНА ПО-РАНО КЕЙМБРИДЖ, МАСАЧУЗЕТС

Уил Пайпър пристигна по-рано, за да пийне на бара преди да дойдат останалите. Претъпканият ресторант недалеч от Харвард Скуеър се наричаше ОМ и Уил сви здравите си рамене при вида на модната еkleктична азиатска атмосфера. Не беше от любимите му места, но заведението поне имаше бар, а барманът можеше да предложи скок с лед, така че все пак отговаряше на минималните му изисквания. Погледна подозрително артистично изваяната каменна стена зад бара, блестящите плоски екрани с видео изкуство и синкавите неонов лампи и се запита какво ли прави тук.

Само преди месец вероятността да присъства на купона по случай двайсет и пет години от завършването на колежа клонеше към нула, а ето че сега отново беше тук, в Харвард, заедно със стотици четиридесет и седем четиридесет и осем годишни състуденти, и се питаше как ли са минали най-добрите години от живота им. Като добър адвокат Джим Зекендорф неуморно го придумваше и преследваше по имейла наред с останалите, докато накрая всички вдигнаха ръце и се предадоха. Не че смяташе да участва в пълната програма. Никой не можеше да го накара да посети с випуск 1983 Търсенчънъри Тиътър, но все пак се съгласи да дойде от Ню Йорк и да вечеря с някогашните си съквартиранти, да преспи у Джим в Уестън и на сутринта да си тръгне обратно. За нищо на света нямаше намерение да пропилее заради призраци от миналото повече от два дни от отпуската си.

Чашата му беше празна, преди барманът да приключи с изпълняването на следващата поръчка. Уил издрънча с леда, за да привлече вниманието му, но вместо това привлече вниманието на жена. Стоеше зад него и размахваше двайсетачка към бармана — ослепителна брюнетка на трийсет и няколко. Долови тръпчивия ѝ парфюм, преди тя да се наведе над широкия му гръб и да попита:

— Когато го повикате, ще ми поръчат ли едно шардоне?

Обърна се. Пищните ѝ гърди бяха на нивото на очите му, както и двадесетдоларовата банкнота в изящните ѝ пръсти.

— Ще ви почерпя — каза той на гърдите, след което повдигна поглед и видя красиво лице с лек грим на очите и блестящи червени устни, точно както ги харесваше. Долови силните вибрации на свободна жена.

— Благодаря — весело отвърна тя, прибра парите и се вмъкна в тясното пространство, което ѝ направи той, отмествайки мъничко стола си настрана.

Няколко минути по-късно усети потупване по рамото си.

— Нали ви казах, че ще го намерим в бара!

На гладкото, почти женствено лице на Зекендорф бе цъфнала огромна усмивка. Все още имаше достатъчно коса, за да поддържа еврейските си къдрици, и Уил си спомни за миг първия ден на Харвард Ярд през 1979 г., когато русият здравеняк от Флорида, който се чувстваше като риба на сухо, се запозна с кльощавото рошаво хлапе със самоуверената походка на местен, родено да носи пурпур. Съпругата на Зекендорф беше до него — или поне Уил предположи, че изненадващо внушителната жена с широки бедра е онова хилаво момиче, което видя на сватбата им през 1988 г.

Зекендорф водеха след себе си Алекс Динърщайн и приятелката му. Алекс имаше дребно здраво тяло и безупречен загар, който го караше да изглежда най-млад от всички, и подчертаваше телосложението си със скъп европейски костюм и стърчаща от джоба на самото носна кърпичка, бяла и ослепителна като зъбите му. Намазаната му с гел коса беше права и черна като на първокурсник и Уил заподозря, че е боядисана — също като неговата. Д-р Динърщайн трябваше да бъде млад заради красавицата до него — като слязъл от корица на списание модел с дълги крака и фигура, която едва не накара Уил да забрави новата си позната, оставена да отпива неловко от виното си.

Зекендорф забеляза неудобството на дамата.

— Уил, няма ли да ни запознаеш? — Уил се усмихна стеснително.

— Още не сме стигнали дотам — измърмори той. Алекс изсумтя разбиращо.

— Името ми е Джилиън — каза жената. — Пожелавам ви приятно прекарване.

Понечи да си тръгне и Уил безмълвно ѝ подаде визитката си.

Тя я погледна и за миг на лицето ѝ се изписа изненада:

СПЕЦИАЛЕН АГЕНТ УИЛ ПАЙПЪР
ФЕДЕРАЛНО БЮРО ЗА РАЗСЛЕДВАНЕ.

След като останаха сами, Алекс показно го претърси.

— Май никога не е виждала завършило в Харвард ченге, а, приятел? Това в джоба ти пицов ли е, или просто се радваш да ме видиш?

— Начукай си го, Алекс. И аз те обичам.

Зекендорф ги подкара нагоре по стълбите към ресторанта, но се сети, че са с един по-малко.

— Някой да е виждал Шакълтън?

— Сигурен ли си, че още е жив? — поинтересува се Алекс.

— Имам косвени доказателства — отвърна Зекендорф. — Имейлите му.

— Няма да дойде. Мразеше ни — заяви Алекс.

— Мразеше теб — поправи го Уил. — Нали ти го омота със скоч за шибаното легло.

— И ти беше там, доколкото си спомням — изкикоти се Алекс.

Ресторантът бръмчеше от оживените разговори — приятно осветено помещение с непалски статуетки и релефен Буда на стената. Масата им с изглед към Уинтроп Стрийт ги очакваше, но не беше празна. На края ѝ седеше самотен мъж и нервно опипваше салфетката си.

— Я, кой бил тук! — възкликна Зекендорф.

Марк Шакълтън вдигна изплашено поглед, сякаш очакваше с ужас срещата. Малките му, близко разположени очи, частично скрити от козирката на каскета му, се стрелкаха наляво-надясно и ги изучаваха. Уил го позна моментално, макар да бяха минали повече от двайсет и осем години, откакто изгубиха връзка след първата им година в колежа. Същото мършаво лице, което го караше да прилича на гол череп, същите напрегнати устни и остър нос. Марк не приличаше на тийнейджър дори когато беше такъв — сякаш направо беше пораснал до присъщата му средна възраст.

Четиримата съквартиранти бяха странна компания — Уил, непретенциозният атлет от Флорида; Джим, бързо говорещото хлапе от Бруклин; Алекс, побърканият на тема секс медик от Уисконсин; и Марк, затвореният компютърджия от недалечния Лексингтън. Бяха натъпкани в квартира в Холуърти, на северния полюс на покрития със зеленина Харвард Ярд — две мънички спални с тесни вишки и обща стая с горе-долу сносни мебели, благодарение на богатите родители на Зекендорф. Онзи септември Уил беше пристигнал последен, тъй като имаше тренировки с футболния отбор. Алекс и Джим вече се бяха сприятелили и когато Уил помъкна чувала си през прага, двамата се захиляха и посочиха към другата спалня. Марк вече беше заел долното легло и седеше като закован, сякаш се страхуваше да помръдне.

— Здравсти, как си? — беше го попитал Уил с широка южняшка усмивка на изсеченото си като с длето лице. — Колко тежиш, Марк?

— Шейсет и три — бе отвърнал подозрително Марк, полагайки усилия да погледне в очите извисяващото се над него момче.

— Аз пък съм сто и два по шорти. Сигурен ли си, че искаш тежкият ми задник да виси на половин метър над главата ти на тази паянтова вишка?

Марк бе въздъхнал дълбоко и без да каже нищо, му бе отстъпил леглото, с което нещата си дойдоха на мястото.

Подхванаха хаотичен разговор за съученици, започнаха да изравят спомени, смееха се на неловки моменти, поръсени с пиперливи подробности, и гафове. Двете жени бяха тяхната публика и повод за допълнителни обяснения и приказки. Зекендорф и Алекс, които си бяха останали приятели, играеха ролята на конферансиета и си прехвърляха думата като комедианти в нощен клуб. Уил не успяваше да поддържа темпото им, но спокойният му, бавен разказ на спомените от прекараната заедно година грабна всички. Само Марк си мълчеше и любезно се усмихваше, докато останалите се смееха, отпиваше от бирата си и опитваше от азиатската кухня. Съпругата на Зекендорф беше натоварена от мъжа си да прави снимки и редовно обикаляше масата и ги тормозеше със светкавицата.

Съквартирантите първокурсници са като нестабилно химично съединение. При първата промяна на обстановката връзките помежду им се разпадат и молекулите се разлитат на всички страни. На втората година Уил се премести в Адамс Хаус заедно с други футболисти,

Зекендорф и Алекс останаха заедно в Левърет Хаус, а Марк получи самостоятелна стая в Куриър. От време на време Уил засичаше Зекендорф на общите лекции, но като цяло всеки бе поел по своя път. След завършването Зекендорф и Алекс останаха в Бостън и понякога се чуваха с Уил, обикновено след като прочетяха нещо за него във вестника или го виждаха по телевизията. Никой не бе помислил нито веднъж за Марк. Той напълно изчезна и ако не беше чувството за отговорност на Зекендорф и имейл адреса на Марк в страницата на випуска, някогашният им съквартирант щеше да си остане част от миналото.

Алекс разправяше за изпълнението си с двете близначки от Лесли Колидж — нощта, която уж предизвикала интереса му към гинекологията, — когато партньорката му насочи разговора към Уил. Леко пиянските клоунади на Алекс започнаха да й идват в повече и тя час по час хвърляше погледи към едрия рус мъж срещу нея, който неуморно поглътеше уиски след уиски, сякаш беше безалкохолно.

— И как се случи така, че постъпихте във ФБР? — попита го моделът, преди Алекс да започне поредната история за себе си.

— Ами, не бях достатъчно добър футболист, за да продължа като професионален състезател.

— Сериозно? — Изглеждаше искрено заинтригувана.

— Не зная — меко отвърна Уил. — Нямах много възможности за избор след дипломирането. Приятелите ми тук знаеха какво искат — Алекс и неговата медицина, Зек и правото му, а Марк продължи в Масачузетския технологичен институт, нали? — Марк кимна. — Върнах се за няколко години във Флорида, преподавах и бях треньор, след което се отвори свободно място в службата на окръжния шериф.

— Баща ти беше в правозащитните органи — спомни си Зекендорф.

— Заместник-шериф на Панама Сити.

— Още ли е жив? — попита съпругата на Зекендорф.

— Не, почина преди доста време. — Уил отпи от уискито си. — Явно е било в кръвта ми и съм се движил в посоката на най-малкото съпротивление, така че продължих. След време на шефа ми му стана неудобно, че има за заместник някакъв умник от Харвард, и затова се постара да се отърве от мен, като ме накара да кандидатствам в Куонтико. И ето че дори не успях да се огледам, а пенсията е пред мен.

— Кога правиш двайсет години стаж? — поинтересува се Зекендорф.

— След малко повече от две години.

— И после какво?

— Като изключим риболова, нямам представа.

Алекс беше зает да налива от поредната бутилка вино.

— Имаш ли идея колко прочут е този задник? — попита той приятелката си.

Тя ухапа стръвта.

— Не. Колко сте прочут?

— Не съм прочут.

— Дрън-дрън! — възкликна Алекс. — Нашият приятел тук се очертава като най-добрия специалист по профили на серийни убийци в историята на ФБР!

— Не, не, изобщо не е така — категорично възрази Уил.

— Колко убийци си пипнал? — попита Зекендорф.

— Не знам. Няколко.

— Няколко! Все едно аз да кажа, че съм направил няколко вагинални прегледа — викна Алекс. — Казват, че ти си човекът. Непогрешимият.

— Май имаш предвид папата.

— Хайде стига, четох някъде, че можеш да психоанализираш човек за по-малко от половин минута.

— Не ми е нужно толкова време да преценя теб, приятел, но, честно казано, не бива да вярваш на всичко написано.

Алекс сръчка приятелката си.

— Послушай ме, внимавай с този тип. Истински феномен е.

На Уил много му се искаше да смени темата. В кариерата му имаше някои нелицеприятни моменти и нямаше желание да седи на стари лаври.

— Май всички сме се справили доста добре предвид несигурното ни начало. Зек е виден корпоративен юрист, Алекс стана професор по медицина... Да оставим нас, хайде да разберем нещо за Марк. Какво стана с теб през всичките тези години?

Преди Марк да успее да оближе устни и да отговори, Алекс се намеси отново и влезе в старата си роля на мъчителя от тайфата.

— Да, хайде да чуем. Сигурно Шакълтън е станал някакъв дотком милиардер със собствен боинг 737 и баскетболен отбор. Да не би ти да си открил клетъчния телефон или нещо подобно? Нали все пишеше нещо в лаптопа си, все седеше затворен в стаята си. Какво правеше там, като изключим прелистването на стари броеве „Плейбой“ и прахосването на носни кърпички?

Уил и Зекендорф не успяха да се сдържат и се изписаха — наистина на времето хлапето купуваше цели кутии „Клинекс“. Но още в следващия миг Уил се почувства виновен, когато Марк го прониза с поглед, сякаш му казваше: „И ти ли, Бруте?“

— Работя в областта на компютърната сигурност — почти прошепна Марк в чинията си. — За съжаление, не съм милиардер. — Вдигна очи и добави с надежда: — Освен това пиша от време на време.

— За някоя компания ли работиш? — любезно попита Уил с надеждата да изкупи греха си.

— Работих за няколко преди, но сега съм по-скоро в твоето положение. Работя за правителството.

— Сериозно? Къде?

— В Невада.

— Живееш във Вегас, нали? — обади се Зекендорф.

Марк кимна, явно разочарован, че никой не обърна внимание на това, че пише.

— В коя област? — попита Уил и когато вместо отговор получи мълчалив поглед, добави: — От правителството?

Изпъкналата адамова ябълка на Марк се раздвижи, когато преглътна.

— В една лаборатория. Секретно е.

— Шак има тайна! — ликуващо възкликна Алекс. — Сипете му още едно! Да му развържем езика!

Зекендорф изглеждаше заинтригуван.

— Хайде, Марк, не можеш ли да ни кажеш нещо за работата си?

— Съжалявам.

Алекс се наведе напред.

— Обзалагам се, че някой от ФБР може да разбере какви ги вършиш.

— Не ми се вярва — малко самодоволно отвърна Марк.

Зекендорф не се отказа и продължи да мисли на глас.

— Невада, Невада... Единствената секретна правителствена лаборатория, за която съм чувал в Невада, е в пустинята... Как се казваше... Зона 51? — Зачака отрицание, но вместо това Марк го погледна с безизразната физиономия на опитен картоиграч. — Само не ми казвай, че работиш в Зона 51!

Марк се поколеба, след което отговори многозначително:

— Не мога да говоря за това.

— Еха — слисано възкликна красавицата. — Нали там изучаваха летящите чинии и разни подобни неща?

Марк се усмихна загадъчно като Мона Лиза.

— Кажете ли ви, ще трябва да ви убие — обади се Уил.

Марк енергично тръсна глава и сведе очи. В погледа му нямаше нищо весело. Гласът му стържеше по начин, който разтревожи Уил.

— Не. Ако ви кажа, други хора ще ви убият.

22 МАЙ 2009 Г. СТЕЙТЪН АЙЛЪНД, НЮ ЙОРК

Консуела Лопес бе уморена и измъчвана от болка. Намираше се на кърмата на ферибота за Стейтън Айленд, на обичайното си място до изхода, за да може да слезе бързо. Ако изпуснеше автобус 51 в 22:45, щеше да ѝ се наложи да чака дълго следващия на спирката при терминала Сейнт Джордж. Деветте хиляди конски сили на дизеловите двигатели предаваха вибрациите си на крехкото ѝ тяло и я унасяха, но тя бе твърде подозрителна към останалите пътници, за да си позволи да затвори очи — боеше се, че може да се прости с чантата си.

Вдигна подутия си ляв глезен на пластмасовата пейка, но отпусна петата си върху вестник. Да сложи обувката си направо върху седалката щеше да бъде грубо и неприлично. Беше изкълчила глезена си, когато се препъна в кабела на собствената си прахосмукачка. Чистеше офис в долен Манхатън и това бе краят на един дълъг ден и една още по-дълга седмица. Слава Богу, че неприятният инцидент се случи в петък и разполагаше с уикенда, за да се възстанови. Не можеше да си позволи да пропусне работен ден и се молеше до понеделник всичко да бъде наред. Ако в събота вечер още я болеше, щеше да отиде на сутрешната меса в неделя и да помоли Дева Мария да ѝ помогне да се излекува бързо. Освен това искаше да покаже на отец Рохас странната пощенска картичка, която бе получила, и да уталожи страховете си във връзка с нея.

Консуела бе невзрачна на вид жена, която говореше съвсем малко английски, но беше млада и имаше приятна фигура, поради което винаги беше нащрек за евентуални опити за сближаване. През няколко реда с лице към нея седеше млад латинос в сив суичър и непрекъснато ѝ се усмихваше, и макар че отначало Консуела се чувстваше неудобно, нещо в белите му зъби и живите му очи я подтикна да му се усмихне любезно в отговор. Това се оказа достатъчно. Той се представи и прекара последните десет минути от пътуването до нея, като ѝ съчувстваше за нараняването.

Когато фериботът пристана, Консуела скочи на кея, като не прие предложението за помощ. Младежът учтиво тръгна на няколко крачки зад нея, макар че тя се движеше със скоростта на костенурка. Предложи ѝ да я закара до дома ѝ, но тя отказа — и дума не можеше да става. Но тъй като фериботът бе закъснял с няколко минути, а и придвижването ѝ бе бавно, тя изпусна автобуса си и размисли. Младежът ѝ се виждаше свестен. Бе забавен и се отнасяше с уважение към нея. Накрая тя прие предложението му и се прекръсти за сигурно, докато той отиваше да вземе колата си от паркинга.

Докато приближаваха отбивката към дома ѝ на Фингърборд Роуд, настроението му се промени и Консуела започна да се тревожи. Тревогата се смени със страх, когато той подмина на пълна скорост улицата ѝ, без да обръща внимание на протестите ѝ. Продължи да кара мълчаливо по Бей Стрийт, след което рязко зави наляво и се насочи към парка „Артур фон Брайсън“.

В края на тъмната улица тя плачеше, а той крещеше и размахваше сгъваем нож. Накара я да излезе от колата и я задържа за ръка, като я заплаши да я наръга, ако започне да вика. Вече не му пукаше за навехнатия ѝ глезен. Накара я да тича през храстите към водата. Тя трепереше от болката, но бе твърде уплашена, за да издаде и звук.

Тежката, мрачна маса на моста „Верацано-Нароус“ се издигаше пред тях застрашително. Наоколо не се виждаше жива душа. Излязоха на една полянка и той я събори на земята и грубо изтръгна чантата ѝ. Тя захлипа и мъжът ѝ нареди да си затваря устата. Прерови вещите ѝ и прибра няколко долара. После намери бялата пощенска картичка с нарисувания на ръка ковчег и датата — 22 май 2009 г. Погледна я и се усмихна садистично.

— *Usted me piensa le envoi esto?* — попита той. Мислиш ли, че аз съм ти пратил това?

— *No se* — изхлипа тя, клатейки глава. Не знам.

— *Bien, le estoy enviando esto* — със смях каза той, като разкопчаваше колана си. Е, аз го изпратих.

10 ЮНИ 2009 Г. НЮ ЙОРК

Уил предполагаше, че още не се е върнала, и подозренията му се потвърдиха в мига, когато отвори вратата и остави пътната чанта и куфарчето си.

Апартаментът си оставаше в състоянието отпреди идването на Дженифър. Ароматните свещи. Нямаше ги. Постелките върху столовете в трапезарията. Нямаше ги. Извезаните възглавнички. Нямаше ги. Дрехите ѝ, обувките, козметиката, четката за зъби. Нямаше ги. Завърши вихрената си обиколка в спалнята и отвори хладилника. Дори тъпите бутилки витаминизирана вода ги нямаше.

Беше завършил двудневния извънградски курс по трениране на чувствителността, който му бяха наложили при последния преглед на способностите му. Ако се случеше Дженифър да се върне, щеше да изпробва някои нови техники върху нея, но нея все още я... нямаше.

Разхлаби вратовръзката си, отърва се от обувките и отвори малкото барче под телевизора. Пликът бе пъхнат под бутилката му „Джони Уокър“ черен етикет, на същото място, където го беше намерил в деня, когато се беше изнесла. На него с характерния ѝ женски почерк пишеше „Майната ти“. Наля си голяма доза, вдигна крака на масичката за кафе и заради миналите дни препрочете писмото, което разкриваше за него неща, които и без това знаеше. Някакво тракане отвлече вниманието му — поставената в рамка снимка се бе съборила върху крака му.

Беше от Зекендорф — съквартирантите първокурсници при сбирката им миналото лято. Предната година я нямаше.

Час по-късно в размътената му от алкохола глава се намести една от сентенциите на Дженифър — толкова си сбъркан, че си безнадежден случай.

Безнадежден случай, повтори си той. Интересна концепция. Непоправим. Неспасяем. Без шанс за възстановяване или съществено подобрене.

Включи телевизора и заспа на дивана.

Безнадежден или не, в 8:00 на следващата сутрин Уил вече бе на работното си място и преравяше списъка пристигнали имейли. Написа няколко отговора и прати съобщение до инспекторката си Сю Санчес, за да ѝ благодари за мениджърските ѝ способности и предвидливост да го прати на семинара, от който току-що се бе върнал. Чувствителността му се бе повишила с четиридесет и седем процента, подчерта той, и очакваше тя в най-скоро време да види съществените подобрения. Подписа се с „Чувствено, Уил“ и натисна бутона „Изпрати“.

Трийсет секунди по-късно телефонът иззвъня. Линията на Санчес.

— Добре дошъл у дома, Уил — сладникаво поздрави тя.

— Радвам се, че отново съм тук, Сюзан — отвърна той. Южняшкият му акцент почти беше изчезнал за всичките години далеч от Флорида.

— Става ли да минеш насам?

— Кога ще ти бъде удобно, Сюзан? — настойчиво попита той.

— Веднага! — И прекъсна връзката.

Седеше зад старото му бюро в бившия му кабинет, откъдето благодарение на Мохамед Атта се откриваше хубав изглед към Статуята на свободата, но това не го раздразни толкова, колкото нацупената физиономия на строгото ѝ мургаво лице. Санчес беше маниак на тема упражнения и четеше справочници и наръчници за мениджъри, докато тренираше. Винаги го беше привличала физически, но тази кисела физиономия и официалният ѝ тон с типичните за латиносите носови нотки притъпиха интереса му.

— Сядай — припряно рече тя. — Трябва да поговорим, Уил.

— Сюзан, ако смяташ да ме кастриш, готов съм да го понеса като професионалист. Правило номер шест — или беше четири? — гласи: „Когато имаш чувството, че те провокират, не реагирай прибързано. Спри и си помисли за последствията от действията си, след което подбери внимателно думите си, като обръщаш внимание на реакцията на човека или хората, които те предизвикват.“ Бива си ме, а? Имам и

удостоверение. — Усмихна се и скръсти ръце над оформящото се шкембе.

— Днес не съм в настроение за остроумията ти — уморено отвърна тя. — Имам проблем и ми трябва помощта ти за решаването му.

Кое то в превод от шефски означава: ще бъдеш праметнат.

— За теб? Всичко. Стига да не е свързано с голотии или да не прецака последните ми четиринайсет месеца.

Тя въздъхна и замълча, оставяйки Уил с впечатлението, че се придържа към правило номер четири или шест. Той много добре знаеше, че Санчес го смята за най-проблемното си дете. Всички в службата знаеха причината.

Уил Пайпър. На четиридесет и осем, девет години по-възрастен от Санчес. Бивш неин шеф, преди да бъде изритан от мениджърското място и отново да бъде понижен до специален агент. На времето главозамайващо хубав, висок близо метър и осемдесет и пет, с яки плещи, електриковосини очи и по момчешки рошава руса коса, преди алкохолът и бездействието да придадат на плътта му консистенцията и бледнотата на набухващо тесто. Някогашен перко, преди да се превърне в приказлив и досаден охлюв, чакащ да му свърши работното време.

— Джон Мюлер получи удар преди два дни — изгърси направо тя. — Докторите казват, че ще се възстанови, но ще трябва да лежи в болницата. Отсъствието му, особено сега, е проблем за отдела. С Бенджамин и Роланд вече го обсъдихме.

Уил се възхити на новината.

— Мюлер? Та той е по-млад и от теб! При това шибан маратонец. Как точно *той* ще получи удар?

— Имал дупка в сърцето, която никой досега не забелязал — отвърна тя. — Малък съсирек от крака му минал през нея и се озовал право в мозъка му. Така ми казаха. Доста е плашещо, че могат да се случат подобни неща.

Уил ненавиждаше Мюлер. Самодоволен, жилав скапаняк. Всичко в него бе като по учебник. Абсолютно непоносимият кучи син пускаше саркастични подмятания в лицето му за някогашната издънка — и си въобразяваше, че е недосегаем, тъй като всички гледаха на Уил като на

прокажен. Първото, което му дойде наум, бе надеждата, че копелето ще върви и говори като бавноразвиващ се до края на живота си.

— Господи, ама че нещастие — каза на глас.

— Искаме да поемеш случая „Апокалипсис“.

Нужни му бяха неимоверни усилия да се сдържи и да не й каже да си го начука.

Случаят си беше тъкмо за него от самото начало. Беше направо скандално, че не му го предложиха още щом се появи в отдела. А ето че той, един от най-добрите специалисти по серийни убийци в историята на Бюрото, беше пренебрегнат при разследването на един от най-забележителните случаи в неговата юрисдикция. Вероятно това беше мерило за степента, до която бе съсипана кариерата му. На времето грубото подминаване го жегна жестоко, но успя сравнително бързо да го преодолее и да убеди самия себе си, че е отървал кожата.

Намираше се на финалната права. Пенсионирането бе като блещукащ воден мираж в пустинята, само трябва да протегнеш ръка и ще го докоснеш. Беше приключил с амбициите и желанието да се изтъкне, с политиката в службата, с убийствата и смъртта. Беше уморен, самотен и заседнал в град, който не харесваше. Искаше да се прибере у дома. С пенсия.

Замисли се за лошата страна на новината. „Апокалипсис“ бързо се превърна в най-важния случай за отдела и изискваше здраво напъгане, на каквото не се беше подлагал от години. Дългите работни дни и провалените уикенди не бяха пречка. Благодарение на Дженифър, разполагаше с всичкото време на света. Проблемът бе очевиден, защото (както би казал на всеки, който го попита) вече просто не му пукаше. Трябва да кипиш от амбиции, за да разрешиш случай на серийни убийства, а този пламък отдавна беше угаснал. Късметът също бе от значение, но от личен опит знаеше, че успяваш само ако се изгърбиш от бачкане и създадеш условия, в които късметът да свърши капризната си работа.

А освен това партньорът на Мюлер бе млада специална агентка, излязла само преди три години от Куонтико и така пропита с амбиции и всеотдайност към Бюрото, че му приличаше на някакъв религиозен фанатик. Беше я засичал да снове из двајсет и третия етаж, да върви устремно по коридорите, дотолкова лишена от чувство за хумор, предана и вземаща се на сериозно, че само от гледката му призляваше.

Наведе се напред. Лицето му бе станало с цвят на пепел.

— Виж какво, Сюзан — започна той, повишавайки тон, — идеята не е добра. Този кораб вече отплава. Трябваше да ми възложиш случая преди няколко седмици, но знаеш ли какво? Постъпи правилно. Вече това не е от полза за мен, не е от полза за Нанси, за отдела, за Бюрото, за данькоплатците, за жертвите и за шибаните бъдещи жертви! Знаеш го не по-зле от мен!

Тя стана да затвори вратата, след което се върна на мястото си и сложи крак върху крак. Шумоленето на чорапите ѝ едва не го разсея от тирадата му.

— Добре, ще говоря по-тихо — предложи той, — но най-вече това не е от полза за теб. Ти си на пистата. Ти ръководиш отдела за големите обири и тежките престъпления, а този случай е на второ място по публичност в Ню Йорк! Ако онзи задник бъде спипан под твое ръководство, ще продължиш нагоре. Ти си жена, от етническо малцинство, и след няколко години ще станеш заместник-директор в Куонтико, а защо не и старши специален агент във Вашингтон. Само небето може да ти бъде граница. Така че не прецаквай всичко, като въвлечеш мен, това е приятелският ми съвет.

Погледът ѝ можеше да смрази и тиня.

— Определено оценявам наставленията ти, Уил, но не мисля, че бих се доверила на съвети от човек, който спъва работата на другите. Повярвай ми, идеята никак не ми харесва, но вече я обсъдихме. Бенджамин и Роланд отказват да извадят когото и да било от отдела за борба с тероризма, а в „Длъжностни престъпления“, „Организирана престъпност“ и останалите отдели никой не е работил по подобни случаи. Не искат да им пратят някой парашутист от Вашингтон или от друга служба. Така ще се изложат. Това е Ню Йорк, а не Кливланд. От нас се очаква да действаме здраво. Ти имаш подходящата основа — непоносим характер, върху който ще трябва да поработиш, но и необходимата квалификация. Така че случаят е твой. Ще бъде последното ти голямо разследване, Уил. И ще излезеш от играта с фанфари. Погледни на нещата от тази страна.

Той опита друг подход.

— Ако спипаме онзи тип утре, което няма как да стане, ще бъде история до времето, когато влезе в съда.

— В такъв случай ще се явиш като свидетел. Дотогава командировъчните сигурно ще бъдат доста добри.

— Много смешно. Ами Нанси? Това ще я отрови. Искаш да изиграе ролята на жертвения агнец ли?

— Тя е като оръдие. Може да се справя със себе си, може да се справи и с теб.

Уил намусено се отказа да спори.

— Ами боклукът, върху който работя сега?

— Ще го разпръсна. Няма проблем.

Това беше. Край. Демокрацията няма, а напускането или уволняването не бяха възможни решения. Четиринайсет месеца. Четиринайсет шибани месеца.

В рамките на два часа животът му се промени. Офис мениджърът се появи с оранжеви щайги, за да прибере и изнесе от кабинната му папките по делото, върху което работеше. На тяхно място пристигнаха папките на Мюлер за „Апокалипсис“ — кутии документи, събрани през седмиците преди лепкавата бучка тромбоцити да превърне няколко милиметра от мозъка му в каша. Уил ги погледна, сякаш бяха смърдящи купчини лайна, и изпи още една чаша преварено кафе, преди да благоволи да избере напосоки една и да я отвори.

Още преди да я види, я чу как си прочиства гърлото пред входа на кабинката му.

— Здравсти — каза Нанси. — Май ще трябва да работим заедно.

Нанси Липински беше напъхана в тъмносив костюм. Беше й малко тесен и я стягаше в кръста, така че шкембето й изпъкваше неприятно над колана. Беше дребничка, метър и шейсет с токчетата, но според преценката на Уил трябваше да свали по няколко кила отвсякъде, дори от мекото си кръгло лице. Имаше ли изобщо скули под тези меса? Нямаше здравото телосложение на обичайните випускници, които бълваше Куонтико. Запита се как ли е минала изпита по физическа подготовка в академията. Там не си поплюваха и момичетата не можеха да минат метър. Все пак не беше непривлекателна. Кестенявата й коса, практично подстригана до яката, гримът и червилото бяха подбрани така, че да подчертават деликатно

оформения ѝ нос, хубавите устни и живите лешникови очи, а одеколонът ѝ определено щеше да привлече вниманието му, ако беше използван от друга жена. Но неговото внимание беше привлечено от жалния ѝ поглед. Наистина ли би могла да се привърже към такава кръгла нула като Мюлер?

— Какво смяташ да правиш? — риторично попита той.

Моментът подходящ ли е?

— Виж, Нанси, папките току-що пристигнаха. Какво ще кажеш да ми дадеш един-два часа, може би до следобед, след което да поговорим?

— Става, Уил. Просто исках да ти кажа, че макар да съм разстроена за Джон, нямам намерение да се отказвам от случая. Никога не сме работили заедно, но се запознах с някои от случаите ти и знам какви приноси имаш. Винаги търся начини да се усъвършенствам, така че твоят опит ще бъде изключително важен за мен...

Уил се усети, че е по-добре да задуши този начин на дрънкане още в зародиш.

— Фен ли си на „Сайнфелд“?

— Телевизионния сериал ли?

Той кимна.

— Случвало ми се е да хвана някоя серия — подозрително отговори тя.

— Създателите на сериала са установили основни правила за героите и именно тези правила го отличават от останалите комедии от този род. Искаш ли да знаеш какви са те? Защото ще се прилагат и към нас с теб.

— Разбира се, Уил! — енергично отвърна тя, явно изгаряща от желание да погълне поредния урок.

— Правилата са: никакво учене и никакви прегръдки. Ще се видим по-късно, Нанси — безизразно завърши той.

Докато тя стоеше и явно се чудеше дали да отговори, или да си тръгне, се чуха приближаващи стъпки — сякаш жена се мъчеше да тича на високи токчета.

— Тревога, Сю — мелодраматично се обади Уил. — Май има нещо за нас.

В техния бранш информацията даваше на притежателя ѝ временна власт, а Сю Санчес винаги изгаряше от желание да научи нещо преди всички останали.

— Добре, че ви заварвам и двамата — поде тя и набута Нанси в кабинката. — Стана още едно! Седмо по ред, в Бронкс. — Беше развълнувана почти като влюбено момиче. — Заминавайте там, преди онези от Петдесет и пети участък да са оплескали нещата.

Изкараният от търпение Уил разпери ръце.

— Господи, Сюзан, та аз още не знам нищичко за предишните шест!

Нанси побърза да се намеси.

— Хей, просто си представи, че това е първото! Нищо работа! Пък и по пътя ще те въведе в останалите.

— Нали ти казах, Уил — усмихна се жестоко Сю. — Като оръдие е.

Уил взе един стандартен за отдела черен форд „Експлорър“, излезе от подземния гараж на Либърти Плаза 26 и пое по еднопосочните улици, докато не излезе на север, по бързото платно на магистрала „Рузвелт“. Колата беше в ред и се движеше гладко, трафикът не беше претоварен и обикновено му харесваше да се измъкне от офиса. Ако беше сам, сигурно щеше да кривне някъде и да се позабавлява, но случаят не беше такъв. Нанси Липински седеше до него с бележник в ръка и му изнасяше лекции, докато минаваха под линията за Рузвелт Айлънд, а вагоните на трамвая бавно се плъзгаха над нахъдрените черни води на Ийст Ривър.

Беше възбудена като сексуален маниак на порно купон. Това бе първият ѝ случай на серийни убийства, черешката на всички убийства и решителният момент в напълващата ѝ кариера. Влачеше делото, защото беше любимка на Сю и бе работила и преди с Мюлер. Двамата се спогаждаха много добре и Нанси винаги беше готова да подкрепи крехкото му его. „Джон, толкова си умен! Джон, на това му се казва фотографска памет! Джон, иска ми се да можем да проведем разпит като теб.“

Уил полагаше усилия да я слуша. Беше сравнително безболезнено да погълне наведнъж събраните за три седмици данни,

но мислите му се отклоняваха и главата му все още страдаше от снощния копнеж по „Джони Уокър“. Все пак успя да влезе бързо в течение. През последните две десетилетия беше ръководил осем големи случая и бе участвал в разкриването на безброй други.

Първият бе в Индианаполис, по време на първото му разпределение, когато беше горе-долу на годините на Нанси. Убиецът бе извратен психар, който обичаше да гаси цигари в клепачите на жертвите си, докато един изхвърлен фас не реши случая. Когато втората му жена Иви започна работа в института за следдипломна квалификация в Дюк, той си издейства преместване в Рейлиг. Не след дълго друга откачалка с бръснач започна да избива жени във и около Ашвил. Девет мъчителни месеца и пет разфасовани жертви по-късно този също падна в ръцете му. Изведнъж Уил стана известен; беше де факто специалист. Последва втори развод и той беше запратен в отдела за тежки престъпления, в групата на Хал Шеридън — човекът, който беше обучил цяло поколение агенти как да изготвят профили на серийни убийци.

Шеридън беше студенокръвен като риба, напълно лишен от емоции и толкова отдаден на работата си, та в отдела се шегуваха, че ако във Вирджиния започнат серийни убийства, Хал ще бъде сред главните заподозрени. Възлагаше националните случаи внимателно, като гледаше да има сходство между начините на мислене на престъпниците и на агентите. На Уил даваше изключително брутални и изпълнени с насилие случаи, в които убийците изливаха беса си върху жени. Помисли си само.

Рецитациите на Нанси започнаха да разпръскват мъглата. Трябваше да признае, че фактите се оказаха адски интересни. От медиите имаше най-обща представа за какво става дума. Че кой не знаеше? Това беше *новината*. Както и можеше да се очаква, именно пресата измисли прякора — Убиецът на Апокалипсиса. Лаврите отнесе „Пост“. Смъртният му враг „Дейли Нюз“ оказа съпротива за няколко дни с контрапредложението ПОЩЕНСКИ КАРТИЧКИ ОТ АДА, но скоро капитулира и започна да тръби АПОКАЛИПСИС на първите си страници.

Според Нанси върху картичките не бяха намерени сходни отпечатащи; подателят явно беше използвал гладки ръкавици, може би латексови. Върху две от картичките имаше няколко отпечатаща, които

не принадлежаха на жертвите, и в момента агентите на ФБР се занимаваха с пощенските служители между Лас Вегас и Ню Йорк. Самите картички бяха най-обикновени — съвсем бели, с размери осем на дванайсет сантиметра, каквито можеха да се купят от всяка будка. Върху тях беше печатано с мастиленоструен фотопринтер на „Хюлет Пакард“, а такива имаше с десетки хиляди; картичката трябваше да се подаде два пъти на принтера, за да се печата и върху двете страни. Шрифтът беше стандартен за всеки компютър с „Майкрософт Уърд“. Очертанията на ковчега вероятно бяха дело на една и съща ръка, използвала черен тънкописец „Пентел“, каквито имаше със стотици милиони. Гърбовете на картичките бяха самозалепващи се, пробите за ДНК не бяха дали резултат. И шестте били изпратени на 18 май и обработени в централния пощенски клон на Лас Вегас.

— Значи нашият човек е имал предостатъчно време да прелети от Вегас до Ню Йорк, но би го затруднило, ако е решил да пътува с кола или влак — намеси се Уил. Прекъсването изненада Нанси, тъй като тя не беше сигурна дали изобщо я слуша. — Сдоби ли се с пътническите списъци на всички преки и с прекачване полети от Вегас до „Ла Гуардия“, „Кенеди“ и „Нюарк“ между осемнайсети и дваисет и първи?

Тя вдигна очи от бележника.

— Питам Джон дали да не го направим! Отговори, че не си струвало труда, защото някой би могъл да пусне картичките вместо самия убиец.

Уил избибипка на една твърде бавна за вкуса му кола и когато тя не отстъпи, я задмина агресивно отдясно. Не успя да скрие сарказма си.

— Изненада! Мюлер е постъпил грешно. Серийните убийци почти никога нямат съучастници. Понякога могат да убиват по двойки, подобно на вашингтонските снайперисти или стрелците от Финикс, но това е адски рядко. Осигуряване на логистична поддръжка за престъпленията? Това е първата им грижа. Тези типове са единаци.

Нанси пишеше усърдно.

— Какво правиш? — попита я той.

— Водя си бележки.

Господи, това да не е някакво училище, помисли си.

— Така и така си взела химикалката, запиши си и следното — ехидно ѝ каза Уил. — Ако убиецът все пак е прекосил страната не със самолет, провери продадените билети за експреси по главните пътища.

Тя кимна и попита предпазливо:

— Искаш ли да продължа?

— Слушам те.

Всичко се свеждаше до това — шест жертви, четирима мъже и две жени, на възраст от осемнайсет до осемдесет и две. Три в Манхатън и по една в Бруклин, Стейтън Айлънд и Куинс. Днешната щеше да е първата в Бронкс. Във всички случаи постановката бе една и съща. Жертвата получава пощенска картичка с дата един-два дни напред, върху която е нарисован ковчег, и в крайна сметка среща смъртта си на въпросната дата. Две наръгвания, едно прострелване, едно нагласено да изглежда като поемане на свръхдоза хероин, едно блъскане от кола, качила се на тротоара и след това избягала, и едно изхвърляне от прозорец.

— И какво каза Мюлер за това? — попита Уил.

— Мислеше, че убиецът иска да ни обърка, като не се придържа към определен модел.

— А ти какво смяташ?

— Мисля, че е необичайно. Не е като в учебниците.

Уил си представи учебниците ѝ по криминалистика: подчертани с жълт маркер пасажи, спретнати бележки по полетата, дребен почерк.

— Разполагаме ли с данни за жертвите? — попита той. — Има ли връзка помежду им?

На пръв поглед между жертвите нямаше нищо общо. Компютърджиите във Вашингтон правеха кръстосан матричен анализ с надеждата да намерят допирни точки (компютърна версия от Кевин Бейкър на шеста степен), но засега без резултат.

— Сексуални посегателства?

Нанси прелисти бележника си.

— Само едно, тридесет и две годишна жена от мексикански произход, Консуела Пилар Лопес, в Стейтън Айлънд. Била изнасилена и наръгана.

— Искам да започнем оттам, след като приключим в Бронкс.

— Защо?

— Можеш да научиш много неща за един убиец по начина, по който се отнася към жена.

Намираха се на магистрала „Брукнер“ и пътуваха на изток през Бронкс.

— Знаеш ли къде отиваме? — попита той.

Тя затърси в бележника си.

— Съливън Плейс 847.

— Благодаря! Нямам абсолютно никаква представа къде е това — излая Уил. — Знам къде е стадионът на „Янките“. Точка. Не знам нищо друго за шибания Бронкс.

— Моля те, не ругай — остро го укори тя с тона на каращ се прогимназиален учител. — Имам карта. — Разгъна я, проучи я за момент и се огледа. — Трябва да отбием на булевард „Брукнер“.

Известно време пътуваха в мълчание. Уил я чакаше да продължи разясненията си, но тя се взираше напред с каменна физиономия.

Накрая той я погледна и забеляза, че долната ѝ устна трепери.

— Какво? Да не си ми бясна, че хвърлих Ш-бомбата, мамка му?

Тя го погледна печално.

— Различен си от Джон Мюлер.

— Господи — промърмори той. — Толкова време ли ти трябваше да го разбереш?

Продължиха на юг по Ийст Тремънт и минаха покрай сградата на Петдесет и пети участък на Баркли Авеню — грозна ниска постройка с твърде малко места за паркиране за многобройните патрулни коли около нея. Термометърът пълзеше към двадесет и седем градуса и улицата бе залята от пуерториканци, които мъкнеха найлонови пазарски пликове, бутаха бебешки колички или просто се мотаеха с долепени до ушите мобилни телефони, влизаха и излизаха от бакалии, кръчми и евтини сексшопове. Жените показваха гола плът. Имаше прекалено много едри мацки по бюстиета и шорти, клатушкащи се насам-натам като охранени гъски. Наистина ли си мислят, че изглеждат апетитно? — запита се Уил. В сравнение с тях спътницата му приличаше на супермодел.

Нанси бе забила нос в картата и се мъчеше да не се издъни като навигатор.

— На третата пресечка вляво — каза тя.

Съливън Плейс се оказа доста неудобно място за убийство. Патрулни коли, необозначени автомобили и линейки се бяха наблъскали около местопрестъплението и задръстваха улицата. Уил спря до едно младо ченге, което се опитваше да играе ролята на регулировчик, и му показва значката си.

— Господи — изстена ченгето. — Не знам къде да ви сложа. Защо не заобиколите? Може би ще намерите място зад ъгъла.

— Зад ъгъла — повтори като папагал Уил.

— Да, да заобиколите. Нали се сещате, няколко десни завоя.

Уил изключи двигателя, излезе и метна ключовете на ченгето. Чакащите на опашка автомобили моментално надуха клаксони като побеснели.

— К'во правите! — изрева ченгето. — Не мога да напусна това място!

Нанси продължаваше да седи ужасена в колата.

— Хайде, да се заемаме — извика ѝ Уил. — И запиши номера на значката на полицай Кюнео в малкото си тефтерче, в случай че реши да направи нещо неприлично на държавна собственост.

— Задник — измърмори ченгето.

На Уил страшно му се искаше да подхване кавга и това хлапе му беше добре дошло.

— Виж какво — процеди той, кипнал от ярост. — Ако харесваш мизерната си работа, не се ебавай с мен! Но ако не ти пука, давай. Хайде де! Опитай!

Двама гневни мъже с издути вени, лице в лице.

— Уил! Ще тръгваме ли? — умолително се обади Нанси. — Нямаме време.

Ченгето поклати глава, качи се във форда, подкара го към пресечката и го паркира пред една детективска кола. Все още задъханият Уил смигна на Нанси.

— Знаех си, че ще намери място за паркиране.

Беше миниатюрна жилищна сграда на три етажа от мръснобели тухли, натрупани една върху друга някъде през четиридесетте. Фоайето бе мрачно и потискащо, с шахматно наредени черни и бели плочки по пода, мръсни бежови стени и голи жълти електрически крушки. Екшънът се беше развил във и около апартамент 1А, на партера вляво. В дъното на коридора, недалеч от шахтата за боклуци,

стояха членовете на семейството — различни поколения, обединени в мъката си. Жена на средна възраст тихо плачеше, мъжът ѝ в работни ботуши се опитваше да я успокои, млада жена в напреднала бременност седеше на плочките и се възстановяваше от хипервентилация, малко момиченце в къса рокличка гледаше объркано, а двама старци в развлечени ризи клатеха глави и чешеха четините си.

Уил се провря през полуотворената врата на апартамента, следван от Нанси. Намръщи се — бяха се събрали прекалено много готвачи и разваляха манджата. На площ седемдесет и пет квадрата се бяха набутали поне дузина души и астрономически увеличаваха шансовете да замърсят местопрестъплението. С Нанси по петите направи бързо разузнаване и колкото и да беше учудващо, никой не им обърна внимание, нито понечи да попита какво правят тук. Дневната. Стари мебели и вехтории. Двайсетгодишен телевизор. Извади химикалка от джоба си и с нейна помощ отмести пердето, за да надникне през прозореца — процедура, която повтори във всяка стая. Кухнята. Чиста и спретната. Без мръсни чинии в мивката. Банята, също добре подредена, миришеше на пудра за крака. Спалнята. Твърде претъпкана с говорещи полицаи, за да може да види нещо освен дебели, мъртви, сиви и покрити с петна крака до разхвърляно легло. Едното стъпало бе наполовина пъхнато в пантоф.

— Кой е главният тук? — викна Уил.

Моментално се възцари тишина.

— Кой пита? — Оплешивяващ детектив с грамадно шкембе и тясна униформа се отдели от тълпата и застана до вратата на спалнята.

— ФБР — отвърна Уил. — Аз съм специален агент Пайпър.

Нанси изглеждаше засегната, че не е представена.

— Детектив Чапман, Петдесет и пети участък. — Полицаят протегна голяма топла лапа с тежестта на тухла. Миришеше на лук.

— Детектив, какво ще кажете да разчистим това място, за да можем да огледаме добре местопрестъплението?

— Моите момчета почти приключиха. После мястото е ваше.

— Да го направим още сега, става ли? Половината от хората ви не носят ръкавици. Никой не носи калцуни. Забъркват истинска каша, детектив.

— Никой нищо не пипа — започна да се оправдава Чапман. Забеляза, че Нанси си води бележки, и попита нервно: — Тя коя е, ваша секретарка ли?

— Специален агент Липински — представи се Нанси и помахна сладко с бележника си. — Бихте ли ми казали малкото си име, детектив Чапман?

Уил едва сдържа усмивката си.

Чапман нямаше намерение да се замесва в разправии с федералните. Щеше да бучи и вилнее, но това щеше да е само загуба на време и в крайна сметка щеше да се окаже губещ. А животът бе твърде кратък за подобни безсмислени битки.

— Добре, слушайте всички! — обърна се той към хората си. — Дойдоха от ФБР и искат всички да излязат, така че си събирайте нещата и ги оставете да си свършат работата.

— Кажете им да оставят пощенската картичка — обади се Уил.

Чапман бръкна в джоба на куртката си и извади бяла картичка в затворено пликче.

— У мен е.

Когато стаята се разчисти, огледаха трупа заедно с детектива. Вътре беше доста топло и във въздуха вече се долавяха първите миризми на разложението. За застреляна жертва кръвта бе изненадващо малко — няколко петна върху сплъстената сива коса, струйка по лявата буза; благодарение на артериалното налягане от ухото бе бликнало малко ручейче, което се стичаше по шията и капеше по зеления като мъх килим. Жената лежеше по гръб, на една стъпка от разхвърляното легло със завивка на цветчета, облечена в розова памучна нощница, навличана най-малко хиляда пъти. Очите ѝ, вече изсъхнали като кокал, бяха отворени и се взираха сякаш нагоре. Уил беше виждал безброй трупове, много от които бяха тъй брутално обезобразени, че в тях нямаше почти нищо човешко. А тази възрастна дама изглеждаше доста добре — приятна пуерториканска баба, която сякаш можеше да бъде съживена, стига да я разтърсиш по-здравословно по рамото. Погледна към Нанси да прецени как реагира в присъствието на мъртвец.

Тя си водеше записки.

— Както виждам аз нещата... — започна Чапман.

Уил вдигна ръка и детективът млъкна наред изречението си.

— Специален агент Липински, защо не ни кажеш какво се е случило тук?

Лицето на младата жена пламна и бузите ѝ сякаш станаха още по-пълни. Руменината плъзна по шията и изчезна под деколтето на бялата ѝ блуза. Нанси преглътна и облиза устни с върха на езика си. Започна бавно, но ускори темпото, докато подреждаше мислите си.

— Ами, убиецът вероятно е идвал тук и преди — не задължително в самия апартамент, достатъчно е било само да обиколи сградата. Решетката на единия от прозорците в кухнята е откачена. Трябваше да го огледам по-добре, но се обзалагам, че черчевето е изгнило. Но дори и да се е крил в алеята, убиецът не би рискувал да извърши всичко за една нощ, особено ако е искал да нанесе удара си на датата от пощенската картичка. Върнал се е снощи и е продължил с измъкването на решетката. После е срязал прозореца с елмаз и е дръпнал резето. Оставил е малко пръст от алеята по пода в кухнята и хола, а също така тук и там.

Посочи двете петна по килима. Чапман беше стъпил на едното. Детективът се дръпна назад, сякаш беше радиоактивно.

— Жертвата явно е чула нещо, защото се е надигнала и се е опитала да обуе пантофите си. Но преди да успее да го направи, убиецът е влязъл в стаята ѝ и я е застрелял от упор в лявото ухо. Оръжието е с малък калибър, вероятно дваисет и втори. Куршумът е все още в черепа ѝ, няма изходна рана. Не мисля, че е имало сексуално посегателство, но все пак трябва да проверим. Освен това трябва да разберем дали няма нещо откраднато. Стаята няма вид на разграбена, но не виждам чантата ѝ. Убиецът вероятно е излязъл оттам, откъдето е влязъл. — Замълча за момент и сбърчи чело. — Това е. Мисля, че е станало така.

Уил се намръщи, остави я да се поизпоти малко, след което рече:

— Да, и аз мисля същото. — Нанси заби поглед в обувките си. Приличаше на първокласничка, отговорила правилно на учителката. — Детектив, съгласен ли сте с партньора ми?

Чапман сви рамене.

— Нищо чудно да е станало точно така. Да, сигурен съм, че пистолетът е бил дваисет и втори калибър.

Този си няма абсолютно никаква представа, помисли си Уил.

— Знаете ли дали е било откраднато нещо?

— Дъщеря ѝ твърди, че ѝ липсва чантата. Тя я е намерила сутринта. Пощенската картичка е била на кухненската маса, наред с другата поща.

Уил посочи бедрата на бабата.

— Била ли е изнасилена?

— Откъде да знам! Може би щяхме да сме наясно, ако не бяхте изхвърлили медиците — намусено рече Чапман.

Уил приклекна и внимателно повдигна нощницата ѝ с химикалката. Надникна в получената се палатка и видя бельото на възрастната дама. Беше си непокътнато.

— Май не — каза той. — Да видим картичката.

Разгледа я внимателно от двете страни, след което я подаде на Нанси.

— Шрифтът същият като на останалите ли е?

Тя потвърди.

— „Куриер“, дванайсет пункта — определи Уил.

Нанси го попита откъде знае. Изглеждаше силно впечатлена.

— Спец по шрифтовете съм — саркастично рече той и прочете на глас: — Ида Габриела Сантяго.

Чапман вметна, че според дъщеря ѝ жертвата никога не е използвала второто си име.

Уил се изправи и се протегна.

— Добре, бива ни. Запечатайте апартамента, докато не пристигне следователският екип на ФБР. Ще се обадим, ако се появи нужда.

— Имате ли някакви следи към този хахо? — попита Чапман.

Мобилният телефон на Уил засвири „Одата на радостта“ от джоба му.

— Абсолютно нищо, детектив, но днес е първият ми ден по този случай — отговори той, докато вадеше апарата. — Пайпър.

Заслуша се и поклати глава няколко пъти.

— Не дъжд, а същински порой. Кажи, да не би случайно Мюлер да се е възстановил като по чудо?... Жалко. — Прекъсна връзката и се обърна към Нанси. — Готова ли си за дълга нощ, партньоре?

Нанси закима като кукла с движеща се глава. Явно обръщението „партньоре“ ѝ харесваше, при това много.

— Санчес беше — обясни ѝ той. — Имаме още една картичка, но този път нещата са различни. С днешна дата е, но получателят е все

оце жив.

12 ФЕВРУАРИ 1947 Г. ЛОНДОН

Ърнест Бевин беше връзката, посредникът. Единственият член на кабинета, служил в две правителства. За Клемънт Атли, премиера на лейбъристите, Бевин бе логичният избор.

— Ърнест — бе казал Атли на външния си министър, докато седяха пред горящата камина на Даунинг Стрийт. — Поговори с Чърчил. Кажи му, че лично го моля за помощ.

По плешивата глава на Атли бяха избили капчици пот и Бевин гледаше с неудобство как една струйка се стичаше по високото му чело и клюнообразния нос.

Заповедта бе приета. Никакви въпроси, никакви възражения. Бевин беше войник, стар лидер на лейбъристите, един от основателите на най-големия профсъюз на Великобритания — този на транспортните и общите работници. С типичния си прагматизъм, преди войната той бе един от малцината лейбъристи, които се съгласиха да сътрудничат на консервативното правителство на Уинстън Чърчил, и се бе обявил срещу пацифисткото крило на Партията на труда.

През 1940 г., докато подготвяше нацията за война и сформираше коалиционно правителство, Чърчил направи Бевин министър на труда и националните служби, давайки му големи пълномощия в областта на икономиката във военни условия. Бевин мъдро успя да намери баланс между военните и цивилните нужди и създаде своя собствена армия от петдесет хиляди души, взети от въоръжените сили да работят във въгледобива — Момчетата на Бевин. Чърчил имаше много високо мнение за него.

А после дойде ударът. Само седмици след триумфалната победа мъжът, когото руснаците наричаха британския булдог, изгуби съкрушително изборите през 1945 г., претърпя крах от Лейбъристката партия на Клемънт Атли и бе захвърлен от електорат, който не му вярваше, че може да възстанови държавата. Човекът, който бе казал:

„Ние ще защитаваме нашия остров на всяка цена, ще се бием по бреговете, ще се бием по сушата, по полята, по улиците, но никога няма да се предадем“, слезе от голямата сцена на политиката, потиснат и обезкуражен. Чърчил мрачно поведе опозицията след поражението си, но повече предпочиташе да стои в любимия си Чартуел, където пишеше стихове, рисуваше с акварел и хвърляше хляб на черните лебеди.

Сега, година и половина по-късно, Бевин, вече външен министър на Атли, беше в дълбока нелегалност в очакване на по-твърдия си шеф. Беше студено, затова си остана със закопчано палто върху подплатения си зимен костюм с жилетка. Беше солиден мъж с оредяваща сива коса, зализана назад и намазана с помада, с месесто лице и заформяща се двойна брадичка. Нарочно беше избрал това потайно място за среща, за да прати психологическото си послание. Въпросът можеше да се окаже важен. Секретен. Ела веднага, без да се бавиш.

Посланието не бе останало незабелязано от Чърчил, който нахълта в стаята, огледа се безцеремонно и заяви:

— Защо искахте да идвам на това забравено от Бога място?

Бевин стана и с махване на ръка освободи високопоставения военен, който съпровождаше бившия министър-председател.

— В Кент ли бяхте?

— Да, в Кент бях! — Чърчил замълча за момент. — Никога не съм си помислял, че отново ще стъпя тук.

— Няма да ви подканвам да си свалите палтото. Студено е.

— Винаги си е било такова — отвърна Чърчил.

Двамата се ръкуваха хладно, след което Бевин го настани на масата, върху която лежеше червената папка с печата на премиера.

Намираха се в бункера на Джордж Стрийт, където Чърчил и военният му кабинет бяха прекарвали по-голямата част от войната. Помещенията бяха изградени в мазето на сградата на Службата по труда, притисната между парламента и Даунинг Стрийт. Подсилен с чували пясък и бетон, бункерът вероятно щеше да оцелее и при пряко попадение, каквото така и не получи.

Седяха един срещу друг на голямата правоъгълна маса в заседателната зала, където Чърчил привикваше най-доверените си съветници, без да се интересува дали е ден или нощ. Помещението беше мрачно и неприветливо, със застоял въздух. До него бе стаята с

картите, където все още лежах планове на военните действия, както и личната спалня на Чърчил, която все още си вонеше на пури, макар че последната бе загасена много отдавна. По-надолу по коридора в стария килер за метли се намираше свързочната с трансатлантическата телефонна линия, където апаратът с кодово име „Сайсали“ кодираше разговорите между Чърчил и Рузвелт. Доколкото Бевин знаеше, апаратурата все още работеше. Нищо не се бе променило от деня, когато помещенията бяха тихомълком опразнени след победата над Япония.

— Искате ли да обиколите? — попита Бевин. — Мисля, че генерал-майор Стюарт има ключове.

— Не искам — рязко отвърна Чърчил. Вече започваше да губи търпение. Бункерът го изнервяше. — Вижте какво, защо не пристъпим направо към въпроса? Какво искате?

Бевин зарецитира заученото си въведение.

— Появи се проблем — доста неочакван, доста необичаен и доста деликатен. Правителството трябва да подходи към него изключително внимателно и дискретно. Тъй като е свързан с американците, премиерът се запита дали не се намирате в много по-добра позиция спрямо тях, за да му помогнете лично по този въпрос.

— Аз съм в опозиция — ледено рече Чърчил. — Защо да му помагам за каквото и да било освен да опразни Даунинг Стрийт и да ми върне кабинета?

— Защото сте най-големият патриот, когото е раждала някога нашата нация. И защото човекът, когото виждам пред себе си, го е грижа повече за добруването на британските поданици, отколкото за политическите изгоди. Поради това смятам, че може би ще пожелаете да помогнете на правителството.

Чърчил изглеждаше объркан — много добре осъзнаваше, че го подвеждат.

— В какво сте се забъркали, по дяволите? Че да апелирате към патриотизма ми? Хайде, разкажете каква попара сте надروбили.

— Ситуацията е обобщена на тези страници — каза Бевин и кимна към червената папка. — Може би бихте се съгласили да се запознаете. Носите ли очилата си за четене?

Чърчил опипа джоба на самото си.

— Нося ги. — Надяна телените очила на грамадната си глава. — А вие какво, ще седите и ще въртите палци ли?

Бевин кимна и се облегна на простия дървен стол. Гледаше как Чърчил изсумтя и отвори папката. Гледаше го как прочете първия абзац. Гледаше го как свали очилата си и попита:

— Това някаква шега ли е? Наистина ли очаквате, че ще повярвам на подобно нещо?

— Не е шега. Да, невероятно е. Но не е измислица. По-нататък ще видите предварителния отчет на военното разузнаване за извършеното по потвърждаване на откритията.

— Не очаквах точно такова нещо.

Бевин кимна.

Преди да продължи с четенето, Чърчил запали пура. Старият му пепелник все още беше на масата.

От време на време мърмореше нещо неразбираемо. Веднъж възкликна: „Остров Уайт, за Бога!“ По едно време стана да се разтъпче и да запали отново. Непрекъснато мръщеше чело и хвърляше бързи въпросителни погледи към Бевин, а десет минути по-късно беше привършил с папката. Свали очилата, прибра ги в джоба си и дръпна силно от хаванската си пура.

— Участвам ли?

— Определено да, но не зная подробностите — сериозно отвърна Бевин.

— А вие? — попита Чърчил.

— Не съм се интересувал.

Изведнъж Чърчил се оживи и стана такъв, какъвто го беше виждал толкова много пъти в тази стая. Кръвта му кипеше.

— Това не бива да се разгласява! Едва сме се събудили от един ужасен кошмар. Подобно нещо само ще ни хвърли в още по-голям мрак и хаос.

— Точно така смятаме и ние.

— Кой е в течение? До каква степен може да се контролира информацията?

— Кръгът е малък. Като изключим премиера, аз съм единственият от министрите. Само трима-четирима офицери знаят достатъчно, за да съберат две и две. Разбира се, да не забравяме професор Атууд и екипа му.

Чърчил изсумтя.

— Това е проблем. Прави бяхте да ги изолирате.

— И накрая — продължи Бевин, — американците. Предвид специалните ни отношения, сметнахме за уместно да информираме президента Труман, но бяхме уверени, че съвсем малко от техните са в течение.

— Това ли е причината да се обърнете към мен? Заради янките?

Най-накрая на Бевин му стана достатъчно топло, за да свали палтото си.

— Ще бъда напълно откровен с вас. Премиерът иска вие да се заемете с Труман. Отношенията им не са от най-добрите. Правителството иска да възложи тази задача на вас. Не желаем да се въвличаме дългосрочно. Американците предложиха да вземат всички материали и след доста обсъждания сме на мнение, че е по-добре да се съгласим. Не са ни необходими. Явно американците имат какви ли не идеи, но не искаме да знаем за тях. Трябва да работим здраво за възстановяването на страната и не можем да си позволим нито разсейването, нито отговорността, ако се разчуе, нито пък разходите. Трябва да вземем решение и относно Атууд и останалите. Молим ви да се заемете с този въпрос не като лидер на опозицията, не като политическа фигура, а заради личните ви способности на морален лидер.

Чърчил кимаше.

— Умно. Много умно. Сигурно е *ваша* идея. Аз бих постъпил по същия начин. Вижте, приятелю, можете ли да ми гарантирате, че това няма да бъде използвано срещу мен в бъдеще? Смятам да ви бия на следващите избори и не ми се иска да ме торпилирате по такъв начин.

— Имате уверенията ми — отвърна Бевин. — Този въпрос е по-важен от политиката.

Чърчил стана и плесна с ръце.

— Тогава съм съгласен. Ще се обадя утре сутринта на Хари, ако успеете да го уредите. После ще се заема с Атууд.

Бевин прочисти пресъхналото си гърло.

— Надявам се, че ще се заемете по-скоро с професор Атууд. Той е надолу по коридора.

— Значи е тук! И искате да го направя още сега? — невярващо попита Чърчил.

Бевин кимна и стана малко припряно, сякаш се канеше да побегне.

— Ще ви оставя да го направите и лично ще докладвам на премиера. — Спря за момент, за да придаде по-голяма тежест на думите си. — Генерал-майор Стюарт ще бъде ваш адютант. Ще ви помага, докато проблемът бъде решен и всички материали — изнесени от британска територия. Това приемливо ли е?

— Да, разбира се. Ще се погрижа за всичко.

— Благодаря. Правителството ви е задължено.

— Да, да, всички ще ми благодарят с изключение на жена ми, която ще ме убие, че съм пропуснал вечерята — умислено рече Чърчил. — Доведете Атууд.

— Искате да го видите ли? Не мислех, че е абсолютно задължително.

— Не става въпрос какво искам или не искам. Май нямам друг избор.

Джефри Атууд седеше пред най-прочутия човек на света с ужасно объркана физиономия. Беше добре сложен и жилав от годините работа на открито, но цветът на кожата му бе жълтеникав като на болен. Макар да бе само на петдесет и две, последните събития сякаш го бяха състарили с цяло десетилетие. Чърчил забеляза лекото треперене на ръката му, когато мъжът поднесе чашата чай с мляко към устните си.

— Задържан съм против волята ми вече почти две седмици — каза Атууд. — Съпругата ми е в пълно неведение. Петима от колегите ми също бяха задържани, сред тях има една жена. Моите уважения, господин премиер, но това е скандално. Един от членовете на екипа ми, Реджиналд Сандърс, почина. Всички сме травмирани от тези събития.

— Да, наистина е скандално — съгласи се Чърчил. — И травмиращо. Съобщиха ми за Сандърс. Все пак несъмнено ще се съгласите, професоре, че всичко това е крайно необичайно.

— Е, да, но...

— Какво правехте по време на войната?

— Опитът ми беше използван пълноценно, господин премиер. Бях зачислен в полка, натоварен със запазването и каталогизирането на антиките и произведенията на изкуството, заграбени от нацистите от музеите на континента.

— Аха — кимна Чърчил. — Добре, добре. А след демобилизацията сте продължили научните си занимания.

— Да. Аз съм Бътърфийлд професор по археология и старини в Кеймбридж.

— И разкопките ви на остров Уайт са били първите след войната, така ли?

— Да, правих сондажи на обекта и преди войната, но в момента разкопките са в друг сектор.

— Разбирам.

Чърчил посегна към кутията с пури.

— Искате ли? — предложи той. — Не? Надявам се, нямате нищо против. — Драсна клечка кибрит и запафка яростно, докато стаята не се изпълни с дим. — Знаете къде се намираме, нали, професоре?

Атууд го погледна с недоумение.

— Малцина непосветени са стъпвали в тази стая. Аз самият изобщо не предполагах, че ще я видя отново, но бях повикан едва ли не от заточение, така да се каже, за да се справя с малката криза.

— Разбирам значението на откритието, господин премиер, но не мисля, че освобождаването на мен и на хората ми е проблем — запротестира Атууд. — Ако е криза, тя е изфабрикувана.

— Да, приемам гледната ви точка, но други биха реагирали по различен начин — студено отбеляза Чърчил и тонът му разтревожи професора. — Залогът в случая е много висок. Трябва да се вземат предвид евентуалните последици. Не можем да ви позволим да публикувате находките си в някое проклето списание, нали разбирате!

Атууд се задави от дима и на няколко пъти се закашля, за да прочисти гърлото си.

— Мисля си за това ден и нощ откакто ни арестуваха. Моля да имате предвид, че именно аз се обърнах към властите. Не съм изтичал да разгласявам каквото и да било на журналистите. Готов съм да сключа тайно споразумение и съм сигурен, че мога да убедя колегите си да направят същото. Това би трябвало да успокои всякакви тревоги.

— Това, сър, е много уместно предложение и смятам да го обмисля. Знаете ли, по време на войната вземах множество трудни решения в тази стая. Решения на живот и смърт... — Гласът му замря, когато си спомни едно от тях. Ужасният избор да позволи на Луфтвафе да бомбардират с фугасни бомби Ковънтри, без да заповяда евакуация. Ако го беше направил, нацистите щяха да се досетят, че англичаните са разбили шифрите им. Стотици цивилни загинаха. — Имате ли деца, професоре?

— Две момичета и едно момче. Най-голямото е на петнадесет.

— Е, не се съмнявам, че ще искат да видят баща си колкото се може по-скоро.

Атууд се развълнува и очите му се напълниха със сълзи.

— Вие бяхте вдъхновение за всички нас, господин премиер, герой за всички, а днес сте герой за мен. Благодаря ви от цялото си сърце за намесата.

Човекът вече хлипаше. Чърчил стисна зъби. Един мъж не би трябвало да се размеква така.

— Не му мислете. Всичко е добре, когато завършва добре.

След извеждането на Атууд остана да седи сам. Пурата бе догоряла до средата. Почти чуваше ехото на войната, тревожните гласове, шума от радиопредаванията, далечния грохот на бомбите. Синкавите струйки и кълба дим бяха като призраци, носещи се в зловонните подземни изпарения. Генерал-майор Стюарт, когото Чърчил познаваше бегло от войната, влезе и застана мирно.

— Свободно, генерал-майор. Казаха ли ви, че сега цялата тази каша е изсипана в моя skut?

— Така ми беше съобщено, господин премиер.

Чърчил вдигна пурата от стария си пепелник.

— Държите Атууд и хората му в Алдършот, нали?

— Точно така. Професорът вярва, че ще бъде освободен.

— Освободен? Не. Върнете го при хората му. Ще поддържахме връзка. Въпросът е деликатен. Не може да се действа прибързано.

Генералът погледна едрият мъж, тракна с токове и отдаде чест.

Чърчил взе палтото и шапката и за последен път излезе от помещението, без да поглежда назад.

10 ЮЛИ 1947 Г.

ВАШИНГТОН, ОКРЪГ КОЛУМБИЯ

Хари Труман изглеждаше съвсем мъничък зад огромното бюро в Овалния кабинет. Беше спретнат като карфица, вратовръзката му на сини и бели ивици бе вързана на безупречен възел, всички копчета на светлосивия му летен костюм бяха закопчани, леките черни обувки — полирани до блясък, всеки косъм на оредяващата му коса — идеално пригладен.

Намираше се в средата на първия си мандат и войната бе зад гърба му. От времето на Линкълн не бе имало президент, подложен на подобно изпитание чрез огън. Прищевките на историята го бяха изстреляли до немислими висоти. Никой, дори самият той, не би заложил и петак, че този невзрачен човек, който не можеше да се отличи с каквото и да било, един ден ще заживее в Белия дом. Нито когато продаваше копринени ризи в „Труман и Джейкъбсън“ в центъра на Канзас Сити преди двадесет и пет години, нито когато стана съдия в Джаксън Сити в качеството си на пионка в демократичната машина на Пендъргаст, нито когато стана сенатор от Мисури, все още зависим от патрона си, нито дори когато Франклин Делано Рузвелт го избра за свой пръв подгласник за предстоящите избори — шокиращ компромис, изкован в горещите задкулисни игри на Чикагския конгрес през 1944 г.

И ето че на осемдесет и втория си ден като вицепрезидент Труман бе спешно извикан в Белия дом, където му бе съобщено, че Рузвелт е мъртъв. Най-неочаквано му се наложи да поеме юздите от човек, с когото почти не бе разговарял през първите три месеца от мандата. Труман беше персонa нон грата във вътрешното обкръжение на Рузвелт. Държаха го настрана при разискването на военните планове. Изобщо не беше чувал за проекта „Манхатън“. „Момчета, молете се за мен“ — бе казал на очакващата групичка кресливи репортери, и беше съвсем искрен. Четири месеца по-късно някогашният галантерист щеше да одобри хвърлянето на атомните бомби над Хирошима и Нагасаки.

През 1947 г. вече се беше заел с трудната задача да управлява нова суперсила в един хаотичен свят, но методичният му и решителен стил му помогна много и той навлезе в работата. Проблемите изникваха бързо и бяха тежки — възстановяването на Европа според плана „Маршал“, основаването на Организацията на обединените нации, борбата срещу комунизма със Закона за националната сигурност, изпълняването на социалната програма на новата Честна сделка. Мога да свърша тази работа, уверяваше се сам себе си той. По дяволите, готов съм. И ето че изневиделица нещо се беше намесило в плановите му. Сега лежеше пред него на подреденото му бюро редом до прочутата табелка С ПОДКУПИТЕ — ДОТУК.

Върху опаковъчната хартия с червени букви пишеше: ПРОЕКТ „ВЕКТИС“. ДОСТЪП — НИВО УЛТРА.

Спомни си телефонното обаждане от Лондон преди пет месеца. Беше едно от онези паметни събития, които щяха да останат завинаги запечатани в съзнанието му. Спомняше си как бе облечен онзи ден, ябълката, която ядеше, за какво си мислеше в миговете преди и след разговора с Уинстън Чърчил.

— Радвам се да ви чуя — бе казал той. — Каква изненада!

— Здравейте, господин президент. Надявам се при вас всичко да е наред.

— Едва ли може да се желае повече. Какво мога да направя за вас?

Въпреки шума по трансатлантическата линия Труман долавяше стягането в гърлото на Чърчил.

— Можете да направите много, господин президент. Намираме се в необичайна ситуация.

— Разбира се, че ще помогна, стига да е по силите ми. Това обръщение официално ли е?

— Да. Привлякоха и мен. Край южното ни крайбрежие има един малък остров. Остров Уайт.

— Чувал съм го.

— Екип археолози откри там нещо, което, честно казано, е твърде горещ картоф за нашите ръце. Находката е жизненоважна, но се опасяваме, че просто нямаме възможностите да се заемем с нея предвид условията след войната. Не можем да рискуваме да подходим неумело. В най-добрия случай това ще отвлече вниманието на

обществото от належащите задачи, а в най-лошия може да доведе до национална катастрофа.

Труман си представяше как Чърчил седи наведен над телефона, а едрото му туловище едва се различава в гъстия дим от пурата.

— Защо не ми кажете какво са намерили хората ви?

Безукорният дребен президент заслуша с писалка в ръка, готов да си води записки. Не след дълго писалката беше захвърлена, а той нервно барабанеше по бюрото. Изведнъж вратовръзката започна да го стяга, а работата му се видя твърде непосилна за него. Беше смятал, че атомната бомба е неговото изпитание чрез огън. А сега като че ли се задаваше нещо още по-внушително.

Освен президента на Съединените щати, само шестима други в правителството имаха достъп до ниво Ултра — означение за свръхсекретна информация. Стотици, може би хиляди бяха чували за проекта „Манхатън“, когато бе в апогея си, но само пет-шест души бяха запознати с проект „Вектис“. Единственият човек от кабинета на Труман с достъп до ниво Ултра бе Джеймс Форестал. Труман го харесваше и му имаше абсолютно доверие. Подобно на него и той бе бизнесмен, преди да се посвети на служба на обществото. Беше секретар на ВМС по времето на Рузвелт и Труман го остави на този пост.

Форестал бе студен и взискателен работохолик, който напълно споделяше яростните антикомунистически възгледи на президента. Труман го подготвяше за по-висока позиция. След време Форестал щеше да заеме новоучредения пост секретар на отбраната и проект „Вектис“ щеше да бъде изцяло в неговата компетенция.

Разчупи аления восъчен печат на папката — древно, но ефективно средство за осигуряване на поверителност. Вътре имаше паметна записка от контраадмирал Роско Хиленкотер, също с достъп до ниво Ултра, когато Труман скоро щеше да направи първи директор на новата служба, наречена ЦРУ. Прочете записката, след което извади от папката купчината вестникарски изрезки.

„Розуел Дейли Рекърд“: ВВС ЗАЛАВЯТ ЛЕТЯЩА ЧИНИЯ В РАНЧО В РАЙОНА НА РОЗУЕЛ; на следващия ден: ГЕНЕРАЛ РЕЙМИ ОПРАЗВА ЛЕТЯЩАТА ЧИНИЯ ОТ РОЗУЕЛ. „Сакраменто Бий“: ВОЕННИТЕ РАЗКРИВАТ, ЧЕ СА НАМЕРИЛИ ЛЕТЯЩ ДИСК В

РАНЧО В НЮ МЕКСИКО. Имаше още десетки други подобни заглавия от най-различни медии.

Alea iacta est, помисли си Труман, припомняйки си латинския от момчешките години. Цезар прекосил Рубикон с думите „Жребият е хвърлен“ и променил курса на историята, като победил Сената и влязъл в Рим с легионите си. Труман свали капачката на писалката си и написа кратка бележка до Хиленкотер върху бланка на Белия дом. Сложи писмото и останалите материали обратно в папката и извади стария си месингов печат от горното дясно чекмедже на бюрото. Щракна със запалката си, запали фитила на малката газена лампа и бавно започна да топи парчето восък, капка по капка, докато върху картоната не се образува кървавочервена локвичка. Жребият бе хвърлен.

На 24 юни 1947 г. един пилот, летящ край планината Райниър в щата Вашингтон съобщи за подобни на дискове обекти, летящи с огромна скорост и извършващи сложни маневри. Дни по-късно стотици хора от цялата страна заговориха за собствените си наблюдения и вестниците се изпълниха с летящи чинии. Бомбата обаче избухна в Розуел.

Десет дни по-късно, в Деня на независимостта, по време на силна гръмотевична буря нощното небе над Розуел, щата Ню Мексико, бе осветено от пламтящ син обект, който падна на земята северно от градчето. Онези, които го видяха, се кълняха, че не е било светкавица — изобщо не приличало на такава.

На следващата сутрин Мак Брейзъл, старши работник в ранчото на Дж. Б. Фостър — обширна овцеферма на около 120 км северозападно от Розуел, карал стадото си на водопой, когато открил парчета метал, фолио и гума, пръснати на обширна площ. Останките били толкова многобройни, че овцете отказали да навлязат в пасището и му се наложило да ги преведе по заобиколен път.

Брейзъл, трезв мъж с обрुлена от вятъра кожа, хвърлил око на мястото набързо и се убедил, че останките изобщо не приличат на метеорологичните балони, които намирал преди. Материалът бил много по-плътен. При по-внимателно оглеждане открил следи от гуми, водещи извън полето с отломките. Решил, че са от джип. Кой, по дяволите, е влизал в земята ми? Събрал няколко парчета метал и

продължил да пасе овцете си. Привечер се обадил на шерифа на окръг Чавес Джордж Уилкокс и му казал направо:

— Джордж, нали чу всички онези приказки за летящи дискове? Е, мисля, че един от тях се е пръснал по цялата ми земя.

Уилкокс добре познавал Брейзъл и знаел, че човекът е с всичкия си. Щом Мак му каже нещо, значи е по-добре да го приеме на сериозно. Позвънил в близката база на ВВС, където била разположена 509-а бомбардировъчна ескадрила, и поискал да говори с командващия. На свой ред полковник Уилям Бланчард наредил на старшите си офицери от разузнаването Джес Марсъл и Шеридън Кавит на следващата сутрин да посетят ранчото. След това съобщил на началника си от Осма военновъздушна дивизия във Форт Уорт, бригаден генерал Роджър Рейми, който поискал да му се дава най-подробна информация за обекта. Генералът бил твърд поддръжник на принципа „лайното плава нагоре“, затова се обадил във Вашингтон и направил предварителен отчет на адютанта на военния секретар, след което заचाкал обратно позвъняване.

Няколко минути по-късно адютантът му съобщил, че го търсят от Вашингтон.

— Секретар Патерсън ли? — попитал той.

— Не, сър — отговорил адютантът. — Секретарят на флота, господин Форестал.

На флота? Какво става, по дяволите? — запитал се той, преди да вдигне слушалката.

В неделя сутринта горещината вече изсушавала червената глина, когато Мак Брейзъл посрещнал двамата офицери и взвода войници на портала на ранчото. Конвойт последвал пикапа му по черния път до обраслия с храсти склон на хълма, където се намирали повечето останки. Войниците отцепили района и останали да се мъчат под палещите лъчи на слънцето, докато сериозният млад майор Марсъл пушел цигара от цигара, докато се ровел из останките. Когато Брейзъл му показал следите от гуми и го попитал дали военните не са идвали тук и преди, майорът дръпнал особено дълбоко от цигарата си и отговорил:

— На ваше място не бих искал да знам, сър.

Няколко часа по-късно войниците обходили обекта, натоварили част от парчетата в покритите с брезент каросерии на камионите си и отпътували. Брейзъл гледал как конвоят изчезва зад хоризонта и извадил парче метал от джоба си. Бил тънък като станиол от цигарена кутия и също толкова лек, но в него имало нещо странно. Брейзъл бил силен мъж с ръце като менгеме, но колкото и да се опитвал, не могъл да го огъне.

През следващите два дни Брейзъл гледал как военните сноват из обекта. Било му казано да стои настрана. Във вторник сутринта бил готов да се закълне, че видял мъж с пагони на бригаден генерал в бясно движещ се джип. Било неизбежно повечето от жителите на градчето да разберат, че нещо става в ранчото на Фостър и към вторник следобед военните вече не могли да държат историята потулена. Полковник Бланчард излязъл със специално изявление от името на ВВС, в което оповестил, че един от местните фермери е открил летящ диск. Разузнавателната служба събирала останките, за да бъдат преместени на сигурно място. Същата вечер „Розуел Дейли Рекърдс“ излязъл с извънредно издание и медиите полудели.

Странно, но час след официалното изявление на Бланчард генерал Рейми се свързал по телефона с „Юнайтед Прес“ и разказал съвсем друга история. Изобщо не ставало дума за летящ диск. Било най-обикновен метеорологичен балон с радарен рефлектор, нищо, което да заслужава толкова шум. Може ли пресата да направи снимки на останките? Вашингтон, отговорил той, е наложил затъмнение върху цялата история, но щял да види какво може да направи. Не след дълго поканил фотографи в щаба си в Тексас, които заснели обикновен метеорологичен балон, проснат на килима в кабинета му.

— Ето, господа. Заради това беше цялата шумотевица.

Седмица по-късно историята щяла да изгуби националната си популярност. В Розуел обаче упорито се говорело за странни случки в първите часове и дни след катастрофата. Твърдяло се, че военните наистина били на мястото преди пристигането на Брейзъл; имало диск, при това почти непокътнат; рано сутринта намерили пет дребни тела, които се различавали от човешките и били изследвани в базата на ВВС.

По-късно една от медицинските сестри, присъствала на аутопсиите, говорила със свой приятел от Розуел, собственик на

погребално бюро, и скицирала на салфетка някакви източени същества с издължени глави и огромни очи. Военните задържаха за известно време Мак Брейзъл, след което той приказвал много по-малко. През следващите дни буквално всички очевидци на катастрофата и събирането на останките сменили версията си за случилото се, били принудени напълно да замълчат или били преместени далеч от Розуел. Някои изчезнали без следа.

Труман вдигна слушалката.

— Господин президент, секретарят на флота е тук — съобщи секретарката.

— Добре, да влезе.

Форестал, спретнат мъж, чиито големи уши бяха най-характерната му черта, седна с абсолютно изправен гръб пред Труман. Всяка фибра в него издаваше някогашния банкер.

— Джим, бих искал да чуя как върви „Вектис“ — започна Труман без всякакви предисловия. Форестал нямаше нищо против — самият той не беше от многословните и предпочиташе да не си губи времето в празни приказки.

— Бих казал, че всичко върви според плана, господин президент.

— Какво е положението в Розуел?

— Бъркаме кашата точно колкото е необходимо, по моя преценка.

Труман кимна енергично.

— И аз останах със същото впечатление от вестникарските изрезки. Кажи, как момчетата от армията посрещат заповедите си от секретаря на флота? — Президентът се засмя.

— Не са особено радостни, господин президент.

— Обзалагам се, че не са! Обърнах се към подходящия човек — теб. Това вече е операция на флота, така че просто ще им се наложи да се примирят. А сега ми кажи за Невада. Как вървят нещата там?

— Грум Лейк. Посетих местността миналата седмица. Много е негостоприемна. Така нареченото езеро е пресъхнало преди векове, предполагам. И е отдалечено — на границата с опитния полигон в равнините Юка. Няма да имаме проблем с посетители, а дори някой да реши нарочно да го издири, районът е доста добре защитен

географски, заобиколен е от множество хълмове и възвишения. Инженерните войски напредват много добре. Всичко се движи по график. Вече има добра писта и хангари, както и елементарни условия за персонала.

Труман сложи ръце на тила си и се отпусна, щом чу добрата новина.

— Чудесно, продължавай нататък.

— Изкопите за подземните съоръжения са завършени. Бетонът е излят и скоро ще започне работа по вентилационната система и прокарването на електричество. Уверен съм, че базата ще бъде действаща в рамките на определения срок.

Труман изглеждаше доволен. Неговият човек си беше свършил добре работата.

— Какво е да бъдеш главен изпълнител на най-секретния строителен проект в света? — попита той.

Форестал се позамисли.

— На времето построих къща в Уестчестър. Този проект е донякъде по-лесен.

Лицето на Труман се разчупи в усмивка.

— Защото този път жена ти не наднича над рамото ти, нали?

— Абсолютно правилно, сър — съвсем сериозно отговори Форестал.

Труман се наведе напред и сниши глас.

— Материалите от Англия. Още ли са на сигурно място в Мериленд?

— По-лесно би било да се проникне във Форт Нокс.

— Как ще транспортирате стоката през цялата страна до Невада?

— Дватамата с адмирал Хиленкотер все още обсъждаме въпросите с превоза. Аз предпочитам конвой от камиони. Той е за използването на товарни самолети. И единият, и другият подход си имат добрите и лошите страни.

— Какво пък, вие си решавате, момчета — рече Труман. — Нямам намерение да ви се меся във всичко. И един последен въпрос. Как ще наречем онази база?

— Официалното ѝ означение на военните карти е NTS 51, господин президент. Но инженерните войски вече започнаха да я наричат Зона 51.

На 28 март 1949 г. Джеймс Форестал се оттегли от поста секретар на отбраната. Труман бе забелязал проблема едва седмица преди това, когато бившият banker изведнъж започна да изглежда разстроен. Поведението му стана странно, видът му бе смутен и занемарен, престана да се храни и да спи, и по всичко личеше, че не става за поста си. Понесоха се слухове, че е получил психическо разстройство от напрежението в работата, и мълвата се потвърди, когато постъпи в болницата на ВМС в Бетесда. Форестал така и не излезе от нея. На 22 май бе открито тялото му — беше се самоубил, като скочил от шестнадесетия етаж на отделението и се превърнал в кървава пихтия. Успял да отвори кухненския прозорец срещу стаята му.

В джобовите на пижамата му бяха намерени два листа. На единия имаше стихове от трагедията „Аякс“ на Софокъл, написани с несигурния му почерк:

*Гробът зейнал ме очаква...
Горко на майката в сетните ѝ дни,
на сърцето ѝ измъчено и белите коси,
когато чуе
историята на скъпото ѝ чадо, прошепната в ухото!
„Горко, горко!“ — ще вие тя,
Не ще риде тихо с плача треперлив
на самотна птичка, на славей наранен.*^[1]

Върху другия лист имаше един-единствен ред: *Днес е 22 май 1949 г. — денят, в който аз, Джеймс Винсент Форестал, ще умра.*

[1] Текстът в българския превод на Александър Ничев се различава съществено, затова не го използвам. — Б.пр. ↑

11 ЮНИ 2009 Г. НЮ ЙОРК

Макар да живееше в Ню Йорк, Уил не беше нюйоркчанин. Беше се озовал тук като самозалепваща се бележка, която можеше лесно да бъде махната и залепена някъде другаде. Така и не успя да се свърже с това място. Не чувстваше ритъма му, нямаше неговата ДНК. Нямаше и представа за всички нови и модни неща — ресторанти, галерии, изложби, представления, клубове. Беше аутсайдер, който не искаше да се приобщи. Ако градът бе тъкан, той щеше да бъде разръфаният й край. Ядеше, пиеше, спеше, работеше и от време на време се сношаваше в Ню Йорк, но като се изключат тези неща, не се интересуваше от останалото. Имаше си любим бар на Второ авеню, добър гръцки ресторант на Двадесет и трета улица, сносно заведение за китайска храна на Двадесет и четвърта, бакалия и приятно магазинче за алкохол на Трето авеню. Това бе неговият микрокосмос, безличната площ асфалт със своя собствена музика — непрекъснат вой на линейки, мъчещи се да се проврат през трафика и да доставят отпадъците на града до „Белвю“. След четиринайсет месеца щеше да реши къде ще бъде домът му, но едно знаеше със сигурност — нямаше да е в Ню Йорк.

Затова нямаше нищо чудно, че не знаеше, че Хамилтън Хейтс е преуспяващ квартал в района.

— Я стига бе — апатично рече той. — В Харлем?

— Да! В Харлем — натърти Нанси. — Много професионалисти се преместиха там. Имат си и „Старбъкс“.

Пътуваха през бъркотията на часа пик и тя говореше като картечница.

— Там се намира и Ню Йорк Сити Колидж — добави ентусиазирано Нанси. — Има много студенти и професионалисти, няколко чудесни ресторанта и разни такива неща. И е много по-евтино в сравнение с повечето места в Манхатън.

— Ходила ли си някога там?

Ентусиазмът ѝ леко спадна.

— Ами, не.

— Откъде тогава знаеш всичко това?

— Четох го. Нали се сещаш, в списание „Ню Йорк“, в „Таймс“.

За разлика от Уил Нанси обичаше града. Беше израснала в предградието Уайт Плейнс. Дядо ѝ и баба ѝ все още живееха в Куинс, имигранти от Полша със силен акцент и стари селски порядки. Уайт Плейнс беше домът ѝ, но градът бе нейната детска кошарка, мястото, където се бе запознала с музиката и изкуството, където бе изпила първото си питие, където бе изгубила девствеността си в общежитието на Джон Джей Колидж, където си взе с отличие изпитите по право във „Фордъм“, където получи първата си работа в Бюрото след Куонтико. Не ѝ достигаха време и пари да изпита изцяло Ню Йорк, но неизменно гледаше да е в синхрон с пулса на града.

Пресякоха мътната река Харлем и се добраха до ъгъла на Сто и четиридесета и Никълъс Авеню. Дванадесететажният блок бе подходящо отбелязан с половин дузина патрулни коли от Тридесет и втори участък, Северен Манхатън. Сейнт Никълъс Авеню бе широко и чисто, покрай западната му част имаше ивица зелен като мента парк, буферна зона между квартала и кампуса на Ню Йорк Сити Колидж. Районът изглеждаше изненадващо благоустроен. Нанси го погледна самодоволно — „Нали ти казах“.

Апартаментът на Лусиъс Робертсън беше на последния етаж. От големите му прозорци се откриваше изглед към парка „Сейнт Никълъс“ и компактният кампус, зад който се виждаха река Хъдсън и гъсто залесеният Ню Джърси Палисейдс. Някаква червена баржа с дължината на футболно игрище се движеше на юг, теглена от влекач. Слънчевите лъчи се отразяваха от стар месингов телескоп върху тринога и Уил изпита момчешкото желание да надникне през окуляра.

Потисна желанието си и размаха значката.

— Кавалерията пристигна! — обяви той на лейтенанта от участъка, як афроамериканец, който само чакаше да се махне от това място.

Униформените ченгета и детективите май също изпитаха облекчение. Смените им се бяха проточили и всички искаха да използват по по-приятен начин безценната лятна вечер. Студената бира

и барбекюто явно бяха на преден план пред наглеждането на подопечен.

— Къде е нашият човек? — попита Уил лейтенанта.

— В спалнята си, лежи. Проверихме целия апартамент. Доведохме дори куче. Чисто е.

— Пощенската картичка у вас ли е?

Беше прибрана в плик и надписана. *Лусиъс Джеферсън Робертсън, 140-а улица 384, Ню Йорк 10030.* От вътрешната страна — малкият ковчег и датата 11 юни 2009 г.

Уил я предаде на Нанси и огледа мястото. Мебелите бяха модерни и скъпи, с две красиви ориенталски масички, стените с цвят на слонова кост бяха покрити с картини на художници от двайсети век. На едната бяха закачени грамофонни плочи и компактдискове в рамки. До вратата на кухнята имаше роял „Стейнуей“ с нотни листа върху затворения капак. Етажерката до стената бе заета от стереоуредба най-висока класа и стотици дискове.

— Този да не е музикант? — попита Уил.

Лейтенантът кимна.

— Свири джаз. Никога не съм чувал за него, но Монроу казва, че бил знаменит.

— Да, знаменит е — веднага се обади едно кльощаво бяло ченге.

След кратка дискусия се разбраха, че ситуацията вече се контролира от ФБР. Участъкът може да пази сградата през нощта, но от Бюрото щяха да вземат под „попечителство“ г-н Робертсън и да го наглеждат колкото решат за необходимо. Оставаше им само да видят подопечния си.

— Господин Робертсън, бихте ли излезли, сър? — извика лейтенантът към затворената врата. — От ФБР искат да се срещнат с вас.

— Добре, идвам — отговори глас от другата страна.

Робертсън имаше вид на уморен пътник, мършав и изгърбен. Затътри се от спалнята си по пантофи, широки панталони, лека памучна риза на райета и тънка жълта жилетка. Беше на шейсет и шест и възрастта му личеше. Бръчките по лицето му бяха толкова дълбоки, че човек можеше да скрие монета в тях. Кожата му беше абсолютно черна, без никакъв намек за кафяво с изключение на дланите с техните

дълги пръсти — те бяха светли, с цвят на капучино. Косата и брадата му бяха късо подстригани, по-скоро бели, отколкото прошарени.

Забеляза новите физиономии.

— Здравейте — каза той. — Съжалявам, че причиних такава бъркотия.

Уил и Нанси се представиха официално.

— Моля ви, не ме наричайте господин Робертсън — запротестира мъжът. — Приятелите ми викат Клайв.

Полицията отдавна си беше тръгнала. Слънцето се бе спуснало ниско над Хъдсън и започваше да потъмнява и да се раздува като тлъст червен портокал. Уил дръпна завесите в дневната и спусна щорите в спалнята. Все още нямаше снайперистки стрелби, но от Убиеца на Апокалипсиса можеше да се очаква всичко. Двамата с Нанси отново провериха всеки сантиметър от апартамента, след което тя остана с Клайв, а той огледа фоайето и стълбите.

Формалният разпит мина ясно и недвусмислено — нямаше какво толкова да се каже. Днес следобед Клайв се бе върнал в града от турне с квинтета си. Никой нямаше ключ за апартамента му и доколкото можеше да прецени, никой не бе влизал, докато го е нямало. След съвсем нормален полет от Чикаго взел такси направо от летището до дома си и намерил картичката сред натрупалата се през седмицата поща. Моментално разбрал за какво става дума и се обадил на 911. Това беше всичко.

Нанси му прочете имената и адресите на другите жертви на Убиеца на Апокалипсиса, но Клайв само поклащаше тъжно глава. Не познаваше никого.

— Защо му е на този човек да иска да ми причини смъртта? — мрачно се завайка той. — Та аз съм само един пианист.

Нанси затвори бележника си и Уил сви рамене. Бяха приключили. Беше почти осем вечерта. Оставаха още четири часа до изтичането на деня на Апокалипсиса.

— Хладилникът ми е празен, защото не бях в града. Иначе щях да ви предлага да хапнете нещо.

— Ще си поръчаме — отвърна Уил. — Какво има наоколо? Всичко е на държавни разноски — добави бързо.

Клайв предложи ребърца от „При Чарли“ на булевард „Фредерик Дъглас“, вдигна телефона и направи подробна и сложна поръчка от пет блюда.

— Използвайте моето име — прошепна му Уил и го написа с големи печатни букви.

Докато чакаха, разработиха плана. Клайв не бива да остава нито миг без надзор до полунощ. Не бива да вдига телефона. Докато спи, те ще стоят на стража в дневната, а на сутринта ще преценят отново нивото на опасност и ще измислят нов начин за защита.

Седяха мълчаливо. Клайв нервно се въртеше в любимия си фотьойл, мръщеше се и почесваше брадата си. Не се чувстваше удобно в присъствието на посетители, особено на някакви сурови агенти от ФБР, които спокойно можеха и да са се телепортирали в дневната му от друга планета.

Нанси проточи врат и заразглежда картините. Внезапно вдигна вежди и възкликна:

— Това да не би да е Де Кунинг? — Сочеше голямо платно с абстрактни петна и цапаници в основните цветове.

— Много добре, млада госпожице. Точно той е. Личи си, че сте познавач.

— Изумително — ахна тя. — Сигурно струва цяло състояние.

Уил присви очи към картината. За него бе като драсканица, домъкната от някое хлапе, за да я залепи на хладилника.

— *Наистина* е много ценна — каза Клайв. — Вилем ми я подари преди много години. Нарекох едно свое произведение на негово име, така че сме квит, но все пак си мисля, че съм по-облагодетелстваният.

Така двамата завързаха дълъг разговор за модерното изкуство — тема, по която Нанси явно имаше доста познания. Уил разхлаби вратовръзката си, погледна часовника и се заслуша в куркането на стомаха си. Денят и без това се бе оказал дълъг. Ако не беше дупката в сърцето на Мюлер, сега щеше да лежи на дивана си, да гледа телевизия и да попийва уиски. Започваше да го мрази все повече и повече.

На външната врата се почука. Уил извади пистолета си.

— Отведи го в спалнята.

Нанси прегърна Клайв през кръста и го поведе припряно, а Уил надникна през шпионката.

Беше полицаи с огромен хартиен плик.

— Нося ви ребърцата — извика ченгето. — Ако не ги искате, с момчетата няма да им простим.

Ребърцата бяха добри — не, страхотни. Тримата седнаха като цивилизовани хора на малката маса в трапезарията и се нахвърлиха върху храната, загребваха от картофеното пюре, сиренето, сладката царевица, ориза, боба и зеленчуците, и гълтаха мълчаливо — всичко бе твърде хубаво, за да пилеят време за празни приказки. Клайв свърши пръв, следван от Уил. И двамата се бяха натъпкали до пръсване.

Нанси продължи да нагъва още пет минути. Дватама мъже я гледаха с възхищение, примесено с лека завист, като любезно убиха част от времето си в отваряне на мокри кърпички и бърсане на ръце и пръсти от соса.

В гимназията Нанси бе атлетично миньонче. Играеше втора база в отбора по софтбоул и бе нападател във футболния отбор. През първата ѝ година извън дома започна да наддава под въздействието на синдрома на първокурсника. Трупаше килца в колежа и продължи да ги трупа в юридическия факултет, докато не стана доста трътлеста. През втората си година във „Фордъм“ реши, че иска да постъпи във ФБР, но наставникът ѝ заяви, че първо трябва да влезе във форма. Подбуждана от твърдата си решителност, тя се подложи на жестока диета и тичане, докато не стана петдесет и четири килограма.

Назначаването ѝ в Ню Йорк имаше както добра, така и лоша страна. Добрата — Ню Йорк. Лошата — Ню Йорк. Дипломата ѝ осигуряваше годишна заплата около 38 000 долара, плюс още 9500 долара добавки. Къде може да живее човек в Ню Йорк с по-малко от петдесет хилядарки годишно? За нея отговорът бе — обратно в Уайт Плейнс, където се настани в старата си стая, към която вървяха гозбите на мама и специалните обеди в торбичка. Работеше много и нито веднъж не стъпи във фитнес залата. За три години теглото ѝ неумолимо се покачи и дребната ѝ фигурка отново стана пухкава.

Уил и Клайв я гледаха, сякаш бе участник в състезание за ядене на хотдог. Накрая тя ги усети, изчерви се и смутено остави приборите.

Разчистиха масата и измиха съдовете като малко семейство. Наближаваше десет.

Уил леко отмести с пръст пердето. Навън цареше пълен мрак. Повдигна се на пръсти и погледна надолу. Видя две патрулни коли до тротоара, точно там, където и трябваше да бъдат. Пусна пердето и

провери ключалката на външната врата. Доколко решен беше убиецът? Как щеше да постъпи при наличието на полицейски кордон? Дали ще отстъпи и ще се признае за победен? В края на краищата, преди по-малко от двацет и четири часа беше убил една старица. Серийните убийци обикновено не са енергични типове, но този убиваше накуп. Може би щеше да разбие стената от съседния апартамент? Или да се спусне с въже от покрива и да нахлуе през прозореца? Да взриви цялата проклетата сграда, за да види сметката на жертвата си? Уил нямаше усет за противника, но пък беше външен човек и липсата на предвидимост го правеше изключително неспокоен.

Клайв отново се бе настанил в любимия си стол и се мъчеше да се убеди, че времето е на негова страна. Седеше в компанията на Нанси, която сякаш бе омагьосана от бавния му мелодичен глас. Разговаряха за музика. Доколкото Уил можеше да прецени, партньорката му разбираше доста и от тази тема.

— Майтапите се — каза тя. — Наистина ли сте свирили с Майлс?

— О, да, свирил съм с всички тях. Свирил съм с Хърби, с Диззи, Сони и Орнет. Наистина съм благословен.

— Кой ви е любимият?

— Като че ли Майлс, младата госпожице. Не задължително като човек, ако ме разбирате какво искам да кажа, но като музикант — Господи, Господи! Онова в ръцете му не беше тромпет, а тръба, дадена му направо от Бога. О, не, неговото не беше нещо простосмъртно. Той не свиреше музика, а правеше магия. Когато свирех с него, ми се струваше, че небето ще се отвори и от него ще се изсипят ангели. Искате ли да ви изсвирия нещо негово, за да ви покажа какво имам предвид?

— Честно казано, бих предпочела да изсвириrete нещо свое — отвърна тя.

— Опитвайте се да ме очаровате, младата мис ФБР! И го правите много успешно. — Клайв се обърна към Уил. — Знаете ли, че колегата ви е истинска чародейка?

— Днес е първият ни ден заедно.

— Има самоличност. Далеч може да се стигне с такова нещо. — Клайв стана от стола, отиде до пианото, седна и сви няколко пъти ръце

в юмруци, за да разкърши ставите си. — Трябва да свиря тихо заради съседите, нали разбирате.

И засвири. Бавна, спокойна музика, някак нежна, с призрачни намеци за мелодии, които се стапяха в мъглата, за да не се появят никога повече. Свири доста дълго със затворени очи, като от време на време тананикаше в акомпанимент. Нанси бе напълно хипнотизирана, но Уил остана нащрек, поглеждаше часовника си и се вслушваше през нотите за почуквания или топуркане в нощта.

Когато Клайв завърши, когато и последният тон потъна в нищото, Нанси възкликна:

— Господи, беше великолепно! Страшно ви благодаря.

— Не, аз ви благодаря, че ме слушахте и ме пазите тази нощ. — Клайв отново се отпусна във фотьойла си. — Благодаря и на двама ви. Благодарение на вас се чувствам наистина в безопасност и оценявам това. Кажи, шефе — обърна се той към Уил, — имам ли право на едно преди лягане?

— Какво искате? Ще ви донеса.

— В кухненския шкаф вдясно от мивката имам хубава бутилка „Джак“. Само не слагайте лед.

Уил намери бутилката — беше наполовина пълна. Свали капачката и помириша. Възможно ли е някой да е сипал отрова? Дали няма да го убие по този начин? След което му хрумна вдъхновяваща мисъл: Трябва да пазя този човек и не бих се отказал от едно. Наля си два пръста и ги гаврътна бързо. На вкус си беше като бърбън. Усети приятното леко бръмчене. Ще изчакам половин минута, помисли си той. Ако не пукна, старецът ще си получи питието. Остана силно впечатлен от собствената си логика.

— Намери ли я, шефе? — обади се Клайв от съседната стая.

— Да. Сега идвам.

Беше жив, така че наля една чаша и я отнесе на Клайв, който подуши дъха му и отбеляза:

— Радвам се, че си се почерпил, мой човек.

Нанси го изгледа свирепо.

— Контрол на качеството, като при древните римляни — обясни Уил, но Нанси изглеждаше ужасена.

Клайв отпи от чашата си.

— Знаеш ли какво, мис ФБР, ще ти пратя няколко диска на бандата ми, „Петорката на Клайв Робертсън“. Ние сме просто група старци, но все още си вършим работата, ако ме разбираш какво искам да кажа. Продължаваме да си готвим на газ, пък и Хари Усмивката, момчето на барабаните, също отделя немалко.

Близко час по-късно той продължаваше да говори за живота си по пътя, за различните видове пиана, за музикалния бизнес. Питието му свърши. Гласът му замря, очите му се притвориха и Клайв тихо захърка.

— Какво ще правим? — тихо попита Нанси.

— Имаме още един час до полунощ. Да го оставим тук и да изчакаме всичко да свърши. — Уил стана.

— Къде отиваш?

— В тоалетната. Може ли?

Тя кимна намусено.

— Какво? — изсъска й той. — Да не си помисли, че ще ида за още едно питие? По дяволите, трябваше да се уверя, че не е отровно.

— Каква саможертва — отбеляза тя. — Достойна за възхищение.

Уил пусна една вода и се върна адски ядосан. Мъчеше се да овладее децибелите.

— Знаеш ли какво, партньоре, трябва да слезеш от високото си конче, ако искаш да работиш с мен. На колко години си? — остро я попита той.

— На трийсет.

— Е, миличка, когато аз влязох в тази игра, ти си била в началното училище, ясно?

— Не ме наричай миличка! — изсъска тя.

— Права си, моя грешка. И след милион шибани години няма да ми бъдеш миличка.

— Радвам се да го чуя — с яростен шепот отвърна тя, — защото последния път, когато излизаше с жена от службата, едва не те изхвърлиха. Прав ти път, Уил. Напомни ми никога да не искам служебен съвет от теб.

Клайв изсумтя и леко се размърда. Двамата млъкнаха и се загледаха свирепо.

Уил не беше особено изненадан, че знае за противоречивото му минало; то едва ли можеше да се нарече държавна тайна. Беше обаче

впечатлен от бързината, с която бе повдигнала темата. Обикновено му трябваше повече време, за да накара някоя жена да кипне. Определено си я бива, трябваше да ѝ го признае.

Беше приел прехвърлянето в Ню Йорк преди шест години, когато Хал Шеридън най-сетне го изрита от гнездото, след като убеди шефовете във Вашингтон, че е в състояние да се справи на шефско място. От офиса в Ню Йорк решиха, че е приемлив кандидат за шеф на отдела за големите обири и тежките престъпления. Беше пратен обратно в Куонтико на директорски курс, където му натъпкаха главата с всичко, от което се нуждаеше един съвременен началник от ФБР. Естествено, много добре знаеше, че не бива да чука колежки, дори и да са от други отдели, но в учебниците на Куонтико бяха пропуснали да сложат снимка на Рита Матър.

Рита бе толкова сочна, така омайна, толкова примамлива и за креватните ѝ умения се носеха такива слухове, че в крайна сметка нямаше друг избор. Криха връзката си месеци наред, докато шефът ѝ от отдел длъжностни престъпления не ѝ вдигна заплатата, както очакваше, и тя помоли Уил да се намеси. Когато той се възпротиви, Рита хвърли бомбата и го издаде. Последва страшна каша — изслушване пред дисциплинарната комисия, адвокати, шефове от централата. Беше на косъм от уволнение, но Хал Шеридън се намеси и уреди тихомълком да го понижат и да го оставят да си изкара двайсетте години. В петък Сю Санчес му докладваше; в понеделник той докладваше на нея.

Разбира се, мислеше да подаде оставка, но, ох, пенсията — толкова близо и така желана. Прие съдбата си, мина през задължителния курс за превенция на сексуалния тормоз, продължи да върши сносно работата си и увеличи малко броя на чашките.

Преди да успее да отговори на Нанси, Клайв се размърда и отвори очи. Няколко мига гледаше неразбиращо, след което си спомни къде е. Премлясна с пресъхнали устни и нервно погледна скъпия си ръчен часовник „Картие“.

— Е, още не съм мъртъв. Шефе, става ли да се изпия без федерална помощ?

— Няма проблем.

Клайв забеляза, че Нанси е разстроена.

— Добре ли си, мис ФБР? Изглеждаш бясна. Не си ядосана на мен, нали?

— Разбира се, че не.

— Значи си бясна на шефа.

Клайв стана несигурно от стола си и с мъка разгъна страдащите от артрит стави.

Направи две крачки и внезапно спря. На лицето му се появи смес от объркване и тревога.

— Ох, Господи!

Уил рязко завъртя глава и огледа стаята. Какво ставаше?

За част от секундата изключи възможна стрелба.

Нямаше пръснато стъкло, не се чу тъпият звук от удара на куршум в плът, нямаше алени пръски.

— Уил! — извика Нанси, когато видя как Клайв се люшва напред и пада по лице на пода.

Стовари се с такава сила, че от удара носовите костици се пръснаха и покриха килима с абстрактна кървава шарка, приличаща на картина на Джаксън Полак. Ако беше станало върху платно, Клайв сигурно с радост би го добавил към колекцията си.

СЕДЕМ МЕСЕЦА ПО-РАНО БЕВЪРЛИ ХИЛС, КАЛИФОРНИЯ

Питър Бенедикт видя отражението си и се възхити на начина, по който се издължаваше и изкривяваше от стъклената повърхност. Фасадата на сградата представляваше дълбока вдлъбната крива, издигаща се на десет етажа над булевард „Уилшър“, която почти те всмукваше от тротоара към двуетажния диск на лобито. Отпред имаше аскетичен двор, застлан с плочи, студен и пуст, ако не се брои бронзовата статуя на Хенри Мур — леко килната настрана фигура със смътно човешки форми. Стъклата на сградата бяха напълно огледални и улавяха настроението и цветовете на околната среда — и тъй като това бе Бевърли Хилс, настроението обикновено бе добро, а цветът на небето — наситено син. Поради заоблеността си стъклото улавяше също така образи от други нива и ги смесваше като салата — облаци, сгради, статуята, пешеходците и преминаващите автомобили.

Беше прекрасно.

Това бе неговият миг.

Бе стигнал до върха. Имаше определена и потвърдена среща с Бърни Шварц, един от боговете на компанията „Артистични таланти, Инкорпорейтид“.

Беше се вълнувал много за облеклото си. Никога не бе присъствал на подобна среща, а бе неловко да се поинтересува какъв е етикетът. Дали в тази епоха агентите носеха костюми? Ами писателите? Дали да се помъчи да изглежда консервативен? Или ексцентричен? Закопчан от горе до долу или небрежен? Реши да не рискува и да се придържа към средния път — сиви панталони, бяла риза, синьо сако, черни обувки. Докато приближаваше диска, успя да се види — този път неизопачен — в едно огледално пано, и бързо извърна поглед, смутен от кокалестата си фигура и оредяващата коса, която обикновено криеше под бейзболен каскет. Едно му бе ясно — колкото по-млад е писателят, толкова по-добре, и изпитваше ужас, че

оплешивяващото му теме го кара да изглежда далеч по-възрастен. Трябваше ли светът да знае, че наближава петдесетте?

Въртящата се врата го пое и изхвърли в мразовития въздух вътре. Рецепцията бе изработена от полирано дърво и следваше извивката на сградата. Подът също беше заоблен, от извити тънки дъски хлъзгав бамбук. Вътрешният дизайн лъхаше на лекота, свободно пространство и пари. Редицата рецепционистки с вид на филмови звезди и с невидими слушалки и микрофони говореха едновременно:

— АТИ, с кого да ви свържа?

— АТИ, с кого да ви свържа?

Повтаряха го отново и отново, превръщайки въпроса в обредно припяване.

Бенедикт вдигна глава и високо в галериите горе видя армия млади мъже и жени, които се движеха енергично във всички посоки. Да, агентите определено носеха костюми. Нацията на „Армани“.

Приблужи рецепцията и се покашля, за да привлече внимание. Най-красивата жена, която бе виждал през живота си, го попита:

— С какво мога да ви помогна?

— Имам среща с господин Шварц. Името ми е Питър Бенедикт.

— Кой по-точно?

Питър примигна объркано.

— Н-н-не разбирам какво имате предвид — заекна той. — Аз съм Питър Бенедикт.

— Кой *господин Шварц* — с леден тон уточни красавицата. — Имаме трима.

— О, ясно! Бърнард Шварц.

— Моля, седнете. Ще се обадя на асистента му.

Ако не знаете, че Бърни Шварц е един от най-големите агенти на таланти в Холивуд, едва ли бихте го разбрали, след като видите кабинета му в ъгъла на осмия етаж. Може би бихте го помислили за колекционер на произведения на изкуството или антрополог. Кабинетът бе лишен от обикновените аксесоари — нямаше филмови плакати, снимки на звезди или политици, награди, ленти, дискове, плазмени екрани и списания. Имаше само африканско изкуство — всякакви дървени статуетки, декоративни гърнета, кожени щитове, копия, геометрични мотиви, маски. За дребен, тлъст и застаряващ

евреин от Пасадена Бърни проявяваше сериозен интерес към Черния континент. Извика през вратата към четиримата си асистенти:

— Припомни ми защо се виждам с този тип?

— Виктор Кемп — отвърна женски глас.

Бърни махна с ръка.

— О, да бе, сетих се. Донесете ми папката с материалите и ме прекъснете след десетина минути най-много. Или по-добре след пет.

Когато влезе в кабинета на агента, Питър моментално се почувства неспокоен в присъствието на Бърни, макар че дребният мъж бе надянал широка усмивка на лицето си и му махаше от бюрото си като палубен офицер на самолетоносач.

— Влизай, влизай.

Питър приближи, преструвайки се на щастлив. Беше поразен от примитивните африкански артефакти.

— Какво да ти предложа? Кафе? Имаме еспreso, капучино, каквото пожелаеш. Аз съм Бърни Шварц. Радвам се да се запознаем, Питър.

Леката му тънка му ръка бе сграбчена и стисната здраво няколко пъти от малките дебели пръсти на домакина.

— Може би вода?

— Роз, ще донесеш ли вода на господин Бенедикт? Сядай, сядай. И аз ще дойда на дивана.

Секунди по-късно се материализира поредната красавица — този път китайка — с бутилка „Евиан“ и чаша. Тук всичко вървеше на високи обороти.

— Е, Питър, със самолет ли пристигна? — поинтересува се Бърни.

— Не, с кола.

— Умно, много умно. Казвам ти, никога повече няма да стъпя на самолет, още по-малко на пътнически. Единайсети септември още ми се струва, сякаш бе вчера. Като едното нищо можеше да бъде в един от онези самолети. Жена ми има сестра в Кейп Код. Роз! Ще ми донесеш ли чаша чай? Е, Питър, значи си писател. Откога пишеш сценарии?

— От около пет години, господин Шварц.

— Моля те! Наричай ме Бърни!

— От около пет години, Бърни.

— Колко си втъкнал в пояса си?

— Искате да кажете колко са завършените ли?

— Да, да, завършените проекти — нетърпеливо рече Бърни.

— Онзи, който ви изпратих, е първият ми.

Бърни замижа, сякаш съобщаваше телепатично на момичето си: Пет минути! Не десет!

— Е, добър ли си? — попита той.

Питър се зачуди на въпроса. Беше изпратил сценария преди две седмици. Нима Бърни не го беше прочел?

За него сценарият му беше като свето писание, пропито с едва ли не магична аура. Беше излял душата си в своето творение и винаги държеше на видно място на бюрото си старателно подвързано копие — първото му произведение. Всяка сутрин на излизане докосваше корицата, както човек докосва амулет или погалва шкембето на Буда. Това бе неговият билет за един друг живот и Питър изгаряше от желание да го продупчи. Нещо повече, самата тема беше много важна за него — пеан, както го виждаше, на живота и съдбата. Като ученик беше дълбоко развълнуван от „Мостът на крал Луи Свети“, роман на Торнтън Уайлдър за петима непознати, загинали заедно при срутването на мост. Естествено, след като започна новата си работа в Невада, той мислеше все повече върху идеите за съдбата и предопределеността. Избра да създаде съвременен прочит на класическата история, като в неговата версия животът на непознатите се пресича в момента на терористична атака.

Бърни получи чая си.

— Благодаря, миличка. Хвърли око на следващата ми среща, става ли?

Роз излезе извън полезрението на Питър и намигна на шефа си.

Бърни не беше чел сценарии от години. Други хора го правеха вместо него и му даваха анотации.

— Да, да, бележките ми са тук.

Отвори папката с анотацията на Питър и прегледа бързо двете страници.

Слаб сюжет.

Отвратителен диалог.

Слаби герои и т.н., и т.н.

Оценка — задоволителен.

Бърни остана в ролята си, усмихна се още по-широко и попита:

— Е, Питър, кажи ми, откъде познаваш Виктор Кемп?

Месец преди това Питър Бенедикт бе отишъл в „Констелейшън“, окрилен от нова надежда. Предпочиташе това заведение пред всяко друго казино във Вегас. То бе единственото, в което имаше полъх на интелектуалност, а и си падаше по астрономията още от момче. Лазерните лъчи непрекъснато рисуваха по купола на планетария в голямата зала разположението на звездите над Лас Вегас точно във вида, в който можеха да се видят, ако подадеш глава навън, а някой изгаси стотиците милиони електрически крушки и двадесет и четирите хиляди километра неоновии тръби, които заличаваха небето. Ако се вглеждаш внимателно, идваш достатъчно често и си вещ по темата, след време ще можеш да различиш всяко едно от осемдесетте и осем съзвездия. Големият черпак, Орион и Андромеда бяха детинска работа. Питър беше намерил и далеч по-невзрачните — Врана, Делфин, Еридан, Секстант. Всъщност, не му достигаше единствено Кома в Косите на Вероника — слаб звезден куп, притиснат между Ловджийски кучета и Дева. Някой ден щеше да открие и него.

Играеше блекджек на масата с високи залози (от сто до пет хиляди долара). Плешивото му теме бе скрито от бейзболен каскет на „Лейкърс“. Почти никога не качваше над минимума, но предпочиташе тези маси, защото гледката бе по-интересна. Беше добър и дисциплиниран играч и обикновено завършваше с неколкостотин долара отгоре, но често му се случваше да си тръгва и с хилядарка по-богат или по-беден, в зависимост от каприза на картите. Истинската тръпка бе друга — да гледа как големите играчи финтират, цепят, удвояват, рискувайки по петнайсет-двайсет хилядарки на игра. С най-голямо удоволствие би се отдал на подобен приток на адреналин, но знаеше, че не може да си го позволи — не и при *неговата* заплата.

Дилърът — унгарец на име Сам — забеляза, че тази вечер не му върви, и се опита да повдигне духа му.

— Спокойно, Питър, късметът ще ти се усмихне. Ще видиш.

Не беше особено убеден. В купа имаше минус петнайсет, което бе в полза на къщата. Това обаче не промени играта му, макар че всеки здравомислещ картоиграч щеше да спре за момент и да продължи, когато сборът се вдигне.

Питър бе странна птица на масата. Броеше, защото можеше. Мозъкът му работеше много бързо и нямаше никакъв проблем да усвои техниката, но не можеше да *не* брой. Големите карти (от десетка до асо) бяха минус едно; малките (от две до шест) — плюс едно. Добрият играч трябваше да може прави две неща — да знае колко точки има в шестте тестета, от които се раздаваше, и точно да прецени броя на нераздадените карти. Когато сборът е нисък, залагаш най-малко или пасуваш. Когато е висок, залагаш агресивно. Ако знаеш какво правиш, можеш да спънеш закона на средните стойности и да печелиш постоянно — по-точно, докато не бъдеш хванат от дилъра, шефа на масите или от нечие всевиждащо око и не бъдеш изритан.

От време на време Питър вземаше решения според сбора, но тъй като никога не променяше залога си, така и не успяваше да превърне в капитал знанията си. Харесваше „Констелейшън“, наслаждаваше се на трите или четирите часа раздаване по масите и се страхуваше да не го изритат от любимото му свърталище. Беше се превърнал в част от мебелировката.

Тази вечер на неговата маса имаше само двама други играчи — анестезиолог от Денвър със замъглени очи, дошъл тук на някакъв медицински конгрес, и издокаран шеф с посребрени коси, единственият, който залагаше сериозни пари. Питър бе вътре с шестстотин долара, мъчеше се да се успокои и апатично отпиваше от бирата си.

До свършването на тестетата и размесването на картите оставаха няколко раздавания, когато едно дългокрако хлапе на възраст около двайсет и две, в тениска и дочени панталони, се настани на един от празните столове и плати вход. Косата му достигаше до раменете и излъчваше западняшки чар.

— Хей, как я карате? Масата бива ли я?

— Не и за мен — каза шефът. — Нищо против да промениш това.

— С радост бих го направил, стига да е по силите ми — отвърна хлапето и прочете името на дилъра. — Раздай и на мен, Сам.

Заложи минималната сума и не след дълго превърна тихата маса в оживена. Разказа им, че е студент в университета в Лас Вегас, направил магистратура по гражданска администрация и започнал докторската си програма. Заразпитва останалите откъде са и с какво си

вадят хляба. След като обясни на всички, че имал някакъв проблем с рамото си, той се обърна към Питър.

— Аз съм местен — каза му Питър. — Занимавам се с компютри.

— Страхотно — подканващо отвърна онзи. — Това е страхотно, пич.

— Аз пък съм в застрахователния бизнес — съобщи шефът на масата.

— Значи продаваш застраховки, така ли, пич?

— И да, и не. Ръководя застрахователна компания.

— Супер! Значи си голяма клечка, пич! — възкликна хлапето.

Сам разбърка тестетата и Питър инстинктивно започна да брои отново. След пет минути играта беше напреднала и сборът се покачваше. Питър продължи да залага, този път с малко повече късмет — спечели няколко ръце повече, отколкото изгуби.

— Ето, нали ти казах — радостно отбеляза Сам, след като Питър спечели три поредни ръце. Докторът беше олекнал с две хилядарки, а застрахователят се бе простил с повече от трийсет и почваше да става кисел. Хлапето залагаше както му попадне, уж без да има усет към играта, но пък изгуби само две стотачки. Поръча си ром с кола и се заигра с пръчицата за разбъркване, докато не я изпусна случайно на пода.

— Уф — тихо рече той.

Някаква блондинка към трийсетте в тесни джинси и бюстие в жълто и зелено приближи масата и седна на един празен стол. Сложи скъпата си дамска чанта под краката си за по-сигурно и подреди жетони за десет хиляди долара на четири спретнати купчинки.

— Здравейте — стеснително поздрави тя.

Не беше неземна красавица, но имаше влудяващо тяло и мек, секси глас, който накара разговора да секне.

— Надявам се, че не се натрапвам — добави жената, като донагласяше жетоните.

— В никакъв случай! — отвърна хлапето. — Сред тръни като нас просто трябва да има роза.

— Аз съм Мелинда. — Последва характерното за Вегас минималистично представяне. Била от Вирджиния. Показа годежната си халка. Хъби бил в басейна.

Питър я гледаше как изигра няколко ръце. Беше бърза и дръзка, залагаше по петстотин на ръка и правеше рисковани ходове, които се изплащаха доста добре. Хлапето изгуби три поредни ръце, облегна се назад в стола си и въздъхна:

— Човече, омагьосан съм!

Омагьосан.

Питър си даде сметка, че сборът е плюс тринайсет, а в купа са останали около четиридесет карти.

Омагьосан.

Блондинката бутна напред купчинка жетони за три хиляди и петстотин долара. Щом видя това, застрахователят качи и заложи максимума.

— Вдъхвате ми кураж — каза ѝ той. Питър предпочете да се ограничи със своята стотачка, също като доктора и хлапето.

Сам бързо раздаде и Питър получи силно деветнайсет, застрахователят — четиринайсет, докторът — седемнайсет, хлапето — дванайсет, а блондинката — чифт валета, или дваайсет. Дилърът имаше шест. Тя ще затвори, помисли си Питър. Силни карти, дилърът вероятно ще се прецака, така че е в силна позиция със своята двайсетака.

— Ще направя сплит, Сам — рече тя.

Сам примигна и кимна, когато тя заложи още три и петстотин.

По дяволите! Питър бе поразен. Кой прави сплит на десетки?

Освен ако?...

Питър и докторът пасуваха, хлапето изтегли шестица и получи общо осемнайсет. Застрахователят се издъни с десетка и изруга ядосано.

Блондинката остана със затаен дъх и стиснати юмруци, докато Сам ѝ раздаде дама в едната ръка и седмица в другата. Жената плесна и въздъхна едновременно.

Дилърът обърна своята карта, разкривайки поп, след което извади деветка.

Провал.

Сред радостните ѝ викове Сам се заплати с масата, като бутна жетони за седем хиляди в нейна посока.

Питър забързано се извини и се насочи към мъжката тоалетна. Умът му кипеше. Какви ги мисля? — каза си той. Това не е моя работа!

Зарежи!

Но не можеше. Беше заслепен от справедлива ярост — щом *той* не се беше възползвал, защо да го правят те?

Заобиколи, насочи се обратно към масите за блекджек и установи зрителен контакт с шефа, който кимна и му се усмихна. Питър се промъкна до него.

— Здравейте, как сте?

— Чудесно, сър. С какво мога да ви бъда полезен?

— Виждате ли онова хлапе и момичето ей там?

— Да, сър.

— Броят.

Тъглчето на устните на мъжа трепна. Беше виждал много неща, но не и един играч да издава друг. Къде беше уловката?

— Сигурен ли сте?

— Абсолютно. Хлапето брои и й дава знаци.

— Благодаря, сър. Ще се погрижа.

Шефът се обади по радиото на управителя на залата, който на свой ред нареди на охраната да пуснат записа на последните няколко ръце на масата. Погледнато отстрани, дръзкият залог на блондинката определено изглеждаше подозрителен.

Питър тъкмо се бе върнал на масата, когато се появи фаланга униформени служители от охраната. Ръцете на един от тях се отпуснаха на раменете на хлапето.

— Хей, какво става, мамка му! — извика младежът.

Играчите на съседните маси вдигнаха глави и се загледаха към тяхната.

— Двамата познавате ли се? — попита шефът.

— Никога досега не съм я виждал! Това е самата истина! — заяви хлапето.

Блондинката не каза нищо. Просто взе чантата си, събра жетоните и хвърли чип за петстотин долара на Сам.

— Доскоро, момчета — махна им тя, докато я отвеждаха.

Шефът направи знак и Сам беше заместен от друг дилър.

Докторът и застрахователят обърнаха изцъклени погледи към Питър.

— Какво става, по дяволите? — попита застрахователят.

— Брояха — просто рече Питър. — Издадох ги.

— Не, не може да бъде! — извика застрахователят.

— Напротив, може. Не се сдържах.

— Но откъде разбра? — попита докторът.

— Разбрах. — Чувстваше се неудобно от вниманието, което получаваше. Искаше му се да се пръждоса от това място.

— Проклет да съм — поклати глава застрахователят. — Ще те черпя едно, приятел. Проклет да съм. — Сините му очи проблясваха, докато бъркаше в портфейла си и вадеше визитка. — Ето, вземи. Бизнесът ми се прави с компютри. Трябва ли ти работа, просто ми се обади, става ли?

Питър взе визитката: НЕЛСЪН ДЖ. ЕЛДЪР, ПРЕДСЕДАТЕЛ И ИЗПЪЛНИТЕЛЕН ДИРЕКТОР, ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ „ДЕЗЪРТ ЛАЙФ“.

— Много мило от ваша страна, но си имам работа — промърмори той. Гласът му едва се чуваше на фона на непрекъснатата музика и дрънченето на ротативки.

— Е, ако нещата се променят, имаш ми телефона.

Шефът приближи масата.

— Вижте, извинявам се за случилото се тук. Господин Елдър, как сте, сър? Тази вечер всички можете да ядете и пиете за сметка на заведението. Ще ви осигурия билети за всяко шоу, което пожелаете. Става ли? Още веднъж, много съжалявам.

— Дотолкова, че си готов да ми възстановиш загубите, така ли, Франки? — попита Елдър.

— Бих искал да го направя, господин Елдър, но това е невъзможно.

— Е, какво пък — обърна се Елдър към масата. — Ако не си поискаш, няма да получиш.

Шефът потупа Питър по рамото и му прошепна:

— Управителят иска да се види с теб. — Питър пребледня. — Спокойно, всичко е наред.

Джил Флоръс, управителят на залата в „Констелейшън“, бе издокаран и изискан, и в негово присъствие Питър се почувства мърляв и не на мястото си. Подмишниците му бяха мокри, искаше да се махне. Кабинетът на управителя беше изключително утилитарен, оборудван с множество плоски екрани, предаващи картини от различните маси и ротативки.

Флоръс беше задълбал сериозно, мъчейки се да разбере какво е станало. Как един обикновен посетител е забелязал нещо, което хората му не са успели? И защо ги издаде?

— Какво пропускам? — попита той плахия мъж.

Питър отпи глътка вода.

— Знаех сбора — призна си той.

— Значи също сте броили?

— Да.

— Вие сте брояч? Признавате пред мен, че сте брояч, така ли? — Тонът на Флоръс непрекъснато се покачваше.

— Броя, но не съм брояч.

Флоръс заряза всякакви обноси.

— Какво означава това, мамка му?

— Следя сбора... нещо като навик е, но не го използвам.

— И очаквате да ви повярвам?

Питър сви рамене.

— Съжалявам, но това е самата истина. Вече две години идвам тук и никога не съм променял залозите си. Печеля малко, губя малко, нали се сещате.

— Не мога да повярвам. Значи сте знаел сбора, а онзи скапаняк какво направи?

— Каза, че е омагьосан. Сборът беше тринайсет, така че това беше кодова дума за тринайсет, нали разбирате. Тя дойде на масата, когато сборът беше висок. Мисля, че изпусна пръчката на коктейла си, за да й направи знак.

— Значи той брои и примамва, а мацката залага и прибира парите.

— Вероятно имат кодова дума за всяка стойност. Например, „стол“ за четворка и „сладко“ за шестнайсет.

Телефонът иззвъня. Флоръс вдигна слушалката и се заслуша.

— Да, сър.

Затвори и се обърна към Питър.

— Е, Питър Бенедикт, днес е щастливият ви ден — обяви той. — Виктор Кемп иска да се срещне с вас горе в надстройката.

Гледката от надстройката беше замайваща. Виждаше се целият Вегас, който се виеше към тъмния хоризонт като пламтяща опашка. Виктор Кемп приближи и протегна ръка, и Питър усети масивните му

златни пръстени, когато се здрависаха. Имаше черна вълниста коса, силен загар и блестящи зъби — изискан и непринуден на вид човек, въртящ най-добрия клуб в града. Костюмът му бе искрящо син, улавяше светлината и си играеше с нея. Тъканта сякаш беше от друга планета. Настани Питър в огромната си дневна и му предложи питие. Докато прислужницата носеше бира, Питър забеляза, че един от стенните монитори в другия край на помещението предава картина от кабинета на Джил. Явно имаше камери навсякъде.

Питър взе бирата си и си помисли дали да не свали каскета, но го остави — нито единият, нито другият избор беше в негов интерес.

— Честният човек е най-висшето творение на Бог — внезапно изрече Кемп. — Александър Поуп го е написал. Наздраве! — Чукна винената си чаша в халбата на Питър. — Повдигнахте духа ми, господин Бенедикт, за което съм ви благодарен.

— За нищо — предпазливо отвърна Питър.

— Изглеждате много умен човек. Мога ли да попитам с какво си изкарвате хляба?

— Занимавам се с компютри.

— Защо ли не се изненадвам! Забелязахте нещо, което цяла армия опитни професионалисти не успя, така че от една страна съм доволен, че сте честен човек, а от друга съм недоволен от собствените си хора. Да сте мислили някога за работа в охраната на казино, господин Бенедикт?

Питър поклати глава, но отвърна:

— Това е второто предложение за работа, което получавам тази вечер.

— Кой друг ви предложи?

— Един човек от моята маса. Директор на застрахователна компания.

— Сребриста коса, слаб, около петдесетте?

— Да.

— Трябва да е Нелсън Елдър, много добър човек. Явно имате страхотна вечер. Но щом сте доволен от работата си, ще трябва да намеря друг начин да ви се отблагодаря.

— О, не. Не е нужно, сър.

— Не ми викай сър! Наричай ме Виктор, а аз ще те наричам Питър. И тъй, Питър, все едно си намерил дух в бутилка, но тъй като

това не е приказка, ще имаш едно желание и то трябва да бъде реалистично, нали разбираш. Е, какво да бъде? Момиче, кредитна линия, среща с някоя филмова звезда?

Мозъкът на Питър бе в състояние да обработва бързо огромни количества информация. Само за няколко секунди прехвърли множество различни сценарии и възможните резултати, и се спря на един, който за него имаше най-голямо значение.

— Познавате ли холивудски агенти? — с треперещ глас попита той.

Кемп се разсмя.

— Разбира се, че познавам, та нали всички идват тук? Пишеш ли?

— Написах сценарий — стеснително отвърна Питър.

— В такъв случай ще те свържа с Бърни Шварц, който е една от големите клечки в АТИ. Какво ще кажеш, Питър? Това ще надуе ли платната на лодката ти?

— Разбира се! — преизпълнен с радост, възкликна той. — Би било невероятно!

— Добре тогава. Не мога да обещаая, че ще хареса сценария ти, но ти гарантирам, че ще го прочете и ще се срещне с теб. Уговорихме се.

Отново стиснаха ръце. На излизане Кемп постави ръка на рамото на Питър и му каза бащински:

— И повече не брой картите, Питър, нали? Ти си на страната на доброто.

— Ама че интересно — рече Бърни. — Виктор Кемп е Лас Вегас. Същински принц.

— Е, какво ще кажете за сценария ми? — попита Питър и затаи дъх в очакване на отговора.

Настъпи решителният момент.

— Всъщност, Питър, сценарият ти, макар и добър, се нуждае от малко излъскване, преди да го пусна. Но има и нещо по-важно. Написан е като за филм с голям бюджет. Има взривяващ се влак и купища специални ефекти. Подобен вид филми се правят все по-трудно и по-трудно, освен ако нямат гарантирана аудитория или

потенциал за франчайз. Пък и става въпрос за тероризъм, който е истинският убиец. Единайсети септември промени всичко. Да ти кажа честно, много малко от проектите ми, които бяха отменени през две и първа, успяха да се съживят. Вече никой не иска да прави филми за тероризъм. Не мога да го продам. Съжалявам, но светът се промени.

Издишай. Виеше му се свят.

Влезе Роз.

— Господин Шварц, дойде човекът за следващата ви среща.

— Как само лети времето! — Бърни скочи на крака и Питър неволно го последва. — Виж, ако ми напишеш сценарий за високи залози и брое на карти и вмъкнеш малко секс и майтапи, обещавам, че ще го прочета. Много се радвам, че успяхме да се видим, Питър. Много поздравя на господин Кемп. И виж, радвам се, че си дошъл с кола. Аз лично вече не летя, поне не и с пътнически полети.

Когато вечерта се прибра в малката си извънградска къща в Спринг Вали, Питър видя плик, който се подаваше под изтривалката. Отвори го и прочете на светлината на верандата написаната на ръка бележка.

Скъпи Питър,

Съжалявам, че не се получи с Бърни Шварц. Позволи ми да се реванширам. Ела в стая 1834 в десет вечерта.

Виктор

Беше уморен и обезкуражен, но пък бе петък вечер и имаше цял уикенд, за да дойде на себе си.

На рецепцията в „Констелейшън“ го чакаше ключ и Питър се качи направо горе. Озова се в голям апартамент с две спални и страхотен изглед. На масичката за кафе в дневната имаше кошница с плодове и бутилка „Перие-Жуе“ в кофа с лед. И още един плик. Вътре имаше две картички — ваучер за хиляда долара за пазаруване в

търговския салон на „Констелейшън“ и кредит от пет хиляди за казиното.

Седна потресен на дивана и се загледа надолу към неоновия пейзаж.

На вратата се почука.

— Влез! — извика той.

— Нямам ключ! — отвърна женски глас.

— О, извинете — притесни се Питър и спринтира към вратата. — Мислех си, че е камериерката.

Беше великолепна. И млада, почти момиче. Брюнетка с открито свежо лице и стегната плът с цвят на слонова кост, напиреща под прилепналата вечерна рокля.

— Вие трябва да сте Питър — каза тя, затваряйки вратата след себе си. — Господин Кемп ме изпрати да ви кажа здрасти.

Подобно на мнозина във Вегас, тя бе пришълка тук — леко южняшки акцент, изящен и мелодичен.

Питър така се изчерви, че кожата му заприлича на направена от червена пластмаса.

— О!

Тя бавно тръгна към него, принуждавайки го да отстъпи към канапето.

— Казвам се Лидия. Добре ли съм?

— Добре?

— Ако предпочиташ момче, няма проблем. Не бях сигурна.

В нея имаше нещо замайващо и очароващо.

— Не харесвам момчета! — със стегнато гърло изграчи той. — Падам си по момичета!

— Е, добре тогава! Защото аз съм момиче — измърка тя като опитна актриса. — Питър, какво ще кажеш да седнеш и да отвориш онова шампанско, докато разберем какви игри ти харесват?

Краката му опряха дивана, коленете му се подкосиха и той тупна на седалката. Главата му се въртеше от раздиращи го емоции — страх, страст, смущение... Никога не бе правил подобно нещо. Изглеждаше толкова глупаво, но в същото време...

— Хей, виждала съм те и преди! — Лидия изглеждаше искрено развълнувана. — Да, виждала съм те хиляди пъти! Чак сега се сетих!

— Къде? В казиното ли?

— Не, глупчо! Сигурно не ме познаваш, защото не съм в онази тъпа униформа. През деня работя на рецепцията на летище „Маккарън“, нали се сещаш. На военния и правителствения терминал.

Руменината изчезна от лицето му.

Днес му се събра много. Прекалено много.

— Името ти не е Питър! А Марк нещо си. Марк Шакълтън. Бива ме с имената.

— Е, знаеш как стоят нещата с имената — с треперещ глас рече той.

— Ясно! Хей, спокойно! Каквото се случва във Вегас, си остава във Вегас, миличък. Ако искаш да знаеш истината, и моето име не е Лидия.

Беше изгубил дар слово, докато я гледаше как се освобождава от черната си рокля, оставайки по черно копринено бельо, като през цялото време говореше.

— Страхотно! Винаги съм искала да говоря с някого от вас! В смисъл, колко луд трябва да си, за да летиш всеки ден до Зона 51. Искам да кажа, всички тези тайни и секрети адски ме възбуждат!

Долната му челюст леко увисна.

— Знам, че не ви позволяват да говорите, но те моля, само кимни, ако наистина изучавате НЛО и всякакви такива работи, за които разправят всички!

Помъчи се да държи главата си напълно неподвижно.

— Това кимане ли беше? — попита тя. — Кимна ли ми?

Успя да се вземе достатъчно в ръце, за да отговори.

— Не мога да кажа нищо за ставащото там. Моля те!

Тя погледна разочаровано, но после грейна и отново се зае за работа.

— Добре. Страхотно. Ето какво ще ти кажа, *Питър* — рече тя, като пристъпваше към дивана, полюлявайки бедра. — Тази вечер ще бъда твоето лично НЛО — неидентифициран лижещ обект. Какво ще кажеш?

23 ЮНИ 2009 Г. НЮ ЙОРК

Уил имаше ужасен махмурлук. Имаше чувството, че в черепа му се е събудила невестулка, спала досега на топло и уютно, която изведнъж се паникьосва от затвора си и се опитва с нокти и зъби да излезе на свобода през очите му.

Вечерта бе започнала доста добре. На връщане спря в кварталната си кръчма, миризливото кафене „При Дънигън“, където удари две на празен стомах. После се премести в „Пантеон Дайнър“, където изсумтя на силно брадясалия сервитьор. Онзи му изсумтя в отговор и без да разменят завършени фрази, му домъкна същото ядене, което ядеше два-три пъти седмично — агнешки кебап с ориз, прокаран, естествено, с две бири. А преди да хвърли котва в дома си, направи дружеско посещение на бакалията и си тръгна с половин галон „Джони Уокър“ черен етикет — кажи-речи единственият лукс, с който украсяваше живота си.

Апартаментът бе малък и спартански, а без женското докосване на Дженифър изглеждаше наистина мрачен и безинтересен — две полупразни стаи с бели стени и блестящ паркет, оскъден изглед към сградите от другата страна на улицата и няколко хиляди долара, инвестирани в най-проста мебел и килими. Честно казано, апартаментът му се виждаше тесен дори само за него. Дневната бе пет на четири метра, спалнята — три на три и половина, а кухнята и банята — колкото сносен килер. Някои от престъпниците, които бе прибрал през кариерата си, не биха погледнали това място като важна инвестиция. Как беше успявал да дели апартамента с Дженифър цели четири месеца? Чия е била блестящата идея?

Нямаше намерение да се напива до безпамятност, но тежестта на пълната бутилка бе страшно примамлива. Завъртя капачката, после взе бутилката за стъклената дръжка и напълни до половината любимата си чаша. Под тихото бръмчене на телевизора постепенно се напи на

дивана и потъна в дълбоката тъмна дупка, докато си мислеше за шибания си ден, шибания си случай, шибания си живот.

Въпреки че пое случая „Апокалипсис“ с неохота, първите няколко дни бяха всъщност освежаващи. Клайв Робертсън беше убит направо под носа му и дързостта на престъплението и смущението го наелектризираха. Напомни му как на времето му въздействаха големите случаи и тласъците адреналин бяха напълно съгласни с него.

Хвърли се в бъркотията факти и макар да знаеше, че моментите на откровение са само измислица, изпитваше силно желание да дълбае, докато не открие нещо, което беше пропуснал, подминатата брънка, която щеше да свърже две убийства, после трето, четвърто и така нататък, докато случаят не се изясни.

Предизвикателствата на работата му действаха успокояващо като мехлем върху изгоряло. Отдаде ѝ се изцяло, прерови всички папки, не даваше мира на Нанси, изтощаваше и нея, и себе си в маратона от дни, преминаващи в нощи и отново в дни. За момент дори взе присърце думите на Сю Санчес — добре, нека това е последният му голям случай. Нека спипа този скапаняк и се уволни величаво, с гръм и фанфари.

Кресчендо.

Декресчендо.

За една седмица беше изгорил цялата си енергия, бе изтощен и обезкуражен. Докладите от аутопсията и токсикологичните изследвания на Робертсън нищо не му говореха. Седемте други убийства нищо не му говореха. Не му идваше никаква идея що за птица беше извършителят или какво удоволствие получаваше от убийствата. Никое от първоначалните му предположения не се връзваше. Единственото, което се набиваше в очи, бе случайният подбор на жертвите, а никога досега не бе виждал подобно нещо при сериен убиец.

Първото уиски трябваше да притъпи неприятните спомени от следобеда в Куинс, когато разпита семейството на прегазения — приятни и улегнали хора, които все още не можеха да намерят утеха. Второто трябваше да се справи с чувството му за безсилие. Третото — да запълни част от пустотата със сантиментални спомени, четвъртото — за самотата му. Петото?...

Въпреки пулсиращата глава и гаденето, Уил упорито се замъкна на работа в осем. Според неговите принципи, ако не закъсняваш, никога не пиеш по време на работа, не близваш и капка до настъпването на щастливия час, нямаш проблем с пиячката. Въпреки това не можеше да пренебрегне изпепеляващото главоболие и докато пътуваше в асансьора, притискаше двойното кафе към гърдите си като животоспасяващ пакет. Трепна при мисълта как се беше събудил облечен в шест сутринта, а съдържанието на голямата бутилка се бе стопило с две трети. В кабинета си имаше „Адвил“. Трябваше да се добере дотам.

Папките по случая бяха натрупани върху бюрото му, по бюфета, шкафа за книги и по пода имаше сталагмити от бележки, доклади, изследвания, разпечатки и снимки от местопрестъплението. Беше си издълбал коридорчета между купчините — от вратата до стола, от стола до шкафа, от шкафа до прозореца, за да може да наглася щорите и да се предпази от следобедното слънце. Преодоля препятствията, стовари се в стола си и изрови болкоуспокоителните. Преглътна хапчетата с малко горещо кафе. Разтърка очи с длани и когато ги отвори, видя пред себе си Нанси, която го наблюдаваше като доктор.

— Добре ли си?

— Нищо ми няма.

— Не ми изглеждаш добре. Приличаш на болен.

— Добре съм. — Намери опипом някаква папка и я отвори.

Тя все още стоеше на входа.

— Какво?

— Какъв е планът за днес? — попита тя.

— Моят план е да си изпия кафето, а твоят — да дойдеш отново след час.

Нанси най-прилежно се появи час по-късно. Болката и гаденето бяха позаглъхнали, но главата му беше все още размътена.

— Добре — започна той, — какъв е графикът ни?

Тя отвори вездесъщия си бележник.

— В десет имаме телеконференция с доктор Софър от „Джонс Хопкинс“. В два — пресконференция със специалната част. В четири трябва да идем да видим Хелън Суишър. Изглеждаш по-добре.

— Бях си добре и преди час, добре съм и сега — грубо отсече той.

Тя не изглеждаше особено убедена и Уил се запита дали не се е сетила, че е махмурлия. И тогава му просветна — изглеждаше по-добре. Лицето ѝ бе малко по-изтънено, тялото ѝ — малко по-стройно, полата не я стягаше толкова много в кръста. Вече десет дни непрекъснато бяха заедно и едва сега той осъзна, че напоследък яде като мишка.

— Мога ли аз да попитам нещо?

— Разбира се.

— Да не би да си на диета или нещо подобно?

Тя моментално се изчерви.

— Може да се каже. Освен това започнах отново да тичам.

— Е, отразява ти се добре. Продължавай в същия дух.

Тя сведе смутено поглед.

— Благодаря.

Уил побърза да смени темата.

— Добре, да се отдръпнем малко и да се опитаме да видим цялата картина — неясно рече той. — Подробностите ни разказват играта. Да ги прегледаме отново още веднъж, като се съсредоточим върху общите неща.

Отиде при нея на масата за съвещания и премести едни папки върху други, за да разчисти малко. Взе един лист, написа „Ключови наблюдения“ и го подчерта два пъти. Заповяда на мозъка си да заработи и разхлаби вратовръзката, за да помогне на кръвообращението.

Имаше три убийства на 22 май, три на 25 май, две на 11 юни и нито едно след това.

— Какво ни казва това? — попита той. Нанси поклати глава, така че Уил сам отговори на въпроса си. — Всичките са делнични дни.

— Може би работи през уикендите — предположи тя.

— Добре. Може би. — Записа първото си ключово наблюдение — „Делници“. — Намери папките на Суишър. Май бяха върху шкафа за книги.

Случай номер едно: Дейвид Пол Суишър, тридесет и шест годишен, инвестиционен банкер в една от големите банки. Жилище на Парк Авеню, богат, учил в Бръшлянената лига. Женен, без данни за

кръшкане. Без скелети в килера, доколкото знаеха. Извел кучето на разходка преди съмване и бил открит от бегач малко след пет сутринта, лежащ в локва кръв. Липсващи часовник, пръстени и портфейл, чисто прерязана лява сънна артерия. Тялото било все още топло, на около шест метра извън обхвата на най-близката наблюдателна камера, разположена на покрива на сградата от южната страна на Осемдесет и втора улица — само някакви си шест метра и щяха да разполагат със запис на убийството.

Все пак бяха успели да видят за момент интересуващия ги човек — деветсекунден откъс, от 5:02:23 до 5:02:32, заснет от охранителна камера на покрива на десететажната сграда на западната страна на Парк Авеню, между Осемдесет и първа и Осемдесет и втора. Виждаше се как някакъв мъж се появява от Осемдесет и втора, тръгва на юг по Парк Авеню, обръща се и тича обратно по същия път, за да изчезне отново в Осемдесет и втора. Изображението беше с лошо качество, но техниците от ФБР бяха успели да увеличат и изчистят картината. По цвета на ръката заключиха, че заподозреният е чернокож или латинос, а от съпоставката с околните предмети изчислиха, че е висок около метър седемдесет и пет и тежи между седемдесет и осемдесет килограма. Качулката на сивия суичър скриваше лицето му. Времето беше подходящо, тъй като обаждането на 911 бе регистрирано в 5:07, но поради липсата на свидетели нямаша никакви сведения за самоличността на извършителя.

Ако не беше пощенската картичка, случаят щеше да бъде приет за най-обикновено улично нападение. Дейвид Суишър обаче беше получил картичка. Дейвид Суишър бе жертва номер едно на Апокалипсиса.

Уил вдигна снимката на мъжа с качулката към Нанси.

— Значи това е нашият човек?

— Може да е убиецът на Дейвид, но това не го прави Убиеца на Апокалипсиса — рече тя.

— Сериен убиец по съвместителство? Би бил първият по рода си.

Тя опита друга тактика.

— Добре, може да е бил наемен.

— Възможно. Един банкер със сигурност си има врагове — съгласи се Уил. — При всяка сделка има печеливша и губеща страна.

Но Дейвид е различен от останалите жертви. Той е единственият, който е отивал с костюм на работа. Кой ще плати за убиването на когото и да било от останалите? — Уил прелисти една от папките на Суишър. — Разполагаме ли със списък на клиентите му?

— Банката му не е от най-отзивчивите — докладва Нанси. — Всяко допитване трябвало да мине през юридическия им отдел и да бъде подписано лично от главния юрисконсулт. Все още не разполагаме с нищо, но продължавам да ги натискам.

— Имам чувството, че той е ключът. — Уил затвори папката и я побутна настрана. — Първата жертва в поредицата има особено значение за убиеца, нещо символично. Казваш, че днес ще се видим с жена му, така ли?

Тя кимна.

— Крайно време беше.

Случай номер две: Елизабет Мари Колер, тридесет и седем годишна, управител на аптека „Дуейн Рийд“ в Куинс. Застреляна при обир, намерена от служителите си при задния вход, когато те дошли на работа в 8:30 сутринта. Отначало полицаите помислили, че е била убита от грабител, който я е издебнал, за да открадне наркотици. Нещо се объркало, той стрелял, тя паднала, той побягнал. Куршумът бил 38 калибър, един изстрел от упор в слепоочието. Никакви видеозаписи, никакви съществени следи. На полицията ѝ трябвали два дни, за да намери пощенската картичка в апартамента ѝ и да я свърже с останалите убийства.

Уил вдигна очи от папката.

— Добре, каква е връзката между един банкер от Уолстрийт и управителка на аптека?

— Не зная — сви рамене Нанси. — Били са горе-долу на една възраст, но в живота им няма никакви явни пресечни точки. Той никога не е пазарувал в аптеката ѝ. Нищо.

— Как сме с бившия ѝ съпруг, старите приятели, колегите?

— Успях да открия повечето от тях — отвърна тя. — Има само един приятел от гимназията, когото не мога да намеря. Семейството му напуснало щата преди години. Всички останали, ако нямат алиби за нейното убийство, значи нямат и за което и да било друго. Била е разведена от пет години. Бившият ѝ мъж е карал автобус в сутринта,

когато е била застреляна. Била е най-обикновен човек. Животът ѝ е бил прост. Не е имала врагове.

— Значи ако не беше картичката, щяхме да си имаме отворен и затворен случай на зле протекъл въоръжен грабеж.

— Така изглежда, поне на пръв поглед — съгласи се Нанси.

— Добре, да видим какво може да се направи — каза той. — Провери дали фигурира в някой годишник на гимназия или колеж и се погрижи всички имена да влязат в базата данни. Освен това се свържи с хазяина ѝ и направи списък на всички сегашни и бивши съседни за последните пет години. Включи и тях в бъркоча.

— Дадено. Искаш ли още кафе?

Искаше, при това страшно.

Случай номер три: Консуела Пилар Лопес, тридесет и две годишна, незаконна имигрантка от Доминиканската република, живяла в Стейтън Айленд, работила като чистачка в Манхатън. Намерена малко след 3:00 през нощта от група тийнейджъри в горичка край брега в парк „Артур фон Брайсън“, на около километър от дома ѝ на Фингърборд Роуд. Била изнасилена и многократно намушкана в гърдите, главата и шията. Според камерата, взела ферибота от Манхатън в десет вечерта. Обикновено пътувала с автобус на юг към Форт Уодсуорт, но никой не я е засякъл на спирката при терминала „Сейнт Джордж“ или в автобус 51, пътуващ по Бей Стрийт до Фингърборд.

Работната хипотеза бе, че някой я е пресрещнал на терминала, предложил ѝ е да я закара и я е отвел в тъмното кътче на острова, където посрещнала смъртта си под надвисналия мост „Верацано-Нароус“. Във или по тялото ѝ не била открита семенна течност — явно убиецът е използвал презерватив. По ризата ѝ били намерени сиви влакна, по всяка вероятност от суичър. Измерването на раните показало, че острието е било с дължина десет сантиметра, подобно на онова, с което е бил убит Дейвид Суишър. Лопес живеела в двуетажна къща с голяма група роднини и братовчеди, някои регистрирани, други — не. Била религиозна и се молела в „Сейнт Силвестър“, където поразените енорияши се бяха събрали за възпоменателна меса. Според роднините и познатите ѝ нямала приятел, а аутопсията показала, че макар и прехвърлила трийсет, била все още девствена. Всички опити за връзка с останалите жертви се оказали безрезултатни.

Уил бе отделил особено много време тъкмо на това убийство — обходи ферибота и терминала с автобусната спирка, отиде до местопрестъплението, посети дома и църквата. Сексуалните престъпления бяха стихията му. Не че искаше да прави кариера с тях — никой с ума си не би написал в молбата си в Куонтико „Бих искал някой ден да специализирам сексуални престъпления.“ Просто първите му големи случаи имаха силни сексуални моменти, а точно по този начин те разпределят в Бюрото. Беше направил повече от това да следва интуицията си — гореше от амбиция и се усъвършенства до степента на експерт. Бе изучил най-усърдно анализите на сексуалните престъпления и се беше превърнал в ходеща енциклопедия по серийната перверзност на американците.

Беше виждал подобно убийство преди и бързо си спомни профила на извършителя. Убиецът бе опитен ловец, планираше ходовете си, предпазлив самотник, който внимаваше да не оставя следи от ДНК след себе си. Явно е познавал квартала, което означаваше, че или в момента пребивава там, или някога е живял на Стейтън Айленд. Познавал е парка като собствената си длан и е преценил точно къде да си свърши работата, без риск от случайни свидетели. Имаше голяма вероятност да е латинос, тъй като жертвата му е проявила достатъчно доверчивост, за да се качи в колата му, а знаеше, че английският ѝ бил съвсем ограничен. Имаше голяма вероятност да е познавала убиеца си, било то и бегло.

— Чакай малко — внезапно рече Уил. — Разполагаме с нещо. Убиецът почти със сигурност е имал кола. Трябва да се огледаме за същия тъмносин седан, който е прегазил Майлс Дрейк. — Надраска „Син седан“ върху листа. — Как беше името на свещеника ѝ?

Нанси си спомни тъжното му лице и не ѝ се наложи да рови в бележника си.

— Отец Рохас.

— Трябва да направим диплянка с различни модели тъмносини седани и да помолим отец Рохас да ги раздаде на енорияшите и да види дали някой не познава някого с такава кола. Освен това пусни списъка на енорияшите в отдела за моторни превозни средства и вземи разпечатка на регистрираните автомобили. Обърни особено внимание на мъжете.

Тя кимна и си отбеляза.

Уил опря ръце на тила и се прозя.

— Трябва да отскоча до клозета. После ще се обадим на онзи тип.

Съдебните лекари в централата ги упътиха към Джералд Соуфър, водещия експерт в окръга по наистина странни смъртни случаи. Фактът, че търсеха именно неговата консултация, беше мерило за безсилието им във връзка с кончината на Клайв Робертсън.

В течение на шест минути Уил и Нанси бяха правили сърдечен масаж на безжизненото тяло на Клайв, докато не дойдоха парамедиците. На следващата сутрин се навъртаха около съдебния лекар, когато онзи отвори тялото на Клайв и започна да търси причината за смъртта. Като се изключат счупените кости на носа, външни травми нямаше. Тежкият му мозък, който доскоро преливаше от музика, бе нарязан на тънки резенчета като филийки. Нямаше признак за удар или кръвоизлив. Всичките му вътрешни органи бяха нормални за човек на неговата възраст. Сърцето му бе леко уголемено, клапите — нормални, коронарните артерии имали слаби до средни признаци на атеросклероза, особено лявата низходяща, която беше седемдесет процента запушена.

— Сигурно моята е запушена повече, отколкото на този — изхриптя докторът ветеран.

Нямаше признаци за инфаркт, макар Уил да знаеше, че това може да се определи категорично едва след микроскопско изследване.

— Засега не мога да изляза с диагноза — заяви патологът, сваляйки ръкавиците си.

Уил чакаше с безпокойство резултатите от кръвните и тъканните изследвания. Надяваше се да открият някаква отрова, но се интересуваше също и от ХИВ статуса му, тъй като бе правил дишане уста в уста на окървавеното тяло на Клайв. След няколко дни резултатите пристигнаха. Добрата новина — тестовете за ХИВ и хепатит бяха отрицателни. Лошата новина — *всички* резултати бяха отрицателни. Човекът просто нямаше причина да е мъртъв.

— Да, имах възможност да се запозная с доклада от аутопсията на господин Робертсън — каза д-р Соуфър. — Типично е за синдрома.

Уил се наведе към микрофона.

— В смисъл?

— Ами, сърцето му не е било в толкова лошо състояние. Няма критични коронарни запушвания, никакви тромбози, никакви хистопатологични данни за нарушения на миокарда. Това е типично за изследваните от мен пациенти с предизвикана от стрес кардиомиопатия, известна също като синдром на блокиране на миокарда.

Според Соуфър, внезапен емоционален стрес, като страх, гняв или шок, може да доведе до внезапно и фатално спиране на сърцето. Жертвите били хора, които във всички останали отношения били здрави, но били подложени на внезапен и силен емоционален удар, например смъртта на близък човек или силна уплаха.

— Докторе, говори специален агент Липински — обади се Нанси. — Чела съм статията ви в „Медицински журнал на Нова Англия“. Нито един от пациентите с вашия синдром не е умрял. Какво прави господин Робертсън различен?

— Отличен въпрос — отвърна Соуфър. — Мисля, че сърцето може да бъде зашеметено от масирано отделяне на катехоламини — хормони на стреса като адреналина, които се отделят от надбъбречните жлези в отговор на стрес или шок. Това е основно еволюционно средство за оцеляване, което подготвя организма за борба или бягство пред лицето на застрашаваща живота опасност. При някои индивиди обаче отделянето на тези неврохормони е толкова силно, че сърцето може да не бъде в състояние да работи ефективно. Сърдечната дейност рязко намалява и това води до спадане на кръвното налягане. За съжаление, при господин Робертсън свивът на сърдечната дейност се е съчетал със средното запушване на лявата коронарна артерия, довело вероятно до лошо изпълване на лявата камера, което е предизвикало фатална аритмия, а може би камерна фибрилация, и внезапна смърт. Случаите от шок на миокарда са редки, но не невъзможни. Доколкото разбирам, господин Робертсън се е намирал под остър стрес преди да умре.

— Беше получил пощенска картичка от Убиеца на Апокалипсиса — каза Уил.

— Е, в такъв случай ще използвам общоприетия израз и ще кажа, че вашият господин Робертсън е бил буквално уплашен до смърт.

— Не приличаше на уплашен — отбеляза Уил.

— Външният вид може да е измамен — напомни му Соуфър.

След като приключиха, Уил затвори и допи остатъците от петото си кафе за деня.

— Ясно като шибана тиня — промърмори. — Убиецът се обзалага, че ще убие човека, като го наплаши до смърт? Стига бе! — Разпери раздразнено ръце. — Добре, да продължаваме. Убива трима души на двайсет и втори май и си почива през уикенда. На двайсет и пети отново е зает.

Случай номер четири: Майлс Дрейк, двадесет и четири годишен куриер от Куинс, работил във финансовия район в 7:00 сутринта, когато някаква служителка на Бродуей, единственият свидетел, поглежда през прозореца си и го вижда на Джон Стрийт как нарамва раницата и се качва на колелото си, точно когато тъмносин седан се качва на тротоара, блъска го и продължава нататък. Жената е твърде потресена, за да види номера или да посочи каква точно е марката и моделът на колата. Дрейк умира на място с премазан черен дроб и далак. Колата, която несъмнено е получила някакви следи от удара, си остава неизвестна въпреки масираните проверки на всички автокъщи в района. Майлс живеел с по-големия си брат и според всички показания бил напълно редовен. Чисто досие, свидетелства за добро справяне с работата и т.н. Не са известни връзки с другите жертви, нито пряко, нито непряко, макар че никой не би могъл да твърди със сигурност, че никога не е стъпвал в намиращата се на булевард „Куинс“ аптека на Колер.

— Някаква информация за наркотици? — попита Уил.

— Нищо, но си спомням един случай, докато учех право. Куриер като него снабдяваше с кокаин брокерите от района.

— Не е зле да се провери. — Уил написа: „Проверка на раницата за следи от наркотици“.

Случай номер пет: същия следобед Милош Иван Кович, осемдесет и две годишен старец от Парк Слоуп, Бруклин, се хвърля от апартамента си на деветия етаж и се превръща в каша на Проспект Парк Уест, недалеч от Гранд Арми Плаза. Прозорецът на спалнята му е широко отворен, апартаментът е заключен, няма следи от влизане с взлом или обир. Няколко черно-бели снимки в рамка на младия Кович с други хора, вероятно роднини, са намерени разбити на пода до прозореца. Няма предсмъртно писмо. Човекът, хърватски имигрант,

работил петдесет години като обущар, нямал живи роднини и водил толкова затворен живот, че никой не можеше да свидетелства за душевното му състояние. В апартамента били открити само едни отпечатъци — неговите собствени.

Уил прегледа купчината стари фотографии.

— Имаме ли информация за някого от тези хора?

— За нито един — отвърна Нанси. — Всичките му съседи бяха разпитани, пратихме хора и в хърватската общност, но никой не го е познавал. Нямам представа какво да правим. Някакви идеи?

Уил обърна длани към небето.

— Абсолютно никакви.

Случай номер шест: Марко Антонио Наполитано, осемнадесетгодишен, неотдавна завършил гимназия. Живеел с родителите и сестра си в Малката Италия. Майка му намерила пощенската картичка в стаята му и рисунката на ковчег я довела до истерия. Семейството му безуспешно се опитало да го заключи за целия ден. Полицията открила тялото му вечерта в парното помещение на сградата с игла в ръката, хероин и турникет. Аутопсията показала свръхдоза, но семейството и най-близките му приятели се кълнат, че не е употребявал наркотици, което се потвърждава и от отсъствието на следи от убощдания по тялото му. Хлапето имало няколко прегрешения — кражби от магазини и подобни неща, но не било от сериозните злодеи. По спринцовката са открити следи от две различни ДНК, като неидентифицираната е на мъж, което предполага, че някой друг му е направил инжекцията, използвайки намерените до тялото средства. Освен това по спринцовката и лъжицата били намерени отпечатъци на двама души, негови и други, които били прекарани през националната база данни, но без да намерят съвпадение с петдесетте милиона записа.

— Добре — каза Уил. — Този има възможни връзки.

Нанси също ги видя и се ободри.

— Да, какво ще кажеш за това? Убиецът е наркоман, убива Елизабет и се опитва да открадне наркотици от аптеката ѝ. Има зъб на Марко и му бие свръхдоза, а също и сметки за уреждане с Майлс, който му е доставчик.

— А Дейвид?

— Най-вероятно е бил нападен за пари, което също подхожда на наркоман.

Уил поклати глава и се усмихна кисело.

— Много изсмукано ми звучи — изтъкна той, пишейки „Възможен наркоман???“ — Добре, на финалната права сме. Нашият човек си взема две седмици почивка, след което започва отново на единадесети юни. Защо е тази пауза? Да не би да е уморен? Или зает с нещо друго? Може би е напуснал града? И се е върнал във Вегас?

Риторични въпроси. Нанси изучаваше лицето на Уил, който мислеше ожесточено.

— Прехвърлихме всички пътни нарушения в посока изток на основните пътища между Вегас и Ню Йорк за периодите между датите от картичките и дати на убийствата и не попаднахме на нищо интересно, така ли е?

— Така е — кимна тя.

— Разполагаме и с пътническите списъци за всички полети между Вегас и Ню Йорк за същите дати, нали?

— Да.

— И какво сме научили от това?

— Засега нищо. Имаме няколко хиляди имена, които съпоставяме на всеки няколко дни с имената в базите данни на жертвите. Засега без резултати.

— И сме направили щатски и федерални проучвания на досиетата на всички пътници, нали?

— Уил, задаваш ми този въпрос за стотен път!

Нямаше намерение да се извинява.

— Защото е важно! И направи разпечатка на всички пътници с испаноезични имена. — Посочи към купчината папки на пода до прозореца. — Подай ми онази. От нея се включих.

Случай номер седем: Ида Габриела Сантяго, седемдесет и осем годишна, застреляна в ухото в спалнята си с пистолет 22 калибър. Както и беше предположил, не е била изнасилена и като се изключат жертвата и най-близките ѝ роднини, не са намерени никакви други отпечатъци от пръсти. Чантата ѝ е била открадната и все още не е открита. Калният отпечатък под прозореца в кухнята е от дванадесети размер, с характерната шарка на популярните маратонки „Рибок“ DMX 10. По дълбочината на отпечатъка и съдържанието на вода в калта в лабораторията са изчислили, че заподозреният е тежал около седемдесет и седем килограма, горе-долу толкова, колкото и онзи от

записите на Парк Авеню. Бяха търсили връзки, особено със случая „Лопес“, но между живота на двете жени не бяха открити общи моменти.

Оставаше случай номер осем: Лусиъс Джеферсън Робертсън, човекът, буквално уплашен до смърт. Нямаше какво още да се каже за него, нали?

— Това е, предавам се — обяви Уил. — Ще обобщиш ли, партньоре?

Нанси запрелиства бележките си и хвърли поглед на „Ключовите наблюдения“.

— Може да се каже, че заподозреният е висок около метър и седемдесет и пет, тежащ към седемдесет и седем килограма мъж от испаноезичен произход, наркоман и склонен към сексуално насилие, който кара синя кола, притежава нож, пистолети двадесет и втори и тридесет и осми калибър, пътува редовно с кола или самолет до Лас Вегас и обратно и предпочита да убива хора в делнични дни, за да може да си почине през уикендите.

— Ама че профил — отбеляза Уил и на лицето му най-сетне се появи усмивка. — Добре, да съберем всичко закуп. Как подбира жертвите си и защо са шибаните пощенски картички?

— Недей да ругаеш! — рече тя и игриво замахна с бележника си към него. — Възможно е жертвите да са свързани, но може и да не са. Всяко престъпление е различно. Човек остава с впечатлението, че това е търсено нарочно. Може би подборът на жертвите също е правен напосоки. Изпраща картичките, за да ни покаже, че престъпленията са свързани и че той е онзи, който решава дали някой ще умре. Чете във вестниците за Убиеца на Апокалипсиса, гледа репортажите по кабелните телевизии и това е истинската тръпка за него. Много е умен и много извратен. Такъв е нашият човек.

Зачака одобрението му, но вместо това той я поля със студена вода.

— Ти си абсолютен перко, специален агент Липински, знаеш ли го? — Стана и се възхити на усещането да имаш бистра глава и стомах, способен да поема храна. — В анализа ти има само една грешка. Не вярвам на нито една дума от него. Единственият познат ми архипрестъпник, способен на подобна брилянтна проява на зло, е Леке

Лутор, а последния път, когато се сблъсках с него, беше в комикс. Излез да похапнеш. После мини да ме вземеш за пресконференцията.

Изпрати я с намигване и се загледа след нея. Помисли си, че определено изглежда по-добре.

Лятото напредна, делото се проточи и съобщенията за Апокалипсиса в пресата започнаха да се появяват веднъж седмично. Отначало даваха изявления всеки ден, но подобно ниво на популярност не можеше да се задържи дълго. Все пак в историята имаше хляб, при това доста, и се оказа с по-висок рейтинг от О Джей Симпсън, Джон Бенет и Ана Никол, взети заедно. Всяка вечер кабелните телевизии разнищаха случая до молекулярно ниво от водещи и цял легион бивши служители на ФБР и други правозащитни организации, юристи и учени глави, които тежко изказваха теориите си. Напоследък започна да се оформя обща за всички тема — ФБР няма напредък, следователно ФБР са некадърници.

Пресконференцията се проведе в балната зала на „Хилтън“. Когато Уил и Нанси заеха местата си край служебния вход, три четвърти от помещението бяха изпълнени от журналисти, фотографи и важни клечки. По даден сигнал включиха прожекторите и започна прякото излъчване.

Напет и невъзмутим, кметът се качи на подиума.

— Това разследване продължава вече шест седмици — започна той. — Добрата новина е, че за последните десет дни няма нови жертви. Макар да не са извършени арести, професионалистите от правозащитните служби от Ню Йорк, щата Ню Йорк и федералните агенции работят усърдно — и според мен продуктивно — за проучването на множество следи и хипотези. Същевременно не можем да отречем, че в града станаха осем свързани помежду си убийства и нашите граждани няма да се почувстват в пълна безопасност, докато извършителят не бъде заловен и даден на правосъдието. Бенджамин Райт, главен асистент от филиала на ФБР в Ню Йорк, ще отговори на въпросите ви.

Райт бе висок и слаб афроамериканец към петдесетте, с тънки мустаци, късо подстригана коса и професорски очила с телени рамки. Стана и приглади гънките на двуредното си сако. Чувстваше се спокойно пред камерите и говореше ясно в грозда микрофони.

— Както каза кметът, ФБР работи в сътрудничество с градските и щатските служби за решаването на този случай. Това несъмнено е най-голямото разследване на серийни убийства в историята на Бюрото. Макар да нямаме задържан заподозрян, продължаваме да работим неуморно и искам много ясно да подчертая, че ще намерим убиеца. Не страдаме от ограничени ресурси. Използваме всичко налично за този случай. Въпросът опира до време, не до липсата на хора. А сега ще отговоря на въпросите ви.

Журналистите забръмчаха като разбутан кошер, макар да не очакваха да научат нещо ново. Телевизионните репортери бяха достатъчно цивилизовани да оставят техните омацани с мастило колеги от вестниците първи да хвърлят камъните.

В. Има ли нови резултати от токсикологичните проби на Лусиъс Робертсън?

О. Не. За някои от тестовете на тъканите ще са нужни още няколко седмици.

В. Правени ли са изследвания за рицин и антракс?

О. Да. И двата са отрицателни.

В. Щом всички проби са отрицателни, тогава какво е убило Лусиъс Робертсън?

О. Все още не се знае.

В. Тази липса на яснота не рискува ли да разтревожи обществото като цяло?

О. Когато научим причината за смъртта, ще я оповестим.

В. Полицията в Лас Вегас сътрудничи ли ви?

О. Да.

В. Всички отпечатащи върху картичките ли са проверени?

О. Почти. Остават да се проверят още няколко пощенски служители.

В. Има ли някакви следи към мъжа с качулката от случая със Суишър?

О. Никакви.

В. Куршумите от двете стрелби имат ли съответствие с някакви минали случаи?

О. Не.

В. Откъде сте сигурни, че зад всичко това не стои „Ал Кайда“?

О. Няма улики, предполагащи тероризъм.

В. Екстрасенска от Сан Франциско се оплака, че ФБР не желае да говори с нея въпреки твърденията ѝ, че в убийствата е замесен дългокос мъж на име Джаксън.

О. ФБР се интересува от всяка заслужаваща доверие информация.

В. Наясно ли сте, че обществото се обезсърчава от липсата на напредък?

О. Служителите споделят чувствата на гражданите, но остават уверени в крайния успех на разследването.

В. Мислите ли, че ще има още убийства?

О. Надяваме се, че не, но няма начин да знаем със сигурност.

В. ФБР разполага ли с профил на Убиеца на Апокалипсиса?

О. Все още не. Работи се по въпроса.

В. Защо създаването му се бави толкова?

О. Заради сложността на случая.

Уил се наведе към Нанси.

— Колосална загуба на време — прошепна в ухото ѝ той.

В. Най-добрите специалисти ли са натоварени със случая?

О. Да.

В. Могат ли медиите да разговарят със специалния агент, ръководещ разследването?

О. Аз мога да отговоря на всичките ви въпроси.

— Сега става интересно — добави Уил.

В. Защо да не можем да се срещнем с агента?

О. Ще се опитаме да ви го осигурим за следващата пресконференция.

В. В момента той тук ли е?

О. ...

Райт погледна умоляващо седящата на първия ред Сю Санчес, сякаш я призоваваше да контролира по-добре човека си. Тя се огледа и

забеляза стоящия настрана Уил; единственото, което можеше да направи, бе да го изгледа убийствено.

Мисли ме за неуправляем, помисли си той. Какво пък, няма да я разочаровам. Аз съм ръководещият разследването специален агент. Не исках случая, но сега той е мой. Щом искат мен, ето ме.

— Насам! — извика Уил и вдигна ръка. През цялата си кариера се беше изправял десетки пъти пред журналисти и тези неща му бяха до болка познати. Изобщо не се притесняваше от камери.

Нанси видя ужасената физиономия на Санчес и едва не го сграбчи за ръкава. Едва. Уил пъргаво се насочи с пружинираща походка към подиума, докато камерите се завъртах в негова посока.

На Бенджамин Райт не му оставаше нищо друго, освен да го представи.

— Добре, специален агент Уил Пайпър ще отговори на няколко ваши въпроса. Ти си, Уил.

Докато се разминаваха, Райт му прошепна:

— Бъди кратък и внимавай какво говориш.

Уил приглади коса с длан и пристъпи напред. Организмът му бе изхвърлил алкохола и страничните му продукти и се чувстваше добре, дори изпълнен с енергия. Беше фотогеничен, едър рус мъж с широки рамене, трапчинки и невероятно сини очи. Някакъв телевизионен режисьор се обади от апаратната:

— Покажете го в близък план!

Първият въпрос беше как се пише името му.

— Като на Пайд Пайпър,^[1] П-А-Й-П-Ъ-Р.

Репортерите се наведоха напред в столовете си. Дали го познаваха? Някои от по-възрастните си зашепнаха един на друг:

— Помня този тип. Прочут е.

— Откога работите във ФБР?

— От осемнайсет години, два месеца и три дни.

— Каква е причината за такава точност?

— Падам си по детайлите.

— Какъв е опитът ви със серийните убийства?

— Посветих на тях цялата си кариера. Ръководил съм разследването на осем случая — на изнасилвача от Ашвил, убиеца от Уайт Ривър в Индианаполис и шест други. Хванахме всички, ще хванем и този.

— Защо все още нямате профил на убиеца?

— Повярвайте, опитахме, но не се получава по обичайния начин. Нито едно убийство не прилича на някое от останалите. Няма общ модел. Ако не бяха пощенските картички, дори нямаше да разберем, че случаите са свързани.

— Каква е хипотезата ви?

— Мисля, че си имаме работа с много извратен и много интелигентен човек. Нямам представа какво го мотивира. Търси внимание, това е повече от сигурно. И го получава, благодарение на вас.

— Мислите, че не трябва да го отразяваме ли?

— Нямате друг избор. Просто казвам фактите.

— Как смятате да го хванете?

— Не е свършен. Оставил е улики, за които няма да говоря по обясними причини. Ще го пипнем.

— Какъв е вашият залог? Ще направи ли отново удар?

— Ще ви отговоря така. Залогът ми е, че точно в момента гледа тази пресконференция по телевизията, така че казвам това на *теб*. — Уил се вторачи в камерите с невъзможно сините си очи. — Ще те пипна. Въпрос на време е.

Райт, който пърхаше наоколо, буквално го избута от микрофоните.

— Добре, мисля, че за днес е достатъчно. Ще ви уведомим за часа и мястото на следващия брифинг.

Журналистите станаха от местата си и над глъчката се чу викът на репортерката на „Пост“:

— Обещайте, че ще доведете отново Пайд Пайпър!

Парк Авеню 941 представляваше солидна тринайсететажна сграда отпреди войната. Долните етажи бяха облицовани с фин бял гранит, а изисканото фоайе — с мрамор и кретон. Уил беше идвал тук и преди, за да проследи последните стъпки на Дейвид Суишър от фоайето до мястото на Осемдесет и втора, на което му бяха източили кръвта. Беше изминал разстоянието в същия сумрак преди зазоряване и след като бе приклепнал на мястото на трупа (все още потъмняло въпреки здравето търкане на службите по чистотата), се беше опитал

да си представи последното, което е видяла жертвата, преди мозъкът ѝ да изключи. Част от мръсния тротоар? Черните решетки на прозореца? Бронята на паркиран автомобил? Тънкото дръвче, растящо от утъпканата пръст?

Надяваше се да е дръвчето.

Както можеше да се очаква, Хелън Суишър беше погалила Уил против козината. През изминалите седмици всякак се мъчеше да се измъкне — не отговаряше на позвъняванията, имаше претоварен график, налагало ѝ се да пътува извън града.

— Та тя е съпруга на жертва, по дяволите, а не шибана заподозряна! — беше възкликнал той пред Нанси. — Защо не се опита да съдейства, мамка ѝ?

По-късно, тъкмо докато слушаше конските благословии на Сю Санчес заради изпълнението му на пресконференцията, женичката звънна на мобилния му само за да го уведоми, че трябвало да бъде много кратък, тъй като времето ѝ било крайно ограничено. Като за капак на всичко ги посрещна в апартамент 9В с отсъстващ и презрителен поглед, сякаш бяха от фирмата за почистване на мокети, дошли да навият персийския ѝ килим.

— Не зная какво мога да ви кажа извън това, което съм споделила с полицията — поде Хелън Суишър, докато ги водеше през огромната арка към дневната, грамадно помещение с изглед към Парк Авеню. Уил се вцепени при вида на интериора. Хвърлените тук средства бяха колкото заплатата му през целия му живот — пищно украсени мебели, полилеи и килими, всеки на цената на луксозен автомобил.

— Хубаво местенце — отбеляза той с вдигнати вежди.

— Благодаря — хладно отвърна тя. — Дейвид обичаше да чете тук неделния си вестник. Тъкмо го обявих за продажба.

Седнаха и Хелън веднага започна да хвърля погледи на часовника си, за да им намекне, че времето им е ограничено. Уил я прецени бързо и ѝ направи повърхностен профил. Беше привлекателна по жокейски начин, външният ѝ вид се подсилваше от съвършената ѝ прическа и скъпия марков костюм. Суишър бе евреин, но не и тя — вероятно бе издънка на стар англосаксонски род с доста пари. Банкер и юрист, срещнали се не заради общите социални кръгове, а по работа. Тази жена не беше студена риба, а направо замразена. Външно не

проявяваше никакви признаци на мъка, но това не означаваше, че не е била привързана към съпруга си — може и да го е харесвала много, — просто държанието ѝ бе отражение на ледената ѝ натура. Ако някога му се наложеше да съди някого, когото наистина мрази, щеше да се обърне именно към нея.

Гледаше единствено него. Нанси със същия успех можеше и да е невидима. Подчинените, подобно на помощниците ѝ във фирмата, бяха оръдия, част от общия фон. Едва когато Нанси отвори бележника си, Хелън регистрира присъствието ѝ с намръщена физиономия.

Уил реши, че няма смисъл да изразява фалшиви съчувствия. Не го биваше в тия работи, а и тя нямаше да се върже. Затова започна направо.

— Познавате ли испаноезичен мъж, каращ синя кола?

— Господи! — възкликна тя. — Нима разследването се е стеснило до такава степен?

Уил пренебрегна въпроса ѝ.

— Познавате ли?

— Единственият испаноезичен господин, когото познавам, е Рикардо, който развеждаше кучето. Нямам представа дали притежава кола.

— Защо говорите в минало време?

— Защото подарих кучето. Колкото и да е странно, един от екипа на бързата помощ от болница „Ленъкс Хил“ го хареса.

— Мога ли да получа координатите на Рикардо? — попита Нанси.

— Разбира се — изсумтя тя.

— Щом сте имали човек за разхождане на кучето, защо съпругът ви го е извел сутринта, когато са го убили? — попита Уил.

— Рикардо идваше само следобед, докато сме на работа. Иначе го разхождаше Дейвид.

— Все по едно и също време ли?

— Да. Около пет сутринта.

— Кой знаеше, че го прави?

— Нощният пазач, предполагам.

— Съпругът ви имаше ли врагове? Такива, които биха желали смъртта му?

— Категорично не! Впрочем всеки в банковия бизнес си има врагове, това е в реда на нещата, но Дейвид се занимаваше със стандартни и като цяло неконфликтни трансакции. Беше кротък човек — добави тя презрително, сякаш кротостта не беше добродетел.

— Получихте ли имейла със списъка на останалите жертви?

— Да, погледнах го.

— И?

Лицето ѝ се изкриви.

— Много ясно, че нито Дейвид, нито аз познаваме когото и да било от тях!

Точно това беше обяснението на нежеланието ѝ да съдейства. Освен неудобството от загубата на надежден партньор, тя се отвращаваше от мисълта, че може да бъде свързана със случая „Апокалипсис“. Беше известен, но долнопробен. Повечето от жертвите бяха анонимни представители на долната класа.

Убийството на Дейвид се отразяваше зле на имиджа ѝ, на кариерата ѝ, на аристократичните ѝ партньори, които си шепнат за нея, докато пикаят в писоарите и се цапотят пред огледалата. В известен смисъл сигурно се ядосваше на Дейвид, че са му прерязали гърлото.

— Лас Вегас — неочаквано рече той.

— Лас Вегас — подозрително повтори тя.

— Кого от Лас Вегас е познавал Дейвид?

— Зададе ми същия въпрос, когато видя пощенската картичка вечерта преди да го убият. Не можеше да се сети никакво конкретно име, аз също.

— Опитавме се да получим списък на клиентите му от банката, но безуспешно — обади се Нанси.

— С кого разговаряхте? — попита Хелън. Зададе въпроса на Уил.

— Обадихме се в офиса на борда — отвърна той.

— Познавам много добре Стив Гартнър. Ще му се обадя, ако желаете.

— Би било много любезно от ваша страна.

Телефонът на Уил зазвъня с неподходящата си мелодия и той безцеремонно го вдигна, заслуша се за няколко секунди, после стана и се отдалечи към групата фотьойли и дивани в отсрещния ъгъл, оставяйки двете жени да мълчат неловко.

Нанси нервно прелистваше бележника си, мъчейки се да се направи на много заета, но беше ясно, че се чувства като диво прасе до лъвица. Хелън просто гледаше часовника си, сякаш по този начин можеше да направи магия и да накара натрапниците да изчезнат.

Уил затвори и се върна при тях.

— Благодаря ви. Трябва да тръгваме.

Това беше всичко. Бързо ръкуване и изпращане до вратата. Студени погледи за сбогом.

— Голяма е сладурана — отбеляза Уил в асансьора.

— Абсолютна кучка — съгласи се Нанси.

— Отиваме в Сити Айлънд.

— Защо?

— Жертва номер девет.

Нанси едва не разтегна мускул на врата си, когато се обърна да го погледне.

Вратата на асансьора се отвори.

— Играта се промени, партньоре. Май няма да има жертва номер десет. Полицията е задържала заподозрян на име Луис Камачо, тридесет и две годишен, латинос, висок метър и седемдесет и две, седемдесет и два килограма.

— Сериозно!

— И се оказва, че е стюард. Познай по кой курс?

— До Лас Вегас?

— До Лас Вегас.

[1] Герой от поемата на Р. Браунинг „The Pied Piper of Hamelin“, чието име означава Шарения свирач. Поемата е вдъхновена от стара немска легенда за Свирача от Хамелн, повикан от селяните в едно село, за да ги отърве от плъхове. Тъй като не му платили, той със свиренето си омаял и отвел всички деца. — Б.ред. ↑

6 ЮЛИ 777 Г. ВЕКТИС, БРИТАНИЯ

Сливане.

Думата отекуваше в мислите му и когато беше сам, от време на време се отронваше от устните му и го караше да трепери.

Беше обсебен от сливането също като събратята му, но бе убеден, че е по-засегнат от тях — нещо напълно въображаемо, тъй като никой не обсъждаше открито подобни въпроси.

Разбира се, отдавна се знаеше, че седмият ден ще настъпи, но усещането за предстоящото чудо се засили рязко, когато през месец май в небето се появи опашата звезда, а сега, два месеца по-късно, огнената ѝ опашка продължаваше да се вижда в нощното небе.

Приор Йосиф се събуди преди да зазвъни камбаната за утринната молитва. Отметна грубата си завивка, стана и се облекчи в нощното гърне, след което наплиска лицето си с шепа студена вода от легена. Един стол, една маса и нар със сламеник върху пръстения под. Килията му нямаше прозорци; бялата му туника от небоядисана вълна и кожените сандали бяха единственото му имущество.

И беше щастлив.

Караше четиридесет и четвъртата си година и вече оплешивяваше и започваше да напълнява благодарение на привързаността си към силния ейл, който се изливаше от бъчвите на манастирската пивоварница. Плешивината пък му помагаше да поддържа по-лесно тонзурата си и бръснарят Игнатий си свършваше бързо работата веднъж месечно, след което го изпращаше с потупване по зачервеното теме и братско намигване.

Беше постъпил в манастира на петнадесетгодишна възраст и като послушник имаше право да стои само в най-затънтените кътчета на обителта, докато не завърши посвещаването му и не стана пълноправен монах. След като влезе вътре, разбра, че завинаги ще живее между тези стени и ще умре тук. Любовта му към Бога и братската привързаност към другите членове на общността — *famulus*

Christi — бяха толкова силни, че често плачеше от радост, изкушаван само от греха, че знае колко е щастлив в сравнение с повечето покварени души на острова.

Коленичи до леглото си и, следвайки традицията, установена от самия св. Бенедикт, започна духовния си ден с Господнята молитва, за да изчисти от общността „тръните на позора, които напират да пораснат“, както бе писал Бенедикт.

*Pater noster, qui es in caelis:
sanctificetur Nomen Tuum;
adveniat Regnum Tuum;
fiat voluntes Tua...*^[1]

Завърши, прекръсти се и в същия момент манастирската камбана зазвъня. Окачена на яко въже на кулата, камбаната бе изработена преди почти две десетилетия от Матиас, манастирския ковач и скъп приятел на Йосиф, който отдавна почина от шарка. Мелодичният звън на езика между кованото желязо винаги му напомняше сърдечния смях на червенобузестия майстор. Искаше да запази за момент спомена за приятеля си, но думата *сливане* отново нахлу в мислите му.

Преди утринната молитва имаше работа за вършене и като приор на братството той трябваше да наглежда как се справят послушниците и слугинчетата. Навън беше приятно хладно и съвсем тъмно, и когато ноздрите му поеха влажния въздух, долови дъха на морето. Кравите в обора бяха с натежали вимета и той с радост видя, че младежите вече са се заели с издояването им.

— Мир тебе, братко — тихо поздравяваше всеки от тях, като ги докосваше по рамото. После замръзна, осъзнавайки, че вътре има седем крави и седем души.

Седем.

Мистериозното число на Бог.

Дори само в Битие беше пълно със седмици — седемте небеса, седемте трона, седемте печата, седемте църкви. Стените на Йерихон се срутили на седмия ден от обсадата. В Откровение седем духа Божи

били пратени на земята. От Давид до раждането на Христос, нашия Бог, имаше точно седем поколения.

А сега се намираха в навечерието на седмия ден на седмия месец на година Божия 777, белязана с кометата, която Паулин, звездоброецът на манастира, предпазливо бе кръстил Cometes Luctus, или Кометата на риданието.

Да не забравя и за Сантеса, жената на Уберт каменоделеца, която приближаваше края на тежката си бременност.

Как можеше всички да са толкова спокойни?

Какво, в името на Господа, ще донесе утрешният ден?

Църквата в манастира Вектис бе велико начинание и източник на огромна гордост. Първоначалният храм от дърво и слама, построен около сто години преди това, бе яка постройка, която понасяше добре суровите крайбрежни ветрове и ударите на морските бури. Историята на църквата и манастира бяха добре известни, тъй като някои от по-старите братя бяха служили с някои от основателите. Всъщност, на младини един от тях, престарелият Алрик, сега твърде немощен, за да излезе от килията си дори за месата, бе срещал Бирин, високопочтения епископ на Дорчестър.

Франкът Бирин дошъл в Уесекс през 634 г., след като бил назначен от папа Хонорий за епископ със заръката да покръсти безбожните западни саксонци. Той скоро се оказал в ролята на арбитър на гражданска война в тази забравена от Бога земя и се нагърбил да изкове съюз между Синегилс, недодялания крал на западните саксонци, и далеч по-приятния Освалд, крал на Нортумбрия и християнин. Освалд обаче не желаел да се съюзява с неверник и Бирин, който надушил идеалната възможност, убедил Синегилс да приеме християнството, като лично излял светената вода върху мръсната му коса в името Христово.

С Освалд бил сключен договор, последван от дълъг мир. От благодарност Синегилс дал Дорчестър на Бирин за епископско седалище и станал негов покровител. От своя страна Бирин се заел да основава из южните земи манастири по традицията на св. Бенедикт и когато през 686 г., годината на великата чума, се появил уставът на Вектис, последният от островите на Британия влязъл в лоното на

християнството. Синегилс дарил на Църквата шейсет кожи^[2] добра земя край течаща вода на острова, намиращ се недалеч от бреговете на Есекс.

Сега от настоящия епископ на Дорчестър Еций зависеше да поддържа потока сребро от кралските имения за интересите на Църквата. Той бе успял да внуши на краля на Мерсия Офа духовните ползи от финансирането на следващата стъпка към славата на манастира на Вектис — превръщането му от дървен в каменен — за възхвала и почит на Господа. „Защото, в края на краищата — бе прошепнал епископът на краля, — престижът се мери не с дъб, а с камък.“

През изминалите две години италиански каменоделци се трудеха в каменоломната недалеч от стените на абатството, оформяха варовиковите блокове и ги превозваха с каруци до манастира, където зидарите ги поставяха на място и бавно издигаха църковните стени, използвайки за рамка съществуващата дървена постройка. През деня въздухът се изпълваше с безкрайния метален звън на чуковете и длетата по камък, който замлъкваше единствено по време на службите, когато монасите изпълваха храма за тиха молитва и съзерцание.

На път за утренната Йосиф мина отново през спалното отделение и тихо отвори килията на Алрик, за да се увери, че старият монах е изкарал нощта. Зарадва се, когато чу хъркането му, прошепна молитва над свитото тяло, измъкна се навън и влезе в църквата през страничното стълбище.

По-малко от дузина свещи осветяваха храма, но светлината беше достатъчна, за да му покаже къде да стъпва. Високо горе в тъмното между гредите на покрива се стрелкаха прилепи. Братята стояха от двете страни на олтара в обърнати една срещу друга редици и търпеливо очакваха пристигането на абата. Йосиф застана до Паулин, дребен и нервен монах, и ако не бяха чули скърцането на тежката главна врата, щяха да се поздравят крадешком. Но абатът приближаваше, така че не размениха нито дума.

Абат Освин бе внушителен мъж с дълги крайници и широки плещи, който през по-голямата част от живота си бе с една глава по-висок от събратята си, но през последните години сякаш се бе смалил, откакто се изгърби от болезнено изкривяване на гръбнака. Заради тази несгода очите му непрекъснато гледаха надолу и напоследък му бе

почти невъзможно да обърне взор към небето. С времето и нравът му стана мрачен, което неизбежно се отрази и на братството в малката общност.

Монасите чуваха как сандалите му се тътрят по дъсчения под на храма. Както обикновено, главата му бе наведена надолу и светлината на свещите се отразяваше от голото му теме и снежнобялата коса около него.

Абатът бавно изкачи стъпалата на олтара, като се мръщеше от усилията, и зае мястото си най-горе под навеса на дарохранителницата от полиран орех. Опря длани върху хладното гладко дърво на масата и с висок, носов глас пропя:

— *Aperi, Domine, os meum ad benedicendum nomen sanctum tuum.*

[3]

Двете редици монаси започнаха да се молят и припаяват, да подвикват и да отговарят, а гласовете им се сплитаха и изпълваха с мелодията си храма. Колко ли хиляди пъти бе изричал тези молитви Йосиф? Но въпреки това днес изпитваше особена нужда да се обърне към Христос с молба за милост и опрощение, и на лицето му се появиха сълзи, когато изпя първия стих на Псалм 148.

„Alleluia laudate Dominum de caelis laudate eum in excelsis.“^[4]

Денят бе топъл и сух, и манастирът приличаше на оживен кошер. Йосиф обикаляше прясно окосената полянка на вътрешния двор, както правеше всяка сутрин, и проверяваше как върви работата. При последното преброяване в манастира имаше осемдесет и трима души, без да се броят приходящите работници, и всеки трябваше да се види с приора поне веднъж на ден. Той не правеше произволни проверки; имаше си точно определен ред, който бе известен на всички.

Започна със зидарите, за да види как напредва строежът, и с тревога забеляза, че Уберт не се е явил на работа. Намери най-големия му син Юлиан, едър момък с лъщяща от пот тъмна кожа, и научи, че родилните мъки на Сантеса са започнали. Уберт щеше да се върне, когато има възможност.

— По-добре днес, отколкото утре, нали? Така казват хората — рече Юлиан на приора, който кимна сериозно в знак на съгласие и поръча да му съобщят, когато жената роди.

След това отиде в зимника да провери запасите от месо и зеленчуци, после мина през хамбара, за да се увери, че мишките не са

нападнали житото. В пивоварната опита съдържанието на всяко буре и тъй като не остана съвсем убеден, че вкусът е добър, опита отново. След това се отби в намиращата се до трапезарията кухня да види дали сестрите и младите им помощници са в добро настроение. Оттам провери дали в умивалните тече чиста вода, след което посети нужника, където запуши носа си, докато оглеждаше ямата.

В зеленчуковата градина нагледа дали братята държат зайците по-надалеч от нежните стръкове. После прекоси пасището за козите, за да навести любимата си сграда, скриптория, където Паулин надзираваше шестимата братя, които се бяха навели над масите и правеха великолепни преписи на Устава на св. Бенедикт и на Светата Библия.

Йосиф обичаше това място най-много заради тишината и благородството на делото, вършено тук, а също и защото намираще Паулин за благочестив и учен до крайност. Ако възникнеше въпрос относно небето, сезоните или което и да било природно явление, Паулин винаги бе готов със своето задълбочено, търпеливо и вярно обяснение. Абатът не гледаше с добро око на безцелните разговори, но с Паулин винаги можеше да се проведе отлична и съдържателна беседа и Йосиф високо ценеше това.

Приорът се промъкна в скриптория, като внимаваше по никакъв начин да не разсейва преписвачите. Единственият звук бе скърцането на перата по тънкия пергамент. Кимна на Паулин, който му отвърна с едва забележима усмивка. Явното демонстриране на приятелство не беше уместно, тъй като външните прояви на привързаност бяха запазени единствено за Господа. Паулин му направи знак с изкривения си пръст да излязат навън.

— Добър ти ден, братко — рече Йосиф, примижавайки от яркото слънце.

— И на теб също. — Паулин изглеждаше разтревожен. — Е, значи утре е денят на разплатата — прошепна той.

— Да, да — съгласи се Йосиф. — Най-сетне настъпи.

— Снощи дълго време наблюдавах кометата.

— И какво?

— С приближаването на полунощ лъчът ѝ стана червен и ярък. С цвета на кръв.

— Какво означава това?

— Мисля, че е поличба.

— Чух, че родилните болки на жената са започнали — с надежда рече Йосиф.

Паулин скръсти ръце над корема си и сви пренебрежително устни.

— И смяташ, че защото вече е раждала девет пъти, това дете ще се яви на белия свят бързо, така ли? На шестия ден от месеца, вместо на седмия?

— Е, можем да се надяваме — отвърна Йосиф.

— Беше кървавочервен — настоя Паулин.

Слънцето се издигаше и Йосиф побърза да завърши обиколката си, преди братството да се събере в храма за литургията. Буквално профуча през спалното на сестрите и влезе в параклиса, където редиците борови пейки стояха празни в очакване на часа, когато абатът ще прочете глава от Устава на св. Бенедикт пред събралото се братство. Вътре бе влязло едно врабче и сега отчаяно пърхаше с криле, така че Йосиф остави вратата отворена с надеждата, че птичката ще намери пътя към свободата. Отиде в дъното на постройката и почука леко на вратата, водеща към личните покои на абата.

Освин седеше на работната маса, навел глава над Библията. Златни снопове светлина проникваха през остъклените прозорци и падаха на масата под съвършен ъгъл, карайки светата книга да хвърля огнени отблясъци. Освин вдигна очи, за да погледне приора си.

— А, Йосиф. Как вървят нещата в абатството днес?

— Много добре, отче.

— А какво става със строежа на църквата, Йосифе? Как е втората арка на източната стена?

— Почти е завършена. Уберт каменоделецът обаче отсъства днес.

— Зле ли му е?

— Не, започнали са родилните мъки на жена му.

— А, да. Спомням си. — Зачака приора да добави още нещо, но Йосиф запази мълчание. — Разтревожен си за раждането ли?

— Може би не вещае добро.

— Бог ще ни закриля, приор Йосиф. Можеш да бъдеш сигурен в това.

— Да, отче. И все пак се питах дали не е по-добре да ида до селото.

— С каква цел? — остро попита Освин.

— В случай, че има нужда от свещеник — смирено отвърна Йосиф.

— Знаеш мнението ми за излизането от манастира. Ние сме слуги Христови, Йосифе, а не на човека.

— Да, отче.

— Селяните търсили ли са ни?

— Не, отче.

— Тогава не мисля, че трябва да се намесваш. — Абатът надигна прегърбеното си тяло от стола. — А сега да идем на литургия и заедно с нашите братя и сестри да възхвалим Господа.

Вечернята, службата по залез-слънце, беше любимата част от деня за Йосиф, тъй като абатът позволяваше на сестра Магдалена да свири на псалтерия в акомпанимент на молитвите им. Дългите ѝ пръсти дърпаха десетте струни на инструмента и той бе уверен, че съвършенството на тон и ритъм са свидетелство за величието на Всемогъщия Христос.

След службата братята и сестрите излязоха от храма и тръгнаха към спалните си помещения покрай каменните блокове, купчините чакъл и дървените скелета, оставени от италианците. В килията си Йосиф се опита да изчисти ума си и да потъне в медитация, но бе разсеян от някакви звуци в далечината. Нима някой приближаваше стените? Очакваше всеки момент да чуе звънеца на портата.

Преди да се усети, дойде време за вечерие и отново трябваше да иде в църквата за последната служба за деня. Поради мъчещите го мисли медитацията му бе неуспешна и се замоли за прошка за това прегрешение. След като прозвучаха последните думи на последния стих, Йосиф се загледа как абатът внимателно слиза от олтара и си помисли, че Освин никога досега не му се е виждал по-стар и крехък.

Спа лошо, преследван от сънища за кървавочервени комети и новородени с горящи червени очи. В съня му хората се събираха на селския площад, призовани от човек с клепало и с една здрава и една съсухрена ръка. Човекът беше покрусен и плачеше. В следващия миг Йосиф се събуди стреснат и осъзна, че това е Освин.

Някой чукаше на вратата му.

— Да?

— Приор Йосиф, съжалявам, че те будя — разнесе се младежки глас от другата страна.

— Влез.

Беше Теодор, послушникът, който тази нощ трябваше да бди на портата.

— Дойде Юлиан, синът на Уберт каменоделеца. Моли да отидеш с него в къщата на баща му. Майка му е в родилна треска и може да не оживее.

— Детето още ли не се е родило?

— Не, отче.

— Кой час е, синко? — Йосиф свали крака на пода и разтърка очи.

— Единайсетият.

— Значи скоро ще настъпи седмият ден.

Пътят до селото бе издълбан от коловозите на каруците и в безлунната нощ Йосиф едва не изкълчи глезените си. Мъчеше се да не изостава от уверено крачещия Юлиан, за да може да следва едрата му черна фигура и да не излиза от пътя. Студеният ветрец донасяше свиренето на щурците и писъците на чайките. При други обстоятелства Йосиф щеше да се наслади на нощната музика, но сега почти не ѝ обърна внимание.

Когато приближиха първата колиба от селото на каменоделците, Йосиф чу звъна на камбаната в абатството, призоваваща за полунощница.

Полунощ.

Освин щеше да научи за измъкването му и Йосиф бе съвсем сигурен, че абатът ще остане крайно недоволен.

Предвид късния час селото бе неестествено активно. В далечината се виждаха светлините на фенерите от отворените врати на малките сламени колиби. Между тях се движеха факли, хората сновяха навсякъде. Когато приближи, стана ясно, че в центъра на суматохата е колибата на Уберт. Селяните се трупаха пред нея и факлите им хвърляха фантастични издължени сенки. Трима мъже се бутаха пред вратата и надничаха вътре, гърбовете им образуваха същинска фаланга, която препречваше входа. Йосиф чу развълнувана италианска

реч и откъси от молитви на латински, които каменоделците бяха дочули в църквата и ги бяха откраднали като свраки.

— Сторете път на приора на Вектис — заповяда Юлиан и мъжете се дръпнаха настрани, като се кръстеха и кланяха.

Отвътре се чу писък на жена в агония, смразяващ кръвта крясък, който едва не пронизваше плътта. Йосиф усети как краката му омекват и промълви: „Боже милостиви!“, преди да събере кураж да прекрачи прага.

Колибата бе така претъпкана с роднини и съселани, че за да влезе, двама от присъстващите трябваше да излязат, за да му направят място. Уберт седеше до огнището — твърд като варовика, който обработваше, но сега посърнал, скрил лице в дланите си.

Каменоделецът извика с изтънял от изтощение глас:

— Приор Йосиф, слава Богу, че дойде. Моля те, моли се за Сантеса! Моли се за всички ни!

Сантеса лежеше на най-доброто легло, заобиколена от жени. Беше обърната на една страна, присвила колене до издутия си корем, полите ѝ бяха повдигнати, разкривайки покритите с петна бедра. Лицето ѝ бе с цвета на захарно цвекло, изкривено и почти изгубило човешките си черти.

Има нещо животинско в нея, помисли си Йосиф. Може би Дяволът вече я е взел.

Както изглеждаше, с израждането се занимаваше пълна жена, която позна като съпругата на Марк, главния зидар. Беше застанала до леглото и непрекъснато надничаше под полата на Сантеса, бърбореше бързо на италиански и даваше заповеди на родилката. Косата ѝ бе сплетена и прибрана, за да не пада пред очите ѝ, ръцете и широката ѝ риза бяха покрити с нещо розово, подобно на желатин. Йосиф забеляза, че коремът на Сантеса блести от някакво червеникаво мазило и че на леглото има окървавен крак на жерав. Вещерство. Не можеше да позволи подобно нещо.

Акушерката се поклони на монаха, за да почете присъствието му, и каза просто:

— Обърнато е.

Йосиф пристъпи зад нея и жената внезапно вдигна полата, за да му покаже малкото пурпурно краче, подаващо се от тялото на Сантеса.

— Момче или момиче?

Жената свали полата.

— Момче.

Йосиф преглътна, прекръсти се и падна на колене.

— *In nomine patre, et filii, et spiritu sancti...*^[5]

Но докато изричаше думите, се молеше от все сърце да е мъртвородено.

Една сурова ноемврийска вечер девет месеца по-рано навън задуха бурен вятър. Уберт сложи за последен път дърва в огъня и обиколи нарове да нагледа децата си, по две-три на дюшек с изключение на Юлиан, който беше достатъчно голям, за да има свой собствен сламеник. След това легна на голямото легло до жена си. Тя бе на път да заспи, уморена след поредния ден тежка работа.

Уберт придърпа тежката вълнена завивка до брадата си. Беше я донесъл от Умбрия в сандък от кедрово дърво и му служеше добре в този суров климат.

Усети топлото тяло на Сантеса до себе си и постави ръка на леко повдигащите се гърди. Желанието се събуди и трябваше да бъде задоволено. За Бога, заслужаваше малко удоволствие в този труден свят. Плъзна ръка надолу и разтвори краката ѝ.

Сантеса вече не беше красива. Тридесет и четирите години и деветте деца си бяха казали своето. Беше напълняла и измъчена, и често се мръщеше от болки в кътниците. Но въпреки това бе отзивчива, така че когато усети намеренията на съпруга си, само въздъхна и прошепна:

— Трябва да внимаваш по това време на месеца.

Той много добре знаеше какво има предвид.

Майката на Уберт бе родила тринайсет деца, осем момчета и пет момичета. Само девет от тях доживяха до зрелост. Уберт беше седмият син и когато порасна, понесе участта си. Ако той самият имаше седми син, според легендата момчето щеше да стане магьосник, призоваващ тъмните сили; чародей, както казваха някои. Всички в селото му знаеха легендата за седмия син на седмия син, но никой никога не бе виждал такъв.

На младини Уберт тичаше след жените и се възползваше от опасната сила, скрита в слабините му. Може би беше използвал славата

си да примаме Сантеса, най-красивото момиче в селото. И наистина, двамата с нея си угаждаха през годините, но след раждането на шестия им син Луций игрите престанаха и около съвкупяването им започна да витае мрачна атмосфера. Всяко от следващите три раждания бе причина за силни трепети и безпокойство. Сантеса се опитваше да предскаже пола на бебетата, като убождаше пръста си с трън и пускаше капка кръв в купа изворна вода. Ако потънеше, щеше да е момче, но понякога капката потъваше, а друг път оставаше на повърхността. Слава Богу, всяко новородено се оказваше момиче.

Уберт проникна в нея. Тя затаи дъх и прошепна:

— Моля се пак да е момиче.

Нощта напредваше, а положението на родилката ставаше все по-тежко въпреки горещите молитви на Йосиф. Сантеса бе твърде слаба, за да крещи, дишането ѝ стана плитко. Малкото подаващо се краче ставаше все по-тъмно, с цвета на тъмносинята глина, която така се харесваше на грънчарите в абатството.

Накрая акушерката заяви, че нещо трябва да се направи, иначе всичко ще бъде загубено. Последва разгорещен спор, след който се стигна до съгласие — бебето трябва да бъде извадено насила. Акушерката щеше да бръкне с двете си ръце, да хване крачетата и да дърпа толкова силно, колкото е необходимо. Най-вероятно това щеше да убие бебето, но майката можеше и да оживее. Бездействието означаваше сигурна смърт и за двамата.

Акушерката се обърна към Йосиф за благословия.

Той кимна. Трябваше да се направи.

Уберт стоеше до леглото, загледан в съсипаната си жена. Огромните му мускулести ръце бяха отпуснати.

— Умолявам те, Господи! — извика той, но никой не бе сигурен дали се моли за жена си, или за сина си.

Акушерката започна да тегли. От изкривеното ѝ лице ясно личеше, че напъва всичките си сили. Сантеса промълви нещо неразбираемо, но вече не чувстваше никаква болка.

Акушерката изпусна бебето и извади ръце, за да ги изтрие в престилката си и да си поеме дъх. След което сграбчи крачетата и отново започна да тегли.

Този път имаше резултат. Бебето се появи бавно. Колене, бедра, пенис, дупе. И изведнъж се озова цялото навън. Родилният канал се разтвори за голямата глава и момчето се озова в ръцете на акушерката.

Беше едро, добре оформено, но синьо като глина и безжизнено. Пред благоговейните погледи на мъжете, жените и децата в стаята плацентата се свлече и падна на земята. Гърдите на бебето се свиха и то пое дъх. След това отново. И след малко синьото момче стана розово и запищя като свинче.

В момента, в който животът влезе в бебето, смъртта отне майка му. Тя пое последен дъх и тялото ѝ замръзна неподвижно.

Уберт изрева от мъка и грабна новороденото от акушерката.

— Това не е мой син! — изкрещя той. — А на Дявола!

Тръгна бързо, влачейки плацентата по пръстения под, и с рамене си проби път през тълпата, за да излезе навън. Йосиф бе тъй потресен, че не успя да реагира. Понечи да каже нещо, но думите заседнаха в гърлото му.

Уберт стоеше на пътя, хванал сина си в яките си като менгеме ръце, и виеше като животно. После, докато селяните с факлите го наобикаляха, сграбчи пъпната връв и завъртя бебето над главата си, сякаш въртеше прашка.

След което удари с все сила малкото телце в земята.

— Едно! — изкрещя.

Завъртя го и пак го стовари.

— Две!

После отново и отново:

— Три! Четири! Пет! Шест! Седем!

Накрая пусна разбитото окървавено трупче на поляната и сковано се затътри обратно към колибата.

— Свършено е. Убих го.

Не можеше да разбере защо никой не му обръща внимание.

Вместо това очите на всички бяха насочени към акушерката, която се бе навела над безжизнената Сантеса и трескаво ровеше между краката ѝ.

Появи се кичур рижава коса.

После чело.

И нос.

Йосиф гледаше изумен, неспособен да повярва на очите си. От мъртвата утроба излизаше друго дете.

— *Mirabile dictum!*^[6] — промълви той. Акушерката се намръщи и освободи брадичката, после едното рамо и издълженото тънко телце. Пак беше момче, което моментално, без потупване, започна да диша спокойно и дълбоко.

— Чудо! — извика някой от присъстващите и думата бе повторена от всички останали.

Уберт се запрепъва напред с изцъклени очи.

— Това е *осмият* ми син! — извика той. — Сантеса роди близнаци!

Докосна предпазливо бузата му, както човек докосва горещо гърне.

Детето се гърчеше в ръцете на акушерката, но без да плаче.

Девет месеца преди това, когато Уберт пося семето си, то достигна утробата на Сантеса. Този месец тя бе произвела не една, а две яйцеклетки.

Втората оплодена яйцеклетка се превърна в бебето, което лежеше размазано на пътя.

От първата се появи седмият син, рижото момче, което сега държеше в плен всяка душа в стаята.

[1]

*Отче наш, Който си на небесата!
Да се свети Твоето име;
да дойде Твоето царство;
да бъде Твоята воля...*

Мат. 6:9–10

↑

[2] Кожа — мярка за повърхност, около 40 хектара. — Б.пр. ↑

[3] Отвори, Господи, устата ми, за да благославям Твоето свято име. (Бревиарий — католически молитвеник). — Б.ред. ↑

[4] Алилуя! Хвалете Господа от небесата, хвалете Го във висините. (Псалм. 148:1) — Б.ред. ↑

[5] В името на Отца и Сина, и Светаго Духа... — Б.ред. ↑

[6] Чудо невиждано! (лат.) — Б.ред. ↑

19 МАРТ 2009 Г. ЛАС ВЕГАС

Докато растеше като единствено дете в Лексингтън, Масачузетс, Марк Шакълтън рядко се бе чувствал отчаян. Силно привързаните към него родители, представители на средната класа, угаждаха на всяка негова прищявка и като дете почти не му се беше случвало да чува думата „не“. Душевният му живот също не се сблъскваше с разочарования, тъй като бързият му и аналитичен ум разчепкваше проблемите с ефективност, благодарение на която ученето бе съвсем лесно.

Денис Шакълтън, космически инженер в Рейтън, се гордееше, че е предал склонността си към математиката на сина си. На петия рожден ден на Марк, по време на събирането в спретнатата им къща, Денис извади лист копирна хартия и обяви:

— Питагорова теорема!

Кльощавото момче грабна дебел пастел и усещаше следящите го погледи на дядовци, баби, лели и чичовци, докато чертаеше голям триъгълник и пишеше под него $a^2 + b^2 = c^2$.

— Добре! — възкликна баща му и побутна тежките очила на носа си. — А какво е това? — попита той, сочейки с пръст хипотенузата.

Дядовците се разсмяха, когато момчето се намръщи за момент и тържествуващо обяви:

— Хипопотамус!

Първите разочарования дойдоха на тийнейджърска възраст, когато започна да си дава сметка, че тялото му не се е развило така добре като ума му. Чувстваше се по-добър — не, *беше* по-добър — от гимнастиците и глупаците в гимназията, но момичетата не можеха да видят зад кльощавите крака и пилешките гърди вътрешния Марк, реещия се високо интелект, бляскавия събеседник и напъпващ писател, създал сложни научнофантастични разкази за извънземни раси, покоряващи противниците си благодарение на по-развития си ум, а не

с груба сила. Но хубавите момичета с подплънки на гърдите предпочитаха не да говорят с него, а да се кискат, когато се препъваше по коридорите или енергично вдигаше ръка от първия ред.

Първия път, когато момиче му отказа, той се закле, че това повече няма да се повтори. През втората година в колежа, когато най-сетне събра кураж да покани Нанси Кислик на кино, тя го погледна странно и студено и каза: „Не“. Това го накара да потисне за дълги години тази част от себе си и да потъне изцяло в паралелната вселена на клубовете по математика и компютри, където беше най-страхотният от смотанияците, пръв сред равни. Числата никога не му казваха „не“. Нито пък дългите редове програмен код. Върна си за онзи отказ доста след като завърши Масачузетския технологичен институт, когато беше млад служител в компания за сигурност на базите данни, подплатен с акции собственик на кола с гюрук и излизаше с едно невзрачно момиче от системните анализатори.

Сега Марк крачеше нервно напред-назад в кухнята си и се превръщаше в другото си аз, Питър Бенедикт, местен жител, странен комарджия и драскач на сценарии за Холивуд. Напълно различен тип от Марк Шакълтън — правителствен служител и компютърен гений. Пое дълбоко дъх няколко пъти и изпи последните глътки хладко кафе. Днес е денят, днес е денят, днес е денят. Настройваше се, почти се молеше, докато съсредоточаването му не се прекъсна от омразното отражение в стъклото на бюфета. Марк или Питър — нямаше значение. Беше си все така хърбав, оплешивяващ и с тънък нос. Опита се да я прогони, но неприятната дума упорито пропълзя в съзнанието му — жалък.

Беше започнал да работи върху сценария си „Броячи“ малко след срещата в АТИ. От мисълта за Бърни Шварц и африканските му маски му се гадеше, но човекът на практика му бе поръчал сценарий за картоиграчи, нали така? Спомените за преживяното в АТИ преобръщаха стомаха му. Обичаше отхвърления си сценарий с любовта, която родителят изпитва към първородното си дете, но сега имаше друг план — да продаде втория сценарий и да го използва като средство за съживяване на първия. Закле се, че никога няма да го остави да умре в трънаците.

Посвети се изцяло на проекта. Всяка вечер след работа и всеки уикенд съчиняваше действие след действие и диалог след диалог. За три месеца беше готов — и си помисли, че творбата му е повече от добра, че е може би дори страхотна.

Както го беше замислил, филмът трябваше да бъде на първо място и най-вече за големи звезди, които във въображението му щяха да отиват при него на снимачната площадка („Констелейшън“?) и да споделят колко много са харесали фразите, които е сложил в устата им. В историята имаше всичко — интриги, драма, сексапил, всичко това в света на казиното с неговите високи залози, рискове и измами. АТИ щеше да я продаде за милиони и той щеше да смени живота си в подземната лаборатория наред с пустинята с мизерните сто и трийсет хилядарки, които беше спестил, за бляскавия живот на сценарист, живеещ в луксозна къща сред хълмовете на Холивуд, щеше да приема обаждания на режисьори, да присъства на премиери, да съзерцава осветяващите хоризонта лъчи на прожектори. Още нямаше петдесет. Бъдещето все още му предстоеше.

Но най-напред Бърни Шварц трябваше да каже „да“. Дори най-простото позвъняване по телефона се оказа сложна работа. Марк тръгваше прекалено рано на работа и се връщаше твърде късно, за да се свърже от дома си с кабинета на Бърни. Когато работиш в подземен бункер, няма как да отскочиш навън и да се обадиш по мобилния телефон, дори и да беше разрешено да носиш такъв — а не беше. Това означаваше, че трябваше да си вземе болнични, за да остане в Лас Вегас и да може да се обади в Ел Ей. При повече отсъствия шефовете му щяха да започнат да задават въпроси и да го накарат да мине на пълни прегледи в медицинския отдел.

Набра номера и зачака, докато не чу неизменното:

— АТИ, с кого да ви свържа?

— С Бърнард Шварц, моля.

— Един момент, ако обичате.

През последните две седмици музиката беше някаква творба за клавесин на Бах, успокояваща и някак математическа. Марк виждаше музикалните шарки в главата си и това му помагаше да намали напрежението, че се обажда на онзи противен, но важен дребосък.

Музиката спря.

— Роз слуша.

— Здравсти, Роз, обажда се Питър Бенедикт. Господин Шварц там ли е?

Многозначително мълчание, следвано от студеното:

— Здравей, Питър, не, в момента отсъства от кабинета си.

Отчаяние.

— Звъня вече седми път, Роз.

— Зная, Питър. Говоря с теб вече седми път.

— Знаеш ли дали е прочел сценария ми?

— Не съм сигурна, че е стигнал до него.

— Миналата седмица каза, че ще провериш.

— Тогава не беше.

— Мислиш ли, че ще го прочете тази?

Последва мълчание. Стори му се, че чува бързото щракане на химикалка. Накрая Роз отново заговори.

— Виж, Питър, ти си свестен. Не бива да го казвам, но получихме анотации за „Броячи“ от читателите ни и те не са добри. Губиш си времето, като звъниш тук. Господин Шварц е много зает човек и няма да се заеме с проекта ти.

Марк преглътна и стисна слушалката толкова силно, че ръката го заболя.

— Питър?

Гърлото му беше стегнато и го изгаряше.

— Благодаря, Роз. Съжалявам, че ти изгубих времето.

Затвори, краката му се подкосиха и той рухна в най-близкия стол.

Започна като сълза от лявото му око, после от дясното. Докато плачеше, натискът се надигна под диафрагмата му, достигна гърдите и излезе навън като ниско гърлено ридание. След това последва второ и трето, докато раменете му не започнаха да треперят и се разплака неудържимо. Като дете, като бебе. Не. Не!

Пустинното небе беше станало пурпурно, когато Марк вдървено влезе в „Констелейшън“. Дясната му ръка бе пъхната в джоба на панталона и държеше пачката банкноти. Докато минаваше пълното лоби, зрителното му поле бе ограничено — периферното зрение беше размазано, виждаше ясно единствено пътя към Голямото звездно казино. Прекрачи прага почти без да забелязва оживените гласове, тракането на жетони и звъна на ротативките и покер машините. Вместо това чуваше как кръвта пулсира в ушите му като неуморен,

тежък прибор. Необичайно за него, не обърна внимание на светещите точки по купола, изобразяващи Бик, Персей и Колар точно отгоре му. Зави наляво през залата с ротативките и мина под Орион и Близнаци в посока към Малката и Голямата мечка, където го очакваше залата за блекджек с големите залози.

Можеше да избира между половин дузина маси и се спря на масата на Марти, един от любимите му дилъри. Марти беше пришълец от Ню Джърси с вълниста кафява коса, прибрана на малка опашка. Очите му светнаха, когато го видя да приближава.

— Здравсти, господин Бенедикт! Имам чуден стол за вас!

Марк седна и измърмори поздрав на другите четирима играчи — всичките мъже, всичките адски сериозни. Извади пачката и я размени за чипове на стойност осем хиляди и петстотин долара. Марти никога не го беше виждал да играе с толкова пари.

— Добре! — високо обяви той, привличайки вниманието на стоящия наблизо шеф на залата. — Надявам се тази вечер наистина да се забавлявате, господин Би.

Марк подреди чиповете и ги загледа тъпо. Мислите му се точеха като каучук. Заложил минималните пет стотачки и няколко минути игра автоматично, излизайки на нула, докато Марти не размеси картите и не започна ново раздаване. Тогава умът му се проясни, сякаш някой бе поднесъл под носа му амоняк. Започна да чува как числата отекват в главата му като сигналите на маяк в мъглата.

Плюс три, минус две, плюс едно, плюс четири.

Сборът го призоваваше и почти хипнотизираният Марк си позволи за първи път да заложил според сметките си. През следващия час нещата вървяха на приливи и отливи, отстъпваше до минималните залози при ниските сборове и залагаше много при високите. Жетоните му станаха за 13 000 долара, после за трийсет и една хиляди, а той продължаваше да играе, без да забелязва, че Марти е изчезнал, за да бъде сменен от някаква кисела жена на име Сандра с пожълтели от никотина пръсти. Половин час по-късно не стигна до съзнанието му, че Сандра разбърква картите все по-често. Почти не обърна внимание, че печалбата му вече надхвърля шейсет хиляди. Не му направи впечатление и че не са му донесли нова бира. И не разбра кога шефът на залата е застанал зад него с двама от охраната.

— Господин Бенедикт — каза той, — бихте ли дошли с нас, моля?

Джил Флоръс се движеше с бързи малки стъпки напред-назад подобно на някой от сибирските тигри в старото представление на Зигфрид и Рой. Смиреният и унижен мъж пред него почти усещаше горещия му дъх върху плешивото си теме.

— Какво си въобразяваш, по дяволите? — попита Флоръс. — Питър, да не би да си мислеше, че няма да забележим?

Марк не отговори.

— Отказваш да говориш ли? Това не ти е някакъв си шибан съд. Забрави за ония щуротии — невинен до доказване на противното. Ти си виновен, приятел. Направо ми го начука в гъза, а не си падам по секс от такъв вид.

Празен, ням поглед.

— Мисля, че трябва да ми отговориш. Наистина мисля, че е по-добре да ми отговориш, мамка му.

Марк преглътна с мъка на сухо, при което се чу комичен звук от гърлото му.

— Съжалявам. Не знам защо го направих.

Джил прокара ръка през гъстата си черна коса, абсолютно объркан и изгубил търпение.

— Как може един интелигентен човек да каже „не знам защо го направих“? Говориш пълни безсмислици. Разбира се, че си знаел защо го направи. Е, казвай. Защо?

Марк най-сетне го погледна в очите и се разплака.

— Стига си ми ревал — предупреди го Флоръс. — Не съм шибаната ти майка.

И метна кутия салфетки в скута на Марк.

Той избърса очите си.

— Днес преживях голямо разочарование. Бях ядосан. Бях ядосан и затова реагирах така. Беше глупаво от моя страна и се извинявам. Можете да задържите парите.

Флоръс бе почти умиловителен, но последното изречение го накара отново да кипне.

— Мога да задържа парите ли? Искаш да кажеш парите, които ми открадна? Това ли е решението ти? Да ми оставиш парите, които и без това са си мои, мамка му!

Марк трепна от виковете и се наложи да извади нова салфетка.

Телефонът на бюрото иззвъня.

Флоръс вдигна и известно време слушаше мълчаливо.

— Сигурен ли сте? — Пауза, след това: — Разбира се. Абсолютно.

Затвори телефона и застана пред Марк, карайки го да извие врат нагоре към него.

— Добре, Питър, ето как ще оправим това.

— Моля ви, само не съобщавайте в полицията — замоли се Марк. — Ще си изгубя работата.

— Бъди така добър да си затвориш устата и да ме изслушаш. Това не е разговор. Аз ще говоря, ти ще слушаш. Собствените ти действия доведоха до тази асиметрия.

— Добре — прошепна Марк.

— Първо, вече нямаш право да стъпваш в „Констелейшън“. Влезеш ли отново в това казино, ще бъдеш арестуван и ще се погрижим да бъдеш преследван от закона. Второ, излизаш оттук с онези осем и петстотин, с които влезе. Нито цент повече, нито цент по-малко. Трето, ти погази доверие и приятелство, така че искам да се пръждосаш от кабинета ми и от казиното още сега.

Марк примигна към него.

— Още ли си тук?

— Значи няма да се обадите на полицията?

— Ти слушаше ли ме изобщо?

— И няма да ми наложите забрана за останалите казина?

Флоръс смаяно поклати глава.

— Да не би да ми даваш идеи? Повярвай, мога да се сетя за много неща, които бих искал да ти сторя, в това число да те пратя и в ортопедията. Разкарай се, Питър Бенедикт. — И изплю последните думи: — Ти си персона нон грата.

От надстройката на покрива Виктор Кемп гледаше как оклюмалият мъж става от стола и се тътри към вратата. Друга камера

го показва как минава с охраната през казиното, където погледна за последен път планетария с надеждата да открие Кома в Косите на Вероника, след което се озова на паркинга, под истинското небе.

Кемп си сипа ново питие и заговори със силния си тенор на колосалната празна дневна:

— Виктор, никога няма да направиш пари, като се доверяваш на хората.

Марк бавно подкара корвета си по оживената улица. До полунощ имаше три часа и градът се изпълваше с хора, тръгнали на вечерни забавления. Пътуваше на юг, без определена посока. „Констелейшън“ се виждаше в огледалото. Опита се да не мисли за случилото се. Беше прокуден. Изхвърлен. „Констелейшън“ бе неговият дом извън дома му, а ето че вече не можеше да се върне там. Какво беше направил?

Не искаше да бъде сам в дома си, искаше да бъде в бара на някое казино с оживената атмосфера и звъна на ротативките, които да отвличат вниманието му. Слава Богу, Флоръс не беше пуснал новината и не бе разпратил снимката му на всяко казино в щата. Беше му се разминало. Така че, докато тръгваше и спираше по натоварената улица, въпросът бе: къде да иде? Можеше да пийне нещо където и да било. Можеше да играе блекджек навсякъде. Онова, от което се нуждаеше, бе място с подходяща атмосфера за особеностите му характер — място като „Констелейшън“, което да има някакъв интелектуален компонент, пък бил той и проформа.

Мина покрай „Цезар“, после край „Венеция“, но те му приличаха твърде много на Дисниленд. „Харас“ и „Фламинго“ не събудиха нищо в него. „Беладжио“ бе прекалено бляскав. „Ню Йорк, Ню Йорк“ също приличаше на тематичен парк. Улицата бе на път да свърши. „Ем Джи Ем Гранд“ бе една от възможностите. Не го обичаше, но пък не му беше и противно. На ъгъла на „Тропикана“ едва не зави към паркинга, но тогава го видя и разбра, че това ще е новото му място.

Естествено, беше го виждал и преди — беше го виждал хиляди пъти, тъй като в края на краищата беше една от забележителностите на Лас Вегас. С тридесетте си етажета черно стъкло пирамидата „Луксор“ се издигаше на 106 метра в пустинното небе. Обелиск и Големият сфинкс от Гиза бележеха входа, но истинският знак бе на върха — лъч

на прожектор, насочен право нагоре, пронизващ мрака, най-яркият лъч на планетата със своите четиридесет и една гигасвещи — повече от достатъчно да заслепи някой нищо неподозиращ пилот, подходящ да кацне на „Маккарън“. Подкара към стъклената сграда, жадно попивайки математическото съвършенство на триъгълните ѝ страни. Умът му се изпълни с геометрични уравнения за пирамиди и триъгълници, след което от устните му нежно се отрони едно име.

— Питагор.

Преди да се настани в спокойния бар в ресторанта на казиното, Марк огледа заведението, сякаш бе перспективен купувач. Не беше „Констелейшън“, но въпреки това ставаше. Харесваха му йероглифите по златистите, червените и лазурните килими, издигащото се лоби със статуите, пресъздаващо храма в Луксор, доста точната имитация на гробницата на Тутанкамон. Вярно, кичозно беше, но това е Вегас, за Бога, а не Лувърът.

Отпи от втория си „Хайнекен“ и се замисли какво да прави по-нататък. Беше открил помещенията с високите залози зад матираното стъкло в дъното на казиното. Имаше пари и знаеше, че дори да не обръща внимание на броенето в главата си, може да изкара няколко разтоварващи часа на масите. Утре бе петък, работен ден, и будилникът му щеше да звънне в пет и половина. Но в това ново казино имаше нещо възбуждащо — беше като първа среща и Марк се чувстваше притеснен и същевременно въодушевен.

Барът почти се напълни, групички посетители очакваха да се освободят маси, двойки и компании водеха оживени разговори и се смееха гръмко. Марк беше избрал средния стол от трите свободни и докато алкохолът оказваше въздействието си, се запита защо местата от двете му страни са незаети. Да не би да е радиоактивен? Или опетнен? Може би тези хора знаеха, че е неуспял писател? Или са чули, че лъже на карти? Дори барманът се държеше хладно с него, едва си правеше труда да си изкара бакшиша. Настроението му отново започна да помръква. Изгълта остатъка от бирата си и почука по бара за още една.

Докато алкохолът се просмукваше в мозъка му, го споходи параноична мисъл — ами ако тези хора знаеха и *истинската* му

тайна? Не, нямат абсолютно никаква представа, с презрение реши той. Нямате никаква представа, помисли си ядосано. Абсолютно никаква, мамка му. Знам неща, за които няма и да чуете през целия си шибан, невзрачен животец.

От дясната му страна някаква цицеста жена към четиридесетте изписка като момиче, когато тлъстият тип до нея докосна тила ѝ с кубче лед. Марк се обърна да погледа малката драма, след което се завъртя към седящия от лявата му страна.

— Ако някой ми направи подобно нещо, ще му сцеля устната — закани се мъжът.

Марк го погледна стреснато.

— Извинете, на мен ли говорите? — попита той.

— Просто казвах, че ако някой непознат направи подобно нещо с мен, свършено е с него, нали ме разбирате?

Дебелакът и дамата с изстудената шия се бутаха един друг и явно си прекарваха чудесно.

— Не ми приличат на непознати — рече Марк.

— Може и да не са. Просто казвам какво щях да направя.

Мъжът бе тънък, но изключително мускулист, гладко избръснат и тъмнокос, с меки месести устни и кожа с цвета на лешник. Беше пуерториканец със силен акцент, облечен небрежно в черни спортни панталони и широка тропическа риза, разкопчана до слънчевия сплит. Имаше дълги пръсти с грижливо поддържан маникюр, по един златен пръстен с квадратна плочка на всяка ръка и блестящи златни верижки на врата. На вид беше най-много на трийсет и пет. Протегна ръка и Марк трябваше да я стисне от учтивост. Пръстенът като че ли тежеше колкото плочката.

— Луис Камачо — представи се мъжът. — Как я карате?

— Питър Бенедикт — отвърна Марк. — Добре.

Луис посочи театрално пода.

— Когато съм в града, това е любимото ми място. Обичам „Луксор“, човече.

Марк отпи от бирата си. Никога не си бе падал по празни приказки, а днес изобщо не беше в настроение. Наблизо шумно забръмча миксер.

Без да обръща внимание, Луис продължи:

— Харесва ми, че стаите са със скосени стени заради пирамидата, нали се сецаш. Мисля, че е страхотно, какво ще кажеш?

Зачака отговор и Марк разбра, че трябва да запълни празнината, в противен случай рискува да получи сцепена устна.

— Никога не съм отсядал тук — призна той.

— Така ли? В кой хотел си отседнал?

— Живея във Вегас.

— Я стига бе! Местен! Страхотно! Идвам в „Луксор“ два пъти седмично и почти никога не срещам местни, ако не се броят хората, които работят тук, знаеш ли?

Барманът наля нещо гъсто от миксера в чашата на Луис.

— Замразена маргарита — гордо обяви Луис. — Искаш ли?

— Не, благодаря. На бира съм.

— „Хайнекен“ — отбеляза Луис. — Хубава бира.

— Да, хубава бира — сковано отвърна Марк. За съжаление, бутилката бе твърде пълна, за да намери извинение да се измъкне.

— Е, Питър, какво работиш?

Марк го погледна и видя смешния мустак от ледени кристалчета, появил се над горната устна на Луис. Е, кой ще бъде тази нощ? Писател? Комарджия? Компютърен аналитик? Възможностите се завъртяха като барабаните на ротативки, докато накрая не спряха.

— Писател съм — отвърна той.

— Я стига бе! Романи?

— Филми. Пиша сценарии.

— Еха! Гледал ли съм някой твой филм?

Марк се размърда на стола си.

— Още не са заснети, но тази година очаквам сделка с едно студио.

— Страхотно, човече! Трилъри? Или комедии?

— Предимно трилъри. Високобюджетни продукции.

Луис отпи шумно от питието си.

— И откъде ти идват идеите?

Марк обхвана с жест бара.

— Отвсякъде. Това е Вегас. Ако не можеш да получиш идея от Вегас, няма да ти дойде никъде другаде.

— Да, разбирам какво имаш предвид. Може би ще ми дадеш да прочета нещо твое? Би било страхотно.

Единственият начин да смени темата, за който се сети Марк, бе на свой ред да зададе въпрос.

— А ти с какво се занимаваш, Луис?

— Аз съм стюард, човече. От „Ю Ес Еър“. Това е маршрутът ми, от Ню Йорк до Вегас. Пътувам насам и натам, насам и натам. — Задвижи ръката си напред-назад, за да илюстрира думите си.

— Харесва ли ти? — автоматично попита Марк.

— Да, бива. Полетът е шест часа, пътувам нощем до Вегас няколко пъти в седмицата и оставам тук, така че да, доста е добре. Бих могъл да получавам и повече, но пък тук имам добри отстъпки и разни такива неща, а и през повечето време се отнасят добре с нас.

Луис допи питието си и махна на бармана за второ.

— Сигурен ли си, че не искаш да ти викна една, Питър? Или „Хайнекен“?

Марк отказа поканата.

— Скоро ще трябва да тръгвам.

— Играеш ли? — попита Луис.

— Да, понякога играя блекджек — отвърна Марк.

— Не си падам много по тази игра. Предпочитам ротативните. Но пък нали съм стюард, човече, трябва да си правя сметката. Така че се ограничавам до петдесет кинта. Прахосам ли ги, край. — Напрегна се леко и попита: — Много ли залагаш?

— Понякога.

Появи се втора маргарита. Луис вече изглеждаше малко нервен и облиза устни. Извади портфейла си и плати питиетата си с „Виза“. Портфейлът бе малък, но натъпкан и нюйоркската му шофьорска книжка се измъкна от него заедно с кредитната карта. Луис разсеяно я остави на бара, покри я с портфейла и отпи голяма глътка от маргаритата си.

— Е, Питър — сетне рече той, — какво ще кажеш да заложиш на мен тази вечер?

Марк не разбра въпроса. Обърка се.

— Не схващам какво имаш предвид.

Луис плъзна ръка по полираното дърво, докато кутрето му докосна едва-едва ръката на Марк.

— Каза, че никога не си виждал как изглеждат стаите. Мога да ти покажа моята.

На Марк му прималя. Имаше реална опасност да припадне направо тук, да се свлече от стола като някакво пиянде. Чу как сърцето му заблъска яростно, задиша учестено и плитко. Почувства гърдите си стегнати, сякаш беше мумия. Изправи гръб и дръпна ръката си.

— Да не мислиш... — заекна той.

— Хей, човече, съжалявам. Помислих си, нали разбираш, помислих, че може би тъпчеш мъже. Не е кой знае каква работа. — И добави почти шепнешком: — Както и да е, гаджето ми Джон ще се радва, че не ми се е отворил парашутът.

Не е кой знае каква работа? — помисли си ядосано Марк. Не била кой знае каква работа, мамка му! Хей, задник такъв, голяма работа е и още как, гнидо мръсна! Изобщо не искам да чувам за шибаното ти гадже! Остави ме на мира, да ти го начукам! Всичко това се въртеше в главата му като вихрушка от противни усещания, замаяност, пристъпи на гадене и паника. Не вярваше, че може да стане и да си тръгне, без да падне. Звуците в ресторанта и казиното бяха изчезнали; чуваше единствено туптенето в гърдите си.

Луис като че ли се разтревожи от изцъклените очи и безумния поглед на Марк.

— Хей, човече, успокой топката. Свестен тип си. Не искам да те стресирам. Отивам да пусна една вода, после ще поговорим. Забрави за оная работа със стаята. Става ли?

Марк не отговори. Седеше неподвижно и се мъчеше да овладее тялото си. Луис си взе портфейла.

— Сега се връщам. Пази ми питието, става ли? — Потупа леко Марк по гърба и се опита да го успокои. — Спокойно, а?

Марк го гледаше как изчезва зад ъгъла, забеляза стройните му бедра, напъхани в тесния панталон. Гледката кристализира всичките му емоции в една — ярост. Температурата му се вдигна. Слепоочията му пламнаха. Опита се да се охлади, като пресуши остатъка от студената си бира.

След малко му се стори, че е в състояние да стане, и предпазливо опита краката си. Дотук добре. Коленете го държаха. Искаше да се махне колкото се може по-бързо, без следа, така че хвърли двайсетачка на бара, после и една десетачка, за да е сигурен, че сметката е уредена. Втората банкнота падна върху някаква карта. Шофьорската книжка на Луис. Марк се огледа и я взе крадешком.

Луис Камачо
Минифорд Авеню 189, Сити Айлънд, Ню Йорк,
10464
Дата на раждане: 1–12–77

Хвърли я обратно на бара и се махна почти тичешком. Нямаше нужда да си записва данните. Вече ги беше запомнил.

Излезе от „Луксор“ и подкара към дома си, намиращ се на тиха глуха уличка. Къщата беше приятна, с бяла мазилка и оранжеви керемиди на покрива. Седна в малкото дворче с полянка колкото килим. В задната част на къщата имаше малка веранда, на която се излизаше от кухнята, беше скрита зад ограда, за да може да се пече спокойно на слънце. Интериорът беше белязан от типичното ергенско нехайство. Когато работеше в частния сектор и получаваше голямата заплата в „Менло Парк“, Марк бе купил скъпи модерни мебели за апартамента си — минималистични изделия с остри ъгли и ярки контрастни цветове. Същите мебели в испанската къща изглеждаха не на място, подобно на развалена храна. Бездушен интериор, почти напълно лишен от произведения на изкуството, украси и лично присъствие.

Не го свърташе на едно място. Чувстваше се като ожулен, чувствата го изгаряха, сякаш се бе потопил във вана с киселина. Опита се да гледа телевизия, но след няколко минути изключи с отвращение апарата. Взе списание, но го захвърли на масичката, събаряйки малка снимка в рамка. Вдигна я и я погледна — съквартирантите първокурсници, на среща дваисет и пет години по-късно. Жената на Зекендорф ги беше снимала и беше му пратила копие за спомен.

Не беше сигурен защо я е оставил на масичката. Тези хора вече не означаваха нищо за него. Всъщност, още тогава ги презираше. Особено Динърщайн, неговия личен инквизитор, който превръщаше обикновените травми на първокурсника аутсайдер в изтънчено мъчение с постоянни насмешки и оскърбления. Зекендорф не бе добра стока. Уил беше различен, но в крайна сметка и той го разочарова.

На снимката Марк седеше като истукан с фалшива усмивка на лицето, а Уил го беше прегърнал с голямата си ръка през рамо. Уил

Пайпър, златното момче. През цялата първа година Марк завистливо бе гледал колко лесно му се удава всичко — жени, приятели, купони. Уил винаги се държеше джентълменски, дори и с него. Когато Динърщайн и Зекендорф му се нахвърляха, Уил обикновено ги отблъскваше с някоя шега или ги прогонваше с едрата си лапа. Месеци наред си въобразяваше, че Уил ще му предложи да живеят в една стая през втората година и Марк ще може да се къпе в отразените лъчи на славата му. Но през пролетта, веднага след ваканцията, нещо се случи.

Една вечер си лежеше в леглото и се мъчеше да заспи. Тримата му съквартиранти бяха в дневната, пиеха бира и бяха пуснали прекалено силно музиката. Раздразнен, Марк им извика:

— Хей, шибаняци такива, утре имам изпит!

— Онзи посерко шибаняци ли ни нарече? — попита Динърщайн останалите.

— Май да — потвърди Зекендорф.

— Трябва да се направи нещо по въпроса — ядосано заяви Динърщайн.

Уил намали музиката.

— Оставете го на мира.

Час по-късно тримата здраво бяха направили главите — некоординирани движения, въртящи се стени, заплетени езици — точно онова състояние, в което лошите идеи изглеждат чудесни.

Динърщайн бе взел ролка скоч и се бе промъкнал в стаята на Марк. Марк по принцип спеше дълбоко и двамата със Зекендорф нямаха проблем да го овържат на горното легло, докато не го омотаха като мумия. Уил стоеше на прага и гледаше в ступор с тъпа усмивка на лицето, но не направи нищо, за да ги спре.

Когато останаха доволни от работата си, продължиха да пият и да се смеят в дневната, докато не изпопадаха на пода.

На следващата сутрин, когато Уил отвори вратата на спалнята, Марк беше залепен като пашкул за леглото, напълно неподвижен под сивото покривало. По зачервеното му лице се стичаха сълзи. Обърна глава към Уил. В очите му се четеше омраза и болка от предателството.

— Изпуснах изпита си — каза той. И добави: — Напиках се.

Страдащият от махмурлук Уил разреза скоча с джобното си ножче и Марк го чу как измърморва несвързано някакво извинение, но двамата вече не си проговориха.

Уил продължи по пътя на славата с достойните си за възхищение подвизи, а той остана да работи в пълна неизвестност. Сега си спомни какво бе казал Динърщайн за Уил онази вечер в Кеймбридж — най-добрият специалист по профили на серийни убийци в историята. Човекът. Непогрешимият. А какво можеха да кажат за него? Марк стисна здраво клепачи.

Мракът събуди нещо. Започнаха да се оформят идеи и предвид скоростта, с която работеше умът му, се оформяха бързо. Също толкова бързо друга част от мозъка се мъчеше да разтопи кристализираните замисли и да отнесе останките им по течението.

Тръсна глава толкова силно, че го заболя с тъпа, пулсираща болка. Примитивен импулс, нещо, което би направило малко дете, за да пропъди злото от главата си. *Спри да мислиш за тези неща!*

— Спри веднага!

Стреснат, Марк стана, осъзнавайки, че току-що е извикал на глас.

Излезе на верандата да погледа нощното небе и да се успокои. Само че навън бе необичайно студено за сезона, а и перестите облаци скриваха съзвездията. Върна се в кухнята, където изпи още една бира, седнал на неудобния стол с права облегалка. Колкото повече се опитваше да заглуши ума си, толкова по-отворен ставаше той за кипящия гняв и отвращението, надигащи се в него като зловонни води.

Ден от ада, помисли си. Ден от шибания ад.

Минаваше полунощ. Внезапно се сети за нещо, което би могло да го накара да се почувства по-добре, и извади мобилния си телефон от джоба. Имаше само едно лекарство срещу болестта на деня. Пое дъх и намери номера в указателя на телефона си. Набра го.

— Ало? — Женски глас.

— С Лидия ли говоря?

— Кой се интересува? — сладко попита гласът.

— Питър Бенедикт от „Констелейшън“. Нали се сещаш, приятелят на господин Кемп.

— Зона 51! — изписка тя. — Здравсти, Марк!

— Помниш истинското ми име. — Добър знак.

— Разбира се, че го помня. Ти си моето НЛО приятелче. Напуснах „Маккарън“, ако си ме търсил.

— Да. Забелязах, че вече те няма.

— Намерих по-добра работа в една клиника недалеч от Ивицата. На рецепцията. Правят възстановяване от вазектомия. Страхотно е!

— Супер.

— Какво става с теб?

— Ами, тъкмо се питах дали си свободна тази вечер?

— Миличък, никога не съм свободна, но ако питаш дали съм на разположение, иска ми се да бях. Тъкмо отивам на една среща в „Четири сезона“, а след това трябва да поспя малко. Трябва да бъда рано в клиниката. Съжалявам.

— И аз.

— Ох, миличък! Обади ми се в най-скоро време, обещавах ли? Само малко по-рано и със сигурност ще се видим.

— Хубаво.

— И много поздрави на малките зелени човечета, нали?

Поседя още малко и накрая се призна за напълно победен и вдигна ръце, потопи се изцяло в оформящия се план, който измъчваше главата му. Първо трябваше да намери нещо. Къде беше дянал онази визитка? Знаеше, че я е запазил, но къде? Затърси я, като тършуваше по всички обичайни места, докато не я откри под купчината прани чорапи в гардероба.

НЕЛСЪН ДЖ. ЕЛДЪР,
ПРЕДСЕДАТЕЛ И ИЗПЪЛНИТЕЛЕН ДИРЕКТОР,
ЗАСТРАХОВАТЕЛНА КОМПАНИЯ „ДЕЗЪРТ
ЛАЙФ“

Лаптопът беше в дневната. Бързо потърси в „Гугъл“ Нелсън Дж. Елдър и започна да попива информацията като гъба. Компанията му „Дезърт Лайф“ беше акционерно дружество, акциите ѝ близо пет години се търгуваха зле. Форумите на „Яху“ бяха пълни с язвителни забележки на инвеститори. Акционерите не обичаха Нелсън Елдър и мнозина даваха доста цветисти предложения какво да направи с компенсационния си пакет от 8,6 милиона. Марк посети сайта на компанията и хвърли поглед на ценните книжа, след което прелисти финансовите отчети. Беше опитен краткосрочен инвеститор и

познаваше корпоративните документи. Не след дълго беше напълно наясно с бизнес модела и финансовото състояние на „Дезърт Лайф“.

Затвори лаптопа. Изведнъж планът изникна в главата му, изпипан до най-малката подробност. Примигна, осъзнавайки съвършенството му.

Ще го направя, помисли си горчиво Марк. Ще го направя, мамка му! Годините отчаяние се бяха натрупали като гореща, пълна с нажежени газове магма. Майната му на целия живот несретчини. Майната им на купчините завист и копнежи. И майната им на годините живот под тежестта на Библиотеката. Везувий изригва! Погледна отново снимката от срещата и впи леден поглед в изсеченото, красиво лице на Уил. Майната ти и на теб.

Всяко пътуване започва отнякъде. Пътят на Марк започна с яростно ровене в кухненските шкафове — онези претърпаните, в които събираше като вехтошар стари компютърни части. Преди да се строполи в леглото си, намери точно каквото му трябваше.

В седем и половина на следващата сутрин тихо хъркаше на височина четири хиляди и петстотин метра. Рядко спеше по време на краткия полет до Зона 51, но си беше легнал много късно. Земята под него бе жълта и прошарена от дълбоки прорези. От въздуха хребетът на ниския и дълъг планински масив приличаше на гръбнак на изсъхнало на слънцето влечуго. Боингът летеше само дваисет минути по северозападния си курс и вече започваше да се снижава. Самолетът приличаше на обвито в станиол шоколадово блокче в мъгливото синьо небе, бял корпус с радостна червена ивица от носа до опашката — цветовете на отдавна закритите „Уестърн Еърлайнс“. Машината беше наета от контрактора EG&G за чартърните полети от и до Лас Вегас. Номерът на опашката бе с регистрация на ВМС.

Докато се спускаха към военното летище, вторият пилот се обади по радиото.

— „ДЖАНЕТ 4“ иска разрешение за кацане в Грум Лейк, pista четиринадесет, вляво.

JANET. Съкращение от Joint Air Network for Employee Transport (Съвместна мрежа за въздушен превоз на служители). Призрачно име.

Пътуващите го дешифрираха другояче — Поредният несъществуващ терминал (Just Another Non-Existing Terminal).

Марк се стресна и се събуди, когато колелата докоснаха пистата. Самолетът рязко намали скорост и той инстинктивно запъна пети, за да намали натиска на колана. Вдигна щората на прозореца и присви очи към изгорения от слънцето терен. Чувстваше се схванат и натясно, стомахът го присви и се запита дали изглежда толкова странно, колкото и се чувства.

— Помислих си, че ще трябва да те побутна.

Обърна се към мъжа на средната седалка. Беше от руския архив, мъж с дебел задник на име Джейкъбс.

— Няма нужда — отвърна хладно Марк. — Събудих се.

— Никога не съм те виждал да спиш по време на полета — отбеляза мъжът.

Джейкъбс наистина ли работеше в архива? Пропъди мисълта. Стига с тази параноя, помисли си. Разбира се, че е от архива. Никой от коноите няма тлъст задник. Онези бяха от пъргавите.

Преди да ги пуснат под земята, всичките шестстотин и пет служители от сграда „Грум Лейк 34“ (наричана за кратко сградата „Труман“) трябваше да минат през един от двата страшни ритуала за деня, СС, или „стриптиз и скенер“. Когато автобусите ги оставиха при подобната на хангар постройка, представителите на двата пола се наредиха пред различните входи. Във всяка от двете части на сградата имаше дълги редици гардеробчета, подобни на онези в гимназиите от предградията. Марк бързо отиде до своето, което бе по средата на дългия коридор. Мнозина от колегите му се стремяха да се бавят и да минат през скенера в последния момент, но днес той бързаше да се спусне колкото се може по-бързо долу.

Завъртя комбинацията, съблече се по бельо и окачи дрехите си на закачалките. На пейката лежеше сгънат чист масленозелен комбинезон с надпис ШАКЪЛТЪН, М., бродиран на джоба на гърдите. Навлече го; отдавна бяха минали дните, когато служителите можеха да влизат с обичайните си дрехи. Всеки предмет, който работещият тук донасяше със себе си, трябваше да остане в шкафчето — книги, списания, химикалки, клетъчни телефони, портфейли. Марк действаше бързо и бе един от първите на опашката за скенера.

До магнитометъра стояха двама наблюдатели — сериозни млади мъже с металотърсачи, които проверяваха всеки служител с отсечени военни движения. Марк зачака реда си. Забеляза, че шефът на оперативната охрана Малкълм Фрейзър е наблизо и следи сутрешната проверка. Беше страховит здравеняк с гротескно мускулесто тяло и четвъртата глава като на някой злодей от анимационен филм. Марк бе разменил само няколко думи с него през годините работа тук, макар че наблюдателите фигурираха в някои от протоколите му. Обикновено се криеше зад шефката на звеното и я оставяше тя да се разправя с Фрейзър и компанията му. Шефът на охраната бе бивш военен от специалните части и напомпаната му с тестостерон външност изкарваше акъла на Марк. По навик той избягваше да го гледа в очите, а днес имаше още повече причини да сведе глава, когато усети пронизващия поглед върху себе си.

Проверката имаше една-единствена цел — да не допусне внасянето на фотографиращи или записващи устройства в сградата. Сутрин служителите минаваха през скенера облечени. В края на работния ден се подлагаха на проверка съвсем голи, тъй като скенерите не можеха да засичат хартия. Подземната част беше стерилна. Нищо не влизаше и нищо не излизаше оттам.

Сграда 34 бе най-стерилният комплекс в Съединените щати. В него работеха хора, подбрани от кадрите на департамента по отбраната, които си нямаха ни най-малка представа за работата, за която ги наемат. Знаеха единствено какви умения се изискват от тях.

На втората или третата серия интервюта им се разкриваше, че работата е свързана със Зона 51, при това само с разрешение на шефовете. Естествено, кандидатите веднага питаха: „Имате предвид онова място, където държат извънземните и летящите чинии ли?“, на което разрешеният отговор бе: „Това е строго секретен правителствен обект с жизненоважно значение за националната отбрана. Засега може да ви бъде разкрито само това. Одобреният кандидат обаче ще бъде един от съвсем малката група правителствени служители, които ще разполагат с пълна информация за изследователските дейности в Зона 51.“

По-нататък приказките минаваха горе-долу така — ще станеш член на елитен екип учени и изследователи, едни от най-добрите умове в страната. Ще имаш достъп до най-новия хардуер и софтуер в света.

Ще имаш достъп до най-секретните данни в страната, до информация, за чието съществуване подозират само шепа високопоставени лица в правителството. Като частична компенсация за това, че напускаш високоплатената си работа в компанията или академичното си място, ще получиш безплатно жилище в Лас Вегас, федерално намаляване на данъчното облагане и помощ за образованието на децата ти.

Като предварително подковаване подобни изгледи изглеждаха истинска златна мина. Повечето кандидати проявяваха достатъчно интерес, за да се вържат и да навлязат във фазата на проучване и профилиране — процес, продължаващ между шест и дванадесет месеца и разкриващ всеки аспект от живота им на специалните агенти от ФБР и специалистите по профили на департамента по отбраната. Процедурата беше истинска мелница. От всеки петима кандидати, влезли във фунията, само един излизаше в другия край със специално одобрение за достъп до секретните части.

Одобрените кандидати се канеха на заключително интервю в Пентагона пред генералния съвет на секретариата на флота. Тъй като бе основана от Джеймс Форестал, NTS 51 беше флотско начинание, а при военните подобни традиции умират трудно. Юристът на флота, който нямаше представа за дейността на Зона 51, представяше на кандидата договор и го запознаваше с подробностите, в това число и със свирепите наказания при престъпването на което и да било правило, особено издаването на тайни.

И сякаш двайсет години зад решетките в „Ливънуърт“ не бяха достатъчна заплаха, новопостъпилите бяха допълнително обработвани от нарочно пуснати слухове за разприказвали се устни, които станали мъртви устни благодарение на тайни правителствени служители. „Е, а сега мога ли да разбера за естеството на работата ми?“ — питаха обикновено юриста. „Не и в този живот“ — гласеше отговорът.

Защото след като договорът беше разбран и приет устно, се налагаше друга предохранителна мярка — Програма за специален достъп — одобрение, което бе по-трудно за получаване и от първото. Едва след изчистването на последните детайли и подписването на договора новобранецът се откарваше в базата при Грум Лейк и му се казваше зашеметяващата истина за дейността. Това се правеше от шефа на отдел „Кадри“, контраадмирал със сериозна до смърт физиономия, който стоеше зад бюрото си в пустинята като извадена от

водата патица и си мечтаеше да получава по стотачка всеки път, когато чуе: „Мамка му, изобщо не предполагах подобно нещо!“

Марк пое по-спокойно дъх, когато мина през скенера, без да задейства алармата. Наблюдателите и Малкълм Фрейзър също не заподозряха нищо. Първият асансьор чакаше. Когато се напълни с първата дузина служители, вратата се затвори и кабината полетя шест етажа надолу през множеството нива бетон и стомана, след което забави ход и спря пред главната изследователска лаборатория. Самият трезор бе още осемнайсет метра по-надолу, с внимателно поддържана температура и влажност. Струвалото милиарди преустройство в края на 80-те добави към него гигантски абсорбатори на ударни вълни от земетръси и ядрени взривове. Технологията бе закупена от японците, които бяха най-добрите в смекчаването на сеизмичните вълни.

Малцина служители имаха причини да посещават трезора. В Зона 51 обаче имаше традиция. Първия ден изпълнителният директор качваше новобранеца в специалния асансьор до долното ниво, за да я види.

Библиотеката.

Въоръжени наблюдатели стояха до стоманената врата и се мъчеха да изглеждат колкото се можеше по-свирепи. Вкарваха се кодове и тежката врата безшумно се отваряше. Новобранците попадаха в огромната, меко осветена зала, тиха и тържествена като катедрала, и замръзваха благоговейно пред онова, което виждаха пред себе си.

Днес в асансьора имаше само един от групата за защитни алгоритми — математик на средна възраст със съмнителното име Елвис Брандо, който нямаше връзка нито с единия, нито с другия притежател на имената.

— Как си днес, Марк? — попита той.

— Чудесно — отвърна Марк, едва успявайки да потисне пристъпа на гадене.

Долу всичко беше окъпано в ярка неонова светлина. И най-тихите звуци отекваха по непокрытите подове и сините като на лудница стени. Кабинетът на Марк беше един от няколкото покрай голямото централно помещение, нарочено за конферентна зала на групата и с места за по-нископоставените техници. Беше малък и претъпкан, същински килер в сравнение с простора на последния му кабинет в Калифорния с изглед към кампуса и грижливо поддържани

полянки и проблясващи езерца. Бюрото и мебелите бяха евтини и покрити с блестящ фурнир, но столът му бе скъп и ергономичен — единственото удобство, за което лабораторията не се скъпеше. В Зона 51 имаше какви ли не вехтории.

Марк включи компютъра си и влезе в мрежата с парола и скенер на пръстите и ретината. На началната страница се мъдреше наперената емблема на ВМС. Погледна към общото помещение. Елвис вече се беше навел над работната си станция в кабинета в ъгъла. Останалите от отдела все още не бяха минали проверката, а най-важното бе, че шефката на групата, Ребека Розенберг, бе в отпуската.

Нямаше нужда да се безпокои от чужди погледи. Както горе, така и тук долу си беше самотник. Колегите обикновено го оставяха на мира. Не даваше ухо на клюките, нито завързваше празни разговори. През обедната почивка обикновено сядаше някъде настрани в огромната столова и си вземаше списание от рафтовете. Преди дванайсет години, когато за пръв път пристигна в базата, бе направил няколко тромави опита да се сближи с останалите. Някой го попита дали няма нещо общо с антарктическият изследовател Шакълтън и той бе потвърдил, за да надуе самочувствието си, след което разказа някаква жалка семейна история, включваща прачичо от Англия. Не след дълго един от компютърджииите се разрови в базите данни, извади на бял свят генеалогията му и го изобличи като лъжец.

Цели дванайсет години бе идвал тук и бе вършил работата си — при това добре. В института за следдипломна квалификация и по-късно в компаниите в Силиконовата долина си беше изградил репутация на един от най-видните специалисти по сигурност на бази данни в страната и авторитет в защитата на сървъри от неототоризиран достъп. Именно затова така го искаха в Грум Лейк. Отначало не му се нравеше, но в крайна сметка се поддаде на изкушението да работи нещо секретно и жизненоважно като контрапункт на еднообразието и предсказуемостта на иначе лишения му от корени живот.

В Зона 51 написа революционно нов код, който ваксинира системите срещу червеи и други натрапници. Алгоритмите му щяха да бъдат приети от индустрията и правителството като нови златни стандарти, стига да имаше възможност да ги публикува. В групата му най-модните думи в обръщение бяха „сигурност на публични и частни системи“, „нива на сигурност“, „Цербер“ и „системи за регистриране

на проникване отвън“. Негова отговорност бе постоянно да наблюдава сървърите за опити за неразрешен достъп както в рамките на комплекса, така и отвън — хакерите непрекъснато правеха своите сондиращи.

Надзирателите също подхранваха карантинните списъци на групата му, по един за всеки служител — имена на членове на семейството, приятели, съседи, колеги на съпруга/съпругата и т.н. Един от алгоритмите мухоловки на Марк можеше да хване служител, ако направи опит да се добере до информация от карантинния списък, и беше само въпрос на вяра, че засичането няма да доведе до неприятни последици. Все още имаше спомен за някакъв аналитик от края на 70-те, който се опитал да проучи годеницата си. Твърдеше се, че нещастникът все още търкал нарове на някой от федералните затвори.

Стомахът на Марк рязко се сви. Той стисна зъби, изскочи от кабинета и забърза към най-близката тоалетна. Когато се върна видимо облекчен, стискаше здраво нещо в дланта си. След като се убеди, че никой не го гледа, разтвори пръсти и пусна в горното чекмедже сивото пластмасово парче с формата на куршум, дълго около пет сантиметра.

Върна се в общата стая и мина като невидим между хората, които вече бяха заели местата си и оживено обсъждаха планове си за уикенда. В килера намери поялник и спокойно го отнесе в кабинета си, като тихо затвори вратата зад себе си.

В отсъствието на Розенберг вероятността някой да го прекъсне клонеше към нула, така че се залови за работа. В най-долното чекмедже на бюрото му имаше стегнати с ластик компютърни кабели. Избра един юесби накрайник и с помощта на пинцети внимателно отдели един от металните му конектори. Беше готов за сивия куршум.

Минута по-късно работата беше приключена. Беше успял да запои конектора към куршума, с което измайстори напълно функционираща флаш памет с капацитет четири гигабайта, способна да побере три милиона страници текст. Устройството бе посмъртоносно за сигурността на Зона 51 и от тайно внесено автоматично оръжие.

Прибра паметта в чекмеджето и прекара остатъка от сутринта в програмиране. Беше нахвърлял кода по време на краткото шофиране до летището и сега пръстите му летяха сами над клавиатурата. Беше

камуфлажна програма, която трябваше да скрие, че се кани да изключи собствената си непробиваема защитна система. Приключи преди обедната почивка.

Когато общата стая и прилежащите ѝ кабинети се опразниха за обяд, Марк направи своя ход и стартира програмата. Знаеше, че ще работи перфектно, както и стана — абсолютно защитена от странични очи. Когато се увери, че не могат да го засекат, влезе в основната база данни на Съединените щати.

Въведе името — *Камачо, Луис, роден на 1.12.1977* — и затаи дъх. Екранът светна. Нищо.

Естествено, беше подготвил и други идеи в ръкава си. Най-добрата бе да намери Джон, „гаджето“ на Луис. Правилно беше предположил, че откриването му ще бъде лесна работа. Скрит от камуфлажната си програма, Марк отвори портал към специално преработена база данни, която събираше на едно място потребителските сметки на всички американски телефонни компании.

Когато съчета името Джон с адреса Минифорд Авеню 189, Сити Айлънд, Ню Йорк, на екрана се появи пълното име — Джон Уилям Пепърдайн — и номер на социалната осигуровка. Няколко докосвания на клавиатурата и разполагаше с датата му на раждане. Фасулена работа, помисли си Марк. Въоръжен с данните, той влезе в основната база данни и натисна бутона за търсене.

Зяпна. Не можеше да повярва на късмета си. Резултатът беше страхотен. Не, идеален!

Разполагаше с основната си опора.

Добре, Марк, действай, помисли си той. Влезе, а сега се разкарвай възможно най-бързо! Хората от отдела скоро щяха се върнат от обедна почивка и беше време да престане да се прави на въжеиграч. Внимателно пъкна юесбито в един от свободните портове на компютъра.

Нужни му бяха само няколко секунди, за да качи базата данни в устройството. След като приключи, майсторски прикри следите си, изключи камуфлажната програма и същевременно рестартира системата за откриване на пробиви. Завърши, като свали металния конектор от сивия куршум и го запои отново към юесби кабела. Когато всички компоненти бяха отново в бюрото му, отвори вратата и колкото можа по-небрежно тръгна към килера, за да върне поялника.

Прибра инструмента и когато се обърна, пътят му беше препречен от едрия и четвъртит Елвис Брандо. Беше толкова близко, че Марк долавяше дъха на чили от устата му.

— Май пропусна обяда — рече Елвис.

— Мисля, че стомахът ми не е наред — оплака се Марк.

— Май няма да е зле да се прегледаш. Поттиш се като прасе.

Марк докосна влажното си чело и едва сега осъзна, че комбинезонът му е мокър под мишниците.

— Добре съм.

До края на работния ден оставаше половин час, когато Марк направи още едно посещение на тоалетната и намери празна кабинка. Извади две неща от джоба на комбинезона си — паметта с форма на куршум и смачан презерватив. Постави пластмасовото устройство в презерватива и свали гащи, след което стисна зъби и напъха най-голямата тайна на планетата в задното си отворстие.

Вечерта седна на дивана си и изгуби представа за време, а лаптопът изгаряше скута и очите му. Преравяше откраднатата база данни, размесваше я като тесте карти, извършваше кръстосани проверки и уточнения, правеше списъци на ръка и ги преработваше, докато не остана удовлетворен.

Работеше изключен от мрежата, макар че дори да беше онлайн, компютърът му имаше защита, през която не можеха да проникнат любопитни очи. Ръцете и пръстите му бяха единствените движещи се части от тялото му, но когато завърши, беше останал почти без дъх от изтощение. Собствената му дързост му даваше сили — искаше му се да може да се похвали на някого с наглия си ум.

Когато беше момче, обикновено тичаше при родителите си, за да им съобщи за поредната добра оценка или решена задача по математика. Майка му умря от рак. Баща му се ожени повторно за една неприятна жена и все още бе ужасно разочарован от него, че е напуснал добра компания заради държавна работа. Почти не разговаряха. Пък и това не беше от нещата, които би могъл да кажеш на жив човек.

Изведнъж му хрумна идея, която го накара да се изхили доволно. Защо пък не?

Кой щеше да разбере?

Затвори базата данни, защити я с парола и отвори файла с първия му сценарий, Торнтън Уайлдъровата ода за съдбата, направена на пух и прах от онова дребно холивудско мекотело. Запрелиства текста и започна да прави промени. Всеки път, когато натискаше „Намери“ и „Замести“, възкликваше възбудено като палаво малко момче с някаква дяволита тайна.

17 СЕПТЕМВРИ 782 Г. ВЕКТИС, БРИТАНИЯ

Беше време за жътва, може би любимият сезон на Йосиф, когато дните бяха приятно топли, нощите — прохладни и меки, а въздухът бе изпълнен с аромата на прясно ожънато жито, ечемик и узрели ябълки. Благодарни на Бог за изобилните плодове от полята около манастирските стени. Братята можеха да попълнят намаляващите запаси в хамбара и в дъбовите бъчви щеше да има пресен ейл. Макар да ненавиждаше лакомията, на Йосиф винаги му беше чоглаво от намаляването на дажбите бира, което неизбежно се случваше в разгара на лятото.

Превръщането на църквата от дървена в каменна бе завършило преди три години. Правоъгълната заострена кула се издигаше достатъчно високо, за да бъде използвана като ориентир от приближаващите острова лодки и кораби. Апсидата в източния край имаше ниски триъгълни прозорци, които чудесно осветяваха олтара по време на службите през деня. Нефът бе предостатъчно дълъг за сегашното братство и в бъдеще манастирът можеше да побере още повече Христови служители. Йосиф често търсеше прошка и се каеше за гордостта, която набъбваше в гърдите му заради ролята, която бе изиграл при строителството. Вярно, познанията му за света бяха ограничени, но предполагаше, че църквата във Вектис се нарежда сред най-големите катедрали на християнския свят.

Сега зидарите работеха здравата по завършването на новата зала за катедралния съвет. Йосиф и Освин бяха решили, че след това е ред на скриптория и че постройката трябва да се разшири значително. Библиите и уставите, които създаваха, както и илюстрираните Послания на св. Петър, изписани със златно мастило, се ценяха високо и Йосиф бе чул, че направени тук преписи са прекосили морската шир, за да стигнат чак до Ейре, Италия и страната на франките.

Бе късна утрин, приближаваше третият час и той тъкмо отиваше от умивалнята към трапезарията за комат черен хляб, парче овнешко,

малко сол и гарафа ейл. Стомахът му къркореше в радостно очакване, тъй като Освин бе ограничил храненето до едно на ден, за да засили духа, като отслаби желанията на плътта. След дълъг период на молитви и пости, каквито крехкият абат почти не можеше да си позволи, Освин сподели откровението си с цялото братство, което се беше събрало в катедралния съвет.

— Трябва да постим всеки ден и да се храним веднъж дневно — бе обявил той. — Трябва да угаждаме на тялото по-малко и по-рядко.

И така всички станаха по-тънки.

Йосиф чу някой да го вика. Гутлак, огромен груб мъжага, който бе войник, преди да постъпи в манастира, го настигна тичешком. Сандалите му шляпаха по пътеката.

— Приоре — рече той. — Уберт каменоделецът е при портата. Искате веднага да говори с теб.

— Отивам да обядвам — възрази Йосиф. — Не може ли да почака?

— Каза, че било важно — отвърна Гутлак и забърза напред.

— А ти накъде си тръгнал? — извика Йосиф след него.

— Към трапезарията, приоре. Да обядвам.

Уберт чакаше при портата до входа за хоспиция, или стаята за гости, където отсядаха посетители и пътници — ниска дървена постройка с редици прости нарове. Не помръдваше, сякаш бе пуснал корени в земята. Отдалеч Йосиф си помисли, че е сам, но когато приближи, видя детето зад зидаря; тънките му крачета едва се виждаха между подобните на дънери крака на мъжа.

— С какво мога да ти помогна, Уберт? — попита Йосиф.

— Доведох детето.

Йосиф не разбра.

Уберт се пресегна и избута детето напред. Беше босо, дребно момче, тънко като вейка, с рижава коса. Ризата му бе мръсна и изпокъсана, през дупките се виждаха ребрата и кльощавите гърди. Гащите му бяха прекалено дълги и широки, все още не бе пораснал достатъчно, за да ги изпълни. Тънката му кожа бе бяла като пергамент, широко отворените очи приличаха на скъпоценни камъни, а деликатното му лице бе неподвижно като някой от каменните блокове на баща му. Беше стиснало толкова здраво розовите си устни, че от усилието чак брадичката му се беше набръчкала.

Йосиф бе чувал за момчето, но никога не го бе виждал. Намери го за твърде обезпокоителна гледка. Имаше някаква студена лудост в него, усещане, че малкият му, груб живот не е бил благословен от Божията топлина. Името му, Октавус, или осмият, му бе дадено от Уберт в нощта на раждането му. За разлика от близнака си, изчадието, което бе унищожено за добро, животът му би трябвало да бъде блажено обикновен, нали така? В края на краищата, осмият син на седмия син е просто поредното дете, макар и родено на седмия ден от седмия месец на седемстотин седемдесет и седмата година след раждането на Господа. Уберт се молеше да стане силен и можещ, каменоделец като баща си и братята си.

— Защо си го довел? — попита Йосиф.

— Искам да го вземеш.

— Защо да взимам сина ти?

— Вече не мога да го гледам.

— Но ти имаш дъщери, които да се грижат за него. И осигуряваш храна на дома си.

— Нуждае се от Христос. А Христос е тук.

— Но Христос е навсякъде.

— Но тук е най-силен, приоре.

Момчето се отпусна на колене и докосна прахта с кокалест пръст. Започна да го движи в малки кръгове, да рисува нещо по земята, но баща му го хвана за косата и го дръпна да стане. Детето трепна, но не издаде нито звук въпреки жестокото отношение.

— Момчето се нуждае от Христос — настоятелно повтори бащата. — Искам да го посветя на Църквата.

Йосиф бе чувал да се говори, че момчето било странно, не говорело и сякаш било погълнато от собствения си свят, без да проявява абсолютно никакъв интерес към братята и сестрите си, нито към останалите деца в селото. Бяха го кърмили, макар да не се хранеше добре, и дори сега, вече петгодишно, ядеше едва-едва и без удоволствие. Дълбоко в сърцето си Йосиф не беше изненадан от това какво е излязло от детето. В края на краищата, беше видял със собствените си очи необичайната му поява на този свят.

Абатството редовно приемаше деца, макар че не окуражаваше активно тази практика, тъй като тя изискваше ресурси и отклоняваше сестрите от другите им задачи. Селяните най-вече искаха да оставят

умствено и физически увредените си деца пред портите. Ако сестра Магдалена можеше да се наложи, всички те щяха да бъдат върнати, но Йосиф бе мекушав и вземаше присърце най-нещастните Божии създания.

И все пак, това създание го тревожеше.

— Момче, можеш ли да говориш? — попита той.

Октавус не му обърна внимание и остана да гледа шарката, която бе нарисувал.

— Не може — каза Уберт.

Йосиф нежно хвана детето за брадичката и повдигна лицето му.

— Гладен ли си?

Тъмните очи се извърнаха настрани.

— Знаеш ли за Христос, нашия Спасител?

Йосиф не долови нищо, дори най-лекото трепване.

Бледото лице на Октавус бе *tabula rasa*, чиста дъска, по която не беше написано нищо.

— Ще го вземеш ли, приоре? — умолително попита мъжът.

Йосиф пусна брадичката на момчето и то веднага клекна отново и започна да рисува с мръсния си пръст.

По сякаш изсеченото с длето лице на Уберт се стичаха сълзи.

— Моля те, умолявам те.

Сестра Магдалена бе строга жена, която никой не си спомняше да е виждал усмихната, дори когато свиреше райската си музика на псалтерия. Караше петото десетилетие от живота си и бе прекарала половината от тези години между манастирските стени. Под покривалото ѝ се криеше цяла планина от сиви плитки, а под робата — здраво девиче тяло, неподатливо като орех. Не беше лишена от амбиции и много добре знаеше, че в ордена на св. Бенедикт една жена може да се издигне до игуменка, стига епископът да го пожелае. За повечето от старшите сестри в манастира това не бе немислимо, но Еций, епископът на Дорчестър, почти не ѝ обръщаше внимание при посещенията си за Великден и Рождество. Беше сигурна, че идеите ѝ за по-добро управление на манастира не са тщеславие, а просто желание да направи светата обител по-чиста и ефикасна.

Често се обръщаше към Освин да сподели с него подозренията си за разхищения, невъздържаност и дори разврат. Абатът я изслушваше търпеливо, като въздишаше тихо, след което прехвърляше въпроса на Йосиф. Болният гръбнак не даваше покой на Освин и болката не преставаше нито за миг. Оплакванията на сестра Магдалена от щедрото леене на пивото или въображаемите похотливи погледи към девствените ѝ прелести само допринасяха за мъките му. Разчиташе на Йосиф да се справи с тези земни проблеми, за да може да се посвети изцяло на Бог и да Го прослави, като завърши преустройството на манастира преди да напусне този свят.

Магдалена бе известна и с това, че не хранеше любов към децата. Мръсните подробности около зачеването им я смущаваха и изобщо не ги смяташе за необходими. Презираше Йосиф заради това, че ги приютяваше в манастира, особено съвсем малките и недъгавите. Под опеката ѝ имаше девет деца на възраст под десет години и бе открила, че повечето не заслужават полаганите за тях грижи. Нареждаше на сестрите да ги карат да работят здраво, да носят вода и дърва, да мият чиниите и приборите, да пълнят дюшеците със свежа слама, за да прогонят въшките. Когато пораснеха, щяха да имат време да служат на Бога, но дотогава умовете им бяха усмирявани по единствения начин, за който тя смяташе, че са пригодни — с прост и тежък труд.

Октавус, последната грешка на Йосиф, я вбеси.

Беше неспособен да изпълни и най-простите заръки. Отказваше да изхвърли гърнето или да сложи дърва в огъня. Не си лягаше в леглото, без да бъде замъкнат в него, и не ставаше с другите, без да бъде издърпан от сламеника. Останалите деца му се присмиваха и го обиждаха. Отначало Магдалена го смяташе за опърничав и го биеше с пръчка, но след време се умори от телесните наказания, тъй като те нямаха абсолютно никакъв ефект — момчето не скимтеше, не издаваше нито звук, който да я накара да се почувства по-добре. А след като приключеше, Октавус неизменно вземаше пръчката ѝ от купчината дърва и рисуваше с нея шарки по пръстения под на кухнята.

Сега, когато есента бе на път да премине в зима, тя напълно престана да обръща внимание на момчето и го остави да прави каквото си ще. За щастие, Октавус ядеше като птичка и издържането му почти не се отразяваше на запасите ѝ.

Една студена декемврийска сутрин Йосиф излезе от скриптория на път за литургията. Първата зимна буря бе преминала над острова през нощта и оставила след себе си снежна покривка, която така ярко блестеше на слънчевите лъчи, че пареше очите. Разтри длани, за да се стопли, и забърза напред — пръстите на краката му започваха да замръзват.

Октавус беше приклеknал край пътеката, бос и облечен само в тънките си дрехи. Йосиф често го виждаше из манастира. Обикновено спираше да докосне момчето по рамото и да промърмори молитва за изцелението на болестта му, каквато и да бе тя, след което бързо тръгваше по своите си работи. Но днес се уплаши, че момчето ще замръзне, ако бъде оставено така. Огледа се за някоя от сестрите, но наоколо нямаше жива душа.

— Октавус! — възкликна Йосиф. — Ела вътре! Не бива да излизаш на снега без обувки!

Момчето държеше пръчка в ръка и, както обикновено, рисуваше шарки, но този път на безизразното му деликатно лице имаше искрица вълнение. Снежната буря му беше предоставила огромна чиста повърхност, върху която да се изяви.

Йосиф отиде до него и тъкмо се канеше да го вдигне, когато замръзна на място и ахна.

Не може да бъде!

Засенчи очи с длан от силното слънце и първоначалните му опасения се потвърдиха.

Втурна се обратно към скриптория и миг по-късно се появи отново, влачейки за ръкава Паулин, без да обръща внимание на протестите на хилавия монах.

— Какво има, Йосифе? — викаше Паулин. — Защо просто не кажеш какво е станало?

— Виж! — посочи Йосиф. — Кажи ми какво виждаш.

Октавус продължаваше да чертае в снега. Двамата мъже се изправиха над него и заразглеждаха заврънкулките му.

— Не може да бъде! — изсъска Паулин.

— Но е факт — възрази Йосиф.

В снега ясно се виждаха букви. И дума не можеше да става за грешка.

S-I-G-B-E-R-T-U-S-T-I-S

— Зигберт от Тис?

— Още не е приключил — развълнувано каза Йосиф. — Виж: Зигберт от Тисбъри.

— Как така момчето може да пише? — изуми се Паулин. Монахът беше побелял като снега и бе твърде уплашен, за да трепери.

— Не знам — отвърна Йосиф. — Никой от селото му не може да чете или пише. Сестрите със сигурност не са го учили. Всъщност, смятат го за слабоумен.

Момчето продължаваше да чертае с пръчката.

18 12 782 Natus

Паулин се прекръсти.

— Боже мой! И числата познава! Осемнайсетия ден на дванайсетия месец, седемстотин осемдесет и втора година. Това е днес!

— Natus — прошепна Йосиф. — Роден.

Паулин започна да тъпче снега, заличавайки числа и букви.

— Доведи го!

Изчакаха монасите да излязат от скриптория за литургията, след което настаниха момчето на една от масите за писане. Паулин сложи пред него парче пергамент и му подаде перо.

Октавус веднага започна да го движи по пергаментата и изглежда изобщо не се смущаваше, че под него не излизаше нищо.

— Не! — спря го Паулин. — Чакай! Гледай.

Потопи перото в мастилницата и му го подаде. Момчето продължи да драска, но този път резултатът бе видим. Несъмнено забеляза сбитите черни букви, които изписваше, и от гърдите му се изтръгна дълбок стон. Това бе първият звук, който издаде.

Cedricus Yorkus 18 12 782 Mors.

— Пак днешната дата — промърмори Паулин. — Но този път написа „Mors“. Смърт.

— Това е магьосничество — нададе вопъл Йосиф и заотстъпва назад, докато не се опря в съседната маса.

Мастилото изсъхна и Паулин хвана ръката на момчето и го накара само да натопи перото в мастилницата. С напълно безизразно лице Октавус отново започна да пише, но този път знаците в началото бяха съвсем неразбираеми.

呼延. 18 12 782 Natus

Мъжете поклатиха объркано глави.

— Това не са нормални букви, но после отново следва датата — каза Паулин.

Йосиф изведнъж се усети, че ще закъснеят за литургията, а това бе непростим грях.

— Скрий пергаментите и мастилото и остави момчето в ъгъла. Хайде, Паулине, по-бързо към църквата. Ще се молим на Бог да ни помогне да проумеем видяното и да ни пречисти от злото.

През нощта Йосиф и Паулин се срещнаха в пивоварната и запалиха лоена свещ. Йосиф имаше нужда от ейл, за да успокои нервите и стомаха си, а Паулин желаше да уталожить тревогите на стария си приятел. Придърпаха два стола и седнаха един срещу друг; коленете им почти се допираха.

Йосиф се смяташе за прост човек, който разбираше единствено Божията любов и правилата на св. Бенедикт Нурсийски, които всички монаси бяха длъжни да спазват. Знаеше обаче, че Паулин има остър ум и е образован, изчел е много книги за небето и земята. Ако някой можеше да обясни видяното, това бе именно той.

Паулин обаче нямаше желание за обяснения. Вместо това предложи мисия и сега двамата замисляха как да я изпълнят по най-добрия начин. Разбраха се да пазят в тайна наученото за момчето — каква полза да тревожат братството, преди Паулин да разкрие истината?

Когато Йосиф изгълта последните капки пиво, Паулин посегна към свещта. Точно преди да я духне, каза на приятеля си онова, което се въртеше в главата му.

— Знаеш ли, нищо не може да се каже за близнаците. Седмият син, роден от жена, по необходимост е и седмият син, заченат от Бог.

Уберт яздеше през Усекс в изпълнение на поръчението, дадено му от Йосиф. Чувстваше се неподходящ за задачата, но беше задължен на приора и не можеше да му откаже.

Едрото, потно добиче стопляше тялото му въпреки мразовития декемврийски ден. Не беше добър ездач. Каменоделците бяха свикнали на по-бавните скорости на теглените от магарета каруци. Държеше здраво юздите, притискаше колене в хълбоците на животното и се държеше възможно най-изправен. Конят беше силен и здрав, от манастирската конюшня на основната суша, предназначен точно за случаи като този. Един лодкар беше прекарал Уберт от каменистия бряг на Вектис до Усекс. Йосиф му беше заръчал да побърза и да се върне след два дни, което означаваше, че трябва да пусне гоня в лек галоп.

Денят преваляше и небето стана сиво като отвесните скали на брега. Уберт яздеше през замръзнали поля, ниски каменни огради и малки селца, които по нищо не се различаваха от неговото собствено. От време на време подминаваше унило гледащи селяци, вървящи пешком или яхнали летаргични мулета. Беше нащрек за разбойници, но всъщност единствените му ценности бяха самият кон и няколкото дребни монети, които му бе дал Йосиф.

Пристигна в Тисбъри малко преди залез-слънце. Беше благоденстващо градче с няколко големи дървени къщи и множество спретнати колиби покрай широката улица. На поляната в центъра се бе скупчило стадо овце. Мина покрай малката дървена църква, издигаща се самотно в края на поляната, студена и тъмна. До нея се намираше малко гробище. Един от гробовете бе пресен. Прекръсти се бързо. Въздухът бе изпълнен с миризмата на дим от огнищата и вниманието на Уберт се отклоняваше от апетитните аромати на печено месо и цвъртяща мазнина, достигащи от всички страни.

Денят е бил пазарен и на площада все още имаше сергии и каруци, чиито собственици бяха отишли в кръчмата да пийнат и да поиграят на зарове. Уберт спря пред входа. Едно момче го забеляза и предложи да поеме юздите, а срещу една от монетите отведе животното да го напои и да му даде кофа овес.

Каменоделецът влезе в топлата пълна кръчма. Посрещнаха го пиянска глъчка, миризма на застояло пиво, потни тела и пикня. Застана пред горящия огън да стопли измръзналите си ръце и поръча със силния си италиански акцент кана вино. Заради пазара местните жители бяха привикнали с непознати и го посрещнаха с весело любопитство. Неколцина мъже го повикаха на масата им и оживено го заразпитваха откъде е и защо е дошъл в града.

Нужно му бе по-малко от час, за да пресуши три кани вино и да се сдобие с информацията, за която беше изпратен.

Сестра Магдалена обикновено вървеше из манастира с умерена крачка — не много бавно, тъй като би било загуба на време, но и не прекалено бързо, за да не създава впечатление, че нещо на този свят има по-голямо значение за нея от размислите за Бога.

Днес обаче тичаше, стиснала нещо в ръката си.

Неколкодневното затопляне бе разтопило снега на много места, пътеките бяха добре отъпкани и не се пързяха.

Йосиф и Паулин седяха мълчаливо в скриптория. Бяха освободили преписвачите, за да се срещнат насаме с Уберт, който се беше върнал от мисията си, измръзнал и изтощен.

Каменоделецът вече го нямаше — бяха го изпратили в селото с мрачни благодарности и благословия.

Докладът му бе прост и отрезвяващ.

На осемнадесетия ден на декември, три дни преди това, в градчето Тисбъри се бе родило дете в семейството на кожаря Вуфа и жена му Еанфлед.

Името на новороденото бе Зигберт.

Макар да не го признаха на глас, двамата не бяха шокирани от новината. Почти очакваха да чуят точно това — както и можеше да се очаква от нямо момче, родено от мъртва майка и способно да пише имена и дати, без да е учено.

— Момчето е седмият син, в това няма съмнение — отсъди Паулин, след като каменоделецът си отиде. — Има голяма сила в него.

— Добра или зла? — с треперещ глас попита Йосиф.

Паулин погледна приятеля си и сви устни, но не отговори.

Най-неочаквано в скриптория нахълта сестра Магдалена.

— Брат Ото ми каза, че сте тук — задъхано каза тя, затръшвайки вратата след себе си.

Йосиф и Паулин се спогледаха заговорнически.

— Наистина сме тук, сестро — рече Йосиф. — Нещо обезпокоило ли те е?

— Това! — Магдалена протегна ръка. В юмрука ѝ имаше свитък пергамент. — Една от сестрите го намерила в детското спално под сламеника на Октавус. Откраднал го е от скриптория, няма съмнение. Можете ли да го потвърдите?

Йосиф разви пергамента и двамата с Паулин го зачетоха.

Kal ba Lakna	21 12 782 Natus
Flavius de Napoli	21 12 782 Natus
Симеон	21 12 782 Natus ^[1]
מלך	21 12 782 Natus
Juan de Madrid	21 12 782 Natus

Йосиф вдигна очи. Текстът беше изписан със сбития почерк на Октавус.

— Това е на еврейски, познавам буквите — прошепна Паулин и посочи единия от редовете. — Не зная обаче какви са онези над тях.

— Е? — остро попита сестрата. — Можете ли да потвърдите, че момчето го е откраднало?

— Моля те, седни, сестро — въздъхна Йосиф.

— Не искам да сядам, приоре, искам да разбера истината и после да накажа сурово малкия крадец.

— Умолявам те, седни.

Магдалена седна с неохота на една скамейка.

— Пергаментът определено е бил откраднат — започна Йосиф.

— Покварено дете! А какъв е този текст? Прилича ми на някакъв странен списък.

— Съдържа имена — обясни Йосиф.

— На повече от един език — добави Паулин.

— Какво е значението му и защо Освин е в него? — подозрително попита тя.

— Освин ли? — изненада се Йосиф.

— На втората страница, на втората страница! — каза сестрата.

Йосиф обърна на втората страница.

Oswynus Vectis 21 12 782 Mors

Лицето на Йосиф пребледня като платно.

— Боже мой!

Паулин стана и се извърна, за да скрие тревогата си.

— Кой от братята е написал това? — поиска да знае Магдалена.

— Никой, сестро — отвърна Йосиф.

— Тогава кой го е направил?

— Момчето. Октавус.

Йосиф изгуби бройката на прекръстванията на сестра Магдалена, докато двамата с Паулин ѝ разказваха какво знаят за Октавус и чудодейната му способност. Накрая, когато завършиха и не остана нищо за казване, тримата се спогледаха нервно.

— Това несъмнено е дело на Дявола — обяви най-накрая Магдалена.

— Има и друго обяснение — рече Паулин.

— И какво е то? — усъмни се тя.

— Божие дело. — Паулин внимателно подбираше думите си. — Не може да има съмнение, че Бог избира кога да прати на този свят дете и кога да приеме нечия душа в лоното си. Бог знае всичко. Знае кога простият човек се обръща към Него с молитва, знае кога врабче пада от небето. Откъде можем да сме сигурни, че това момче, което се различава от всички останали с раждането и заложибите си, не е средство на Господа да запише идването и заминаването на Неговите чада?

— Но той може да е седмият син на седмия син! — изсъска Магдалена.

— Да, чували сме поверията във връзка с такова същество. Но кой е срещал някога такъв човек? И кой е срещал човек, роден на седмия ден от седмия месец на седемстотин седемдесет и седмата година? Не можем да твърдим със сигурност, че способностите му са от Лукавия.

— Аз лично не виждам нищо зло в дарбите на момчето — с надежда се обади Йосиф.

Изражението на Магдалена се смени от уплашено на гневно.

— Ако казаното от вас е истина, излиза, че скъпият ни абат ще умре още днес. Моля се на Бог да не е така. Как можете да твърдите, че това не е зло? — Тя стана и грабна листата. — Няма да пазя това в тайна от абата. Трябва да го научи и единствено той трябва да реши съдбата на момчето.

Беше твърдо решена и нито Паулин, нито Йосиф бяха склонни да я разубеждават.

Тримата отидоха при абата и след следобедната молитва го съпроводиха до покоите му в близост до катедралната зала. В отслабващата светлина на следобеда въглените в огнището горяха като кехлибари, докато му разказваха историята и се опитваха да разгледат измъченото му лице, надвесено над масата заради изкривения гръбнак.

Абатът ги слушаше. Проучи пергаментите, като спря за момент при вида на собственото си име. Зададе въпроси и обмисли отговорите. След това сложи край на събранието, като удари с юмрук по масата.

— Нищо добро не виждам в това — рече той. — В най-лошия случай, това е дело на Дявола. В най-добрия е сериозно разсейване от монашеския живот на това братство. Ние сме тук да служим на Бог с цялото си сърце и сили. Това момче ще ни отклони от мисията ни. Трябва да го прогоните.

Щом чу последните думи, Магдалена въздъхна с облекчение.

Йосиф прочисти гърлото си.

— Баща му няма да го вземе обратно. Детето няма къде да отиде.

— Това не е наша грижа — каза абатът. — Отпратете го.

— Студено е — замоли се Йосиф. — Няма да преживее нощта.

— Господ ще се погрижи за него и ще реши съдбата му — отсече абатът. — А сега ме оставете сам.

Оставиха Йосиф да извърши каквото трябва и след залез-слънце той покорно хвана момчето за ръка и го поведе към портата на манастира. Една мила млада сестра бе обула краката му в дебели чорапи и го бе облякла с допълнителна риза и малко наметало. От пронизващия вятър откъм морето бе толкова студено, че водата замръзваше.

Йосиф вдигна резето и отвори вратата. Блъсна ги силен порив на вятъра. Приорът нежно побутна момчето напред.

— Трябва да ни напуснеш Октавус. Но не се бой, Бог ще те пази.

Момчето не се обърна назад, а впери празен поглед в непрогледната нощ. Сърцето на приора се късаше, че трябва да се отнесе сурово с Божие създание — може би дори обричаше детето на бяла смърт. При това не обикновено дете, а дете с необичаен талант, ако Паулин беше прав, дошло не от бездните на ада, а може би спуснало се от рая. Но Йосиф бе послушен слуга, предан на първо място на Бог, чието мнение по този въпрос не му бе съвсем ясно, а след това на абата — а неговото решение бе недвусмислено и категорично.

Потръпна и затвори портата след себе си.

Камбаната удари за вечерня. Братството се събра в църквата. Сестра Магдалена притискаше псалтерия до гърдите си и тържествуваше заради победата си над Йосиф, достоен за презрение заради мекушавостта му.

Умът на Паулин кипеше от теологични въпроси относно Октавус, питаше се дали способностите му са дар или проклетие.

Очите на Йосиф пареха от солени сълзи при мисълта за крехкото момче, оставено само в студа и мрака. Изпитваше огромна вина заради топлината и удобството, в което се намираше. Но въпреки това бе сигурен, че Освин е прав в едно отношение — момчето наистина го разсейваше от задълженията му на богомолец и слуга.

Всички чакаха тътрещите се стъпки на абата, но те така и не се чуваха. Йосиф забеляза, че братята и сестрите пристъпват нервно от

крак на крак. Всички много добре знаеха колко точен е Освин.

След още няколко минути Йосиф се разтревожи.

— Трябва да проверим абата — прошепна той на Паулин. Излязоха, следвани от погледите на всички събрали се. В църквата се надигна шепот, но Магдалена ги накара да млъкнат, като сложи пръст на устните си и зашътка.

Стаята на Освин бе студена и тъмна, занемареният огън бе почти угаснал. Откриха го прегънат в леглото, облечен в робата си. Кожата му бе студена като въздуха. В изкривената си ръка стискаше пергамента, на който бе изписано името му.

— Милостиви Боже! — възкликна Йосиф.

— Предсказанието... — промърмори Паулин и падна на колене.

Двамата изрекоха бързи молитви над тялото на Освин и се изправиха.

— Трябва да се съобщи на епископа — каза Паулин.

Йосиф кимна.

— Утре сутринта ще изпратя вест в Дорчестър.

— Докато епископът не реши друго, ти ще трябва да ръководиш манастира, приятелю.

Йосиф се прекръсти енергично, забивайки пръсти в гърдите си.

— Иди и кажи на сестра Магдалена да започне вечернята. След малко идвам, но първо трябва да направя нещо.

Йосиф изтича в мрака до манастирската порта, като дишаше тежко. Отвори я и тежката врата изскърца.

Момчето го нямаше.

Затича се, викайки като обезумял името му.

Забеляза малка фигура край пътя.

Октавус не беше отишъл далеч. Седеше тихо в ледената нощ и трепереше в края на една нива. Йосиф го взе нежно в обятията си и го понесе обратно към портата.

— Можеш да останеш, момче — рече му той. — Бог иска да останеш.

[1] Авторът малко се е увлякъл, кирилицата е създадена и разпространена век по-късно, в края на девети век. — Б.пр. ↑

25 ЮНИ 2009 Г. ЛАС ВЕГАС

Уил започна да флиртува на морско равнище и продължи да го прави на височина десет хиляди метра. Стюардесата беше негов тип — едро, добре оформено момиче с нацупени устни и мръснишки руса коса. Един кичур все падаше пред окото ѝ и тя непрекъснато и разсеяно го отмяташе настрани. След известно време Уил започна да си представя как двамата лежат голи и той отмята кичура ѝ. Неясно защо изпита вина, когато в мислите му нахлу Нанси, както винаги благоприлична и укорителна. Защо все трябваше да му съсипва фантазиите? Пропъди я с усилие на волята и отново насочи вниманието си към стюардесата.

Беше следвал стандартните процедури за безопасност на транспорта, за да се качи на самолета със служебното си оръжие. Беше се качил предварително в туристическата класа и мястото му се намираще над крилото. Дарла, стюардесата, веднага хареса външността на мускулестия тип в спортно сако и панталони, и се настани на мястото от другата страна на пътеката.

— Здравсти, ФБР — изчурулика тя. Знаеше какъв е заради процедурата, през която бе минал.

— И на теб здрасти.

— Искаш ли нещо за пиене, преди да ни отвлечат?

— Кафе ли надушвам?

— Идва — рече тя. — Имаме си и едно въздушно ченге на място 7С, но ти си по-голям от него.

— Искаш ли да му кажеш, че съм тук?

— Той вече знае.

По-късно, по време на сервирането на напитките, тя като че ли го докосваше леко по рамото или ръката всеки път, когато минаваше покрай него. Може би си въобразявам, помисли си Уил, докато потъваше в дрямка, унесен от ниското ръмжене на двигателите. А може би не.

Събуди се със стряскане, приятно дезориентиран. Долу се виждаха зелени поля, простиращи се до хоризонта — явно се намираха някъде наскре континента. Откъм тоалетните отзад се чуваха високи гневни гласове. Уил разкопча колана си, обърна се и разбра проблема — трима млади британци със зачервени лица, седнали един до друг, явно доста направили главите в очакване на ваканцията във Вегас. Жестикულიраха като някакво триглаво чудовище към кльощавия стюард, който им беше спрял бирата. Разтревожените пътници започнаха да се обръщат назад, когато британецът откъм пътеката — едър вързоп мускули и сухожилия — се изправи, застана лице в лице с члена на екипажа и извика ядосано:

— Чу приятеля ми! Ииска още една шибана бира!

Дарла бързо тръгна да помогне на колегата си, като нарочно потърси очите на Уил, докато минаваше покрай него. Въздушното ченге от 7С остана на мястото си според стандартната процедура, за да наблюдава пилотската кабина, в случай че разправията в задната част е за отвличане на вниманието. Беше млад мъж, същинско кълбо от нерви. Може би това бе първият му истински инцидент, помисли си Уил, докато го изучаваше.

В следващия момент се чу противно тропване като от череп в череп — така наречената глазгоуска целувка.

— Ето какво ще получиш, шибано копеле! — изкрещя нападателят. — Още искаш ли?

Уил изпусна екшъна, но видя резултата. Здравеният беше сцепил веждата на стюарда и го бе накарал да рухне на колене. Дарла неволно изписка при вида на рукналата кръв.

Въздушното ченге и Уил станаха като един и се задействаха като екип, тренирал дълго време заедно. Ченгето излезе на пътеката, извади пистолета си и извика:

— Федерални агенти! Седнете на мястото си и поставете ръце пред себе си!

Уил показа значката си и бавно тръгна към опашката, вдигнал високо документите си.

— Ох, какво става, мамка му? — извика британецът при вида на приближаващия Уил. — Просто се опитваме да започнем ваканцията си, приятел.

Дарла помогна на кървящия стюард да се изправи и го поведе напред. Когато се разминаваха, Уил ѝ намигна окуражаващо. Щом стигна на пет редици от кавгаджиите, спря и заговори бавно и спокойно:

— Незабавно си сядай на мястото и сложи ръце на главата си. Арестуван си. Ваканцията ти свърши. Приятел — натърти той.

Приятелите му го замолиха да се подчини, но онзи не искаше. Остана прав, крещящ вече от ярост и страх, притиснат в ъгъла, с изпъкнали вени.

— Няма! — повтаряше той. — Няма!

Уил прибра значката си, извади пистолета и провери спуснатия предпазител. В този момент пътниците изпаднаха в ужас; някаква дебела жена с малко дете се разхълца, давайки начало на верижна реакция, която обхвана целия салон. Уил се опита да прогони сънливостта си и да изглежда колкото се може по-гаден.

— Това е последната ти възможност всичко да приключи добре. Седни и сложи ръце на главата си.

— Или какво? — предизвикателно извика мъжът. Носът му се беше напълнил със сополи. — Да не би да ме застреляш и да пробиеш дупка в шибания самолет?

— Използваме специални муниции — безочливо излъга Уил. — Куршумът ще има да подскача в чутурата ти, докато не превърне мозъка ти в пудинг.

Като опитен стрелец, прекарал младините си в стрелба по катерици в пущинаците на Флорида, от такова разстояние Уил можеше да го улучи навсякъде с точност до милиметър, но куршумът щеше да излезе, и още как.

Британецът изгуби ума и дума.

— Имаш пет секунди — обяви Уил и насочи пистолета от гърдите към главата му. — Честно казано, вече не ми пука дали ще натисна спусъка. И без това заради теб ще трябва да изпиша една кофа мастило.

— Мамка му, Шон, сядай! — извика един от приятелите му и го задърпа за блузата. Шон се поколеба няколко дълги мига, след което се остави да го свалят на мястото му и смирено вдигна ръце над главата си.

— Умно решение — похвали го Уил.

Дарла се завтече по пътеката с няколко пластмасови белезници и с помощта на останалите пътници тримата приятели бяха закопчани. Уил свали пистолета и го прибра под самото си, след което извика на въздушното ченге:

— При нас всичко е чисто.

Дишайки тежко, той тръгна обратно към мястото си под гръмките аплодисменти на целия салон. Запита се дали ще успее да заспи отново.

Таксито потегли. Макар да бе вечер, пустинната жегата бе все така зашеметяваща и Уил бе благодарен за охладеното купе.

— Накъде? — попита шофьорът.

— Как мислиш, чия стая е по-добра? — попита Уил.

Дарла го сръчка игриво в ребрата.

— Дали на въздушната компания или държавна, май все тая. — Наведе се към него и прошепна: — Но честно казано, не ми се вярва да забележим, миличък.

Заобиколиха летище „Маккарън“, за да излязат на Ивицата. Уил забеляза три бели самолета, паркирани до един отдалечен хангар. Нямаха други означения освен червените ивици по цялата дължина.

— Коя компания е това? — попита той Дарла.

— Това са совалките на Зона 51 — отвърна тя. — Самолетите са на военните.

— Майтапиш се.

Шофьорът изпита нужда да се намеси.

— Не се майтапи. Това е най-лошо пазената тайна във Вегас. Тук живеят стотици учени на държавна служба, които пътуват всеки ден. Имат някакви извънземни космически кораби и се опитват да ги подкарат, доколкото знам.

Уил се засмя.

— Каквото и да правят, сто на сто пилеят държавни пари. Ако щете вярвайте, май познавам един тип, който работи там.

Нелсън Елдър бе поддръжник на културата на фитнеса. Тренираше енергично всяка сутрин и очакваше същото от членовете на

мениджърския си екип. „Никой не иска да вижда тлъст застраховател“ — им казваше той, и това важеше с особена сила за самия него. Имаше непоклатими, граничещи с отвращение предразсъдъци към зле сложените — наследство от детството му в Бейкърсфийлд, Калифорния, където бедността и затлъстяването се смесваха в едно неразривно цяло. Не наемаше дебели хора, а ако ги застраховаше, задължително изискваше да плащат солени вноски заради високия риск.

Бронзовата му кожа бе пламнала от петкилометровия крос и горещия душ, и докато седеше в кабинета си, от който се откриваше чудесен изглед към кафявите като шоколад планини и тюркоазения пръст на Лейк Мийд, Елдър се чувстваше толкова добре физически, колкото бе възможно за един мъж на шейсет и една. Шитият по поръчка костюм подчертаваше доброто му телосложение и атлетичното му сърце биеше бавно и спокойно. Духовно обаче бе в смут и чашата билков чай по никакъв начин не можеше да го успокои.

Бертрам Майърс, финансовият директор на „Дезърт Лайф“, стоеше на прага, задъхан и потен като състезателен кон. Беше двайсет години по-млад от шефа си, с гъста черна коса, но бе по-слаб атлет от него.

— Добре ли потича? — попита го Елдър.

— Чудесно, благодаря — отвърна Майърс. — А ти?

— И още как.

— Как така си дошъл толкова рано?

— Шибаното ФБР. Забрави ли?

— Господи, съвсем ми излезе от главата. Отивам да взема един душ. Искаш ли да остана?

— Не, ще се оправя — каза Елдър.

— Притеснен ли си? Така ми изглеждаш.

— Не съм притеснен. Мисля, че е това, което е.

— Да, точно така — съгласи се Майърс.

Уил взе такси до централата на „Дезърт Лайф“ в Хендерсън, заспало градче южно от Вегас, недалеч от Лейк Мийд. Елдър му приличаше на нещо извън стандартната роля, същински прототип на

директор, свикнал с богатството и положението си. Мъжът се облегна назад в креслото си и се опита да намали очакванията на Уил.

— Както казах по телефона, специален агент Пайпър, не съм сигурен с какво мога да ви помогна. Може да се окаже, че напразно сте били толкова път.

— Не се безпокойте за това, сър — отвърна Уил. — И бездруго трябваше да посетя Вегас.

— Видях по новините, че сте извършили арест в Ню Йорк.

— Предпочитам да не коментирам разследване, което не е приключило — каза Уил, — но приемоте, че ако съм сметнал случая за приключен, едва ли щях да съм тук. Питам се дали бихте ми казали за връзката ви с Дейвид Суишър?

Според Елдър нямаше много за казване. Срещнали се преди шест години по време на едно от честите пътувания на Елдър до Ню Йорк за срещи с инвеститори. По онова време банката на Суишър била един от многото ухажори на „Дезърт Лайф“ и Суишър като старши мениджър бил първа писта. Елдър отишъл в централата на банката и се срещнал с него.

През следващата година Суишър непрекъснато му досаждал по телефона и имейла, докато упоритостта му не дала резултат. Когато управата на „Дезърт Лайф“ решила да пусне акции за финансиране на едно закупуване, Елдър избрал банката на Суишър за основен партньор.

Уил се поинтересува дали Суишър лично е идвал в Лас Вегас като участник в сделката.

Елдър бе сигурен, че не е бил. Имаше ясни спомени, че посещенията се правеха от по-младши служители. Като не се брои заключителната вечеря в Ню Йорк, двамата не са се виждали отново.

Как са общували през годините?

По телефона, от време на време.

И кога е било последното обаждане?

Преди около година най-малко. Фигурирали в списъците на поканените за различните фирмени празненства, но подобни неща едва ли могат да се нарекат близки отношения. Когато прочел за убийството на Суишър, Елдър бил шокиран, разбира се.

Разпитът се прекъсна от мелодията на Бетовен. Уил се извини и изключи телефона си, но не преди да погледне номера на обаждания

се.

За какво ѝ е притрябвал на Лора, по дяволите?

Отново се съсредоточи върху разпита и изстреля въпросите си един след друг. Суишър да е споменавал за връзки с Лас Вегас? Приятели? Делови партньори? Да се е изпускал, че играе комар или има дългове? Да е споделял нещо за личния си живот? Знае ли Елдър дали не е имал никакви врагове?

Отговорът на всичко това бе „не“. Елдър поиска от Уил да разбере, че връзката му със Суишър е била повърхностна, кратка и чисто делова. Би желал да е в състояние да помогне повече, но това просто е невъзможно.

Уил усети как разочарованието се надигна като жлъч в гърлото му. Срещата не носеше никакви резултати — поредната задънена улица. Но въпреки това нещо в поведението на Елдър не му даваше мира — нещо дребно и не на мястото си. Може би едва доловимото напрежение в гърлото му? Или леката нотка на многословие? Не знаеше откъде му хрумна следващият въпрос. Може би от интуицията му.

— Кажете, господин Елдър, как върви бизнесът ви?

Елдър се поколеба миг по-дълго от нормалното и Уил разбра, че е улучил болно място.

— Ами, много добре. Защо се интересувате?

— Без определена причина, просто от любопитство. Позволете да ви попитам — повечето застрахователни компании са в големите градове като Хартфорд, Ню Йорк и тъй нататък. Защо сте избрали Лас Вегас, при това Хендерсън?

— Корените ни са тук — изтъкна Елдър. — Създадох тази компания с двете си ръце. Веднага след колежа започнах работа като агент в малка брокерска къща в Хендерсън, на километър и половина оттук. Имахме шестима служители. Купих къщата от собственика ѝ, когато се пенсионира, и я прекръстих на „Дезърт Лайф“. Сега имаме над осем хиляди служители от едното крайбрежие до другото.

— Наистина впечатляващо. Сигурно сте много горд.

— Благодаря, така е.

— И казвате, че застрахователният бизнес върви добре?

Отново онова леко колебание.

— Ами, всеки се нуждае от застраховки. Има голяма конкуренция и понякога законите могат да бъдат предизвикателство, но работата върви.

Докато слушаше, Уил забеляза кожената чашка за химикалки на бюрото. Беше пълна с черни и червени тънкописци „Пентел“.

Не успя да се сдържи.

— Мога ли да погледна някоя от писалките ви? — попита той и посочи. — Черна.

— Разбира се — отговори обърканият Елдър.

Беше от най-тънките. Виж ти.

Отвори куфарчето си и извади лист в прозрачна папка — ксерокопие на картичката на Суишър.

— Бихте ли погледнали това?

Елдър взе листа и извади очилата си за четене.

— Тръпки да те побият — рече той.

— Виждате ли печата с датата?

— Осемнайсети май.

— Във Вегас ли бяхте на осемнайсети?

Въпросът видимо раздразни Елдър.

— Нямам представа, но мога да кажа на секретарката да провери.

— Чудесно. Колко пъти сте посещавали Ню Йорк за последните шест седмици?

Елдър се намръщи и отвърна сухо:

— Нито веднъж.

— Разбирам — каза Уил и посочи ксерокопието. — Мога ли да си го прибера, моля?

Елдър му върна листа. Е, приятел, вече разполагам поне с отпечатъците ти, помисли си Уил.

След като Уил си тръгна, Бертрам Майърс влезе в кабинета и се настани в още топлия стол.

— Как мина? — попита той шефа си.

— Както се очакваше. Беше съсредоточен върху убийството на Дейвид Суишър. Искаше да знае къде съм бил в деня, когато картичката му е била изпратена от Лас Вегас.

— Майтапиш се!

— Не се майтапя.

— Нямах представа, че си сериен убиец, Нелсън.

Елдър разхлаби стегнатата си вратовръзка. Едва сега започна да се отпуска.

— Внимавай, Берт, може ти да си следващият.

— Значи това беше всичко? Не ти е задал нито един смущаващ въпрос, така ли?

— Нито един. Не знам защо се бях притеснил толкова.

— Нали каза, че не си притеснен.

— Излъгах.

Уил се върна от Хендерсън и прекара остатъка от деня във филиала на ФБР преди полета до Ню Йорк привечер. Местните агенти проучваха неидентифицираните отпечатъци по пощенските картички. Вече бяха успели да намерят съответствия на някои от тях — бяха оставени от служителите в централната поща на града. Уил им даде и отпечатъците на Елдър, след което се настани в конферентната зала да почете вестник и да изчака резултатите. Когато стомахът му започна да се обажда, излезе да се разходи по булевард „Лейк Мийд“ и да потърси сандвичи.

Жегата беше убийствена. Свалянето на самото и навиването на ръкавите не помогна особено, така че се скри в първото попаднало му заведение — тих, приятно охладен „Куизънс“, обслужван от неколцина служители. Докато чакаше сандвича да се опече, провери гласовата си поща.

Последното съобщение го вбеси. Изруга на глас, с което си спечели мръсен поглед от управителя. Някакъв мазен глас му съобщи, че кабелната му телевизия ще бъде прекъсната. Закъснял с три месеца за вноската и ако не плати днес, ще се прости с каналите.

Опита се да си спомни кога за последен път бе плащал сметки по домакинството и не успя. Представи си голямата купчина неотворена поща на плота в кухненския бокс. Само тя му беше притрябвала.

Звънна на Нанси. И без това го беше търсила.

— Поздрави от Син Сити — каза той.

Отвърна му хладно.

— Как вървят нещата с Камачо? — попита Уил.

— Проверихме дневника на полетите му. Не може да е извършил другите убийства.

— Нищо изненадващо, предполагам.

— Да. Как мина разговорът с Нелсън Елдър?

— Питаш дали е убиецът ли? Съмнявам се. Или дали има нещо съмнително около него? Да, определено.

— Съмнително?

— Останах с усещането, че крие нещо.

— Имаш ли доказателства?

— Купчина тънкописци на бюрото.

— Вземи заповед за арест — сухо отвърна тя.

— Както и да е, ще го проверя.

После стеснително я помоли да му помогне за кабелния проблем. Имаше резервен ключ в офиса. Може ли да мине през апартамента му, да намери забравената сметка и да му се обади, за да я плати с кредитната си карта?

Разбира се, отвърна му тя.

— Благодаря. И още нещо. — Трябваше да го каже. — Искам да се извиня за онази нощ. Бях доста на градус.

Чу я как поема рязко дъх.

— Няма нищо.

Знаеше, че не е така, но какво можеше да направи? Затвори и погледна часовника си. Имаше да убива часове преди полета за Ню Йорк. Не си падаше по комара, така че казината не го примамваха. Дарла отдавна би трябвало да е заминала. Можеше да се напие, но това можеше да го направи навсякъде. Тогава му хрумна нещо, което го накара да се усмихне. Отново отвори телефона си.

Нанси се напрегна веднага щом отвори вратата на апартамента на Уил.

Чуваше се музика.

В дневната имаше отворен куфар.

— Ехо? — повика тя.

Душът бе пуснат.

— Ехо? — извика отново, този път по-силно.

Душът спря.

— Има ли някой? — разнесе се глас от другата страна на вратата.

Млада жена излезе колебливо от банята, увита в голяма кърпа. Беше под двайсет и пет, руса, гъвкава и привлекателна с естествеността си. Около свършените ѝ малки стъпала се образуваха локвички. Ужасно млада, горчиво си помисли Нанси и се изненада от първоначалната си реакция към непознатата — ревност.

— О, здрасти — каза жената. — Аз съм Лора.

— Нанси.

Последва неловко дълга пауза.

— Уил го няма — проговори най-после момичето.

— Зная. Помоли ме да взема нещо.

— Действайте, сега идвам — каза Лора и влезе отново в банята.

Нанси се опита да намери сметката за кабелната телевизия преди жената да излезе, но бе твърде бавна, а Лора — прекалено бърза. Дойде боса, по джинси и тениска, с тюрбан на главата. Кухненският бокс бе неудобно малък за двете.

— Сметката за кабелната — измъчено рече Нанси.

— Не може да понася ШБ — заяви Лора и когато Нанси я погледна неразбиращо, преведе: — Шибаните битовизми, както ги нарича.

— Доста е зает напоследък — опита се да го защити Нанси.

— И откъде го познавате? — поинтересува се Лора.

— Работим заедно — отвърна Нанси и се приготви за следващия отговор: не, не е секретарката му.

За най-голяма изненада, въпросът беше:

— Значи сте агент?

— Да. А вие откъде го познавате? — на свой ред се поинтересува Нанси.

— Той ми е баща.

Час по-късно двете още разговаряха. Лора пиеше вино, а Нанси — вода с лед. Две жени с влудяваща връзка помежду си — Уил Пайпър.

След като изясниха кой кой е, двете си допаднаха. Нанси като че ли бе изпитала облекчение, че жената не е приятелка на Уил; Лора пък — че баща ѝ има на пръв поглед нормална партньорка в работата. Лора бе пристигнала сутринта с влак от Вашингтон за среща в Манхатън, уредена в последния момент. Не успяла да се свърже с баща си и да

попита дали може да преспи, затова решила, че сигурно е извън града, и използвала собствения си ключ.

Отначало Лора се стесняваше, но втората чаша вино я направи поносимо приказлива. Разликата между двете бе само шест години и бързо намериха общи теми извън Уил. Нанси остана с впечатлението, че за разлика от баща си, Лора си пада много по културни изяви и познанията ѝ в областта на изобразителното изкуство и музиката не отстъпват на нейните. Имаха един и същи любим музей — „Метрополитън“, една и съща любима опера — „Бохеми“, един и същи любим художник — Моне.

Шантаво, съгласиха се те, но пък забавно.

Лора бе завършила колеж преди две години и работеше на половин работен ден, за да се издържа. Живееела в Джорджтаун с приятеля си, докторант по журналистика в Американския университет. На крехката си възраст бе на път да направи стъпка, която смяташе за особено важна в живота си. Един малък, но престижен издател сериозно разглеждал първия ѝ роман. Макар че пишела още от пубертета, учителката ѝ по английски в гимназията я скастрила да не се нарича писателка, докато не види отпечатано някое от произведенията ѝ. Лора отчаяно искаше да се нарича писателка.

Беше неуверена и стеснителна, но приятелите и наставниците ѝ я окуражавали. Казали ѝ, че книгата ѝ става за публикуване, така че тя наивно, без покана и агент, разпратила ръкописа в дузина издателства, след което се заела да пише сценарий по него, тъй като го виждала и като филм. Минало време и свикнала с тежките пратки по пощата — върнатия ръкопис и неизменния отказ. Девет, десет, единадесет пъти, но дванадесетият така и не пристигнал. Вместо него ѝ се обадили от „Елевейшън Прес“ от Ню Йорк и се поинтересували, без никакво обвързване, дали е склонна да направи някои промени и отново да им го даде. Съгласила се с готовност и наистина го преработила според бележките им. Вчера получила имейл от издателя с покана да отиде в офиса им — ужасно изнервящо, но предвещаващ добро знак.

За Нанси Лора бе впечатляващ човек, прозорец към един различен живот. Липински не бяха писатели или художници — от тях излизаха магазинери, счетоводители, зъболекари или федерални агенти. Стана ѝ чудно как ДНК-то на Уил е успяло да създаде това

чисто и очарователно същество. Явно бе наследила талантите си по майчина линия.

Всъщност, майката на Лора — Мелъни, първата жена на Уил — наистина пишела стихове и преподавала творческо писане в един държавен колеж във Флорида. Бракът им, както обясни Лора, продължил само колкото да я заченат, да я родят и да отпразнуват втория ѝ рожден ден, след което Уил го направил на пух и прах. Докато растяла, думите „баща ти“ звучали като обида.

За нея той бил призрак. Научавала за живота му от втора ръка, от откъслечни споменавания на майка си и лелите. Представяла си го като мъжа от сватбения албум — синеок, едър и усмихнат, замръзнал във времето. Напуснал полицейското управление. Постъпил във ФБР. Оженил се за втори път. Отново се развел. Пиел. Ходел по жени. Бил кучи син, чието единствено достойнство било, че плащал издръжката. И нито веднъж не си направил труда да се обади или да прати поне една картичка.

Един ден Лора го видяла по новините във връзка с някакъв ужасен сериен убиец. Прочела изписаното на екрана име, разпознала сините очи и ъгловатата челюст, и петнайсетгодишното момиче си изплакало очите. Започнала да пише разкази за него — или поне за онзи, за когото си го представяла. В колежа, далеч от влиянието на майка си, направила малко детективско проучване и го открила в Ню Йорк. Оттогава започнали да поддържат връзка в известен смисъл, макар и доста неуверена. Той бил вдъхновението ѝ за романа.

Нанси попита какво е заглавието му.

— „Трошащата топка“ — отвърна Лора.

Нанси се разсмя.

— Доста му подхожда.

— *Наистина* е такъв, но същото се отнася за пиенето, гените и съдбата. Родителите на татко са били алкохолици. Може би му е било писано. — Лора си наля още една чаша вино и я вдигна за на здравица. Вече леко заваляше думите. — Може пък същото да важи и за мен.

Нелсън Елдър тъкмо стигна алеята пред къщата си — шестстайно имение в Хилс, Съзърлин, когато мобилният му телефон

иззвъня. На екрана се изписа НЕИЗВЕСТЕН НОМЕР. Вдигна и подкара големия мерцедес към един от гаражите.

— Господин Елдър?

— Да, кой се обажда?

Гласът от другата страна беше напрегнат, почти писклив.

— Срегнахме се преди няколко месеца в „Констелейшън“. Казвам се Питър Бенедикт.

— Съжалявам, но не си спомням.

— Онзи, който хвана измамниците на масата за блекджек.

— А, да! Сетих се! Компютърджията. — Странно, помисли си Елдър. — Аз ли съм ви дал номера на мобилния си?

— Да — излъга Марк. Не съществуваше телефонен номер на този свят, до който да не може да се добере. — Удобно ли е да поговорим?

— Разбира се. С какво мога да ви помогна?

— Всъщност, сър, аз бих искал да помогна на вас.

— В какъв смисъл?

— Компанията ви е в опасност, господин Елдър, но аз мога да я спася.

Марк беше задъхан и видимо трепереше. Мобилният му телефон беше на масата в кухнята, все още топъл от бузата му. Всяка стъпка от плана го изтощаваше, но това бе първият задължителен разговор с човек и ужасът още го държеше. Нелсън Елдър се бе съгласил да се срещнат. Още един ход и играта щеше да бъде негова.

Позвъняването на вратата съвсем му изкара акъла. Рядко имаше неочаквани посетители и в страха си едва не побягна към спалнята. Насили се да се успокои, отиде нерешително до вратата и я откряна едва-едва.

— Уил? — невярващо възкликна той. — Какво правиш тук?

Уил стоеше на прага с голямата си непринудена усмивка.

— Не очакваше да ме видиш, нали?

Забеляза, че Марк не е на себе си, несигурен като кула от карти, опитваща се да запази равновесие.

— Не. Не очаквах.

— Виж, дойдох в града по работа и реших да те издиря. Моментът неподходящ ли е?

— Не, напротив — машинално отвърна Марк. — Просто не очаквах никого. Искаш ли да влезеш?

— Разбира се. Но само за няколко минути. Трябва да убия малко време и тръгвам за летището.

Уил го последва в дневната. Напрежението и неудобството на бившия му съквартирант ясно личаха в скованата му походка и високия глас. Не се сдържа и го профилира. Не беше салонен трик — винаги имаше усета, способността да разгадае със светлинна скорост чувствата на човек, вътрешните му конфликти и мотиви. Като дете беше използвал вродената си дарба, за да си осигури защитено пространство между алкохолизираните си родители, като казваше и вършеше правилните неща в правилните моменти, за да задоволи прищевките им и да запази известно равновесие и стабилност в къщата.

Винаги беше използвал таланта си за своя изгода. В личния си живот го използва в стил Дейл Карнеги, за да спечели приятели и да влияе на хората. Жените, с които бе имал нещо общо, щяха да кажат, че го е използвал, за да ги манипулира. А в работата благодарение на него имаше осезаемо предимство пред престъпниците, които населяваха света му.

Зачуди се какво притеснява толкова Марк — фобия, някаква форма на мизантропия или нещо свързано конкретно с посещението му?

Седна на твърдия диван и се опита да го успокои донякъде.

— Знаеш ли, след като се видяхме на срещата, ми стана донякъде кофти, че не съм те потърсил през всичките тези години.

Марк седна срещу него — безмълвен, с плътно прибрани колене.

— Почти не съм идвал във Вегас, а и сега съм само за два дни. Вчера, докато пътувах за хотела, някой показва самолета на Зона 51 и се сетих за теб.

— Сериозно? — дрезгаво попита Марк. — Това пък защо?

— Нали намекна, че работиш там?

— Така ли? Не си спомням да съм споменава подобно нещо.

Уил помнеше странната реакция на Марк, когато на онази вечеря стана дума за Зона 51. Явно не биваше да се навлиза в тези територии.

Всъщност, изобщо не му пукаше. Марк явно имаше високо ниво на достъп до секретни въпроси и го приемаше на сериозно. А това беше добре за него.

— Е, както и да е. За мен няма значение къде работиш. Просто по споменаването се сетих и реших да се отбия, това е.

Марк продължаваше да го гледа скептично.

— Как ме намери? Няма ме в указателите.

— На кого го казваш. Признавам си, потърсих в базата данни на местния филиал на ФБР, след като обаждането на „Справки“ не даде резултат. Нямаше те на екрана, приятел. Явно имаш доста интересна работа! Затова се обадох на Зекендорф и го попитах дали ти няма телефона. Нямаше го, но явно си му дал адреса си, щом жена му ти е пратила снимката. — Уил посочи фотографията на масичката. — И аз съм сложил моята там. Май и двамата сме доста сантиментални. Хей, случайно да ти се намира нещо за пиене?

Забеляза, че Марк диша по-леко. Беше успял да счупи леда. Този тип явно имаше комуникативен проблем и му трябваше време, докато се отпусне.

— Какво да ти предложа? — попита Марк.

— Да ти се намира уиски?

— Съжалявам, само бира.

— Щом си в Рим, прави като римляните.

Марк отиде в кухнята, а Уил се изправи и се огледа от чисто любопитство. В дневната имаше малко мебели — безлични модерни изделия, каквито можеха да се видят в лобито на някое обществено място. Всичко беше подредено, нямаше безпорядък, но не се забелязваше и женско присъствие. Познаваше този студен декоративен стил. В блестящата хромирана лавица за книги имаше настолен компютър и книги за софтуер, подредени по височина, така че редиците да бъдат възможно по-прави.

На бялото лакирано бюро, до затворения лаптоп, имаше малка купчинка — два тънки ръкописа, прихванати с тел. Погледна заглавната страница на горния: „Броячи“, сценарий от Питър Бенедикт, Съюз на американските сценаристи №4235567. Кой е Питър Бенедикт? Псевдоним на Марк или някакъв друг човек? До сценариите имаше две черни писалки. Уил едва не се разсмя с глас. Тънкописци „Пентел“.

Тези дреболии бяха навсякъде. Когато Марк се върна с бирите, Уил вече отново седеше на дивана.

— В Кеймбридж не спомена ли, че пишеш по малко?

— Да.

— Онези сценарии твои ли са? — попита Уил и посочи към бюрото.

Марк кимна и преглътна.

— Дъщеря ми също си пада малко писателка. За какво пишеш?

Марк поде колебливо, но все повече и повече започна да се отпуска, докато говореше за последния си сценарий. Когато довърши бирата си, Уил вече бе научил всичко за казината, броенето на карти, Холивуд и неговите агенти. На втората бира доби представа за живота на Марк в периода между колежа и Лас Вегас — безинтересна пустош с няколко връзки и безкрайна работа пред компютъра. На третата самият Уил разказа надълго и нашироко за собственото си минало, неуспешните бракове, провалените връзки и всичко останало, а Марк слушаше като омагьосан и все по-изумен, че животът на златното момче, който бе смятал за съвършен, далеч не е такъв. Същевременно спотайващото се чувство за вина караше Уил да се чувства неловко.

След като посети тоалетната, той се върна в дневната и обяви, че трябва да тръгва. Преди това обаче изтръгна нещо от гърдите си.

— Трябва да ти се извиня.

— За какво?

— Сега като погледна първата ни година в колежа, си давам сметка, че съм бил изрод. Трябваше да ти помагам повече, да накарам Алекс да те остави на мира. Бях пълно говедо и съжалявам.

Не спомена историята с лепенката. Не беше необходимо.

Марк неволно се просълзи. Изглеждаше ужасно смутен.

— Аз...

— Не е нужно да казваш каквото и да било. Не искам да ти причинявам още повече неудобства.

Марк подсмръкна.

— Не, виж, оценявам го. Мисля, че всъщност не се познавахме много добре.

— Така е. — Уил затършува в джобовете си за ключовете от колата. — Е, благодаря за бирите и приказката. Трябва да изчезвам.

Марк пое дъх.

— Мисля, че зная защо си в града — каза той. — Гледах те по телевизията.

— Да, случаят „Апокалипсис“. Връзката с Вегас. Разбира се.

— От години те гледам по телевизията. И съм изчел всички статии за теб.

— Да, дал съм доста материал на медиите.

— Сигурно е много вълнуващо.

— Повярвай ми, не е.

— Как върви? Имам предвид, разследването.

— Честно да ти кажа, като трън в задника ми е. Изобщо не исках да работя по него. А само да дочакам да се дотъркалям до пенсия.

— Имаш ли някакъв напредък?

— Явно си човек, който може да пази тайна. Ето ти една — в абсолютно задънена улица съм, мамка му.

Марк изглеждаше странно уморен.

— Не ми се вярва, че ще успееш да го пипнеш — каза той.

Уил присви очи.

— Защо смяташ така?

— Не знам. От прочетеното останах с впечатление, че е доста умен.

— Не, не. Забрави. Ще го пипна. Винаги успявам.

28 ЮНИ 2009 Г. ЛАС ВЕГАС

Обаждането на Питър Бенедикт страшно смути Елдър. Беше крайно обезпокоително да получи предложение за помощ от човек, с когото се бе срещал само веднъж, при това в казино. Пък и беше почти сигурен, че не му е дал номера на мобилния си телефон. Като се добави внезапният интерес от страна на ФБР към него и компанията му, уикендът се оформяше доста тревожен. А в тревожни времена предпочиташе да се намира в офиса, заобиколен от хората си, подобно на генерал сред войниците си. Изобщо не се колебаеше по време на криза да вика екипа си на работа в събота и неделя, но със сегашната ситуация трябваше да се справи сам. Дори Берт Майърс, неговият най-предан и доверен човек, трябваше да остане в неведение, докато не се изясни с какво си има работа.

Само двамата с Майърс знаеха истинските мащаби на проблемите на „Дезърт Лайф“, защото те бяха и единствените архитекти на плана за измъкване на компанията от финансовата дупка. Несъмнено, правилното определение за този план бе „мошенически“, но Елдър предпочиташе да мисли за него като за „агресивен“. В момента се намираше в началния си етап, но, за съжаление, все още не работеше според замисъла. Всъщност, действаше точно по обратния начин и дупката ставаше още по-дълбока. В отчаянието си двамата бяха решили да прехвърлят известни суми от резервите си, за да надуют изкуствено печалбите за миналото тримесечие и да вдигнат цените на акциите.

Опасна територия, път към ада или най-малкото към затвора.

Знаеха го, но ако е гарга, рошава да е. И с Божия помощ, помисли си Елдър, следващото тримесечие нещата можеха да се променят. Трябваше да се променят. Беше създал тази компания с двете си ръце. Тя бе трудът на живота му и единствената му истинска любов. Означаваше повече за него от сухата му провинциална жена и

безпътните му потомци и трябваше да бъде спасена, така че ако този Питър Бенедикт имаше осъществима идея, Елдър бе длъжен да я чуе.

Гръбнакът на бизнеса на „Дезърт Лайф“ бяха застраховките живот. Компанията бе най-големият продавач на застрахователни полици живот западно от Мисисипи. Елдър бе впил дълбоко зъби в този бизнес. Равномерната статистическа предвидливост на смъртността винаги го бе привличала. Ако се опитваш да предскажеш точно датата на смъртта на един човек, ще допускаш твърде много грешки, за да правиш добра печалба. За изчисляването на риска за отделния човек застрахователите разчитаха на „закона на големите числа“ и наемаха цели армии статистици да анализират миналото и настоящето, за да предрекат бъдещето. И макар че никой не беше в състояние да изчисли каква цена да поискаш от отделния човек, за да направиш пари, можеш да предскажеш сравнително точно икономиката на застраховането — да кажем, средно колко живот остава на тридесет и пет годишен мъж непушач, който не употребява наркотици и в семейството му няма сърдечносъдови заболявания.

Въпреки това възможностите за печалби бяха ограничени. За всеки долар, постъпил в „Дезърт Лайф“ от продадена полица, тридесет цента отиваха за разходи, по-голямата част от останалото — за изплащането на премиите и съвсем малко оставаше за самата компания. Приходите в застрахователния бизнес идваха от два източника — от самите застраховки и от инвестиции.

Застрахователните компании бяха огромни инвеститори, играещи всеки ден с милиарди долари. Възвръщаемостта на тези инвестиции беше крайъгълен камък на бизнеса им. Някои дори застраховаха на загуба — вземаха долар от застрахователната вноска и очакваха да платят повече за премии и разходи, но с надеждата да наваксат с приходите от инвестиции. Елдър се отвърщаваше от тази стратегия, но апетитът му за възвръщаеми инвестиции беше голям.

Проблемите на „Дезърт Лайф“ бяха свързани с растежа. През годините Елдър бе разширил бизнеса и империята си чрез придобиване на други компании и диверсификация, за да не зависи изцяло от застраховките живот. Беше започнал да застрахова недвижими имоти, автомобили и друга собственост, както и фирми.

Години наред бизнесът процъфтяваше, но след това се появи червеят.

— Урагани, проклети урагани — ръмжеше понякога на глас, дори когато не беше сам. Един след друг ураганите се стоварваха върху Флорида и брега на Мексиканския залив, сякаш нарочно целящи да унищожат печалбите му. Допълнителните резерви — средствата за изплащане на бъдещи застрахователни събития — се стопяваха главоломно. Щатските и федералните застрахователни регулатори забелязваха това, Уолстрийт също. Цената на акциите падаше стремително и това превръщаше живота му в подобие на Дантевия „Ад“.

Призова за помощ финансовия гений Берт Майърс.

Майърс не беше застраховател; преди това бе работил областта на инвестиционното банкиране. Елдър беше използвал услугите му няколко години по-рано във връзка със стратегията за разширяване. В средите на корпоративните финансисти той се славеше като много остър нож в много голямо чекмедже, един от най-добрите умове на Уолстрийт.

Изправеният пред топящи се печалби Майърс разработи план. Не можеше да контролира майката природа и всички искания за обезщетение към компанията, но бе в състояние да увеличи печалбата от инвестиции чрез „прекрачване на линията“, както се изрази. Държавните регулатори, както и собственият им устав налагаха стриктни ограничения на вида инвестиции — предимно с ниска печалба и риск на пазара на облигации, както и консервативни вложения в ипотeki, потребителски заеми и недвижима собственост.

Не можеха да вземат безценните си резерви и да ги заложат като на рулетка. Майърс обаче хвърли око на един хедж фонд, ръководен от някакви математици магьосници от Кънектикът, които правеха огромни печалби от залагания на международните валутни пазари. Фондът, „Интернешънъл Адвайзъри Партнърс“, излизаше извън всякакви критерии за безрискови партньори и беше немислимо компания като „Дезърт Лайф“ да инвестира в него. Но след като Елдър се съгласи с плана, Майърс създаде партньорство с фирма параван, работеща в областта на недвижимите имоти, което на книга отговаряше на рисковия профил на „Дезърт Лайф“, и чрез нея прехвърли милиарди от резервите в ИАП с надеждата да закърпят дупките с големите печалби.

Майърс обаче не прецени добре времето. ИАП заложи парите на „Дезърт Лайф“ на предположението, че йената ще падне спрямо долара — а японският министър на оплеска всичко, като направи противоположно изявление относно финансовата политика на страната си.

Първото тримесечие бе белязано с четиринадесет процента спад в инвестициите им. Онези от ИАП твърдяха, че случилото се било аномалия и стратегията им била добра. Майърс просто трябвало да задържи в същия дух и всичко щяло да мине по мед и масло. И ето че в лятната жегата се държаха с всички сили, макар че дланите им се потяха ужасно.

Елдър реши да се срещне с Питър Бенедикт в неделя сутринта, възможно по-тихо и по-далеч от офиса. Малко вероятно бе някой от служителите му да минава често през сладкарница в търговската част на Северен Лас Вегас и той седна в миришещото на кленов сироп заведение, облечен в панталони за голф от бял поплин и тънък оранжев пуловер от кашмир. Не беше сигурен как точно изглеждаше мъжът и затова изучаваше внимателно всеки клиент.

Марк пристигна няколко минути по-късно. Беше в непретенциозни джинси, с неизменния си каскет и кафяв плик в ръка. Веднага забеляза Елдър, събра кураж и влезе в сладкарницата. Застрахователят стана и протегна ръка.

— Здравей, Питър, радвам се да се видим отново.

Марк се стесняваше и се чувстваше неудобно. Възпитанието на Елдър изискваше да побъбрят преди да пристъпят към въпроса, но за другия това очевидно беше мъчително. Блекджекът беше единствената допирна точка помежду им, така че Елдър поговори няколко минути за карти и настоя да си поръчат закуска. Марк усети как сърцето му прескача — вече започваше да се безпокои, че това може да се превърне в нещо сериозно. Отпи от водата с лед и се опита да успокои дишането си, но сърцето продължаваше да тупти все така бясно. Може би е по-добре да стане и да си тръгне?

Но вече бе твърде късно за това.

Накрая Елдър зарязва празните приказки и пристъпи към въпроса. След неангажиращия разговор тонът му бе суров.

— И тъй, Питър, защо мислиш, че компанията ми е в беда?

Официално Марк нямаше финансов опит, но в Силиконовата долина се беше научил да разчита финансовите отчети. Беше започнал с отчетите на компанията, в която работеше, след което продължи с другите, като търсеше добри възможности за инвестиране. Когато се сблъскваше с нещо неясно, започваше да чете за него и в крайна сметка натрупа знания, на които би завидял всеки главен счетоводител. Умът му бе толкова мощен, че намираше логиката и математиката на фирменото счетоводство за тривиални.

Сега заговори със задавен механичен глас и изброи всички едва доловими аномалии в последния официален отчет на „Дезърт Лайф“. Беше открил следи от измама, които никой на Уолстрийт не бе забелязал. Дори предположи правилно, че компанията вероятно е навлязла в забранените води на рисковите инвестиции.

Елдър слушаше внимателно. Гадеше му се и в същото време бе като омагьосан.

Когато Марк приключи, Елдър отхапа малко парче от вафлата си и задъвка мълчаливо. Накрая преглътна и каза:

— Няма да коментирам дали си прав, или грешиш. Така че просто ми кажи как според теб можеш да помогнеш на „Дезърт Лайф“.

Марк вдигна плика, който лежеше в скута му, и му го подаде през масата. Не каза нищо, но на Елдър му стана ясно, че трябва да го отвори. Вътре имаше купчина вестникарски изрезки.

Всички бяха за Убиеца на Апокалипсиса.

— Какво е това, по дяволите? — учуди се застрахователят.

— Начинът за спасяване на компанията ви — едва чуто отвърна Марк. Беше настъпил решителният момент и се чувстваше леко замаян.

И тогава моментът като че ли се изплъзна.

Елдър рязко скочи на крака.

— Ти какво, да не си някакъв психопат? За твоя информация, познавам една от жертвите!

— Кого по-точно? — изграчи Марк.

— Дейвид Суишър. — Елдър бръкна за портфейла си.

Марк събра целия си кураж.

— По-добре седнете. Той не е бил жертва.

— Какво искаш да кажеш?

— Моля ви, седнете и ме изслушайте.

Елдър се подчини.

— Да ти кажа, не ми харесва накъде тръгна този разговор. Имаш една минута да обясниш, или се махам от това място, разбра ли?

— Всъщност, по-точно е да се каже, че е *бил* жертва. Но не на Убиеца на Апокалипсиса.

— Защо мислиш така?

— Защото такъв убиец не съществува.

6 ЮЛИ 795 Г. ВЕКТИС, БРИТАНИЯ

Абат Йосиф зърна отражението си в един от високите прозорци в залата на катедралния съвет. Навън беше тъмно, но свещите още не бяха опушили стъклото и то беше като огледало.

Имаше приличен корем и месести бузи, и бе единственият възрастен мъж в братството, който беше без тонзура — а и нямаше начин да има, тъй като бе напълно плешив.

Един млад монах, ибериец с черна коса и брада, гъста като меча козина, почука и влезе с щипци за гасене на свещи. Поклони се леко и се захвана за работа.

— Добър вечер, отче. — Акцентът му бе силен като аромата на медовина.

— Добър вечер, Хосе.

От всички млади монаси абатът ценеше най-много него заради ума му, майсторството му на илюстратор и доброто чувство за хумор. Хосе рядко беше мрачен, а когато се развеселеше, смехът му напомняше на стареца за гръмкия смях, който бе чувал преди много години от устата на приятеля си Матиас, ковача, който бе излял манастирската камбана.

— Как е въздухът навън?

— Благоуханен, отче, и изпълнен с песните на щурци.

Залата на катедралния съвет потъна в мрак. Хосе остави две горящи свещи в покоите на абата — една на работната му маса и втора до леглото му, след което пожела лека нощ. Останал сам, Йосиф коленичи до леглото и отправи същата молитва, която повтаряше откакто бе станал абат:

— Мили Боже, благослови смирения си слуга, който жадува да Те почита всеки ден, и ми дай силата да бъда пастир на това абатство и да Ти служи. И благослови твоя съсед Октавус, който безспирно се труди да изпълни Твоята заръка, защото Ти движиш ръката му, както повеляваш и на нашите сърца и умове. Амин.

След това духна свещта и си легна.

Когато епископът на Дорчестър попита новия си абат кого иска за приор, Йосиф побърза да предложи сестра Магдалена. Определено никой друг не бе по-подходящ за тази задача. Уменията ѝ на организатор и чувството ѝ за дълг бяха ненадминати в манастира. Йосиф обаче имаше и друга причина, която винаги го бе изпълвала с безпокойство. Нуждаеше се от подкрепата ѝ за закриляне на мисията, която според него трябваше да изпълни Октавус.

Тя бе първата жена приор на Вектис и се молеше от все сърце да ѝ бъде простено за гордостта, която изпитваше всеки ден. Йосиф я остави да се грижи за всички подробности по управлението на абатството, точно както Освин бе оставил тези задачи на него, и изслушваше търпеливо всекидневните ѝ доклади за злоупотребите и прегрешенията, които така страстно издирваше. Манастирът, призна Йосиф, сега бе определено по-продуктивно и дисциплинирано място, отколкото по времето, когато той беше приор. Вярно, може би се мърмореше малко повече от необходимото за дреболии, но благоволяваше да се намеси само когато сметнеше, че мерките на Магдалена стават прекалено крайни или жестоки.

Вместо това предпочиташе да се отдаде на молитва, на завършването на преустройството на манастира и, естествено, на Октавус.

Последните две занимания се пресичаха. След смъртта на Освин Йосиф преразгледа плановете за нов скрипторий и реши, че той трябва да бъде още по-голям, тъй като горещо вярваше, че светите писания и другите книги, създавани във Вектис, са жизненоважни за усъвършенстването на човешкия род. Виждаше бъдеще, в което още повече монаси щяха да създават все повече ръкописи, възвисявайки с труда си както абатството, така и целия християнски свят.

Освен това искаше към него да се изгради допълнително помещение, един вид светая светих, където Октавус да може да работи на спокойствие. Трябваше да бъде специално, защитено място, където момчето да изписва имената, които кипяха в него и се изливаха на страницата подобно на ейл от отворена бъчва.

Мазето на скриптория бе тъмно и прохладно, идеално за съхраняването на големите листа пергамент и гърнетата с мастило, но напълно подходеше и за момче, което нямаше желание да играе на слънце или да тича по поляните. В единия му край бе изградена отделна стая и Октавус прекарваше живота си в нея, зад заключената врата, в постоянен мрак, прогонван единствено от светлината на свещите. Момчето имаше само едно желание — да седи на стола си, наведен над писалището, трескаво да топи отново и отново перото в мастилницата и да пише, докато не припадне от изтощение и не се наложи да го отнесат в леглото.

Поради тази своя всеотдайност Октавус рядко спеше повече от няколко часа на ден и винаги се събуждаше сам, свеж и бодър като прероден. Когато влизаше сутрин в скриптория, Паулин неизменно заварваше момчето захванало се за работа. Някоя млада сестра или послушница му носеше храна, като внимаваше да не докосва пергамента му, след което изхвърляше нощното гърне и донасяше нови свещи. Паулин събираше скъпоценните изписани страници и когато станеха достатъчно на брой, ги съшиваше в дебели, тежки, подвързани с кожа книги.

За разлика от повечето момчета, които с възрастта губеха деликатните черти на лицето си, челюстта на Октавус си беше все така изящна, нито носът му стана по-широк и груб. Физиономията му си беше необяснимо момчешка, но пък и самото му съществуване беше необяснимо. Меката му коса си оставаше все така яркочервена. Горедолу веднъж на месец Паулин викаше бръснаря да подстриже къдриците му, докато момчето работеше или спеше. Кичурите коса с цвета на морков оставаха по пода, докато някое от грижещите се за него момичета не ги изметеше.

Момичетата, които бяха заклет да пазят тайна, за да бъдат допуснати да му носят храна и да му чистят, бяха поразени от безмълвната му красота и пълното съсредоточаване, макар че една дръзка и палава послушница, петнайсетгодишната Мери, понякога правеше неуспешни опити да привлече вниманието му, като изпускаше някоя чаша или чиния на пода.

Нищо обаче не можеше да разсее Октавус от работата му. Имената се сипеха изпод перото му със стотици, хиляди, десетки хиляди.

Паулин и Йосиф често заставаха благоговейно до него и го гледаха как яростно движи перото по пергамента. Макар че повечето от записите бяха изписани на латиница, не липсваха и други. Паулин разпозна арабски, арамейски и еврейски букви, но имаше и други, които не можеше да разчете. Момчето поддържаше свирепо темпо, което нямаше нищо общо с липсата на напрежение на лицето му. Когато перото се изтъняваше, Паулин носеше ново, за да могат буквите да си остават сбити и дребни. Страниците бяха толкова гъсто изписани, че по тях имаше повече черно, отколкото бяло. След като стигнеше края на всяка от тях, Октавус обръщаше пергамента и продължаваше да пише, воден сякаш от някакво вродено чувство за пестеливост. Едва след запълването и на двете страни посягаше за нов лист. Страдащият от артрит и с вечно свит на топка стомах Паулин оглеждаше всяка страница и нервно се питаше дали няма да попадне на някое особено интересно име — Паулин от Вектис, например.

Понякога двамата с Йосиф разговаряха колко чудесно би било да попитат момчето какво мисли за работата си и да получат смислено обяснение. Със същия успех обаче можеха да поискат от някоя крава да им обясни смисъла на съществуването си. Октавус никога не ги поглеждаше в очите, никога не отговаряше на думите им, никога не показваше емоции, никога не говореше. През годините двамата застаряващи монаси често обсъждаха смисъла на труда на Октавус в библейски контекст. И двамата се съгласяваха, че Бог, бидейки всезнаещ и вечен, знае всичко станало и ставащо, но също така познава и бъдещето. Всички събития на света несъмнено са предопределени от Създателя и Той явно бе избрал чудодейно родения Октавус за свое живо перо, с което да запише онова, което предстои.

Паулин притежаваше копие на тринайсетте тома „Изповеди“ на св. Августин. Монасите от Вектис почитаха много тези трудове, тъй като Августин бе техен духовен водач, отстъпващ единствено на св. Бенедикт. Йосиф и Паулин ги изучаваха и почти чуваха как почитаемият светец се обръща към тях през времето: „Бог решава земния път на всеки човек. Човешката съдба следва Божия избор.“

Нима Октавус не бе живо доказателство на това твърдение?

Отначало Йосиф прибираще подвързаните книги на една лавица в стаята на Октавус. Когато момчето стана на осем, вече беше напълнило десет дебели тома и Йосиф нареди да сложат втора лавица.

Докато растеше, ръката му ставаше все по-бърза и през последните години Октавус изписваше около десет книги на година. Когато общият брой томове надхвърли седемдесет и те вече заплашваха да заемат изцяло помещението, Йосиф реши да им намери специално място.

Абатът взе работници от другите строежи из манастира и им заръча да направят изкоп в другия край на мазето на скриптория, срещу стаята на Октавус. Преписвачите, които се трудеха в основната зала, мърмореха заради приглушените звуци на кирките и лопатите, но Октавус не обърна никакво внимание на шума и продължи да работи.

Така Йосиф създаде цяла библиотека за растящата колекция на Октавус — прохладно, сухо, облицовано с камъни подземие. Уберт лично ръководеше зидарите; много добре осъзнаваше, че синът му е зад затворената врата, но не проявяваше никакво желание да го види. Той вече принадлежеше на Бог, а не на него.

Йосиф се грижеше около Октавус да се пази пълна тайна. Само Паулин и Магдалена знаеха за естеството на работата му, а освен този тесен кръг единствените, които поддържаха пряк контакт с него, бяха няколкото момичета, които се грижеха за нуждите му. Разбира се, в малка общност като манастира се носеха слухове за мистериозните текстове и ритуали, включващи младежа, когото повечето не бяха виждали откакто бе малко момче. Йосиф обаче бе толкова обичан и уважаван, че никой не постави под въпрос благочестивостта и правилността на действията му. На този свят имаше твърде много неразбираеми неща за обитателите на Вектис и това бе просто едно от тях. Доверяваха се на Бог и Йосиф да бдят над тях и да им сочат верния път към спасението.

На седмия ден на месец юли Октавус стана на осемнадесет.

Започна деня, като се облекчи в ъгъла, след което тръгна направо към писалището, за да потопи перото в мастилницата. Продължи от онова място, до което бе стигнал. Няколко големи свещи, които горяха дори докато спеше, стояха на металните си стойки и къпеха писалището в трептяща жълта светлина. Примигна, за да навлажни очите си, и се зае за работа.

Ново име. Mors. После още едно. Natus. И така нататък, и така нататък.

Рано сутринта послушницата Мери почука и без да чака отговор, който така и нямаше да дойде, влезе в стаята. Беше местно момиче от южната част на острова, която гледаше към Нормандия. Баща ѝ бе фермер, който имаше твърде много гърла за изхранване и се надяваше, че добросъвестната му дъщеря ще преживява много по-добре като слугиня на Бог, отколкото като бедна вършачка. Това бе четвъртата ѝ година в абатството. Сестра Магдалена я смяташе за умна девойка, която бързо учеше молитвите, но бе твърде жизнерадостна за вкуса ѝ. Беше усмихната и обичаше да палува с останалите — все ще скрие нечийи сандали или ще сложи жълт в нечие легло. Магдалена не беше склонна да я допусне в братството, докато не оправи поведението си.

Мери донесе лека храна — черен хляб и резен бекон. За разлика от другите момичета, които се бояха и никога не говореха на Октаvus, тя бърбеше около него, сякаш той бе напълно нормален младеж. Сега застана пред писалището, за да го накара да я погледне. Кестенявата ѝ коса все още бе дълга и се изсипваше изпод забрадката ѝ. Станеше ли сестра, щяха да я подстрижат — нещо, което желаше, но същевременно изпитваше ужас от него. Беше висока и с едър кокал, подвижна като жребче, хубава и с постоянно розови бузи.

— Октаvus, навън е чудно лято, ако случайно искаш да знаеш.

Постави чинията на писалището. Понякога той дори не докосваше храната, но Мери знаеше, че обича бекон. Октаvus остави перото и започва да нагъва хляба и месото.

— Знаеш ли защо получава бекон днес? — попита тя.

Той продължи да яде, без да вдига очи от чинията.

— Защото днес е рожденият ти ден! — възкликна Мери. — Ставаш на осемнайсет години! Ако искаш днес хубаво да си починеш, да оставиш перото и да излезеш на слънце, ще им кажа. Със сигурност ще те пуснат.

Октаvus омете храната и веднага се зае отново с писане. Пръстите му оставяха мазни петна по пергамента. През двете години, в които се бе грижила за него, Мери проявяваше все по-голям интерес към момчето. Въобразяваше си, че някой ден именно тя ще успее да развърже езика му и да го накара да сподели тайните си. И беше убедена, че осемнадесетият му рожден ден е нещо важно, сякаш

пълнолетието можеше да развали магията и да позволи на този странно красив младеж да влезе в братството на мъжете.

— Дори не знаеше, че имаш рожден ден, нали? — обезсърчено рече тя. И го подразни: — Седми юли. Всеки знае кога си роден, защото си специален, нали?

Бръкна под ленената си риза и извади скритото там вързопче. Беше с големината на ябълка, увито в парче плат и завързано с тънка кожена връв.

— Имам подарък за теб, Октавус — напевно рече тя.

Застана зад него и се пресегна, за да сложи вързопчето върху страницата, с което го накара да спре. Октавус се загледа в него със същия празен поглед, с който гледаше всичко останало.

— Развий го — каза му тя.

Той продължаваше да се взира.

— Добре де, аз ще го направя вместо теб!

Наведе се през гърба му, обхвана тънкото му тяло с яките си ръце и започна да развързва пакета. Вътре имаше кръгла златиста питка, която бе изцапала плата със сладка лепкава маса.

— Виж! Медена пита! Аз я направих, специално за теб!

Беше все така притисната в него.

Може би той усети стегнатите ѝ малки гърди през тънката си риза. Или топлия допир на ръката ѝ по бузата си. Може би бе надушил женския мускус на узряващото ѝ тяло или пък топлия дъх от устата ѝ, докато говореше.

Пусна перото и ръката му падна в скута му. Дишаше тежко и сякаш се беше разтревожил от нещо. Уплашена, Мери отстъпи няколко крачки назад.

Не разбираше какво прави Октавус — тупаше се, сякаш го е ужилила пчела. От устните му се изтръгнаха тихи животински звуци.

Внезапно той стана и се обърна. Мери ахна и краката ѝ омекнаха.

Панталоните му бяха разкопчани и ръката му държеше огромен възбуден член, по-розов от всяка друга част от тялото му.

Хвърли се към нея, като се спъваше в гамашите си, и хвана гърдите ѝ с дългите си изящни пръсти, подобни на лепкави пипала.

Двамата паднаха на пръстения под.

Мери бе далеч по-силна от Октавус, но шокът я бе направил слаба като коте. Той инстинктивно дръпна ризата ѝ нагоре и оголи

белите ѝ бедра. Намести се между краката ѝ и задвижи бързо таза си. Главата му бе повесена през рамото ѝ, притискаше чело в земята. Издаваше тихи свистящи звуци. Мери беше земно момиче. Знаеше какво ѝ се случва.

— Мили Боже, имай милост! — закрещя тя.

Когато ибериецът Хосе чу писъците и се втурна надолу по стълбите от главната зала, Мери вече седеше облежната на стената с окървавена риза и тихо плачеше, а Октавус седеше зад писалището си със свалени панталони и перото му продължаваше да лети по страницата.

15 ЮЛИ 2009 Г. НЮ ЙОРК

Беше лепкав и горещ, влажен следобед, а излъчваната от паважа жегга бе сякаш пратено от ада мъчение. Нюйоркчани вървяха по нажежените тротоари с омекнали подметки и натежали от усилията крайници. Ризата на Уил бе прилепнала към гърдите му, докато мъкнеше двата тежки плика напитки за партито.

Отвори си бира, включи котлона и нарязва лук, докато тиганът за сос се сгорещи. Цвъртенето на лука и сладкият дим, изпълващ кухненския бокс, му доставяха удоволствие. От доста време не бе помирисвал домашно приготвена храна и не си спомняше кога за последен път беше използвал печката. Може би от ерата на Дженифър, но всичко от връзката с нея вече бе забулено в мъгла.

Телешкото тъкмо придобиваше хубав кафяв цвят, когато на вратата се позвъни. Нанси носеше ябълков пай и покрита с водни капчици кофичка замразен йогурт. Изглеждаше отпусната и спокойна в тесните си джинси и късата блуза без ръкави.

Уил също изглеждаше отпуснат и тя го забеляза. Лицето му бе по-спокойно от обичайното, челюстта му не бе така силно стисната, в раменете не се чувстваше напрежение. Ухили й се.

— Изглеждаш *щастлив* — каза тя малко учудено.

Той взе торбата ѝ и спонтанно се наведе да я целуне по бузата. Жестът изненада и двамата.

Уил бързо отстъпи крачка назад, а тя се изчерви и се опита да излезе от положението, като вдъхна пикантния аромат на кимион и чили и пусна някаква шега относно неподозираните му кулинарни умения. Докато той бъркаше соса, Нанси се зае да подреди масата.

— Взе ли й нещо? — попита го тя.

Той се поколеба и мислите му явно забоксуваха.

— Не — отвърна най-сетне. — Трябваше ли?

— Да!

— Но какво?

— Откъде да знам! Ти си баща й.

Той замълча и настроението му явно помръкна.

— Ще изтичам да взема цветя — предложи тя.

— Благодаря — рече Уил и кимна замислено. — Тя обича цветя.

Беше предположение — имаше спомен за малко дете с букет свежо набрани маргаритки в малката си ръчичка.

— Сигурен съм, че обича цветя.

Последните няколко седмици бяха неблагоприятни. Доказателствата за по-сериозно обвинение срещу Луис Камачо се разпаднаха на прах, оставяйки подозрението само за едно убийство. Колкото и да се мъчеха, не можеха да открият нито един друг случай, който да му бъде приписан; всъщност, не можеха да се доберат до нищо. Проучиха го най-подробно, възстановиха всеки ден от живота му през последните три месеца. Луис работеше редовно и надеждно, летеше до Лас Вегас и обратно по два-три пъти седмично. Беше в общи линии домашар и прекарваше повечето от нощите си в Ню Йорк в дома на любовника си. Същевременно обаче имаше инстинктите на котарак и се моташе из клубове и гей барове, когато партньорът му бе уморен или зает с нещо друго. Джон Пепърдайн бе моногамен и не толкова активен, а сексуалната енергия на Луис Камачо буквално го изгаряше. Нямаше никакво съмнение, че пламенният му темперамент е довел до убийство, но по всичко изглеждаше, че Джон е единствената му жертва.

И убийствата бяха спрели — добра новина за всеки, който все още дишаше, но лоша за разследването, на което не му оставаше друго, освен да предъвква едни и същи стари улики. А ето че един ден Уил бе споходен от момент на просветление, така да се каже. Ами ако Джон Пепърдайн е бил нарочен за девета жертва на Убиеца на Апокалипсиса, но Луис Камачо го е убил преди него, заслепен просто от страстта си?

Може би връзката на Луис с Лас Вегас беше класическо отвличане на вниманието. Ами ако през онзи ден истинският Убиец на Апокалипсиса е бил в Сити Айлънд, от другата страна на полицейската лента и е наблюдавал смаяно как някой друг вече е извършил престъплението? Ами ако след това се е покрил, за да оплете

властите, да ги остави да се чудят, да посее семената на объркването и чувството за безсилие?

Уил прати призовки на новинарските екипи, които са били на Минифорд Авеню през онази кървава вечер, и в течение на няколко дни двамата с Нанси преглеждаха километри заснети ленти и стотици цифрови изображения в опит да открият друг смугъл мъж със среден ръст и телосложение, спотайващ се някъде около местопрестъплението. Останаха с празни ръце, но Уил си помисли, че хипотезата му все пак е жизнеспособна.

Днешното празненство беше добре дошъл отдих от всичко това. Уил изсипа консерва „Ънкъл Бенс“ във врящата вода и си отвори поредната бира. На вратата отново се позвъни. Надяваше се да е Нанси с цветята и наистина се оказа тя, но в компанията на Лора. Двете бъбреха щастливо като стари приятелки. Зад тях стоеше млад мъж — висок, слаб като хрътка, с живи интелигентни очи и гъста, къдрава кафява коса.

Уил грабна букета от партньора си и стеснително го подаде на Лора.

— Честит празник, дечко.

— Не трябваше да го правиш — пошегува се Лора.

— И не го направих — побърза да отговори той.

— Татко, това е Грег.

Двамата мъже си стиснаха ръцете, сякаш проверяваха кой е по-силен.

— Приятно ми е да се запознаем, сър.

— На мен също. Не те очаквах, но се радвам, че най-сетне се срещаме, Грег.

— Дойде за морална подкрепа — обади се Лора. — Такъв си е.

Целуна баща си по бузата, остави чантата си на дивана, отвори един от страничните ѝ джобове и размаха тържествуващо договора от „Елевейшън Прес“.

— Подписано, подпечатано, доставено!

— Вече мога ли да те наричам писателка? — попита Уил.

В очите ѝ се появиха сълзи и тя кимна.

Уил бързо се извърна и се оттегли в кухненския бокс.

— Я да извадя шампанското, преди всички да сте се разцивили.

— Не му харесва, когато проявиш повечко емоции — прошепна Лора на Нанси.

— Забелязала съм — отвърна Нанси.

Над димящите тенджери Уил вдигна за пореден път тост и като че ли му доставяше удоволствие фактът, че всички пиеха шампанско. Извади още една бутилка и продължи да сипва. Нанси се опита да протестира, но го остави да ѝ налива, докато чашата не преля и не измокри пръстите ѝ.

— Почти не пия, но това ми е вкусно — рече тя.

— Всички трябва да пият на това парти — твърдо отсече Уил. — Ти пияч ли си, Грег?

— Умерен.

— Аз пък прекалявам с умереното пиене — пошегува се Уил, при което дъщеря му го изгледа остро. — Мислех, че журналистите здраво си падат по чашката.

— Имаме си от всички видове.

— Значи ще станеш от онзи вид, който ме преследва непрекъснато на пресконференциите?

— Искам да се занимавам с истинска журналистика. Като разследващ репортер.

— Грег смята, че разследващата журналистика е най-ефективният начин за справяне със социални и политически проблеми — обади се Лора.

— Така ли? — малко рязко попита Уил. Лицемерието винаги го караше да настръхва.

— Така — също толкова наежено отвърна Грег.

— Добре, а сега... — започна Лора, опитвайки се да спаси положението.

Уил обаче не се отказа.

— Какви са изгледите за работа за разследващ репортер?

— Не особено големи. В момента съм стажант във „Вашингтон Пост“. Естествено, не бих имал нищо против да получа място там. Ако някога решиш да ми пуснеш някаква информация, ето визитката ми — полушеговито рече Грегър.

Уил я пхна в джоба на ризата си.

— Преди години ходех с едно момиче от „Вашингтон Пост“. — Изсумтя. — Едва ли ще бъде в твой интерес, ако ме споменеш пред нея.

Лора определено искаше да смени темата.

— Е, искате ли да чуете за срещата ми?

— Естествено. Разказвай.

Тя сръбна от пяната на шампанското си.

— Беше страхотно. Редакторката ми Дженифър Райън, която се оказа истински сладур, почти половин час ми разправяше колко много ѝ харесали промените, които направих, и как имало нужда само от леко пипване тук-там и тъй нататък. После ми каза, че ще се качим на четвъртия етаж да се срещнем с Матю Брайс Уилямс, издателя. Сградата е стара и страшно красива, а кабинетът на Матю е тъмен и пълен с антики, все едно влизаш в английски клуб, нали разбирате. А той самият е по-възрастен, горе-долу колкото татко, но доста по-изискан...

— Хей! — изрева Уил.

— Ами, така е! — продължи тя. — Прилича на карикатура на някакъв английски лорд, но иначе е учтив и очарователен. И няма да повярвате — предложи ми шери от кристална гарафа и го поднесе в малки кристални чашки. Беше свършено. После започна да разправя надълго и нашироко как му харесал романът ми — нарече стила ми „пестелив и стегнат, с полъха на свеж младежки глас“. — Изрече думите му с шеговит английски акцент. — Можете ли да си представите?

— Спомена ли колко ще изкараш? — попита Уил.

— Не! Нямах никакво намерение да съсипвам момента с разни разпавии за пари.

— Е, едва ли ще се пенсионираш някой ден, ако разчиташ на онова, което ти плащат в аванс. Нали, Грег? Или в разследващата журналистика има доста хляб?

Този път младият мъж не лапна въдицата.

— Това е малка издателска къща, татко! Издават по не повече от десет книги на година.

— Ще правиш ли турне да представяш книгата си? — попита Нанси.

— Още не знам, но едва ли ще бъде някакъв голям удар. Това е сериозен роман, а не криминале.

Нанси се поинтересува дали може да го прочете.

— Коректурите трябва да излязат след няколко месеца. Ще ти пратя една бройка. Ти искаш ли да го прочетеш, татко?

Уил я зяпна.

— Не знам. Искам ли?

— Мисля, че ще го преживееш.

— Не всеки ден чуваш някой да те нарича трошаща топка. Особено дъщеря ти — унило промърмори той.

— Това е роман. А не биография. Ти просто го вдъхнови.

— За вдъхновителя — вдигна чаша Уил.

Отново се чукнаха.

— Ти четеш ли го, Грег? — попита Уил.

— Четох го. Страхотен е.

— Значи знаеш за мен повече, отколкото аз за теб. — Алкохолът започна да го хваща и Уил заговори по-високо. — Може пък следващият роман да е за теб.

Коментарът жегна Лора и тя вметна язвително:

— Знаеш ли, наистина трябва да го прочетеш. Преработих го в сценарий — така става ли? Ще ти оставя бройка. Чете се по-бързо. Ще получиш представа.

Лора и Грег си тръгнаха малко след вечеря, за да хванат влака за Вашингтон. Нанси остана да помогне в разчистването. Вечерта беше твърде приятна за разпавии и Уил се беше отърсил от раздразнението си. Сега изглеждаше отпуснат и размекнат, съвсем различен човек от навитата пружина, която Нанси откриваше всеки ден на работното им място.

Навън светлината намаляваше и улиците постепенно утихваха, само от време на време се чуваше вой на линейка. Двамата работеха един до друг в малкия кухненски бокс, миеха и подсушаваха, като леко се олюляваха заради приятното замайване от шампанското. Уил вече беше минал на уиски. Двамата с радост вършеха работата си и домашната простота на миенето на чинии им действаше успокояващо.

По-късно Уил си помисли, че не беше го планирал, но вместо да посегне към следващата чиния, плъзна ръка по задника ѝ и започна да

го гали леко с малки кръгови движения. В ретроспекция реши, че е трябвало да се сети, че ще се стигне дотам.

Нанси вече имаше скули и фигура като на пясъчен часовник, и ако го попитаха, щеше да отговори, че външният вид определено има значение за него, по дяволите. Още повече, че характерът ѝ се беше оформил под въздействие на наставленията му. Беше по-спокойна, не се изправяше на нокти от най-малката дреболия. Уил се развесели при мисълта, че част от цинизма му също се е стопила. От устните ѝ само понякога се отронваше по някоя саркастична забележка. Желязното момиче скаут беше изчезнало, за да направи мястото на жена, която вече не опъваше нервите му. Тъкмо обратното.

Ръцете ѝ бяха потопени в сапунената вода. Остави ги там, затвори очи за момент, но не каза и не направи нищо.

Той я завъртя към себе си и Нанси трябваше да се замисли какво да прави с ръцете си. Накрая ги постави мокри на раменете му и попита:

— Мислиш ли, че идеята е добра?

— Не, а ти?

— И аз.

Целуна я и му хареса допирът на устните ѝ и начинът, по който челюстта ѝ се отпусна. Обхвана задника ѝ с длани и усети гладкостта на панталона ѝ. Замотаната му глава се замъгли още повече от желанието и Уил се притисна към нея.

— Домакинката мина днес. Имам чисти чаршафи — прошепна той.

— Разбираш от романтика. — Сигурен бе, че е искала това да се случи.

Хвана хлъзгавата ѝ ръка и я отведе в спалнята, отпусна се тежко на леглото и я придърпа върху себе си.

Целуваше сгорещената ѝ шия и я опипваше под блузата, когато тя рече:

— Ще има да съжаляваме. Това е против всички...

Уил затвори устните ѝ със своите и след малко се отдръпна.

— Виж, ако наистина не искаш, можем да върнем лентата няколко минути назад и да довършим миенето на чинии.

Тя го целуна — за първи път.

— Мразя да мия чинии.

Когато излязоха от спалнята, навън беше тъмно и дневната бе зловещо притихнала. Чуваше се единствено бръмченето на климатика и далечното свистене на автомобили по булеварда. Беше ѝ дал да облече чиста бяла риза — нещо, което бе правил и преди с новите си приятелки. Като че ли им харесваше да усещат колосаната материя по голата си кожа и изобщо цялата образност на ритуала. Нанси не бе различна. Ризата я погълна и я покри с превзета скромност. Тя седна на дивана и сви колене към гърдите си. Кожата ѝ бе прохладна и нашарена като алабастр.

— Искаш ли да пийнеш? — попита той.

— Мисля, че пих доста тази вечер.

— Съжаляваш ли?

— Би трябвало, но не съжалявам.

Лицето ѝ все още бе леко зачервено. Уил си помисли, че изглежда по-хубава от всеки друг път, но същевременно и някак по-възрастна, по-зряла.

— Мислех си, че може да се случи подобно нещо — рече тя.

— Откога?

— От самото начало.

— Стига бе! Защо?

— Заради комбинацията от репутациите ни.

— Не знаех, че и ти имаш репутация.

— Моята е различна — въздъхна тя. — Добро момиче, безопасни избори, никога не клати лодката. Може пък тайно да съм искала да я преобърна и да видя какво е.

Той се усмихна.

— От трошаща топка до корабокрушение. Да виждаш обща тема?

— Ти си лошо момче, Уил Пайпър. Добрите момичета тайно харесват лошите момчета, не го ли знаеше?

Главата му вече бе по-бистра. Чувстваше се почти трезвен.

— Ще трябва да потулим това, нали знаеш.

— Зная.

— Имам предвид, заради твоята кариера и моето пенсиониране.

— Зная, Уил! По-добре е да тръгвам.

— Не е нужно да тръгваш.

— Благодаря, но не мисля, че наистина искаш да преспя при теб.

— Преди той да отговори, Нанси докосна сценария на Лора, който лежеше на масичката. — Ще го четеш ли?

— Не знам. Може би. Вероятно.

— Мисля, че тя иска да го направиш.

След като остана сам, Уил си наля уиски, седна на дивана и запали настолната лампа. Ярката светлина го заслепи. Загледа се в сценария на дъщеря си. Крушката се отразяваше върху обложката. Когато очите му привикнаха към светлината, отражението му заприлича на усмихнато лице, което гледаше към него. Сякаш го предизвикваше да вземе разпечатката. Уил прие предизвикателството.

— Шибана трошаща топка — промърмори.

Никога досега не бе чел сценарии. Блестящата метална спирала на подвързията му напомни кога за последен път бе виждал подобна — преди около месец, в дома на Марк Шакълтън. Обърна първата страница и се зачете. Нещо във формата го объркваше.

След няколко страници му се наложи да започне отново, но след това влезе в крачка. Героят, когото бе вдъхновил, се казваше Джак и пестеливото му описание като че ли му пасваше съвсем точно — як мъж под петдесетте, русокос продукт на Юга с непринудено държание и opak нрав.

Изобщо не се учуди, че Джак се окажа заклет алкохолик и женкар. Тъкмо беше започнал връзка с Мари — скулпторка, която би трябвало да си помисли хубаво преди да допуска човек като него в живота си, но бе безсилна да му устои. Както изглеждаше, Джак беше оставил следа от жени след себе си и Уил с болка откри, че една от тях е дъщеря му, младата Вики. Джак беше преследван от спомени за Амелия, емоционално крехка жена, която беше превърнал в метафизична каша, преди тя да се освободи с помощта на водка и въглероден окис. Амелия — едва прикрит вариант на Мелани, първата съпруга на Уил и майката на Лора — бе жена, за която водите на живота се оказали твърде опасни и трудни за прекосяване. Морава от отровата, тя се появяваше през цялото действие и го укоряваше за жестокостта му към Мари.

Някъде по средата Уил реши, че е твърде трезвен, за да продължава нататък, така че си наля още три пръста. Изчака алкохолът да го анестезира и продължи да чете до горчивия край — самоубийството на Мари в присъствието на плачещата Амелия и спасителното решение на Вики да сложи край на собствената си съсипваща връзка и да избере по-мил, макар и не толкова страстен мъж. А Джак? Продължи със Сара, братовчедката на Мари, с която се запозна на погребението. Трошащата топка продължаваше да сее разруха.

Когато остави сценария, Уил се зачуди защо не се е разплакал.

Значи така го виждаше дъщеря му. Нима е наистина такава гротеска?

Спомни си за шестте си бивши жени, многото си приятелки, безкрайната поредица връзки за по една нощ — а сега и Нанси. Повечето от тях бяха доста добри момичета. Помисли си за дъщеря си, доброто яйце, опетнено от вонята на развалено от баща ѝ. Помисли си за...

Изведнъж нещо рязко го изтръгна от унеса. Сграбчи сценария и го отвори напосоки.

— Мамка му!

Използваният шрифт.

Беше „Куриер“, 12 пункта — същият като онзи от пощенските картички.

Беше забравил първоначалното си объркване при вида на шрифта — остатък от отминалото време на пишещите машини, доста странен избор за епохата на компютрите и принтерите. „Таймс Ню Роман“, „Гарамонд“, „Ариал“, „Хелветика“ — това бяха новите стандарти в света на падащите менюта.

Моментално влезе в интернет и намери отговора. „Куриер“, 12 пункта се оказа абсолютно задължителният шрифт за филмови сценарии. Ако пратиш на продуцент разпечатка с друго форматиране, в най-добрия случай ще те спукат от подигравки. И още една интересна находка — използваше се от програмисти, когато пишеха кода си.

Изведнъж в съзнанието му се появи картина. Два сценария с автор Питър Бенедикт и няколко черни тънкописеца „Пентел“ върху бяло бюро до библиотека с книги за програмисти. Гласът на Марк

Шакълтън довърши образа: „Не ми се вярва, че ще успееш да го пипнеш.“

Известно време обмисляше тези асоциации, колкото и шантави да му се струваха, след което ги заряза. Идеята някогашният му съквартирант да има нещо общо със случая „Апокалипсис“ беше абсурдна. Шакълтън да тича из Ню Йорк, наръгващ, стрелящ, всяващ хаос. Как ли пък не!

Въпреки това пощенската картичка бе непроверена улика, вече бе сигурен. А да пренебрегне интуицията си щеше да бъде проява на пълна глупост, особено когато всичко останало водеше до задънена улица.

Грабна телефона и написа съобщение на Нанси: „Ще се наложи да почетем. Апокалиптикът може би е сценарист.“

28 ЮЛИ 2009 Г. ЛАС ВЕГАС

Докосна гладките, прохладни четиринадесеткаратови брънки на гривната и прокара пръст по неравния пръстен от диаманти около тясното правоъгълно стъкло на часовника.

— Харесва ми — промълви тихо.

— Великолепен избор, мадам — каза бижутерът. — Този „Хари Уинстън“ е доста популярен. Нарича се „Дамата от авенюто“.

Името я накара да се разсмее.

— Чу ли? — обърна се тя към кавалера си.

— Да.

— Съвършен е!

— Каква е цената му? — попита той.

Бижутерът го погледна в очите. Ако беше японец, кореец или арабин, щеше да знае, че продажбата му е в кърпа вързана. Обаче американците в спортни дрехи и бейзболни каскети бяха трудна работа.

— Днес мога да го продам на господина за двадесет и четири хиляди долара.

Очите ѝ се разшириха. Беше ужасно скъп. Но въпреки това *страшно* ѝ харесваше и му го показва, като нервно докосна ръката му над китката.

— Ще го вземем — без колебание рече той.

— Много добре, сър. Как би желал да плати господинът?

— Просто го пишете на сметката на стаята ми. Отседнали сме в апартамент „Пиаца“.

Бижутерът би трябвало да отскочи до стаичката отзад да потвърди продажбата, но се чувстваше сигурен. Апартаментът бе един от най-добрите им — сто и тридесет квадратни метра мрамор и разкош, със спа и дневна на по-ниско ниво.

Тя носеше часовника, когато излязоха от магазина. Небето над площад „Сан Марко“ беше синьо като очите на кърмаче, с няколко

купести облачета за разнообразие. Наблизо мина гондола, возеща скована, сериозна швейцарска двойка. Гондолиерът запя, за да разбуди някакви чувства у пътниците си и богатият му глас отекна от купола. Всичко е свършено, помисли си спътникът ѝ. Нехарактерната за Средиземноморието температура, отсъствието на неприятни миризми от истинските канали, липсата на гълъби. Мразеше гадните птици откакто родителите му го бяха завели на истинския площад по времето, когато бе срамежливо и чувствително момче и някакъв турист хвърли трохи хляб до краката му. Гълъбите полетяха около него като в някакъв кошмар и дори сега се сви при спомена на пляскащите им криле.

Тя носеше часовника, докато вървяха, хванати за ръце, през лобито на „Венеция“.

Носеше го в асансьора, леко извила ръка, за да привлече вниманието на трите жени в кабината.

Носеше часовника и нищо друго в апартамента, докато го даряваше с най-добрия секс, който бе имал някога.

Вече ѝ позволяваше да го нарича Марк, а тя също му каза истинското си име — не Лидия, а Кери. Кери Хайтауър.

Беше от Найтроу, Западна Вирджиния — крайречно градче, възникнало в началото на миналия век около завод за барут. Забутано местенце, което почти нямаше с какво да се похвали, освен че Кларк Гейбъл е работил на времето там като телефонен техник. Израсна в бедност, като гледаше старите филми на Гейбъл и мечтаеше да стане актриса в Холивуд.

В прогимназията откри, че актьорският ѝ талант не е особено голям. Въпреки това упорито напираше да участва във всяка училищна постановка и получаваше дребни роли единствено защото бе много напориста и привлекателна. В гимназията обаче се оказа, че има друг, далеч по-развит талант. Обичаше секса, беше изключително добра в него, нямаше абсолютно никакви задръжки. Това откритие я накара да се замисли за друга, смесена кариера — тази на порнозвезда.

Една позната мажоретка, две години по-голяма от нея, се беше преместила в Лас Вегас и работеше там като раздавач на карти. За Кери Вегас бе девет десети от пътя до Калифорния, където, доколкото знаеше, порноиндустрията била процъфтяваща. Седмица след завършването си тя си взе еднопосочен билет до Невада и се настани

при приятелката си. Животът във Вегас не бе лесен, но слънчевата ѝ натура ѝ помагаше. Прескачаше от една нископлатена работа на друга, докато в крайна сметка кацна — ако не на крака, то по гръб — в агенция за компаньонки.

Когато срещна Марк, Кери вече беше сменила четири агенции за последните три години и най-сетне бе успяла да събере малко пари. Работеше само за по-елитни клубове, където се ценеше непосредствеността и липсата на татуировки и пиърсинг. Повечето от мъжете, с които се срещаше, бяха достатъчно свестни — можеше да преброи на пръстите на едната си ръка случаите, когато се е чувствала застрашена или бяха злоупотребили с нея. Никога не бе изпитвала чувства към клиентите си — в края на краищата, те бяха точно клиенти. Марк обаче беше различен.

Отначало го намери за чешит и в същото време сладък, без претенции да се прави на мачо. Освен това беше адски умен, а работата му в Зона 51 събуждаше любопитството ѝ до полуда — беше сигурна, че една лятна вечер, когато беше на десет, е видяла летяща чиния, носеща се високо над Канауа, ярка като буркана светулки, които събираше на брега на реката.

А през последните няколко месеца той бе зарязал измисленото си име и започна да я наема за цялото ѝ работно време и да я глези с подаръци. Кери започваше да се чувства повече като негова приятелка, отколкото като момиче на повикване. С всеки следващ ден той ставаше все по-самоуверен и макар че никога нямаше да засенчи Кларк Гейбъл, Кери започваше да се привързва към него.

Не подозираше, че с петте милиона, прибрани на сигурно място по сметка в офшорна банка, той се чувстваше по-уверен относно постиженията на Марк Шакълтън. Питър Бенедикт вече го нямаше. Просто не беше необходим.

Дори в баните на апартаментата имаше плоски телевизори. Марк излезе от душа и започна да се суши. Вървеше някаква кабелна програма. Не ѝ обръщаше внимание, докато не чу думата „Апокалипсис“ и вдигна очи. Уил Пайпър отговаряше на седмичната пресконференция на ФБР. Стоеше самоуверено на подиума и говореше в снопа микрофони. Всеки път, когато видеше Уил по телевизията,

пулсът на Марк се ускоряваше. Посегна към четката си за зъби и започна да търка, без да сваля очи от екрана.

Последния път, когато го беше гледал по телевизията, Уил изглеждаше посърнал и обезсърчен. Пощенските картички и убийствата бяха спрели и популярността му започна да намалява. Нерешеният толкова дълго време случай беше охладил интереса на публиката и правозащитните служби. Днес обаче изглеждаше по-обнадежден. Някогашната му жизненост се бе върнала отново. Марк усили звука.

— Мога да ви съобщя следното — казваше Уил. — В момента проучваме някои нови улики и си оставам напълно убеден, че ще заловим убиеца.

Думите му раздразниха Марк.

— Ама че глупости! Откажи се, човече — каза той и изключи телевизора.

Кери дремеше гола в леглото, завита само с тънък чаршаф. Марк пристегна хавлията си и извади лаптопа от куфарчето си в просторната дневна. Влезе в интернет и видя, че има имейл от Нелсън Елдър. Списъкът му бе по-дълъг от обичайното — явно бизнесът вървеше. На Марк му трябваше близо половин час, за да си свърши работата и да отговори през кодиран портал.

Върна се в спалнята. Кери се беше събудила. Помаха с украсената си китка и каза нещо от сорта колко хубаво би било да намери подходящо колие за часовника. След това отметна чаршафа и закачливо го привика с пръст.

По същото време Уил и Нанси се занимаваха с обратното на секса. Седяха в кабинета на Уил и ровеха зашеметяващата планина лоши сценарии, без да имат и най-малка представа каква е целта на заниманието им.

— Защо беше толкова уверен на пресконференцията? — попита го тя.

— Нима преиграх? — сънено попита той.

— О, да. И още как. И тъй, какво имаме тук?

Уил сви рамене.

— По-добре да гоним вятъра, отколкото да си клатим краката.

— Не трябваше да правиш такива изявления пред пресата. Какво ще кажеш следващата седмица?

— Следващата седмица е след седмица.

Гоненето на вятъра едва не им се беше разминало.

Първото обаждане на Уил в Съюза на сценаристите се оказа истинска катастрофа. Там бяха на нокти заради Пейтриът Акт^[1] и се заклеха да се борят и докато адът замръзне, но да не позволят на властите да докоснат с мръсните си лапи нито един сценарий от архивите им.

— Не търсим терористи, а обезумял сериен убиец — бе възразил той, но съюзът нямаше намерение да се отказва без бой, така че се наложи шефовете му да се намесят и да издействат разрешително.

Уил научи, че сценаристите са доста нервна тайфа, абсолютни параноици спрямо продуценти, студия и най-вече други писатели, които уж все се опитвали да ги окрадат. Съюзът им даваше известно успокоение и защита, като регистрираше произведенията им и пазеше електронните им копия или разпечатки като доказателство за авторско право в случай на нужда. Не беше нужно да си член на гилдията — всеки аматьор би могъл да регистрира сценария си. Достатъчно бе само да платиш такса и да пратиш копие — и толкова. Съюзът имаше филиали на Западното и на Източното крайбрежие. Само в западния филиал за последната година бяха регистрирани над петдесет хиляди сценария — доста доходоносен бизнес за гилдията.

От министерството на правосъдието си имаха проблеми с формулирането на причината за разрешителното. Било „непривично“, както научи Уил, но въпреки това бяха направили опит. В крайна сметка ФБР постигна успех в Апелативния съд на Девети окръг, защото се съгласи да намали исканията си. Щяха да получат само сценариите за последните три години от Лас Вегас и останалата част от Невада, като имената и адресите на авторите ще бъдат заличени. При евентуално откриване на „следи“ в това море от материали правителството трябваше да отправи нови искания, за да установи самоличността на автора.

Сценариите започнаха да пристигат. Повечето бяха на дискове, но имаше и кутии с разпечатки. Принтерите в секретарския отдел се задръстиха и в крайна сметка кабинетът на Уил заприлича на карикатура на пощенския отдел на някоя холивудска агенция за

издирване на таланти — затрупан с хартия. Когато всичко бе разпечатано, на тридесет и втория етаж на сградата на ФБР се мъдреха хиляда шестстотин двайсет и един сценария от Невада.

Без предварителни насоки Уил и Нанси не можеха да ги прехвърлят набързо. Въпреки това скоро намериха ритъм и бяха в състояние да приключат с един сценарий за около петнайсет минути — внимателно прочитаха първите няколко страници, за да придобият най-обща представа, след което прелистваха останалото. Пригответяха се за бавна и тежка работа с надеждата да приключат със задачата в рамките на един мъчителен месец. Стратегията им бе да търсят очебийното — сюжети за серийни убийци и споменаване на пощенски картички, но трябваше да останат бдителни и за други подробности като герои или ситуации, които просто напомняха на нещо.

Не можеха да поддържат през цялото време високо темпо. Замъчиха ги пристъпи на главоболие. Станаха раздразнителни и се зъбеха един на друг по цял ден, а вечер се оттегляха в апартамента на Уил да правят поредния шантав секс. Имаха нужда от чести разходки, за да проветрят главите си. Най-много ги подлудяваше това, че в огромното си мнозинство сценариите бяха абсолютен боклук, неразбираем, нелеп или отегчителен до невъзможност. На третия или четвъртия ден Уил живна, когато взе сценарий със заглавие „Броячи“ и обяви възбудено:

— Може и да не повярваш, но познавам човека, който го е написал.

— Откъде?

— Беше ми съквартирант първата година в колежа.

— Интересно — апатично отвърна тя.

Прочете го малко по-подробно от останалите, което му отне цял час, а когато го остави, си помисли: „Не се отказвай от сегашната си работа, приятел.“

В три следобед Уил вписа в базата си данни бележка за поредния боклук за извънземни, дошли на Земята да опразнят касите на игралните домове, и взе следващия от купчината.

Леко побутна с обувка коляното на Нанси.

— Хей.

— Хей — отвърна тя.

— Иде ли те да се гръмнеш?

— Вече съм мъртва — отговори тя. Очите ѝ бяха възпалени и сухи. — Какво имаш?

Следващият му сценарий бе озаглавен „Влакът от Чикаго в 7:44“. Уил прочете няколко страници и изстена.

— Господи, май го четох преди няколко дни. Терористи във влак. Какво става, мамка му?

— Проверявай датата на изпращане — посъветва го Нанси. — Попаднах на няколко случая с различни варианти. Авторът променя нещо и плаща още двайсет кинта, за да го регистрира отново.

Уил набра заглавието в базата данни.

— Права си, да знаеш. Това тук е по-късен вариант. Отбелязал съм го с нула от десет. Не мога да го чета отново.

— Твоя работа.

Уил понечи да затвори сценария, но спря. Нещо привлече вниманието му — името на един от героите. Запрелиства сценария, после се поизправи в стола си и запрелиства още по-бързо.

Нанси забеляза промяната.

— Какво има? — попита тя.

— Секунда, само секунда.

Нанси го гледаше как трескаво си води записки и всеки път, когато го прекъсваше да попита какво е открил, той отговаряше:

— Би ли почакала само секунда, ако обичаш?

— Уил, не е честно! — избухна тя.

Той най-сетне остави сценария.

— Трябва да намеря първия вариант. Как съм могъл да го пропусна? Бързо, помогни ми да го намерим. Нарича се „Влакът от Чикаго в 7:44“. Прегледай купчината от понеделник, аз ще поема вторника.

Тя приклепна до прозореца и след няколко минути го намери в долната половина на купчината.

— Само не разбирам защо не ми казваш какво става.

Уил грабна сценария от ръцете ѝ. Секунда по-късно вече се тресеше от вълнение.

— Боже мой! — промълви тихо. — Променил е имената. Говори се за група непознати, които загиват при терористична атака във влак от Чикаго за Ел Ей. Виж имената им във втория вариант!

Нанси взе сценария и зачете. Имената на непознатите изплуваха от страниците — Дрейк, Наполитано, Суишър, Кович, Пепърдайн, Сантяго, Колер, Лопес, Робертсън.

Жертвите на Убиеца на Апокалипсиса. Всички до една.

Нанси не знаеше какво да каже.

— Вторият ръкопис е регистриран на първи април две и девета, седем седмици преди първото убийство — отбеляза Уил, като кършеше ръце. — В деня на лъжата — ха-ха, мамка му. Този тип е планирал всичко и го е обявил предварително в проклетия си сценарий. Трябва незабавно да издайстваме заповед да ни кажат името му.

Искаше му се да я прегърне, да я вдигне и да я завърти във въздуха, но се задоволи да плесне ръката ѝ.

— Пипнахме те, задник такъв — извика. — Пък и сценарият ти не струва, да знаеш.

Уил щеше да запомни следващите двайсет и четири часа по същия начин, по който човек би запомнил торнадо — бушуващи емоции в очакване на сблъсък, размазан и оглушителен удар, хаоса на унищожението и след това — злоещо спокойствие и безнадеждност.

Съдът даде разрешителното и Съюзът на сценаристите разкри личните данни на автора.

Уил бе пред компютъра си, когато във входящата му кутия пристигна имейл от прокурора, който се занимаваше с разрешителното. Съобщението беше препратено от САС със заглавие „В отговор на правителственото запитване до САС Запад относно сценарий САС №4277304“.

До края на живота си щеше да помни какво изпита, когато прочете имейла.

„В отговор на гореспоменатия въпрос, регистрираният автор на сценарий САС №4277304 е Питър Бенедикт, П.К. 385, Спринг Вали, Невада.“

Нанси влезе в кабинета и го завари замръзнал като мраморна статуя пред екрана.

Приближи се, докато той не усети дъха ѝ във врата си.

— Какво има?

— Познавам го.

— Как така го познаваш?

— Това е съквартирантът ми. — В главата му отново се появи картината със сценариите върху бялото бюро на Шакълтън, настоящето „Не ми се вярва, че ще успееш да го пипнеш“, очевидната му нервност при неочакваното посещение. И още нещо! — Шибаните химикалки.

— Какво?

Уил клатеше жално глава.

— Имаше черни тънкописци „Пентел“ на бюрото му. Всичко е било пред очите ми.

— Как е възможно да е съквартирантът ти? Това е абсолютно безсмислено, Уил!

— Господи! — изстена той. — Мисля, че Апокалипсисът се е насочил към мен.

Пръстите на Уил летяха по клавиатурата, той трескаво прескачаше от една федерална и щатска база данни на друга. Докато ловуваше, непрекъснато си задаваше един и същи въпрос. Кой си ти, Марк? Кой си ти в действителност?

Информацията започна да изпълва екрана — дата на раждане, номер на социална осигуровка, някакви стари актове за неправилно паркиране в Калифорния — но в нея имаше влудяващи празнини и недомълвки. Снимката от издадената му в Невада шофьорска книжка беше заличена, нямаше записи за кредити, ипотеки, образование и месторабота. Нямаше никакви данни за съдебното му минало. Никаква данъчна информация. Не фигурираше в базата данни на Националната агенция за приходите!

— Изобщо го няма в шибаната система — каза Уил на Нанси. — Защитен вид. Виждал съм подобно нещо само веднъж или два пъти. Адски е рядко.

— Какво ще правим? — попита тя.

— Хващаме следобедния самолет. — Нанси никога не го бе виждала толкова възбуден. — Ние лично ще направим удара. Веднага отивай да оправиш бумацината със Сю. Ще ни трябва разрешително за арест от прокурора на Невада.

Пръстите ѝ докоснаха леко косата на тила му.

— Заемам се.

Два часа по-късно ги очакваше автомобил, който да ги откара до летището. Уил приключи с пълненето на куфарчето си. Погледна часовника си и се зачуди къде се бави Нанси. Дори под неговото съсипващо влияние си беше останала все така точна.

И тогава чу характерното бързо чаткане на високите токчета на Сю Санчес. Приближаваше към него и стомахът на Уил се сви, сякаш бе кучето на Павлов.

Вдигна поглед и я видя да стои до колата с напрегната физиономия и очи, които сякаш всеки момент щяха да изскочат от орбитите. Имаше да каже нещо, но думите не излизаха от устата ѝ достатъчно бързо.

— Сюзан. Какво? Имам самолет за хващане.

— Не, нямаш.

— Моля?

— На Бенджамин току-що му звъннаха от Вашингтон. Отстранен си от случая. Липински също.

— Какво!

— Окончателно. Окончателно си отстранен. — Тя почти се задъхваше.

— И това пък защо, Сюзан?

— Нямам представа.

Личеше си, че казва истината. Беше на границата на истерията, едва успяваше да се държи професионално.

— А арестът?

— Не знам нищо и Роланд ми каза да не задавам въпроси. Заповедта идва много отгоре. Става нещо огромно.

— Глупости на търкалета. Та ние пипнахме убиеца!

— Не зная какво да кажа.

— Къде е Нанси?

— Пратих я у дома. Не искат вие двамата да сте партньори.

— Това пък защо?

— Не зная, Уил! Заповеди!

— И сега какво се очаква от мен?

Физиономията ѝ бе скръбно извинителна — служебната физиономия за нещо, което не разбираше.

— Нищо. Искат да спреш и да не правиш нищо. За теб всичко е приключило.

[\[1\]](#) Providing Appropriate Tools Required to Interrupt and Obstruct Terrorism — Закон, подписан на 26 октомври 2001 г. от президента Буш, който дава по-големи правомощия на службите за сигурност за проверки на телефони, имейли и други комуникации и всякакви видове документи във връзка с борбата с тероризма. — Б.ред. [↑](#)

12 ОКТОМВРИ 799 Г. ВЕКТИС, БРИТАНИЯ

Когато детето се роди, Мери отказа да му даде име. Нямаше чувството, че е нейно. Октавус най-грубо го беше поставил в утробата ѝ и не ѝ оставаше друго, освен да гледа как тялото ѝ натежава с приближаването на момента и да издържи болката при раждането му, както бе издържала и акта на неговото зачеване.

Кърмеше го, защото гърдите ѝ бяха пълни и изискваха да го прави, но не поглеждаше безразличните му устни, нито галеше главата му, както правеха повечето майки, докато хранеха новороденото си.

След насилването ѝ бе преместена от спалното на сестрите в хоспиция. Там беше отделена от любопитните очи и клюките на послушниците и сестрите и можеше да износи детето в относителната анонимност на къщата за гости, чиито посетители не знаеха за срама ѝ. Хранеха я добре и ѝ позволяваха да се разхожда и да работи в зеленчуковата градина, докато бременността ѝ не напредна толкова, че се клатеше като патица и пуфтеше. Всички, които я познаваха, бяха натъжени от промяната в характера ѝ, от загубата на жизнеността и чувството ѝ за хумор, от мрачното и потиснатото ѝ настроение. Дори приор Магдалена тайно оплакваше това преобразяване и загубата на младежката руменина от бузите ѝ. Момичето вече никога нямаше да бъде допуснато в ордена. Нито пък можеше да се върне в селото си в другия край на острова — близките ѝ нямаше да поискат да имат каквото и да било общо с унижена жена като нея. Намираще се в чистилицето, подобно на некръстено дете, което нито е зло, нито благословено.

Когато детето се роди и всички видяха рижавата му коса, млечнобялата кожа и апатичното му поведение, абатът и Паулин стигнаха до заключението, че Мери е съсед, може би божествен, който следва да бъде хранен и закрилян по същия начин, по който трябваше да се храни и закриля детето.

Не беше непорочно зачатие, но името на майката бе същото и бебето беше специално.

Седмица след раждането Магдалена отиде при Мери. Завари я да лежи на леглото и да се взира с празен поглед в нищото. Бебето бе съвсем неподвижно в люлката си на пода.

— Е, избра ли му вече име? — попита тя.

— Не, сестро.

— Смяташ ли изобщо да го кръстиш?

— Не зная — безразлично отвърна Мери.

— Всяко дете трябва да си има име — твърдо заяви Магдалена.
— В такъв случай аз ще го кръстя. Той ще бъде Примус, първото дете на Октавус.

Сега Примус караше четвъртата си година. Изгубен в някакъв собствен свят, той бродеше из хоспиция и около него, блед като сметана, никога не се отдалечаваше, никога не проявяваше интерес към предмети или хора. Подобно на Октавус, той бе ням и с безизразно лице, с малки зелени очи. Често Паулин отиваше при него, хващаше го за ръка и го водеше в скриптория, за да се спуснат в помещението на баща му. След това Паулин ги наблюдаваше сякаш бяха небесни тела и търсеше знаци, но двамата бяха безразлични един към друг. Октавус продължаваше да пише настървено, а момчето се луташе из стаята, без да се блъска в нищо, но без и да забелязва каквото и да било. Не проявяваше интерес към перата, нито към мастилото, пергамента или знаците, които се появяваха изпод ръката на Октавус.

След това Паулин докладваше на Йосиф, че момчето не показва наклонности и двамата старци свиваха рамене и затъряха крака да се молят.

Беше ясен, свеж есенен ден. Клонящото към хоризонта слънце имаше цвета на невен. Потънал в медитация, Йосиф бавно обикаляше манастира и безмълвно се молеше на Бог за Неговата любов и избавление.

Мисълта за избавлението почти не го напускаше. От няколко седмици забеляза, че урината му стана отначало кафява, а сега яркочервена и че доскоро добрият му апетит изчезна. Кожата му ставаше отпусната и жълтеникава, бялото на очите му помътняваше.

Когато се изправяше на крака след молитва, имаше чувството, че се намира в люлееща се на вълните лодка, и трябваше да се хване за нещо, за да запази равновесие. Не беше нужно да се съветва с бръснаря или с Паулин. Знаеше, че умира.

Освин така и не видя пълното преустройство на манастира, помисли си Йосиф. Той също нямаше да го доживее, но поне църквата, скрипторият и катедралният съвет бяха готови, а сега се работеше по спалните помещения. Но най-важното бе библиотеката на Октавус. Никога нямаше да проумее наистина смисъла ѝ и се беше отказал да се опитва да го разбере. Просто знаеше тези няколко неща:

Тя съществува.

Тя е дар свише.

Един ден Христос ще разкрие предназначението ѝ.

Трябва да бъде пазена.

Трябва да ѝ се позволи да се разраства.

И все пак, докато гледаше как кръвта бавно изтича от тялото му с всяко пускане на вода, Йосиф се боеше за мисията. Кой щеше да закрия и защитава библиотеката му след него?

В далечината видя Примус да седи на земята в зеленчуковата градина — сега гол, обран парцел до хоспиция. Момчето беше само, което не бе необичайно, тъй като майка му не му обръщаше внимание. Не го беше виждал от известно време и беше достатъчно любопитен, за да го погледа скришом.

Момчето бе почти на възрастта на Октавус, когато Йосиф го прибра в манастира, и приликата между баща и син беше поразителна. Същата рижава коса, същата бледа кожа, същото тънко като вейка тяло.

Когато се озова на трийсетина крачки от него, Йосиф се закова на място. Сърцето му бясно се разтуптя и му се зави свят. Ако не беше взел тоягата си, сигурно щеше да се свлече на земята. Момчето си беше намерило някаква пръчка и пред очите на абата започна да чертае някакви широки заврънкулки в прахта.

Не можеше да има съмнение. Момчето пишеше.

Йосиф едва дочака края на молитвата в деветия час. Когато братята и сестрите започнаха да се разотиват, потупа трима души по раменете и ги дръпна в края на нефа. Там се спотаи с Паулин,

Магдалена и Хосе, когото бяха привлекли в тайния кръг, след като младият монах бе открил изнасилването. Йосиф нито веднъж не съжали за решението си да разкрие истината на ибериеца, който бе спокоен, мъдър и дискретен до крайност. Абатът, заместницата му и астрономът, които вече остаряваха, високо ценяха силата и жизнеността на Хосе.

— Момчето започна да пише — съобщи им Йосиф. Макар че шепнеше, гласът му отекна в просторния неф. Четиримата се прекръстиха. — Хосе, отведи го в стаята на Октавус.

Настаниха момчето на пода до баща си. Октавус не го погледна, нито пък обърна внимание на другите, които бяха нахлули в царството му. Магдалена го избягваше след насилването и макар да бяха минали години, все още настръхваше при всяка среща. Вече не позволяваше на момчетата си да се грижат за него — сега тези задачи се изпълняваха от момчетата послушници. Стоеше колкото се може по-далеч от писалището, сякаш се опасяваше, че Октавус може да скочи и да насили и нея.

Хосе постави голям лист пергамент пред Примус и го заобиколи с полукръг запалени свещи.

— Дай му потопено перо — със стържещ глас нареди Паулин.

Хосе залюля перото пред момчето, все едно че си играеше с коте. Капка мастило се отдели от върха му и капна върху пергамента.

Внезапно момчето посегна, сграбчи перото в малкото си юмруче и докосна с върха му листа.

Задвижи ръката си на кръгове. Перото шумно заскърца.

Буквите бяха големи и тромави, но достатъчно ясни, за да ги разчетат.

V-a-a-s-c-o

— Вааско — прочете Паулин, след като бе изписана и последната буква.

S-u-a-r-i-z

— Васко Суарес — произнесе Хосе. — Португалско *nombre*.
После изпод ръката на детето се появи и цифри.

8 6 800 Mors

— Осмият ден на юни, осемстотна година — каза Паулин.

— Хосе, моля те, провери страницата на Октавус — обади се Йосиф. — Коя година записва сега?

Хосе надникна над рамото на Октавус и погледна страницата.

— Последният му запис е за седмия ден на юни осемстотната година!

— Мили Боже! — възкликна Йосиф. — Двамата са свързани в едно цяло!

Всеки от четиримата се мъчеше да разчете мислите по лицата на другите в трептящата светлина на свещите.

— Знам какво си мислите и не мога да се съглася с това — каза Магдалена.

— Откъде можеш да знаеш, сестро, когато аз самият не знам — отвърна Йосиф.

— Надникни в душата си, Йосифе — саркастично го посъветва тя. — Сигурна съм, че познаваш собствения си ум.

Паулин вдигна ръце.

— И двамата говорите с гатанки. Ще кажете ли на стареца какво имате предвид?

Йосиф се надигна бавно, за да не му се завие свят.

— Хайде, да оставим за малко момчето с Октавус. Нищо лошо няма да му се случи. Приятели, искам да се качите с мен горе, за да обсъдим сериозно нещо.

Горе бе по-топло и по-удобно, отколкото във влажното мазе. Йосиф ги покани да се настанят на едно от писалищата. Той седна срещу Магдалена, а Паулин — срещу Хосе.

Разказа им за нощта, в която се роди Октавус, и припомни всяко значимо събитие от живота на младежа. Естествено, всички знаеха подробностите, но Йосиф никога досега не бе говорил за тях и сега

бяха сигурни, че го прави с определена цел. След това абатът премина към по-кратката, но също така забележителна история на Примус, като спомена и събитията, които току-що бяха видели с очите си.

— Може ли да има съмнение, че наш свещен дълг е да запазим и поддържаме това божествено дело? — попита Йосиф. — Поради причини, които може би ще си останат завинаги неведоми, Бог е поверил на нас, Неговите слуги от манастира на Вектис, да бъдем пазители на тези чудни текстове. Той е дарил младежа Октавус, роден при чудни обстоятелства, с дарбата — не, с властта — да записва появата и заминаването на всички души, слизащи и напускащи този свят. Съдбата на човека е оголена на тези страници. Те са свидетелство за силата и всезнанието на Създателя и ние се смиряваме пред любовта и грижата, която Той изпитва към Своите деца. — По бузата му се плъзна сълза. — Макар и специален, Октавус е смъртно същество. Също като вас, аз се питах как може да бъде продължено великото му дело. И сега разполагаме с отговора.

Замълча и другите кимнаха тържествено.

— Умирам.

— Не! — възкликна Хосе със загрижения тон на син, чул ужасната новина от устата на баща си.

— Да, така е. И съм сигурен, че никой от вас не е много изненадан. Достатъчно е само да ме погледнете, за да разберете, че съм смъртно болен.

Паулин се пресегна да докосне китката му, а Магдалена закърши ръце.

— Паулине, нима ще отречеш, че си видял името Йосиф от Вектис в една от книгите?

— Видях го — с пресъхнали устни промълви Паулин.

— И знаеш със сигурност датата, когато ще си ида?

— Да.

— Наближава ли?

— Наближава.

— Но вярвам, че не е утре — пошегува се Йосиф.

— Не е.

— Отлично — рече Йосиф, като почукваше пръсти един в друг. — Мой дълг е да се погрижа за бъдещето не само на абатството, но и на Октавус и библиотеката. Затова тук и сега обявявам, че ще пратя

вест на епископа и ще го помоля след като си ида от този свят, да направи сестра Магдалена игуменка на Вектис, а брат Хосе — неин приор. Брате Паулине, скъпи приятелю, ти ще продължиш да им служиш така вярно, както служеше на мен.

Магдалена сведе глава, за да скрие тънката усмивка, която не бе в състояние да потисне. Паулин и Хосе бяха онемели от мъка.

— Имам да кажа и още нещо — продължи Йосиф. — Тази вечер основаваме нов орден във Вектис, таен и свят орден, който ще се грижи за закрилата и запазването на библиотеката. Ние четиримата сме неговите основатели и отсега нататък той ще се нарича Орденът на имената. Да се помолим.

Отправиха горещи молитви и след като приключиха, се изправиха като един.

Йосиф докосна кокалестото рамо на Магдалена.

— След вечерня ще сторим каквото трябва. Ще го направиш ли по своя воля?

Възрастната жена се поколеба и безмълвно се помоли на Светата майка. Йосиф чакаше отговора ѝ.

— Ще го направя — рече тя.

След вечерня Йосиф се оттегли в покоите си да медитира. Знаеше какво предстои, но не искаше да вижда с очите си ставащото. Решимостта му бе твърда, но дълбоко в себе си оставаше добра и нежна душа, която не можеше да понесе подобни неща.

Знаеше, че докато коленичи със сведена в молитва глава, Магдалена и Хосе водят Мери от хоспиция по тъмната пътека към скриптория. Знаеше, че тя тихо хлипа. Знаеше, че хлипането ще се превърне в плач, когато я задърпат надолу към мазето. И знаеше, че плачът ще премине в писъци, когато Паулин отвори вратата на стаята на Октаvus и Хосе я бутне насила през прага, за да пусне резето след нея.

30 ЯНУАРИ 1947 Г. ОСТРОВ УАЙТ, АНГЛИЯ

Реджи Сандърс се търкаляше, както се изразяваше, в широкото легло на подполковник Джулиън Бърнс от Кралските военновъздушни сили заедно със закръглената му съпруга. Страшно се забавляваше. Беше в огромна извънградска къща с огромна спалня, с приятна малка камина, която да прогони студа, както и с отзивчива госпожа, която бе свикнала да се грижи за себе си по време на дългото отсъствие на съпруга ѝ през войната.

Реджи бе червендалест, едър тип с бирено шкембе. Детската усмивка и невъзможно широките му рамене бяха нещата, пред които не можеше да устои никоя жена, в това число и настоящата. Под дяволитата му закачливост и многословието се криеше морален компас, който не работеше. Стрелката сочеше само в една посока — към самия него. Винаги бе имал чувството, че светът му е задължен само защото съществува в него, а успешното преминаване през световната война без да изгуби очи, крайници или гениталии бе за него знак, че благодарната нация ще продължи да се грижи за нуждите му, били те финансови или плътски. Законите на Короната и обществените нрави бяха ориентировъчни знаци в неговия свят — неща, които можеха и да се вземат предвид, след което да се игнорират.

Военната му служба започна гадно и неприятно като щабен сержант в Осма армия на Монтгомъри, когато се опитваше да изтласка Ромел от Тобрук. След прекалено дългия престой в пустинята през 1944 г. успя да си уреди прехвърляне в освободената Франция, след което постъпи в полка, определен за събиране и каталогизиране на заграбените от нацистите произведения на изкуството.

Шефът му се оказа най-приятният джентълмен, когото бе срещал някога — възпитаник на Кеймбридж, чиято представа за командване на хора бе да ги попита учтиво дали биха могли да му помогнат с това или онова. Колкото и да не беше за вярване, армията бе уцелила с майор Джефри Атууд, като бе намерила за професора по археология и

старини работа, която подходдаше на уменията му, вместо да го запрати на някое опасно място с карта, бинокъл и големи пушки.

Работата на Сандърс се състоеше предимно в това да нарежда на момчетата да местят тежки дървени сандъци от едни подземия и да ги пренасят в други. Изобщо не споделяше възмущението на околните при вида на онова, което бяха ограбили германците. Намираше кражбите им за напълно разбираеми предвид обстоятелствата. Всъщност, под неговата лична закрила една-две вехтории бяха преминали от едни ръце в други срещу известно възнаграждение — и защо пък не? След войната сменяше работа след работа, хващаше се тук-там в строителството и при нужда се изпаряваше, ако се разчуеше за похожденията му. Когато Атууд му се обади да го пита дали проявява интерес към едно малко приключение на остров Уайт, Сандърс тъкмо се намираше в дупка между две връзки и отговори:

— Само духни в ухото ми, шефе, и ще те последвам навсякъде.

Сега Реджи тласкаше ритмично, изгубен в морето розова плът, ухаеща на талк и лавандула. Господарката на дома издаваше тихи гукащи звуци, които го пренесоха в птичарника на Кю Гардънс, където го бяха завели като момче, за да види жива природа. Побърза да се отдръпне от спомена и да се съсредоточи в настоящето. Сублимният момент наближаваше, а всяко нещо, което си струва, трябва да се върши добре, казваше дядо му. Точно тогава чу някакво механично, гърлено ръмжене.

Годините нощни патрули в пустините на Либия и Мароко бяха тренирали слуха му — умение за оцеляване, което му свърши работа и сега.

— Не спирай, Реджи! — изстена госпожа Бърнс.

— Чакай малко, цветче. Чуваш ли това?

— Нищо не чувам.

— Двигател. — Определено не беше колата на някой от слугите. Личеше си, че е породиста машина. — Сигурна ли си, че мъжлето ти няма да се появи?

— Казах ти вече. В Лондон е. — Тя сграбчи задника му и се опита да го накара да продължи.

— Някой идва, миличка, и това не е проклетият пощальон.

Стана от леглото и както си беше гол, леко повдигна най-близката завеса. Два мощни фара пронизваха мрака.

— Познаваш ли някого с червена инвикта? — попита той.

Със същия успех можеше да я попита дали знае, че дяволът чука на вратата.

Тя скочи от леглото и грабна бельото си, надавайки уплашени писъци.

— Значи е колата на подполковника — фаталистично изрече Реджи и сви широките си рамене. — Трябва да изчезвам, миличка. Чао-чао.

Скочи в панталоните, събра останалите си дрехи и хукна по задните стълби към кухнята. Излезе през вратата за прислугата точно когато подполковникът влизаше в приемната и викаше весело:

— Ехо! Познай кой се прибра един ден по-рано!

Реджи се дооблече в градината и моментално се разтрепери. Предишната седмица бе необичайно топла за сезона, но след това от север нахлу студен въздух и температурите паднаха. Беше се срещнал с госпожата пред кръчмата и тя го беше докарала до дома. Намираше се най-малко на десет километра от лагера и нямаше абсолютно никакво намерение да бие целия път пеша.

Тихо заобиколи къщата. Автомобилът, модел 1930 г., излъчваше топлина. Купето му бе дълбоко като вана с червени кожени седалки. Ключовете се полюшваха на запалването. Ходът на мислите му не беше от сложните — студено ми е, колата е топла, просто ще я заема за малко. Скочи вътре и завъртя ключа. Мощният двигател се събуди с прекалено висок рев. Миг по-късно Реджи изпадна в паника. Къде беше скоростният лост, по дяволите? Ръката му безуспешно се опитваше да го напипа. Вратата на къщата рязко се отвори.

И тогава си спомни — това беше кола с автоматични скорости, първата, появила се в Англия! Натисна газта и скоростите реагираха незабавно. Автомобилът набра скорост, изхвърляйки дребен чакъл под гумите. Зърна за миг в огледалото някакъв гневен мъж на средна възраст, размахващ юмруци във въздуха. Двигателят заглушаваше виковете му, каквито и да бяха.

— Да ти се връща, приятел! — извика в отговор Реджи. — Благодаря за колата и за госпожата.

Заряза инвиктата пред кръчмата във Фишбърн и бързо измина последния километър и половина, като си подсвиркваше в тъмното и търкаше ръце, за да ги стопли. В лагера гореше голям огън, подсилен с

парафин. Благодарение на него намери по-лесно пътя. Гъстите облаци разпръскваха лунната светлина и превръщаха нощното небе в тъмносива фланела. Димът от огъня се издигаше гъст и черен като противни харпии и Реджиналд проследи полета им, докато не ги изгуби над извисяващата се кула на манастира Вектис.

Докато вървеше към огъня да се стопли, вратата на един от очуканите фургони се отвори.

— Изненада! — извика появилият се дългурест младеж. — Виж кой е тук! На Редж са му били шута!

— Напуснах по свое желание, приятел — рязко отвърна Реджи. — Да се намира нещо за дъвчене?

— Сещам се за едни консерви боб.

— Мятай една. Умирам от глад след плющене.

Младият мъж се изсмя, но думата беше вълшебна — вратите и на четирите фургона се отвориха и обитателите им се изсипаха навън да чуят подробности. Дори Джефри Атууд се появи от шефската каравана, облечен в дебело вълнено поло и пуфтящ замислено с лулата си.

— Някой плющене ли каза?

— Да не би да очаквате да ви разправам подробности?

— Да, моля — похотливо го подкани дългурестият Денис Спенсър. Беше пъпчив първокурсник от Кеймбридж, достатъчно млад, за да е отървал военната служба.

Имаше и четирима други, трима мъже и една жена, всички от департамента на Атууд. Също като Спенсър, Мартин Банкрофт и Тимъти Браун бяха студенти, макар и по-възрастни, които след войната се бяха върнали в университета да завършат образованието си. Мартин не беше напуснал Англия. Разпределили го в Лондон като офицер от разузнаването. Тимъти пък бил радист на фрегата, действала предимно в Балтийско море. И двамата бяха като замаяни от връщането си в Кеймбридж и перспективата за повече от месец разкопки.

Ърнест Мърей бе прехвърлил трийсетте, и в момента довършваше доктората си, който беше зарязал след като германците нахлуха в Полша. Беше участвал в сериозни битки в Индокитай, които го бяха направили ужасно нерешителен. Англосаксонската археология вече не му се виждаше толкова важна и той все още не можеше да реши какво да прави с остатъка от живота си.

Единствената жена в екипа бе Беатрис Слейд, преподавател по средновековна история и академична довереница на Атууд. По време на войната на практика тя управляваше департамента му. Беше яка и остроумна дама и прочута с това, че изобщо не криеше, че е лесбийка. Двамата с Реджи бяха абсолютно несъвместими. Зад гърба ѝ той грубо се подиграваше със сексуалните ѝ предпочитания, а тя му отвърщаше с абсолютно същото.

— А, събрахме се всички — рече Атууд, като примигваше срещу яркия огън. — Какво ще кажете да пийнем кафе, докато Реджи ни разкаже историята си?

— Аз ще го сваря, шефе — предложи Тимъти.

— Казвай, Редж, какво е станало? — попита Мартин. — Мислех си, че тази нощ ще спиш в пухено легло, а не в ръждивата кофа с нас.

— Просто по едно време се издразних, приятел — отвърна той. — Нищо особено. — Сви цигара и намокри хартията с език.

— Нищо особено? — подигравателно повтори Беатрис. — Да не би да е поискала да го направите пак и да не си го вдигнал?

Заклати комично бедра и всички, дори Атууд, започнаха да се смеят за негова сметка.

— Я да те питам, господин Сандърс — подигравателно-почтително се обади Денис, — задникът ти гол ли беше по време на оттеглянето?

Всички отново ревнаха. Атууд изпуфтя няколко пъти с лулата и замислено отбеляза:

— Доста неприятна картинка, като си представи човек.

Сутринта бе ветровита и прехвърчаше сняг, от който земята изглеждаше като посипана със сол. Ърнест бе отличен домакин и успя да приготи закуска за седем души на двата газени котлона. Насядаха около огъня върху гюмове за мляко, увити в дебели вълнени дрехи, за да се подкрепят с чаша горещ сладък чай. Дъвчейки препечена филийка, потопена в жълтък, Атууд се загледа през замръзналото поле към морето.

— Чия беше чудната идея да се копае през януари? — попита той.

Щеше да е далеч по-добре, ако сутринта бе лятна или есенна, но за всички бе направо фантастично да работят тук по всяко време, при каквито и да било условия. Сякаш до вчера бяха в разгара на войната и си мечтаеха колко хубаво би било да се посветят на археология на някой спокоен и тих остров. Затова в мига, в който получи тристате лири от Британския музей за подновяване на разкопките във Вектис, Атууд бързо събра екипа, без да обръща внимание, че е зима.

Реджи беше шефът на изкопните работи. Погледна часовника си, стана и извика с мощния си сержантски глас:

— Хайде, момчета, да се размърдаме! Много пръст трябва да прехвърлим днес.

Тимъти посочи театрално Беатрис. „Момчета?“ — безмълвно оформиха устните му.

— Прав си — рече Реджи, докато вземаше нещата си. — Извинявам се. Прекалено е дърта, за да я наричам момче.

— Разкарай се, чекиджия нещастен — процеди тя.

Сондажът на Атууд бе в ъгъла на манастира, далеч от основния комплекс постройки. Абатът, отец Уилям Скот Лоулър, любезен духовник със страст към историята, бе така мил да позволи на екипа от Кеймбридж да разположи лагера си в рамките на манастира. На свой ред Атууд го покани да гледа как върви работата и предишната събота абатът дори се появи в джинси и анорак и цял час стърга един квадратен метър с шпаклата си.

Археолозите тръгнаха към обекта, когато камбаната на катедралата удари за молитвата на третия час, или в девет сутринта. Над тях се рееха и крещяха чайки, а в далечината бушуваха стоманеносивите вълни на Солент. Камбанарията на катедралата се издигаше величествено в яркосиньото небе на изток. Дребните фигурки на монасите бързаха през полето за молитвата. Атууд ги гледаше с присвити очи и им се възхищаваше. Сякаш бяха извън времето. Ако можеше да се върне на това място преди хиляда години, дали картината щеше да изглежда по-различна?

Обектът бе грижливо очертан с колчета и канап. Размерите му бяха четиридесет на тридесет метра — тъмнокафява пръст, от която бяха вдигнали чимове. Отдалеч ясно се виждаше, че обектът се

намира в падина, около метър под околния терен. Именно това хлътване бе привлякло интереса на Атууд преди войната, когато проучваше територията на абатството. На това място определено се е извършвала някаква дейност в минало. Но защо толкова далеч от основния комплекс?

През двата кратки сезона на 1938 и 1939 г. Атууд пусна контролни сондажи и откри следи от каменни фундаменти и керамика от дванадесети и най-вече от тринадесети век. По време на войната мислите му често се връщаха тук. Защо през Средните векове са строили тук, така далеч от сърцето на манастира? Какво е било предназначението на сградата — духовно или светско? В архивите на манастирската библиотека не се споменаваха нищо за подобен строеж. Атууд се примири с факта, че трябва да дочака поражението на Хитлер, преди да се заеме със загадката.

Основният сондаж бе в южната част на обекта, която гледаше към морето. Изкопът бе дълъг тридесет метра и широк четири, като вече достигаше три метра дълбочина. Реджи, когото го биваше в тежката работа, беше започнал изкопа с машина и сега целият екип се беше събрал долу и работеше с лопати и кофи. Следваха останките на южната стена на постройката до основите ѝ, за да открият първия строителен хоризонт.

Атууд и Ърнест Мъррей се намираха в югозападния ъгъл на сондажа и чистеха профила с мистрии, за да го заснемат.

— Виж този пласт. — Атууд проследи неравномерната ивица черна пръст, минаваща по дължината на профила. — Виждаш ли как следва горния край на стената? Следи от огън.

— Случаен пожар или нарочно запален? — попита Ърнест.

Атууд смукна лулата си.

— Винаги е трудно да се определи. Възможно е да е запален нарочно като част от някакъв ритуал.

Ърнест смръщи чело.

— Но защо? Обектът не е езически. Бил е част от манастира и се е намирал в пределите му!

— Чудесно наблюдение, Ърнест. Сигурен ли си, че наистина не искаш да се занимаваш с археология.

— Не знам — сви рамене по-младият мъж.

— Е, докато обмисляш съдбата си, хайде да щракнем снимките и да слезем още половин метър надолу. Едва ли сме далеч от подовото ниво.

Атууд премести тримата студенти в югозападния ъгъл, за да покопаят още. Беатрис седеше на съгваемата маса до изкопа и описваше керамика, а Атууд взе Ърнест и Реджи в северозападния ъгъл на обекта, за да заложат малък сондаж с надеждата да открият другия край на стената. С напредването на деня стана доста по-топло и работещите започнаха да свалят дреха след дреха, докато не останаха по ризи.

През обедната почивка Атууд отиде до дълбокия изкоп.

— Какво е това? — попита той. — На друга стена ли попаднахте?

— Така мисля — развълнувано отговори Денис. — Тъкмо се канехме да ви викнем.

Бяха разкрили горната част на по-тънка каменна стена, минаваща успоредно и на около два метра от основната.

— Виждате ли? Тук има прекъсване, професоре — посочи Тимъти. — Възможно ли е на това място да е имало врата?

— Може би. Вероятно — отвърна Атууд, докато слизаше по стълбата. — Бихте ли покопали още малко тук — каза той и посочи един участък. — Ако вътрешната стена завива под прав ъгъл и стига до външната, значи ще получим малка стаичка. Би било интересно, не мислите ли?

Тримата младежи се отпуснаха на колене и застъргаха. Денис работеше край външната стена, Мартин — край вътрешната, а Тимъти — между двамата. Само няколко минути по-късно стигнаха до камък.

— Оказахте се прав, професоре! — развълнува се Мартин.

— Е, занимавам се с това от години. Човек започва да усеща подобни неща. — Беше доволен от себе си и запали лулата, за да отпразнува момента. — След почивката ще слезем до нивото на пода и ще видим какво е било предназначението на стаичката.

Младежите се нахвърлиха върху обяда си, изгарящи от нетърпение да продължат. Изгълтаха сандвичите със сирене и лимонадата и скочиха обратно в изкопа.

— Никого не впечатлявате, новобранци! — извика Реджи след тях и се настани на изкопаната пръст, за да изпуши ръчно свитата си

цигара.

— Затваряй си плювалника, Редж — скара му се Беатрис. — Остави ги на мира. И свий по една цигара и за нас.

Час по-късно младежите повикаха останалите. Стояха по краищата на малкото помещение и изглеждаха доста впечатлени от себе си.

— Намерихме пода, навсякъде! — възкликна Денис.

Бяха разчистили гладки тъмни камъни, майсторски оформени така, че да пасват един към друг и да образуват непрекъсната повърхност. Погледът на Атууд обаче бе привлечен от нещо друго.

— Какво е това? — попита той и слезе, за да разгледа по-добре.

В югозападния ъгъл на малката стаичка имаше по-голям камък, който сякаш не беше на мястото си. Подовата настилка беше от син камък. По-големият беше варовик, с размери два метра на метър и половина, при това доста дебел. Издигаше се на повече от педя над подовото ниво и имаше неравни краища.

— Някакви идеи? — попита Атууд учениците си, докато почистваше камъка с шпаклата си.

— Сякаш не му е мястото тук, нали? — обади се Беатрис.

Ърнест направи няколко снимки.

— Някой е хвърлил доста труд, за да замъкне това чудо тук.

— Трябва да опитаме да го преместим — каза Атууд. — Редж, кой казваш, че имал най-здрава гърбина?

— Беатрис, разбира се — отвърна Реджи.

— Майната ти, Редж — каза жената. — Я да видим малко от прочутата ти мускулна сила.

Реджи взе лост и се опита да пхне края му под ръба. Използва един камък за опорна точка, но тежкият блок не помръдваше. Накрая се отказа, плувнал в пот.

— Добре! Ще докарам проклетия багер.

Нужен бе цял час, докато машината си направи рампа, за да се спусне достатъчно ниско и без опасност от аварии.

Когато се намести достатъчно близо, за да достигне блока с кофата си, и достатъчно далеч от ръба, за да не пропадне, Реджи им извика от кабината, че е готов. През рева на дизеловия двигател се чуваше камбаната, призоваваща за молитвата в деветия час.

Реджи насочи зъбите на кофата към ръба на блока и успя да го захване от първия път. Кофата загреба и блокът се повдигна.

— Задръж! — извика Атууд. Реджи закова на място. — Донесете лост!

Мартин скочи и пхна железния лост в отвора между варовика и подовата настилка. Напегна се с всички сили, но камъкът не помръдна.

— Много е тежък! — извика той.

Докато Мартин продължаваше да натиска, Реджи отново задвижи кофата и камъкът започна лека-полека да се плъзга. Мартин го насочваше с лоста и когато го изместиха достатъчно, за да остане стабилно на мястото си, заразмахва ръце като обезумял.

— Спри! Спри! Ела тук! Ела!

Реджи изключи двигателя и всички се спуснаха в изкопа.

Денис го видя пръв.

— По дяволите!

— Вижте само! — поклати глава Тимъти.

Докато останалите зяпаха невярващо, Реджи запали фасата, който беше запазил в джоба си, и дръпна дълбоко.

— Да си го начукам. Шефе, това трябва ли да е тук?

Атууд почеса зачудено оплешивяващото си теме.

— Ще ни трябва светлина — рече той.

Взираха се в дълбока черна дупка и косите лъчи на следобедното слънце разкриваха нещо като каменни стъпала, спускащи се надолу.

Денис изтича обратно до лагера и събра всички електрически фенери, които успя да намери. Върна се зачервен и запъхтян и ги раздаде на колегите си.

Реджи се чувстваше като закрильник на стария си шеф и настоя да влезе пръв. На времето беше разчистил няколко от подземните бункери на Ромел и знаеше как да се оправя в такива места. Останалите последваха едрият мъж в колона по един. Зарязала обичайната си храброст, Беатрис плахо пристъпваше последна.

След като всички слязоха без инциденти по тясното спирално стълбище, което по преценка на Атууд се спускаше на невероятните дванайсет или петнайсет метра под земята, изследователите се озоваха

в помещение, не по-голямо от две лондонски таксита. Въздухът беше застоял и Мартин, който бе със склонност към клаустрофобия, веднага започна да губи кураж.

— Малко е тесничко — изхленчи той.

Всички местеха фенерчетата си във всички посоки и лъчите се пресичаха като лъчите на прожекторите по време на войната.

Реджи пръв откри вратата.

— Хей! Ти пък какво правиш тук?

Освети с фенерчето си проядената повърхност. От зейналата ключалка стърчеше огромен железен ключ.

Атууд спря лъча си в него.

— Като ще е гарга, да е рошава. Съгласни ли сте?

Младият Денис пристъпи към вратата.

— Абсолютно!

— Добре тогава — рече Атууд. — Реджи, ти имаш честта.

Намиращата се най-отзад Беатрис не можеше да види какво става.

— Какво? Какво правим? — Гласът ѝ беше напрегнат.

— Отваряме голяма врата — обясни Тимъти.

— Хайде, побързайте, иначе се връщам обратно — настоя Мартин. — Не мога да дишам тук.

Реджи завъртя ключа и всички чуха прещракването на механизма. Опря длан на хладната дървена повърхност, но вратата не помръдна. Продължи да се съпротивлява на усилията му, докато не я натисна с все сили с рамото си.

Скърцайки, вратата бавно се отвори.

Промъкнаха се през нея, сякаш бяха завързани на верига, след което всички започнаха да проучват новото помещение с фенерчетата си.

Тази стая бе по-голяма от първата. Много по-голяма.

Умовете им съчетаха разпокъсаните образи в нещо цяло, но виждането не бе равносилно на вярването. Поне отначало.

Никой не смееше да проговори.

Намираха се в помещение с висок купол и размерите на конферентна зала или малък театър. Въздухът бе хладен, сух и застоял. Подът и стените бяха изработени от големи каменни блокове. Атууд обърна внимание на тези особености, но онова, което го разтърси най-

много, беше дългата дървена маса и пейката до нея. Плъзна лъча на фенера си и прецени, че дължината ѝ е над шест метра. Пристъпи напред, докато бедрата му не я докоснаха. Освети повърхността ѝ. Върху масата имаше глинен съд колкото чаша за чай с черна утайка в него. По-нататък имаше втори съд, после трети, четвърти.

Възможно ли бе?...

Сети се да насочи фенера към пространството отвъд масата.

Там имаше друга маса. А зад нея — още една. И още една. И още една.

Зави му се свят.

— Мисля, че знам какво е това място.

— Целият съм слух, шефе — тихо рече Реджи. — Какво е това място, по дяволите?

— Скрипторий. Подземен скрипторий. Просто невероятно.

— Ако знаех какво означава това, щях да разбера, нали така — раздразнено подхвърли Реджи.

— Мястото, където монасите са правели копия на ръкописи — с благоговение обясни Беатрис. — Ако не греша, това е първият открит подземен скрипторий.

— Не грешиш — каза Атууд.

Денис посегна към мастилницата, но Атууд го спря.

— Не пипайте нищо. Всичко трябва да се заснеме *in situ*, точно както го намираме.

— Извинете — обади се Денис. — Мислите ли, че ще намерим и ръкописи?

— Би било чудесно — едва чуто промълви Атууд. — Но не бих разчитал на това.

Решиха да се разделят на две групи и да проучат периметъра на залата. Ърнест поведе тримата студенти надясно, а Атууд тръгна наляво с Реджи и Беатрис.

— Внимавайте къде стъпвате — предупреди ги той.

Броеше редиците маси, покрай които минаваха.

Когато стигна до петнайсетата, видя, че Реджи осветява друга голяма врата в дъното на помещението.

— Какво ще кажеш да надникнем и там? — предложи той.

— Защо не? — отвърна Атууд. — Но едва ли нещо може да се сравнява с това.

— Сигурно е проклетият им кенеф — нервно се пошегува Беатрис.

Почти се бутаха в Реджи, докато той вдигаше тежкото дървено резе и отваряше вратата.

Всички едновременно насочиха лъчите на фенерчетата си вътре. Атууд ахна.

Прималя му и се наложи да седне на каменния под. Очите му започнаха да се пълнят със сълзи.

Реджи и Беатрис се подкрепяха един друг. За първи път двете противоположности се привличаха.

— Професоре, елате тук! — развикаха се от отсрещния край на залата. — Намерихме катакомби!

— Има стотици скелети, може би хиляди!

— Не им се вижда краят!

Атууд не бе в състояние да говори. Реджи направи няколко крачки назад, за да се увери, че шефът му е добре. Наведе се, помогна му да стане и извика с най-силния си войнишки баритон:

— Зарежете скелетите, нехранимайковци! По-добре елате тук, защото няма да повярвате на какво се натъкнахме.

Първата мисъл на Атууд бе, че е мъртъв, че е вдишал някакви отровни изпарения и е умрял. Не беше вярващ, но това като че ли беше някакво свръхестествено изживяване.

Не, всичко беше истинско. Ако първото помещение бе колкото театър, то второто бе с размерите на хангар за пътнически самолет. От лявата му страна, само на три метра от вратата, имаше огромен дървен шкаф, пълен с грамадни, подвързани в кожа томове. Отдясно се издигаше друг такъв шкаф, а помежду им имаше пътека, по която едва можеше да премине човек. Атууд дойде на себе си и плъзна лъча на фенерчето си по дължината на шкафа, за да прецени размерите му. Беше дълъг около петнайсет метра, висок около девет и имаше двайсет лавици. Бързо преброи книгите само на една от тях — около сто и петдесет.

Целият беше настръхнал, докато вървеше по централния коридор. От двете му страни се издигаха огромни шкафове досущ като първите два, които чезнеха в мрака, сякаш нямаха край.

— Цял лайнян товар книги — обади се Реджи.

Атууд някак се беше надявал първите думи, произнесени при едно от най-големите открития в историята на археологията, да бъдат по-значими. Нима Картър пред входа на гробницата на Тутанкамон е чул някой да казва „Цял лайнян товар джунджурии, приятел“? Все пак, трябваше да се съгласи.

— Прав си.

Наруши собственото си правило да не се пипа нищо и леко докосна с показалец една от книгите на нивото на очите му в края на третия шкаф. Кожата бе здрава и чудесно запазена. Внимателно извади книгата.

Беше тежка, най-малко два килограма и нещо, висока около четиридесет и пет сантиметра, широка трийсет и дебела около дванайсет. Кожата бе прохладна и лъскава, без абсолютно никаква украса. Само на ръба имаше голям, лесен за разчитане номер, гравирани дълбоко в подвързията — 833. Листата пергамент имаха грубо изрязани, леко неравни краища. Сигурно бяха на две хиляди години.

Реджи и Беатрис стояха до него. И двамата насочиха фенерчетата си към книгата в ръцете му. Атууд внимателно я отвори напосоки.

Беше списък. Имена, ако можеше да се съди по трите колони. Около шейсет имена на колона. Пред всяко едно имаше една и съща дата — 23 1 833. След името се четеше *Mors* или *Natus*.

— Това е някакъв регистър — прошепна Атууд.

Обърна страницата. Имената продължаваха. Това бе някакъв безкраен списък.

— Имаш ли някакви идеи, Беа? — попита той.

— Прилича ми на запис на раждания и смърт, подобно на онези, които са се пазели в енорийските черкви през Средновековието — отвърна тя.

— Тук са доста много, не мислиш ли? — каза Атууд, осветявайки дългия централен коридор.

Останалите бяха дошли и мърмореха на входа на библиотеката. Атууд им извика засега да останат там. Не забеляза, че Реджи и тръгнал навътре по коридора.

— Колко стара е залата според теб? — попита Атууд.

— Ако се съди по градежа, конструкцията на вратата и бравата, най-вероятно е от единадесети или може би дванадесети век —

отвърна Беатрис. — Осмелявам се да предположа, че ние сме първите живи хора, дишащи този въздух за последните осемстотин години.

Гласът на Реджи проехтя на трийсетина метра от тях:

— Щом шефката се прави на толкова отворена, как така държа книга, в която е записан шести май хиляда четиристотин шейсет и седма?

Трябваше им генератор. Въпреки трескавата възбуда на всички Атууд реши, че е твърде рисковано да продължават проучванията на тъмно. Върнаха се и излязоха на яркото следобедно слънце, след което бързо покриха отвора с дъски и дзифтова хартия и хвърлиха отгоре пръст, за да го скрият от случайни посетители като абат Лоулър.

— И нито дума на никого за находката — предупреди ги Атууд. — На никого!

Върнаха се в лагера и Реджи взе двама от младежите да потърсят генератор някъде на острова. Атууд се затвори в караваната си да пише дневник, а останалите разговаряха тихо помежду си над купите агнешка яхния.

Колата се върна след залез-слънце. Бяха намерили строител в Нюпорт, който им бе дал под наем преносим генератор. Освен това се бяха сдобили с кабел и сандък електрически крушки.

Реджи отвори задната врата на микробуса, за да покаже придобивките на професора.

— Реджиналд доставя — гордо обяви той.

— Май винаги успява да го направи — похвали го Атууд и го потупа по гърба.

— Голяма работа, нали, шефе?

Атууд беше потиснат; писането на дневника го беше оставило без сили.

— Все мечтаеш да намериш нещо много важно. Нещо, което да промени представите, както се казва. Е, старче, боя се, че това ще се окаже прекалено голяма работа.

— В какъв смисъл?

— Не зная, Редж. Честно да ти кажа, имам лошо предчувствие.

Цялата следваща сутрин отиде в пренасянето на генератора и опъването на кабели с крушки в подземните помещения. Атууд реши,

че първо трябва да се направят снимки, така че пусна Тимъти и Мартин да фотографират скриптория, Ърнест и Денис — катакомбите, а самият той с Беатрис засне библиотеката. Крушките често се пръскаха и застоялият въздух се изпълни с миризмата на озон. Реджи пое ролята на електротехник — прокарваше жиците, сменяше крушки и се грижеше за генератора, който пухтеше на повърхността.

Следобед откриха, че огромната библиотека е само първата от общо две. В дъното на помещението имаше вход към друго, вероятно изградено по-късно, когато мястото е станало недостатъчно. Второто хранилище бе също толкова огромно — със страни четиридесет и пет и височина най-малко девет метра. Във всяко помещение имаше шейсет двойки дълги и високи шкафове, разделени от тесен коридор. Повечето от лавиците им бяха пълни с томове с изключение на няколко шкафа в дъното на второто помещение, които бяха останали празни.

След като обходиха хранилищата, Атууд направи груба сметка в бележника си и показа резултата на Беатрис.

— По дяволите! — възкликна тя. — Сигурен ли си?

— Не съм математик, но мисля, че са горе-долу толкова.

Двете помещения съдържаха близо седемстотин хиляди тома.

— Това означава, че сме намерили една от десетте най-големи библиотеки във Великобритания — рече Беатрис.

— И смея да кажа, най-интересната. Е, ще се опитаме ли да разберем защо средновековните монаси — ако това наистина е тяхно дело — са си направили огромния труд да пишат имена и дати от бъдещето? — Атууд затвори рязко бележника си и звукът отекна в голямото помещение.

— Честно казано, цяла нощ си мислех за това — призна Беатрис.

— Аз също. Ела.

Поведе я към второто хранилище. Не бяха прекарвали кабел до края му и Беатрис вървеше близо до него, следвайки жълтеникавия лъч на фенерчето му. Бяха навлезли дълбоко между тъмните шкафове, когато той спря и почука един от томове — 1806.

Продължи към следващия ред.

— А, приближаваме. Хиляда осемстотин и седемдесета. — Продължи нататък, като следеше датите. — Стигнахме. Хиляда осемстотин деветдесет и пета. Много добра година.

— Защо? — попита тя.

— Защото съм роден през нея. Да видим. Би ли светнала тук? Не, трябва да се върнем малко, този том започва от септември.

Върна книгата на мястото ѝ и прегледа няколко до нея.

— Аха! — възкликна Атууд. — Януари хиляда осемстотин деветдесет и пета. Преди две седмици имах рожден ден, нали помниш. Да видим, четиринайсети януари. Сума ти имена. Господи! Тук е писано на всички езици на света! Виж. Китайски, арабски, английски, естествено, испански... Това финландски ли е? Това май е суахили, ако не греша.

Пръстът му се движеше бавно по колоните и накрая спря.

— Боже мой, Беатрис! Погледни тук! „Джефри Филип Атууд, четиринайсет, едно, хиляда осемстотин деветдесет и пет, Natus.“ Това съм аз! Аз, по дяволите! Откъде са знаели, че Джефри Филип Атууд ще се роди на четиринайсети януари хиляда осемстотин деветдесет и пета?

Гласът ѝ потрепери.

— Това няма рационално обяснение, Джефри.

— Освен че са били ужасно умни негодници, не си ли съгласна? Предполагам, че именно те лежат в катакомбите. Специално отношение за умници. Няма да погребват гениите си в обикновеното гробище. Хайде, да намерим нещо по-ново.

Продължиха да обикалят второто помещение. Внезапно Атууд спря така рязко, че Беатрис се блъсна в него. Той подсвирна тихо.

— Виж това, Беатрис!

Лъчът на фенерчето освети някакви дрехи на земята близо до края на реда — купчина кафяв и черен плат, сякаш някой беше изпуснал прането си. Приблжиха предпазливо и с ужас установиха, че се намират пред напълно облечен скелет, лежащ по гръб.

По големият жълтеникав череп имаше остатъци изсъхнала плът и няколко тъмни кичура коса. До него се търкаляше черна шапчица. Тилната кост бе дълбоко хлътнала и счупена, а камъните под нея бяха покрити с ръждиви петна от отдавна засъхнала кръв. Облеклото бе мъжко — черен подплатен двуреден жакет с висока яка, кафяви бричове до коленете, черни чорапи по дългите кости, кожени ботуши. Трупът лежеше върху дълго черно наметало с дрипава кожата яка.

— Този приятел определено не е средновековен — промърмори Атууд.

Беатрис вече бе коленичила, за да го огледа по-добре.

— Предполагам, че е от времето на Елизабет.

— Сигурна ли си?

На колана на скелета имаше пурпурна копринена кесия, на която бяха бродирани инициалите J. C. Беатрис я побутна с пръст, след което леко разтвори изсъхналата връв. В дланта ѝ се посипаха сребърни монети. Шилинги и по три пенса. Атууд насочи фенерчето към тях. На оверса се виждаше доста мъжкият профил на Елизабет I. Беатрис обърна монетата. Над герба ясно се четеше 1581.

— Да, сигурна съм — прошепна тя. — Какво според теб е правил тук, Джефри?

— Май днешният ден ще ни донесе повече въпроси, отколкото отговори — замислено рече той. Погледът му се плъзна по рафтовете над трупа. — Виж! Най-близките книги са от хиляда петстотин осемдесет и първа! Определено не става дума за съвпадение. Ще се върнем при нашия приятел по-късно с фотоапарата, но нека първо да довършим търсенето.

Внимателно заобиколиха скелета и продължиха да вървят покрай шкафовете, докато Атууд не откри онова, което търсеше.

За щастие, томове от 1947 г. можеха да се достигнат с ръка, така че не им трябваше стълба.

Освети шкафовете и възкликна:

— Открих ги! Четиридесет и седма започва оттук. — Развълнувано затърси из томове и извика тържествуващо: — Днешна дата! Трийсет и първи януари!

Седнаха един до друг на студения под и положиха тежката книга помежду им така, че едната половина да ляга на нейното бедро, а другата — на неговото. Зачетоха страница след страница гъсто изписани имена. *Natus, Mors, Mors, Natus*.

Атууд изгуби бройката на обърнатите страници — петдесет, шейсет, седемдесет.

И тогава го видя, миг преди да го забележи и тя: *Реджиналд Уилям Сандърс Mors*.

Бяха избрали „Коварния“ във Фишбърн за своя кръчма. Обикновено се отбиваха в нея след работа. Бирата беше евтина, а

срещу едно пени на човек собственикът им позволяваше да използват банята в странноприемницата. Емблемата на кръчмата — ухилен мъж, клекнал над поток и ловящ пъстърва с голи ръце — винаги предизвикваше усмивка, но не и тази вечер. Археолозите седяха сами на дългата маса в задименото общо помещение и мрачно избягваха местните.

Реджи погледна часовника си и се опита да хвърли светлина върху въпроса.

— Мой ред е, стига някой да ми заеме две лири. Утре ще ти ги върна, Беатрис.

Тя бръкна в портмонето си и му подхвърли няколко банкноти.

— Вземай, горило такава. Ще ми ги върнеш, няма къде да ходиш.

Реджи грабна парите.

— Какво мислиш, шефе? Това ли е краят за дъртия Редж?

— Признавам, че съм ужасно озадачен от всичко това — отвърна Атууд и изгълта остатъка от бирата си. Беше му третата, което бе повече от обичайното, и главата му се въртеше. Всички пиеха здравата и вече заваляха думите.

— Е, ако това е последната ми нощ на този свят, поне ще си отида с пълен корем битер — заяви Реджи. — По още едно за всички, нали?

Събра празните халби и ги отнесе на бара. Когато се отдалечи, Денис се наведе и прошепна на групата:

— Нали никой не вярва на тези глупости?

Мартин поклати глава.

— Ако са глупости, как така рождената дата на професора е записана в една от книгите?

— Да, как? — обади се Тимъти.

— Трябва да има някакво научно обяснение — изтъкна Беатрис.

— Нима? — попита Атууд. — Защо всяко нещо трябва да пасва на разни спретнати научни теории?

— Джефри! — възкликна тя. — От твоите уста ли чувам това? От устата на самия доктор Рационалност? Кога за последен път си стъпвал в църква?

— Не помня. Доста стари църкви съм разкопал. — Атууд имаше замаяния вид на вече направил главата пияница. — Къде ми отиде

бирата? — Вдигна поглед и видя Реджи на бара. — А, ето го и него. Добър човек. Преживя Ромел. Надявам се, че ще преживее и Вектис.

Ърнест се беше замислил дълбоко. Бе малко по-трезвен от останалите.

— Трябва да направим някои проверки — каза той. — Да потърсим повече хора, които познаваме. Или пък да проверим датите на някои исторически личности.

— Какъв подход само — изфъфли Атууд, като удряше с юмрук подложката за халба. — С помощта на научен метод да докажеш, че науката е глупост.

— Ами ако всички дати са верни? — попита Денис. — Тогава какво?

— Тогава съобщаваме това на страшните мушмороци, които вършат страшни нещица в страшните си кабинетчета в Уайтхол — заяви Атууд.

— На министерството на отбраната — тихо рече Ърнест.

— Защо пък на тях? — попита Беатрис.

— Че на кого другиго? — учуди се Атууд. — На пресата? Или на папата?

Реджи чакаше кръчмаря да напълни последната халба.

— Умряхме от жажда! — извика му Атууд.

— Идва, шефе — отговори Реджи.

Джулиън Бърнс влезе в кръчмата с разкопчан шинел. Никой не се изненада повече от местните, които го познаваха и никога не го бяха виждали в кръчма, особено в тази. Имаше нещо неприятно в него, някаква противна смес от надутост и наглост. Зализана назад коса, перфектно подстригани мустаци. Дребен, приличащ на пор.

Един от местните, човек от трейдюниона, който презираше този тип хора, подхвърли саркастично:

— Подполковникът май ни е сбъркал с офиса на Консервативната партия. Надолу по улицата и вляво, скуайър!

Бърнс не му обърна внимание.

— Кажете ми къде мога да намеря Реджиналд Сандърс! — извика той с ораторски тон.

Археолозите се обърнаха като един към него.

Реджи още беше на бара и тъкмо се канеше да отнесе пълните халби. Намираще се на две крачки от надутия дребосък.

— Кой пита? — поинтересува се той и се изправи в целия си внушителен ръст.

— Вие ли сте Реджиналд Сандърс? — наперено попита Бърнс.

— Кой пък си ти, по дяволите?

— Питам отново, вие ли сте Сандърс?

— Да, аз съм Сандърс. Имаш работа с мен ли?

Дребосъкът преглътна.

— Мисля, че познавате съпругата ми.

— А също и бричката ти, шефе. Познай кое от двете предпочитам.

И тогава подполковникът извади сребристия си пистолет и застреля Реджи в челото, преди някой да успее да каже или стори каквото и да било.

След срещата с Уинстън Чърчил Джефри Атууд бе откаран обратно в Хемпшир в покрит военен камион. До него на дървената пейка седеше млад капитан с безизразна физиономия, който говореше само ако го заговорят. Пътуваха към една база от времето на войната, където военните продължаваха да поддържат голяма казарма и учебен полигон. Там бяха задържали Атууд и екипа му.

— Защо не ме пуснете тук, в Лондон? — беше попитал Атууд в началото на пътуването.

— Имам заповед да ви върна в Алдършот.

— И защо, ако мога да попитам?

— Така ми е наредено.

Атууд бе служил достатъчно дълго в армията, за да се сети, че няма да получи по-подробни обяснения, така че по-нататъшното упорство беше безсмислено. Предположи, че адвокатите правят някакви тайни договори и че всичко ще завърши добре.

Каросерията скърцаше и подскачаше на износените си ресори, а Атууд се опита да си мисли приятни неща за жена си и децата си, и колко щяха да се зарадват, когато се прибере. Мислеше си за вкусна храна, за гореща баня и за това как ще продължи успокояващо прозаичната си академична работа. Вектис щеше да потъне в дълбокия кладенец, бележките и фотографите му вече бяха изети, спомените му буквално бяха изтрити. Представяше си, че може би ще си приказват тайно с Беатрис на чаша шери в стаята му в музея, но

затварянето им бе постигнало търсения ефект — беше уплашен. Далеч по-уплашен, отколкото през войната.

Когато се върна в заключената казарма, беше нощ и другарите му го наобиколиха като фотографии около филмова звезда. Бледа, обезсърчена компания. Бяха отслабнали, раздразнителни, зле хранени и ужасно разтревожени. Държаха Беатрис отделно от мъжете, но ѝ позволяваха през деня да остава с тях в общата стая, където пазачите им носеха блудкавата армейска храна. Мартин, Тимъти и Денис мрачно играеха карти, Беатрис фучеше и ругаеше пазачите, а Ърнест седеше в ъгъла и неспокойно чешеше ръцете си.

Всичките им надежди бяха в Атууд, когато го замъкнаха в Лондон, и сега искаха да научат всичко, до най-малката подробност. Слушаха жадно разказа му за срещата с генерал-майор Стюарт, ръкопляскаха и плакаха, когато им каза, че задължително ще ги пуснат. Трябвало само да се уредят нещата с тайните агенции и да подпишат. Дори Ърнест се оживи и придърпа стола си по-наблизо, а напрежението на лицето му донякъде намаля.

— Знаете ли какво ще направя, когато се върна в Кеймбридж? — попита Денис.

— Не ни интересува, Денис — сръза го Мартин, опитвайки се да го накара да млъкне.

— Ще се изкъпя, ще облека чисти дрехи, ще ида в някой джаз клуб и ще свалям леки жени.

— Той каза, че не ни интересува — обади се Тимъти.

Цялата следваща сутрин очакваха с нетърпение вестта за освобождаването им. По обяд се появи един редник с поднос и го остави на масата. Беше тъпо, лишено от чувство за хумор момче и Беатрис обичаше да го тормози.

— Вземи това, чекиджия малоумен — нареди му тя. — Донеси ни две бутилки вино. Днес си отиваме.

— Ще трябва да проверя, госпожице.

— Направи го, синко. Провери също дали мозъкът ти не е изтекъл от ушите.

Генерал-майор Стюарт вдигна телефона в кабинета си в Алдършот. Обаждаха се от Лондон. Мускулите на изсеченото му лице

с презрителна физиономия не помръднаха. Разговорът беше съвсем кратък и по същество. Нямаше нужда от встъпителни думи и разяснения. Отговори със „Слушам, сър“ и дръпна стола си назад от бюрото, за да изпълни заповедта.

Обядът беше безвкусен, но всички бяха гладни и възбудени. Докато нагъваха старите хлебчета и лепкавите спагети, Атууд в характерния си описателен стил им разказа всичко, което си спомняше от прословутия подземен бункер на Чърчил. Докато се хранеха, редникът се върна с две отворени бутилки вино.

— Да вярвам ли на очите си! — възкликна Беатрис.

— Редник Чекиджийски се погрижи за нас!

Момъкът остави бутилките на масата и излезе, без да каже нито дума.

Атууд пое ролята на домакин и разля виното във водните чаши.

— Искам да вдигна тост — каза той и стана сериозен.

— За жалост, никога не ще можем да говорим за онова, което открихме във Вектис, но преживяното ни свърза завинаги и тази връзка не може да бъде разкъсана. За нашия мил приятел Реджи Сандърс и за проклетата ни свобода!

Чукнаха чаши и изгълтаха виното.

Беатрис се намръщи.

— Май не е от офицерската столова.

Денис започна да се дави пръв, може би защото бе най-дребен и лек. Беатрис и Атууд бяха следващите. След няколко секунди всички бяха изпопадали от столовете си и се гърчеха на пода, прехапали окървавени езици, с изцъклени очи и стиснати юмруци.

След като всичко приключи, генерал-майор Стюарт влезе и уморено огледа жалката картина. Беше му писнало от смърт, но в армията на негово величество нямаше по-изпълнителен войник от него.

Въздъхна. Предстоеше тежка работа и денят се очертаваше да бъде дълъг.

Генералът поведе малък контингент доверени хора обратно към остров Уайт. Обектът на Атууд беше отцепен и над изкопа бе издигната голяма щабна палатка, която го скриваше от любопитни очи.

Един военен каза на абат Лоулър, че екипът на Атууд е открил неизбухнали снаряди в сондажа си и е бил евакуиран за по-сигурно. През следващите дванайсет дни големи военни шлепове непрекъснато докарваха камиони на острова и тежките машини една след друга спираха до палатката. Войници, нямащи никаква представа за значението на онова, което е в ръцете им, денонощно изваждаха тежки дървени сандъци на повърхността.

Генералът влезе в хранилищата на библиотеката. Тропотът на подкованите му ботуши отекваше остро в празното пространство. Помещенията бяха опразнени и сега в тях се издигаха ред след ред празни шкафове. Прекрачи скелета, без да му обръща абсолютно никакво внимание. Друг на негово място сигурно би се запитал какво ли се е случило някога тук, би се опитал да разбере как е възможно всичко това, да се замисли за огромното му философско значение. Стюарт обаче не беше такъв човек и може би именно това го правеше идеален за тази работа. Единственото му желание бе да се върне в Лондон навреме, за да отиде в клуба си за чаша уиски и порция бифтек.

След като приключеше тук, трябваше да посети абата и да изкаже съжаленията си за ужасната грешка, която бе допуснала армията — смятали, че са обезвредили всички боеприпаси, преди да позволят на екипа на Атууд да се върне. За съжаление се оказало, че са пропуснали една двеста и двайсет килограмова бомба.

Може би било уместно да отслужат заупокойна меса за тях.

Стюарт нареди да опразнят района и остави сапъора да приключи с опъването на кабелите. Когато бомбата се взриви, земята се разтресе и многотонните средновековни зидове се срутиха под собствената си тежест.

Дълбоко в затрупаните катакомби останките на Джефри Атууд, Беатрис Слейд, Ърнест Мърей, Денис Спенсър, Мартин Банкрофт и Тимъти Браун щяха да лежат завинаги до костите на поколенията червенокоси писари, чиито книги бяха натоварени в конвоя тъмнозелени камиони и сега пътуваха към американската военновъздушна база в Лакенхийт, Съфолк, за да бъдат незабавно изпратени във Вашингтон.

29 ЮЛИ 2009 Г. НЮ ЙОРК

Махмурлукът на Уил беше толкова слаб, че едва ли можеше да се нарече махмурлук. По-скоро приличаше на лека настинка, която може да се прогони за един час с две хапчета аспирин.

Предишната вечер му се струваше, че е скочил от високо, дълго време е стоял на дъното и е изплувал на повърхността малко преди да се удави. Но след първите две питиета от замисления запой се ядоса — достатъчно, за да зареже самосъжалението и да поддържа постоянен приток уиски според изискванията на метаболизма си. Остана на това ниво и през по-голямата част от нощта се отдаде на рационални мисли вместо на обичайните летливи глупости, които минаваха за логика и се забравяха бързо. В един момент от тази функционална интерлюдия се обади на Нанси и се уговориха да се срещнат рано сутринта.

Когато тя дойде, той вече я чакаше в една от закусвалните край Централ Парк с чаша сок. Нанси изглеждаше по-зле и от него.

— Добре ли пътува? — пошегува се той.

Стори му се, че ѝ идва да се разреве, и едва не я прегърна, но се сдържа — това щеше да е първата им публична проява на привързаност един към друг.

— Взех ти кафе с обезмаслено мляко — каза той и плъзна чашата към нея. — Още е топло.

Това я отприщи. Сълзите потекоха по бузите ѝ.

— Това е само кафе — успокоително рече Уил.

— Знам. Благодаря. — Нанси отпи глътка и зададе въпроса: — Какво стана?

Наведе се над малката маса, за да чуе отговора му. Заведението беше шумно заради многобройните клиенти и съскането на кафе машините.

Изглеждаше млада и ранима, и той инстинктивно докосна ръката ѝ. Тя разбра погрешно жеста му.

— Мислиш ли, че са научили за нас?

— Не! Няма нищо общо с това.

— Откъде знаеш?

— Замъкват те в отдел „Кадри“ и ти го казват. Повярвай ми, знам го.

— Тогава какво?

— Не е заради нас, а заради случая. — Отпи от чашата си, като оглеждаше всеки, който минаваше през вратата.

— Не искат да арестуваме Шакълтън — прочете мислите му Нанси.

— Така излиза.

— Защо им е да попречат на залавянето на сериен убиец?

— Чудесен въпрос. — Уил разтърка уморено чело. — Защото той е специален товар.

Нанси го погледна неразбиращо.

— Кога някой излиза от схемата? — със снишен глас попита Уил. — Програма за защита на свидетелите? Дейност под прикритие? Секретни операции? Каквото и да е, екранът потъмнява и си имаме нечовек. Шакълтън каза, че работи за федералните. Зона 51, каквото и да означава това, или някоя друга подобна дивотия. Намирисва ми, че една част от правителството — ние — се е сблъскала с друга. И ние сме изгубили.

— Да не искаш да кажеш, че шефовете на някоя федерална агенция са решили да оставят убиец на свобода? — не повярва Нанси.

— Нищо не казвам. Но да, възможно е. Зависи колко важен е той. Или пък, ако има някаква справедливост, ще се справят с него тихомълком.

— Но ние никога няма да разберем — рече тя.

— Никога няма да разберем.

Тя допи кафето си и затършува в чантата да си оправи грима.

— Значи това е всичко? Ние сме дотук?

Уил я гледаше как изтрива следите от плача.

— Ти си дотук. Аз не.

Четвъртитата му челюст бе издадена в класическата поза на войнственост, но в изражението му имаше също и спокойствие — от онова, тревожещото, като на човек, застанал на ръба и взел решение да скочи.

— Връщаш се в службата — каза той. — Ще ти намерят някаква нова работа. Чувам, че Мюлер щял скоро да се връща. Сигурно отново ще станете екип. Ще продължиш напред и ще имаш чудесна кариера, защото си страхотен агент.

— Уил... — започна тя.

— Не, изслушай ме, моля те. Това е лична работа. Не знам как или защо Шакълтън е убил тези хора, но знам, че го е направил, за да ми натрие носа с този лайнян случай. Това трябва да е част — може би голяма част — от мотивацията му. С мен ще стане онова, което трябва да стане. Аз вече не съм човек от фирмата. От години не съм бил. Цялата идея да спазвам шибано приличие до пенсията ми беше глупост. — Вече се беше разгорещил, но се намираха на публично място и това го възпираше да не избухне напълно. — Майната им на двайсетте години стаж, майната ѝ на пенсията. Все ще си намеря някаква работа. Не ми трябва много пари, за да се оправям.

Тя остави пудриерата си. Изглеждаше така, сякаш май ще ѝ се наложи отново да си оправя грима.

— Господи, Нанси, не плачи! — прошепна ѝ той. — Не е заради нас. Това между нас е страхотно. Най-добрата връзка, която съм имал от много време, може би най-добрата изобщо, ако искаш да знаеш истината. Освен че си умна и секси, ти си най-самостоятелната жена, с която съм бил някога.

— Това комплимент ли трябва да бъде?

— От моя страна ли? Огромно. Не си зависима като всичките ми бивши. Чувстваш се комфортно със собствения си живот и така ме караш аз да се чувствам комфортно с моя. Няма да ми се случи отново да попадна на такова нещо.

— Тогава защо да пращаме всичко по дяволите?

— Определено нямам такова намерение. Просто трябва да намеря Шакълтън.

— Но ти си отстранен от случая!

— Връщам се отново в него. По един или друг начин това ще доведе до изритването ми. Знам ги как мислят. Няма да допуснат подобно неспазване на дисциплината. Виж, когато стана охрана на някой мол във Флорида, защо не си уредиш да те прехвърлят там? Не знам какво има в музеите им, но ще измислим някакъв начин да ти осигурим малко култура.

Тя попи сълзите си.

— Поне план имаш ли?

— Никога не съм си падал по сложните неща. Вече се обадох, че съм болен. Сю ще бъде доволна, че днес няма да ѝ се налага да си има вземане-даване с мен. Сутринта си резервирах билет до Вегас. Смятам да го намеря и да го накарам да проговори.

— А аз трябва да се върна на работа, сякаш нищо не се е случило.

— И да, и не. — Уил извади два мобилни телефона от куфарчето си. — Ще скочат след мен веднага щом разберат, че ме няма. Възможно е да започнат да те следят. Вземи единия. С предплатени карти са. С тях ще поддържахме връзка. Не могат да се проследят, освен ако не знаят номерата ни. Ще ми трябват очи и уши, но ако дори за миг си помислиш, че е възможно да се компрометиращ, излизаш от играта. Обади се и на Лора. Успокой я по някакъв начин. Става ли?

Нанси взе единия телефон. Вече беше мокър от краткото време, което беше прекарал в ръката ѝ.

— Става.

Марк сънуваше софтуерен код. Появяваше се по-бързо, отколкото може да пише, по-бързо дори от мисълта му. Всеки ред бе пестелив, свършен в минимализма си, без нито един ненужен знак. Някаква рееща се в нищото плоча бързо се запълваше с нещо великолепно. Беше разкошно и Марк бе ужасен, когато сънят му бе натрошен на парчета от звънящия телефон.

Страшно се раздразни, че го търси не друг, а Ребека Розенберг. Намираше се в легло с прекрасна жена във великолепен апартамент на хотел „Венеция“ и от провинциалния акцент на подобната на трол шефка му призля.

— Как си? — попита тя.

— Чудесно. Какво има? — Не пропусна да забележи, че Ребека никога досега не му се беше обаждала по такъв начин.

— Съжалявам, че те тормозя, докато си в отпуска. Къде си?

Ако искаха, можеха да разберат по сигнала на мобилния му, затова не излъга.

— Във Вегас.

— Добре. Знам, че е неприятно да прекъсвам почивката ти, но имаме проблем със софтуера и никой не може да го оправи. Ламбдата се срина и наблюдателите изкукуригаха.

— Опитал ли се да я рестартираш? — замаяно попита той.

— Милион пъти. Изглежда, че кодът се е скапал.

— Как?

— Никой не може да разбере. Ти си му татенцето. Ще ми направиш огромна услуга, ако дойдеш утре.

— Но аз съм в отпуската!

— Зная и съжалявам, че ти се обаждам, но ако го направиш, ще ти осигуря три допълнителни дни, а ако приключиш за половин ден, ще те върнем с реактивния самолет до „Маккарън“ още по обяд. Какво ще кажеш? Споразумяхме ли се?

Марк поклати слисано глава.

— Добре. Ще дойда.

Метна телефона на леглото. Кери продължаваше да спи дълбоко. Имаше нещо съмнително. Беше прикрил безупречно следите си и бе сигурен, че бизнесът с „Дезърт Лайф“ е непроследим. Просто трябва да не бърза, да изчака един-два месеца, преди да започне процедурата за доброволно напускане. Ще им каже, че е срещнал момиче, че ще се оженият и ще се преместят да живеят на Източното крайбрежие. Те със сигурност ще скърцат със зъби и ще му четат лекции за взаимните отговорности и преданост, за времето, което са потрошили да го наемат и обучат, за това колко трудно ще бъде да му намерят заместник. Ще апелират към патриотизма му. Но той ще остане непреклонен. Това не е робство. Така че в крайна сметка ще го пуснат. На прощаване ще го претърсят здравата, но няма да намерят нищо. Ще го следят години наред, може би до края на живота му, както правят с всичките си бивши служители, но тъй да бъде. Могат да го следят колкото си искат.

След като Розенберг затвори, мъжете от охраната свалиха слушалките си и кимнаха одобрително. Малкълм Фрейзър, шефът им, също беше тук с безизразната си физиономия и тяло на борец.

— Добре беше — каза той.

— Ако мислите, че представлява риск за сигурността, защо не го пипнете още днес? — попита тя.

— Не мислим, че е риск за сигурността, а го знаем — грубо отвърна Фрейзър. — Предпочитаме да го направим в контролирана обстановка. Ще потвърдим, че е в Невада. Ще пратим хора в дома му. Ще следим сигнала на мобилния му. Ако сметнем, че утре може и да не се появи, ще действаме.

— Сигурна съм, че си разбирате от работата — каза Розенберг. Въздухът в кабинета ѝ бе изпълнен с миризмата на едри атлетични мъже.

— Да, доктор Розенберг, разбираме си от работата.

По пътя за летището започна да ръми и чистачките на таксито се задвижиха като стрелката на метроном, отчитащ ритъма на адажио. Уил се отпусна на задната седалка и когато задряма, брадичката му се отпусна на рамото му. Събуди се на отбивката за „Ла Гуардия“ със схванат врат и каза на шофьора да го остави на терминала на „Ю Ес Еървейс“.

Светлокафявият му костюм бе станал на петна от дъжда. Прочете на табелката името на продавачката на билети — Вики — и побъбри с нея, докато показваше значката си и разрешителното за носене на оръжие. Наблюдаваше я разсеяно как пише — дребно, обикновено момиче с дълга кафява коса, прибрана на опашка.

Терминалът бе осветен от сивкава светлина — стерилна като клиника зала с малко движение, защото бе късна сутрин. Така му бе по-лесно да оглежда помещението и да набелязва по-интересните хора. Сетивата му бяха наострени. Единствено Нанси знаеше, че е на път да кривне от правилата, но въпреки това имаше чувството, че се набива на очи, сякаш на врата му е окачена табела. Пътниците, чакащи да се качат в самолетите си, изглеждаха напълно нормално. До банкомата в другия край на залата бърбреха две униформени ченгета.

Имаше цял час за убиване. Реши да хапне нещо и да си купи вестник. По пътя щеше да почине няколко часа, освен ако не се случи в един самолет с Дарла — в такъв случай щеше да му се наложи да се бори с изкушението да кръшне на Нанси, макар да бе сигурен, че най-вероятно ще се поддаде на принципа „каквото става във Вегас, си

остава във Вегас“. От доста време не се бе сещал за високата блондинка, но ето че сега му бе трудно да я прогони от мислите си. За надарена мадама като нея имаше най-ефирното, най-тънко бельо...

Осъзна, че Вики е забоксувала. Прелистваше някакви документи и се взираше уплашено в екрана.

— Всичко наред ли е? — попита той.

— Да. Компютърът блокира. Ще го рестартирам.

Ченгетата до банкомата гледаха към него и говореха по радиостанциите си.

Уил грабна документите си от гишетото.

— Вики, после ще продължим. Трябва да изтичам до тоалетната.

— Но...

Спринтира. Ченгетата бяха на шейсетина метра от него, а подът бе хлъзгав. Насочи се към изхода и три секунди по-късно беше навън. Не погледна назад. Единственият му шанс бе да се движи и мисли по-бързо от преследващите го ченгета. Едно черно такси тъкмо оставяше пътника си. Шофьорът се канеше да потегли, когато Уил отвори задната врата и се напъха в купето, като метна сака си на седалката.

— Хей! Не мога да качвам тук! — Шофьорът бе към шейсетте и говореше със силен руски акцент.

— Няма проблем! — отвърна Уил. — Аз съм федерален агент. — Размаха значката си. — Карайте. Моля.

Шофьорът измърмори нещо на родния си език, но потегли. Уил се престори, че търси нещо в сака си — така можеше да държи главата си наведена. Отзад се чува викове. Дали го бяха видели? Дали бяха засекли номера на колата? Сърцето му биеше бясно.

— Мога да си изгубя работата — каза шофьорът.

— Съжалявам. По работа съм.

— От ФБР? — попита руснакът.

— Да, сър.

— Синът ми беше в Афганистан. Къде искате да отидете?

Уил бързо прехвърли различните възможности.

— До терминала на „Марин Еър“.

— Само до другия край на летището?

— Много ми помогнахте. Да, само дотам.

Изключи мобилния си телефон, метна го в сака и извади солиден бакшиш.

Шофьорът отказа да вземе пари. Уил слезе и се огледа — беше настъпил моментът на истината. Всичко изглеждаше нормално. Нямаше сини светлини, не се виждаха преследвачи. Веднага отиде на стоянката за таксите пред терминала и скочи в една жълта кола. Когато потегли, използва предплатения телефон, за да се свърже с Нанси и да ѝ съобщи за станалото. Двамата бързо скроиха план.

Знаеше, че преследвачите са мотивирани и разполагат с доста възможности, затова трябваше да заложи на бързината, многото прехвърляния и смени на посоката. Първото такси го остави при банката на Куинс Булевард, откъдето изтегли няколко хилядарки от сметката си и спря друга кола. Следващата спирка бе на Сто дваисет и пета в Манхатън, откъдето взе метрото до Уайт Плейнс.

Бе ранен следобед и Уил беше гладен. Дъждът беше спрял и въздухът бе по-свеж и годен за дишане, отколкото сутринта. Небето се разчистваше и сакът не тежеше много, така че тръгна пеша да потърси нещо за хапване. Намери един малък италиански ресторант на Мамаронек Авеню, настани се на една маса по-далеч от прозореца и поръча първо, второ и трето. Въздържа се от третата бира и мина на сода с лазанята. Когато приключи, плати в брой, отпусна колана си с една дупка и излезе на слънце.

Обществената библиотека беше наблизко — величествена общинска сграда, явно нечия концепция за неокласицизъм. Остави сака си на гардероб, но тъй като нямаше металотърсач, задържа пистолета и си намери едно тихо местенце на дълга маса в дъното на голямата читалня.

Отново изпита чувството, че е изложен на показ. В читалнята имаше около десетина души, а само той беше с костюм и масата пред него бе празна. Тишината бе като в библиотека, само от време на време някой покашляше или тътреше крак по пода. Уил свали вратовръзката си, пхна я в джоба на сакото и стана да си избере някаква книга, за да убие времето.

Не си падаше много по четенето и не бе сигурен кога за последен път е вървял между библиотечни рафтове — може би в колежа, и най-вероятно е гонил някое момиче, а не книга. Въпреки драматичния ден бе сънен и краката му бяха натежали. Вървеше през клаустрофобичните редове високи метални рафтове и вдишваше миризмата на стара хартия. Хилядите заглавия се размазваха пред

очите му и умът му започна да се замъглява. Изпитваше огромно желание да се свие в някой тъмен ъгъл и да подремне, и бе на път съвсем да се отпусне, когато нещо го накара да застане нащрек.

Следяха го.

Отначало го усети, после чу стъпки по съседната пътека отляво. Обърна се навреме да види как нечия подметка изчезна в края на рафтовете. Докосна кобура си, забърза към края на реда и зави надясно. Пътеката бе празна. Заслуша се, стори му се, че чува нещо по-нататък и тихо се промъкна още два реда към средата на помещението. Рязко се показа на ъгъла и видя мъжа, който се опитваше да офейка от него.

— Хей! — извика му Уил.

Мъжът спря и се обърна. Беше дебел, с непокорна черна брада и облечен така, сякаш навън бе зима — туристически боти, прояден от молци пуловер и канадка. Бузите над брадата му бяха пъпчиви и разранени, носът му — голям и приличащ на обелена портокалова кора. Носеше очила с евтина метална рамка. Макар да бе към петдесетте, приличаше на дете, сгачено да върши нещо нередно.

Уил го приближи предпазливо.

— Следяхте ли ме?

— Не.

— Мисля, че го правехте.

— Да, следях ви — призна брадатыят.

Уил се отпусна. Този човек не беше заплаха. Приличаше му на шизофреник, безобиден и лесно управляем.

— Защо ме следяхте?

— За да ви помогна да си намерите книга.

В гласа му нямаше модулация. Всяка следваща дума бе произнесена със същия тон и наблягане като предишната, напълно честно и откровено.

— Е, приятел, мога да се възползвам от предложението. Не съм много по библиотеките.

Мъжът се усмихна, показвайки два реда развалени зъби.

— Обожавам библиотеката.

— Добре, можеш да ми помогнеш да си намеря книга. Името ми е Уил.

— Аз съм Дони.

— Здравсти, Дони. Води, ще вървя след теб.

Дони радостно забърза между рафтовете като плъх, познаващ на пръсти лабиринта си. Поведе го към ъгъла и надолу по някакви стълби до подземния етаж, където отново се зарови дълбоко и целенасочено между книгите. Минаха покрай някаква библиотекарка, която буташе количка с книги. Възрастната жена се усмихна крадешком — явно бе доволна, че Дони си е намерил другарче за игра.

— Явно имаш наистина добра книга за мен, Дони — каза му Уил.

— Имам наистина добра книга за вас.

При толкова много свободно време това приключение беше добре дошло за Уил. Мъжът, когото следваше, имаше всички характерни признаци на хронична шизофрения, може би примесена с малко психична ретардация. Доколкото можеше да прецени, беше редовен посетител на клиниките. Дълбоко в мазето на библиотеката се намираше в царството на Дони и играеше неговата игра, но нямаше нищо против.

Накрая Дони спря между рафтовете и посегна към дебела книга с овехтяла подвързия. Трябваше да използва двете си ръце, за да я измъкне и да я подаде на Уил.

Светата Библия.

— Библия? — изненада се Уил. — Да ти призная, Дони, не си падам много по Библията. Ти четеш ли я?

Дони заби поглед в ботите си и поклати глава.

— Не я чета.

— Но смяташ, че аз трябва да го направя?

— Да.

— Има ли и нещо друго, което трябва да прочета?

— Да. Още една книга.

И забърза отново, следван от Уил с тежката книга под мишница, която притискаше кобура му. Майка му, кротка баптистка, която понасяше непрокопсания му баща цели трийсет и седем години, четеше непрекъснато Библията. И ето че отново я видя — седнала на масата в кухнята и четяща Библията, сякаш животът ѝ зависеше от това, с трепереща долна устна, докато старецът му, пиан до козирката, я ругае с пълно гърло от дневната. Майка му намираше опрощение в

Библията и когато сама посегна към бутилката. Уил определено нямаше да отвори това нещо в близко бъдеще.

— И другата ли ще бъде толкова дълбокомислена като тази? — попита той.

— Да. Добре ще е да я прочетете.

Очакваше с нетърпение.

Отново се спуснаха до най-долното ниво. Доколкото можеше да прецени, тук не идваха много хора. Дони внезапно спря, клекна до една лавица с по-стари книги в кожена подвързия и триумфално измъкна една.

— Тази е добра за вас.

Уил изгаряше от нетърпение да я види. Какво ли беше равностойно на Библията за тази бедна душа? Събра сили за момента на откровението.

„Общински закони на щата Ню Йорк, 1951 г.“

Остави Библията, за да разгледа новата книга. Както можеше да се очаква от заглавието, това бе сборник закони, в които особено силно се наблягаше върху разрешеното използване на земята. Сигурно беше минал най-малко половин век, откакто някой бе докосвал този том.

— Е, определено е дълбокомислена, Дони.

— Да. Добра книга.

— Избра и двете напосоки, нали?

Дони кимна енергично.

— Съвсем напосоки, Уил.

В пет и половина спеше дълбоко в читалнята, подпрял удобно глава на Библията и законника. Усети някой да дърпа ръкава му, погледна и видя изправената над него Нанси.

— Здравсти.

Проверяваше какво чете.

— Не питай, моля те — каза той.

Седнаха в колата ѝ да поговорят. Предположи, че ако искаха да го отстранят, вече щяха да са го направили. Май никой все още не беше свързал точките.

Нанси му разказа, че в службата е настанала пълна лудница. Не била в течение на всичко, но новината се разпространила. Името на

Уил било добавено към списъка на лицата, на които им е забранено да летят, и опитът му да хване самолета от „Ла Гуардия“ отприщил истински пандемониум. Сю Санчес не била на себе си — цял ден стояла заключена в кабинета си и излизала само за да дава нареждания и да досажда. Разпитали Нанси на няколко пъти дали знае какви са намеренията му, но изглеждали удовлетворени, че нямала представа за каквото и да било. Сю едва ли не ѝ се извинила, че я е принудила да работи с него по случая „Апокалипсис“, и я уверила многократно, че няма да опере пешкира покрай него.

Уил въздъхна тежко.

— Е, значи съм притиснат. Не мога да летя, не мога да наема кола, не мога да използвам кредитна карта. Ако опитам да взема влак или автобус, ще ме задържат на гарата. — Загледа се през прозореца, после сложи ръка на бедрото ѝ и го потупа игриво. — Май ще трябва да открадна кола.

— Абсолютно правилно. Ще трябва да откраднеш кола. — Нанси запали и потегли от паркинга.

Спореха по целия път до дома ѝ. Не искаше да въвлича и родителите ѝ, но Нанси бе непреклонна.

— Искам да ги запозная с теб.

Уил се поинтересува защо.

— Знаят всичко за теб. Виждали са те по телевизията. — Замълча, след което добави: — Знаят и за нас.

— Само не ми казвай, че си признала на вашите, че въртиш любов с партньора си, който е почти два пъти по-възрастен от теб.

— Ние сме задружно семейство. А и ти не си два пъти по-възрастен от мен.

Липински живеела в малка тухлена къща от трийсетте със стръмен покрив на къса задънена улица срещу някогашната гимназия на Нанси. Градината бе отрупана с оранжеви и червени рози, които създаваха впечатлението, че постройката е обхваната от пламъци.

Джо Липински беше в задния двор — дребен, без риза и в торбести къси панталони. Целият бе в бели косми — редки на изгорялото от слънцето теме, гъсти на гърдите. Кръглите му дяволити бузи бяха най-свежата част от тялото му. Беше коленичил в тревата и

подкастрираше един розов храст, но скочи с пъргавината на младеж и извика:

— Хей! Та това е Пайд Пайпър! Добре дошъл в Каза Липински!

— Имате великолепно градина, сър — каза Уил.

— Не ми викай сър, наричай ме Джо. Благодаря. Обичаш ли рози?

— Разбира се.

Джо отрязва една малка пъпка и му я подаде.

— За ревера ти. Сложи му я на ревера, Нанси.

Тя се изчерви, но изпълни нареждането.

— Ха така! — възкликна Джо. — Нагласихме децата. Елате. Да се махнем от това слънце. Майка ти почти е готова с вечерята.

— Не искам да ви притеснявам — запротестира Уил.

Джо го изгледа в стил „какви ги дрънкаш“ и намигна на дъщеря си.

В къщата бе топло, защото Джо не вярваше на климатици. Беше стара постройка, останала непроменена откакто се бяха нанесли тук през 1974 г. Кухнята, банята и тоалетната бяха претърпели основен ремонт през шейсетте, но това беше всичко. Стаите бяха малки, с дебели мъхести килими и стари паянтови мебели, останали от първото поколение, избягало в предградията.

Мери Липински беше в кухнята, изпълнена с разнообразните аромати от врящите тенджери. Беше красива жена, която се поддържаше във форма, макар да бе широчка в ханша. Уил имаше неприятния навик да си представя как биха изглеждали приятелките му след двайсет години, сякаш някога му се беше случвало да продължи някоя връзка повече от двайсет месеца. Все пак, жената имаше стегнато младежко лице, хубава кафява коса до раменете, стегнати гърди и приятни прасци. Доста добре за жена в края на петдесетте или началото на шейсетте.

Джо бил главен счетоводител, с десетина години по-възрастен от нея, а Мери работела в деловодството. Запознали се в „Дженеръл Фудс“, където той бил в счетоводството, а тя — секретарка в отдела му. Отначало той пътувал за работа от Куинс, тя пък била местно момиче от Уайт Плейнс. След като се оженили, купили малката къща на Антъни Роуд, само на километър и половина от службата. Години по-късно, когато компанията била погълната от „Крафт“, филиалът в Уайт

Плейнс бил затворен и Джо го купил. Решил да започне самостоятелен бизнес, а Мери отишла на работа в деловодството на някакъв дилър на „Форд“. Нанси беше единствената им дъщеря и двамата страшно се радваха, че отново се е върнала в старата си стая.

— Това сме ние, съвременните Йосиф и Мария — завърши Джо кратката семейна история и подаде на Уил купата със зелен фасул.

Старото радио тихо свиреше опера на Верди. Уил беше доволно унесен от храната, музиката и простия разговор. С тъга си помисли, че никога не е осигурявал такъв уют на дъщеря си. Чаша вино или бира биха му се отразили добре, но явно в дома на Липински не се сервираше алкохол. Джо тъкмо стигна до кулминационната точка:

— Същите като оригиналите сме, но само с едно изключение — тази тук определено не е зачената непорочно!

— Татко! — запротестира Нанси.

— Искаш ли допълнително пиле, Уил? — попита Мери.

— Да, госпожо, благодаря ви.

— Нанси каза, че си прекарал следобеда в чудната ни библиотека — каза Джо.

— Така е. Попаднах на един уникален тип там.

Мери се намръщи.

— Дони Голдън — рече тя.

— Познавате ли го? — попита Уил.

— Всички познават Дони — отвърна Нанси.

— Кажете на Уил откъде го познаваш, Мери — подкани я Джо.

— Ако искаш вярвай, Уил, но с Дони бяхме съученици в гимназията.

— Била му е приятелка! — насмешливо добави Джо.

— Излизали сме само веднъж! Толкова тъжна история е. Беше много хубаво момче, от добро еврейско семейство. Замина в колежа съвсем нормален и здрав, а през първата година се разболя. Някои казват, че било от наркотици, други твърдят, че и преди е имал психични проблеми и те просто са се изявили. Прекара дълги години по различни психиатрични клиники. Под наблюдение е и по цял ден стои в библиотеката. Безобиден е, но е болно да го гледа човек. Не отивам там.

— Не живее чак толкова зле — подхвърли Джо. — Нищо не го притеснява. В пълно неведение е за всички лоши неща на този свят.

— Мисля, че и това е тъжно — обади се Нанси, докато ровеше в чинията си. — Виждала съм негови снимки като ученик. Наистина е бил готин.

Мери въздъхна.

— Кой да предположи какво му е отредила съдбата? И може ли изобщо да се знае подобно нещо?

Изведнъж Джо стана сериозен.

— Е, Уил, разкажи ни какво е отредила на теб. Чувам, че стават разни странни неща. Загрижен съм за теб, честно, но като баща съм загрижен и за дъщеря си.

— Уил не може да говори за случай, който още се разследва, татко.

— Виж, Джо, напълно те разбирам. Трябва да свърша някои неща, но не искам да замесвам и Нанси. Очаква я блестяща кариера.

— Бих предпочела да работи нещо по-безопасно, а не във ФБР — каза майка ѝ и по тона личеше, че това е постоянният ѝ рефрен.

Нанси се намуси и Джо махна пренебрежително на тревогите на жена си.

— Разбрах, че сте били на път да извършите арест, но и двамата сте били отстранени от разследването. Как е възможно подобно нещо да се случи в Съединените щати? Когато родителите ми живеяха в Полша, такива работи ставали непрекъснато. Но тук?

— Точно това искам да разбера. Двамата с Нанси хвърлихме много време и усилия по този случай, а сега сме жертви без право на глас.

— Е, щом е така, направи каквото трябва. Изглеждаш свестен човек. И Нанси много те цени. Това означава, че ще те включа в молитвите си.

Операта свърши и по радиото започнаха новините. Никой не слушаше, докато не се спомена името на Уил:

— Нюйоркският филиал на Федералното бюро за разследване е издало заповед за арест на един от собствените си хора. Специален агент Уил Пайпър се издирва, за да бъде разпитан за провинения и евентуални престъпни действия във връзка с разследването на сериен убиец. Пайпър, ветеран в правозащитните организации с почти два десетгодишен стаж, е известен публично като разследващ все още неразрешения случай „Апокалипсис“. Местоположението му е

неизвестно и се смята, че е въоръжен и потенциално опасен. Ако някой от слушателите разполага с каквато и да било информация, молим да се свърже с местните полицейски органи или с ФБР.

Уил мрачно стана и си облече сакото. Докосна розата на ревера си.

— Джо, Мери, благодаря ви за вечерята и гостоприемството. Трябва да тръгвам.

По това време движението не беше натоварено. Най-напред спряха пред супермаркета на Роуздейл Авеню. Нанси излезе да купи продукти, а Уил остана в колата. На задната седалка се появиха две торби, но Нанси твърдо заяви, че няма никакво намерение да му купува пиячка.

Сега пътуваха по Хътч и приближаваха Уайстоун Бридж. Уил й напомни да се обади на дъщеря му, след което се умълча и се загледа как слънцето боядисва в оранжево небето над Лонг Айленд.

Домът на бабата и дядото на Нанси се намираше на тиха уличка с миниатюрни къщички във Форест Хилс. Дядо й беше настанен в старчески дом с алцхаймер. Баба й бе заминала на гости при племенница във Флорида. Дядовият „Форд Таунус“ беше в едноместния гараж зад къщата — стига да имат късмет, мрачно се пошегува Нанси. Пристигнаха по здрач и паркираха пред главния вход. Ключовете от гаража бяха под една тухла, а за колата — в самия гараж, под кофа боя. Останалото зависеше от него.

Уил се наведе, целуна я и двамата дълго останаха прегърнати като двойка в кино.

— Какво ще кажеш да влезем? — предложи Уил.

Тя игриво почука челото му с пръсти.

— Няма да се промъквам в къщата на баба ми, за да правя секс!

— Идеята лоша ли е?

— Много даже. Освен това ще ти се приспи.

— Това определено не би било добре.

— Да, не би било. Обаждай ми се редовно, става ли?

— Добре.

— Всичко наред ли ще бъде?

— Ще бъде.

— Обещаваши ли?

— Обещавам.

— Днес в работата стана още нещо, за което не ти казах — рече тя и го целуна за последно. — Джо Мюлер се появи за няколко часа. Сю ни възложи банковите обيري в Бруклин. Поговорих малко с него. И знаеш ли какво?

— Какво?

— Мисля, че е абсолютен задник.

Уил се разсмя, вдигна палец и отвори вратата на автомобила.

— Значи в това отношение целта ми е постигната.

Марк не го свърташе на едно място. Защо се беше съгласил да прекъсне отпуската си?

Не беше достатъчно бърз или силен, за да отстои интересите си. Винаги е бил галеното кученце на родителите си, на учители, на шефове — винаги жаден да им достави удоволствие, винаги уплашен да не ги разочарова. Не искаше да напуска хотела и да пръска великолепия мехур, в който живееха двамата с Кери.

Тя се приготвяше в банята. Бяха замислили чудесна вечер — вечеря в „Рубикон“ в „Ем Джи Ем“, малко блекджек, после няколко питиета в „Тао Бийч Клуб“ във „Венеция“. Трябваше да стане рано сутринта и да отиде направо на летището. Сигурно нямаше да бъде в кой знае каква форма, но какво му оставаше? Ако не се появи, ще включи всички възможни аларми.

Вече беше облечен за излизане и възбуден, така че влезе в мрежата по високоскоростния интернет на хотела. Поклати глава — беше получил нов имейл от Елдър. Този човек му изпиваше кръвта, но сделката си беше сделка. Май беше определил много ниска цена с тези пет милиона. Няма да е зле след няколко месеца отново да му поиска още пет. Какво можеше да направи онзи? Да каже „не“ ли?

Докато работеше върху новия списък на Елдър, групата на Малкълм Фрейзър беше в пълна бойна готовност — спане на смени и суха храна. И без това мрачни типове, сега се бяха напълно вкиснали от перспективата да прекарат нощта далеч от жени и приятели. Фрейзър дори беше принудил Ребека Розенберг да остане. И тя не беше на себе си от яд.

Фрейзър посочи раздражено екрана.

— Виж. Пак се включи към онзи криптиран портал. Защо не можеш да го разбиеш, по дяволите? Колко време ще ти трябва, за да го направиш? Дори не знаем кой е от другата страна.

Розенберг го изглежда убийствено. Следеше същия трафик на собствения си екран.

— Той е един от най-добрите специалисти по компютърна сигурност в страната!

— Ти пък си му шеф, така че разбий проклетия код! Как ще изглежда, ако се наложи да се обърнем към Националната служба за сигурност? Ти би трябвало да си най-добрата, забрави ли?

Тя изкрещя от отчаяние и мъжете в стаята подскочиха.

— Марк Шакълтън е най-добрият! Аз подписвам работния му картон! Млъкни и ме остави да си върша работата!

Марк завършваше имейла, когато вратата на банята се откряна.

— Почти съм готова! — чу той игривия ѝ глас.

— Искане ми се да не се налагаше утре да отивам на работа — каза той на фона на звука от телевизора.

— И на мен.

Марк изключи звука — Кери обичаше да говори от банята.

— Може пък да отседнем отново тук следващия уикенд.

— Би било чудесно. — Водата потече за момент, след това спря.

— Знаеш ли кое също би било страхотно?

Марк излезе от интернет и прибра компютъра в чантата.

— Кое би било страхотно?

— Следващия уикенд да се разходим до Ел Ей. Нали и двамата искаме да живеем там. Щом вече имаш толкова пари, можеш да напуснеш тъпата работа с летящите чинии и да пишеш сценарии за трилъри, а аз — да нарежа тъпата работа на компаньонка и в клиниката за вазектомия и да стана актриса, може би дори истинска. Следващия уикенд можем да идем да си потърсим къща. Какво ще кажеш? Ще бъде забавно.

Лицето на Уил Пайпър изпълни целия екран на плазмата. Господи, помисли си Марк, за втори път през последните два дни! Включи звука.

— Чу ли ме? Не мислиш ли, че ще бъде забавно?

— Само секунда, Кери!

Загледа с ужас новините. Сякаш някаква боа стягаше пръстените си около тялото му и го оставяше без дъх. Вчера беше видял този тип да се фука с нови улики, а днес го издирват? И случайно ли беше, че го извикаха, докато е в отпуска? Двестате точки от теста за интелигентност сочеха само в една посока.

— Мамка му, мамка му, мамка му...

— Каза ли нещо, миличък?

— Момент! — Ръцете му се тресяха като на болен от малария, докато вадеше отново лаптопа.

Никога не беше искал да го прави. Мнозина от Зона 51 се изкушаваха — точно затова беше охраната и неговите алгоритми, — но той не беше като останалите. Приемаше нещата такива, каквито са. И сега отчаяно се нуждаеше да разбере какво става. Въведе паролата и влезе в откраднатата национална база данни, която се пазеше на твърдия му диск. Трябваше да работи бързо. Ако спре да мисли за това какво прави, всичко щеше да иде по дяволите.

Започна да въвежда имена.

Кери излезе от банята, издокарана в прилепнала червена рокля. Новият часовник блестеше на китката ѝ.

— Марк! Какво има?

Беше затворил рязко компютъра в скута си и ревеше като дете, от гърдите му се изтръгваха дълбоки стонове и по лицето му се стичаше порой сълзи. Кери коленичи и го прегърна.

— Добре ли си, миличък?

Той поклати глава.

— Какво се е случило?

Трябваше да мисли бързо.

— Получих имейл. Леля ми е починала.

— Ооо, миличък, така съжалявам!

Марк стана несигурно — не, повече от несигурно. Сякаш всеки момент щеше да припадне. Кери също се изправи и го прегърна силно, с което не му позволи да рухне отново.

— Неочаквано ли беше?

Той кимна и се опита да избърше лице с длан. Тя изтича за кърпичка, върна се отново до него и попи сълзите му като майка, грижеща се за безпомощно дете.

— Виж, хрумна ми нещо — механично рече той. — Да идем в Ел Ей тази вечер. Още сега. С кола. Моята прегрява. Ще вземем твоята. Ще купим къщата утре, става ли? На Холивуд Хилс. Много писатели и актьори живеят там. Съгласна? Можеш ли да си събереш багажа?

Тя го зяпна объркано и тревожно.

— Сигурен ли си, че искаш да заминем още сега, Марк? Току-що преживя шок. Може би ще е по-добре да изчакаме до сутринта.

Марк тропна с крак и извика като сърдито малко дете:

— Не! Не искам да чакам! Искам да отидем сега!

Кери отстъпи крачка назад.

— Защо е това бързане, скъпи? — Плашеше я.

Той едва не се разрева отново, но успя да се овладее. Като подсмърчаше силно, прибра лаптопа и изключи мобилния си телефон.

— Защото животът е прекалено кратък, Кери. Прекалено кратък, мамка му.

30 ЮЛИ 2009 Г. ЛОС АНЖЕЛИС

Стаята им гледаше към Родео Драйв. Марк стоеше до прозореца в хавлия на хотела и скръбно гледаше през дръпнатите завеси как луксозните автомобили завиват от „Уилшър“, за да излязат на основния път. Слънцето все още не се бе вдигнало достатъчно, за да прогони сутрешната мъгла, но по всичко изглеждаше, че денят ще бъде великолепен. Апартаментът на четиринадесетия етаж на хотел „Бевърли Уилшър“ струваше 2500 долара на нощ, които плати в брой, за да затрудни малко повече наблюдателите. Но кого всъщност лъжеше? Погледна в чантата на Кери, за да провери телефона ѝ. Беше го изключил, докато тя караше, и все още си беше изключен. Иначе вече щеше да е на радарите им, но той печелеше време. Безценно време.

Пристигнаха късно, след дълго пътуване през пустинята, по време на което не разговаряха много. Нямаше време да планира нещата, но искаше всичко да е свършено. Умът му се върна към времето, когато бе седемгодишен, как веднъж се събуди преди родителите си и се втурна да им направи закуска за първи път в живота си — сипа овесени ядки и нарязан банан, след което с гордост им поднесе в леглото купите, приборите и малките чаши портокалов сок. През онзи ден искаше всичко да бъде свършено и след като успя, можеше да се радва на похвалите им седмици наред. Ако продължи да бъде все така съобразителен, можеше да успее и днес.

Когато пристигнаха, си поръчаха шампанско и пържоли. За късната закуска поръча още шампанско, палачинки и ягоди. След час имаха среща в лобито с агент на „Риълтър“ за следобедното търсене на къща. Искаше му се да е щастлива.

— Кери?

Тя се размърда под чаршафа и той отново я повика, този път малко по-силно.

— Здравсти — промърмори тя с лице във възглавницата.

— Закуската пристига, заедно с мимози.
— Не ядохме ли преди малко?
— Преди цяла вечност. Искаш ли вече да ставаш?
— Добре. Каза ли им, че няма да ходиш на работа?
— Вече знаят.
— Марк?
— Ммм?
— Снощи се държа малко шантаво.
— Зная.
— Днес нормален ли ще бъдеш?
— Да.
— Наистина ли ще купуваме къща?
— Стига да намерим някоя, която да ти хареса.

Тя отметна завивката. Лицето ѝ бе осветено от усмивка.

— Е, денят започва доста хубаво. Ела тук, ще се погрижа и твоят да започне така.

Уил шофира цяла нощ и сега се носеше по равнините на Охайо, напрягайки всичките си сили, летеше към утрото и се надяваше, че ще се измъкне невредим, избягвайки ограничителите за скорост и щатските ченгета. Знаеше, че не може да измине целия път, без да поспи. Трябваше да избира евтини мотели покрай магистралата, където да плаща в брой и да подремва по четири часа тук, шест часа там — но не повече. Искаше да пристигне във Вегас до петък вечерта и да съсипе уикенда на онзи скапаняк.

Не си спомняше кога за последен път е издържал цяла нощ, особено без алкохол. Изживяването определено не му харесваше. Копнееше за пиячка, за сън, за нещо, в което да удави гнева и възмущението си. Ръцете му се бяха схванали от стискането на волана, десният глезен го болеше, защото старият „Таурус“ нямаше система за поддържане на постоянна скорост. Очите му бяха зачервени и сухи. Мехурът му се пръскаше от последното голямо кафе. Единственото, което му даваше някаква утеха, беше червената роза на Липински, сочна и хубава, сложена в пластмасова бутилка за вода в стойката за чаши.

Посред нощ Малкълм Фрейзър излезе от оперативния център, за да се поразходи и да проветри главата си. Последните новини бяха невероятни. Абсолютно невероятни, мамка му. И тази гадост стана по време на неговата смяна. Ако преживее това — ако *те* преживеят това, — ще има да дава показания при закрити врати в Пентагона, докато не навърши стотачка.

Попаднаха в кризисна ситуация в момента, в който Шакълтън изключи мобилния си телефон и изгубиха сигнала му. Един от екипите веднага пристигна във „Венеция“, но от него нямаше и следа — колата му все още беше на паркинга, сметката — неуредена.

Последва един много мрачен час, докато успеят да изяснят нещата. Шакълтън е бил с жена — атрактивна брюнетка, разпозната от портиера като компаньонка, която е виждал в хотела. Провериха обажданията от мобилния му телефон и откриха десетки обаждания до някоя си Кери Хайтауър, която отговаряше на описанието на жената.

Телефонът на Хайтауър излъчваше сигнали по шосе 1–15 в западна посока, докато не замлъкна на двайсет и пет километра от Барстоу. Най-вероятно се бяха насочили към Ел Ей. Изпратиха номера и описанието на колата ѝ на калифорнийската полиция и местните шерифства, но по-нататъшното разследване показва, че тойотата ѝ е продадена и в момента кара кола под наем.

Ребека Розенберг ядеше третия си десерт след полунощ, когато най-неочаквано разби кодирането на Шакълтън и едва не се задави с карамела. Излетя от лабораторията, затича се трوماво по коридора до оперативния център и нахълта при наблюдателите. Накъдрената ѝ в афростил от 60-те коса се тръскаше по раменете ѝ.

— Съобщавал е ДС^[1] на една фирма!

Фрейзър седеше пред терминала си и се завъртя към нея. Изглеждаше така, сякаш му идеше да се издрайфа. По-лошо не можеше да бъде.

— Я стига бе. Сигурна ли си?

— Стопроцентово.

— На каква фирма?

Беше по-лошо.

— Застрахователна компания.

Коридорите на главната изследователска лаборатория бяха празни и това усилваше още повече ехото. За да намали напрежението, Малкълм Фрейзър се изкашля и се заслуша как отеква звукът. Викането или пеенето беше неуместно, дори никой да не слушаше. През деня в качеството си на шеф на оперативната охрана на Зона 51 Фрейзър обикаляше подземие с наперено-заstraшителна походка, която впечатляваше останалите служители. Обичаше да се страхуват от него и изобщо не съжаляваше, че хората му са мразени от всички. Това означаваше, че си вършат добре работата. Как може да се поддържа ред без страх? Изкушението да се възползват от наличното тук просто бе прекалено голямо за смотаняците. Презираше ги и винаги изпитваше чувство за превъзходство, когато ги виждаше как минават голи през скенера — тлъсти и пухкави или хърбави и слаби, никога добре сложени и мускулести като неговите момчета. Спомни си, че Шакълтън беше от хърбавите и слабите, дето можеш да ги прекършиш като суха вейка.

Озова се до специалния асансьор и го повика с кода си за достъп. Спускането бе толкова гладко, че почти не се усещаше. Когато излезе от кабината, бе единствената жива душа в нивото на трезора. Движението му щеше да задейства камерите и някой от хората му щеше да гледа, но той имаше право да слиза тук, знаеше кодовете и бе един от малкото оторизирани да минават през тежките стоманени врати.

Мощта на трезора се усещаше физически. Фрейзър усети как гърбът му се изправя, сякаш през гръбнака му бяха прокарали железен прът. Гърдите му се изпъчиха и сетивата се изостриха, възприятията му — дори на слабата, студена синкава светлина — бяха толкова чувствителни, че почти виждаше триизмерно. Някои хора се чувстваха съвсем нищожни в огромното пространство, но той самият се чувстваше голям и могъщ на това място. Имаше нужда да дойде тук точно тази нощ, в разгара на най-сериозния пробив в сигурността в историята на Зона 51.

Пристъпи в студената и абсолютно суха атмосфера. Две стъпки, десет, двайсет, сто. Не възнамеряваше да отиде до края му, не разполагаше с толкова време. Отиде достатъчно навътре, за да почувства напълно огромния купол над себе си и грамадната като

стадион площ. Пръстите на дясната му ръка докоснаха една от подвързиите. Строго погледнато, контактът бе забранен, но той не сваляше книгата от лавицата — а просто се уверяваше, че наистина съществува.

Кожата бе гладка и прохладна, нашарена като кожата на елен. Върху нея бе гравирана годината –1863. Имаше цели редове от тази година. Гражданската война. И Бог знае какво още е ставало по света по онова време. Не беше историк.

В единия край на трезора имаше тясно стълбище, водещо към висящо мостче, откъдето човек можеше да види цялото помещение. Изкачи се. Хиляди тъмносиви шкафове се простираха в далечината и съдържаха близо седемстотин хиляди дебели тома с над двеста и четиридесет милиарда имена в тях. Фрейзър бе убеден, че единственият начин да схванеш тези числа е да застанеш тук и да видиш всичко това с очите си. Цялата информация отдавна бе свалена на дискове и ако си някой от смотаняците, ще останеш потресен от терабайтите данни или други подобни глупости, но това не можеше да се сравни с посещението в самата Библиотека. Хвана се за перилото, облегна се на него и задиша бавно и дълбоко.

Нелсън Елдър прекарваше доста добра сутрин. Седеше на любимата си маса в кафенето на компанията и отдаваше дължимото на омлета и сутрешния вестник. Беше зареден с енергия от хубавото тичане, добрия душ и съживената увереност в бъдещето. От всички неща, които се отразяваха на настроението му, най-важното бяха борсовите показатели на „Дезърт Лайф“. През последния месец цената на акциите се покачи със 7,2 процента, като се вдигна с цял процент и половина в деня преди аналитичния ъпгрейд. Беше много рано цялата тази лудост с Питър Бенедикт да се изяви в пълен размер, но можеше с математическа сигурност да предскаже, че отказването на застраховки на клиенти с предстояща смърт и промяната на таксите за онези, чийто край ще настъпи в обозримо бъдеще, ще превърне компанията му в машина за пари.

В добавка рискованият ход на Берт Майърс с онзи хедж фонд от Кънектикът се оказа успешен и донесе огромна възвращаемост през юли. Елдър смени напористия си подход с нов, по-агресивен тон

спрямо инвеститорите и анализаторите, и Уолстрийт си взе бележка. Мнението за „Дезърт Лайф“ започваше да се променя.

Не го интересуваеше как онази странна птица Питър Бенедикт се е сдобил с вълшебната си база данни, откъде се е появила тя и дали изобщо е възможно да съществува. Елдър не се занимаваше с морално-философски въпроси. Беше платил на Бенедикт пет милиона от собствения си джоб, за да попречи на одиторите да забележат трансакцията и да започнат да задават въпроси. И без това си имаше достатъчно тревоги покрай авантюрата с хедж фонда на Берт.

Но разходите си струваха. Стойността на личния му дял в компанията скочи с десет милиона — страшно добра възвръщаемост за един месец! Смяташе да си мълчи за бизнеса с Бенедикт. Никой не знаеше за него, дори Берт. Беше прекалено шантаво и прекалено опасно. Беше трудно да обясни дори на собствения си главен деловодител защо трябва да получава всеки ден списък на всички желаещи да се застраховат клиенти.

Берт го забеляза, че се храни сам, и приближи с широка усмивка и размахан пръст.

— Знам тайната ти, Нелсън!

Думите му стреснаха по-възрастния мъж.

— Какво имаш предвид? — остро попита той.

— Днес следобед ще ни зарежеш, за да идеш на голф.

Елдър издиша и се усмихна.

— Откъде разбра?

— Знам всичко, ставащо тук — надуто рече финансовият директор.

— Не точно всичко. Скрил съм едно-две нещица в ръкава си.

— Сред тях има ли бонус за мен?

— Ако продължиш да носиш подобни печалби, след две години ще можеш да си купиш остров. Няма ли да седнеш да хапнеш?

— Не мога. Среща на отдела. С кого ще играеш?

— Благотворително мероприятие на „Уин“. Дори нямам представа кои са останалите.

— Е, забавлявай се. Заслужаваш го.

Елдър му намигна.

— Прав си. Наистина го заслужавам.

Нанси не можеше да се концентрира върху банковия обир. Обърна страницата, но осъзна, че не е запомнила нищо, и се наложи да се върне назад и да я прочете отново. Предстоеше ѝ среща с Джон Мюлер, който очакваше някакъв брифинг по случая. На всеки няколко минути отваряше брауъра и търсеше в мрежата новини за Уил, но всички новинарски сайтове въртяха едно и също. Накрая не се сдържа.

Сю Санчес я видя в коридора и ѝ махна от разстояние. Само тя ѝ беше притрябвала, но Нанси не можеше да се престори, че не я е забелязала.

Напрежението на лицето на шефката бе поразително. Лявото ѝ око потрепваше, гласът ѝ също бе разтреперан.

— Нанси — каза тя и приближи толкова близко, че я накара да изпита неудобство. — Той опита ли се да се свърже с теб?

Нанси се увери, че чантата ѝ е плътно затворена.

— Снощи ме пита същото. Отговорът все още е не.

— Трябва да питам. Той ти беше партньор. А партньорите се сближават. — Изказването изнерви Нанси, а Сю го усети и побърза да разясни: — Нямам предвид в онзи смисъл. Нали се сещаш — приятелство, обвързаност.

— Нито се е обаждал, нито е пускал имейли. Пък и щеше да знаеш, ако го беше направил — изтърси Нанси.

— Не съм оторизирана да следя нито него, нито теб! — отсече Сю. — Ако го подслушвахме, щях да знам. Нали съм му началник!

— Сю, знам много по-малко от теб какво става изобщо, но наистина ли би се шокирала, ако някои други служби се опитват да слухтят?

Сю я погледна обидено и зае отбранителна позиция.

— Не знам за какво говориш. — Нанси сви рамене и Сю се окопоти. — Къде отиваш?

— До аптеката. Имаш ли нужда от нещо?

— Не, добре съм. — Изобщо не звучеше убедително.

Измина пет пресечки, преди да извади телефона от чантата си. Огледа се още веднъж за опашка и набра номера.

Той вдигна на второто позвъняване.

— Такото на Джо.
— Звучи апетитно — каза Нанси.
— Радвам се, че се обади. — Звучеше адски уморено.
— Започнах да се чувствам самотен.
— Къде си?
— На едно място, равно като билиардна маса.
— Можеш ли да бъдеш по-конкретен?
— Ако се вярва на знаците, в Индиана.
— Не си пътувал през цялата нощ, нали?
— Май го направих.
— Трябва да поспиш малко!
— Тъхъ.
— Кога?
— Тъкмо си търся подходящо място. Говори ли с Лора?
— Искях да проверя първо ти как си.
— Кажи й, че съм добре. Да не се тревожи.
— Ще се разтревожи. Аз се тревожа.
— Какво става в службата?
— Сю изглежда като парцал. Всички са се изпокрили по кабинетите си.
— Цяла нощ слушах по радиото за себе си. Здравата са се разработили.
— Ако успеят да те спипат, какво ще правят с Шакълтън?
— Предполагам, че шансовете да бъде намерен с вдигнати крака на верандата не са особено високи.
— Тогава какво?
— Ще използвам придобитите през годините умения и находчивост.
— Какво означава това?
— Означава, че ще импровизирам. — Замълча за момент, после добави: — Знаеш ли, мислих си за нещо.
— За какво?
— За теб.
— Какво за мен?
Последва втора дълга пауза, нарушена от тракането на минаващ автоvlak.
— Мисля, че съм влюбен в теб.

Тя затвори очи и когато ги отвори, откри, че все още се намира в Манхатън.

— Стига, Уил, защо говориш такива неща? От недоспиване ли?

— Не. Сериозен съм.

— Моля те, намери някой мотел и поспи малко.

— Само това ли имаш да кажеш?

— Не. Мисля, че и аз май те обичам.

Грег Дейвис чакаше чайника да заври. С Лора бяха заедно само от година и половина и сега се сблъскваха с първата си сериозна криза като двойка. Искаше да се покаже като чудесно момче и истински приятел, а в семейството му се справяха с кризите, като приготвяха чай.

Апартаментът им бе миниатюрен, с малко светлина и никакъв изглед, но предпочитаха мансарда в Джорджтаун пред по-добро място в някое бездушно предградие. В два часа през нощта тя най-сетне бе успяла да заспи, но веднага щом се събуди, отново включи телевизора, видя течащия надпис, че баща ѝ все още се издирва, и отново заплака.

— Обикновен или билков? — извика Грег.

— Билков — изхлипа Лора.

Той ѝ донесе чашата и седна на леглото до нея.

— Отново се опитах да му се обадя — тихо рече тя.

— По домашния и мобилния ли?

— Гласова поща.

Грег все още беше по боксерки.

— Ще закъснееш — каза му тя.

— Обадох се, че няма да ходя на работа.

— Защо?

— За да остана при теб. Няма да те оставя сама.

Тя го прегърна и рамото му се намокри от сълзите ѝ.

— Защо си толкова добър с мен?

— Що за въпрос е това?

Мобилният му телефон завибрира и се плъзна по нощната масичка. Хвана го, преди да е паднал на пода. На екрана пишеше НЕИЗВЕСТЕН НОМЕР.

Някакъв женски глас попита за него.

— Грег е.

— Грег, обажда се Нанси Липински. Срегнахме се в апартамента на Уил.

— Господи! Нанси! Здравей! — Прошепна на Лора:

„Партньорът на татко ти“ и тя скочи. — Откъде научи номера ми?

— Работя за ФБР, Грег.

— Да бе. Вярно. Във връзка с Уил ли се обаждаш?

— Да. Лора там ли е?

— Да. Но защо звънна на мен?

— Защото сигурно подслушват нейния телефон.

— Господи, какво е направил Уил?

— С приятеля на дъщеря му ли разговарям, или с журналист? — попита Нанси.

Той се поколеба и погледна умоляващите очи на Лора.

— С приятеля й.

— Много е загазил, но не е направил нищо лошо. Стигнахме прекалено близо до нещо и той няма намерение да се откаже. Искам да ми обещаеш, че това ще си остане между нас.

— Добре — увери я младежът. — Не сме разговаряли.

— Дай ми Лора. Баща й иска да й съобщи, че е добре.

Агентката на „Риълтър“ бе платинена блондинка, навлизаща в годините за ботокс. Устата й не се затваряше нито за миг и моментално си допаднаха с Кери. Двете бърбреха на предните седалки на големия мерцедес, а Марк седеше отзад като упоен, стиснал куфарчето между краката си.

На някакво ниво си даваше сметка, че жените си приказват, че минават покрай коли, хора и магазини по булевард „Санта Моника“, че в купето зад затъмнените прозорци е приятно хладно, а навън е жега, че във въздуха се смесват два различни парфюма, че усеща метален вкус в устата си и слепоочията му пулсират, но всяко от сетивата му съществуваше в свое собствено измерение. Всичко бе просто серия несвързани помежду си усещания. Умът му не обработваше и не съчетаваше постъпващите данни. Беше някъде другаде, напълно отнесен.

Писъкът на Кери проникна през завесата.

— Марк! Джина те попита нещо?

— Извинете, какво?

— Питам кога точно искате да купувате.

— Скоро — тихо отвърна той. — Много скоро.

— Чудесно! Можем да го използваме във ваша полза. И казахте, че желаете да платите в брой?

— Да.

— Това се казва хора на място! — възкликна агентката. — Непрекъснато идват клиенти от другаде и всички искат да гледат само трите Б — Бевърли Хилс, Бел Еър или Брентууд, но вие сте толкова умни и целенасочени. Искам да кажа, знаехте ли, че за вашия ценови диапазон и с агресивната ви нагласа Холивуд Хилс е най-доброто луксозно място в Ел Ей? Ще изкараме чудесен следобед!

Той не отговори и двете жени се разприказваха отново и го оставиха на мира. Когато колата започна да се изкачва по склона, усети как гърбът му се притиска в облегалката. Затвори очи и се озова в колата на баща си, на път към наетото бунгало в Пинкъм Нотч в Белите планини. Майка му и баща му дуднеха за едно или друго и той беше оставен сам с вихрещите се в главата му числа, които се мъчеше да подреди в доказателство на някаква теорема. Когато се получи и доказателството се оформи в ума му, беше изпълнен от прилива на радост, който искаше да призове и в този момент.

Мерцедесът се движеше по тесни виещи се пътища покрай скрити зад огради и жив плет къщи. Накрая спряха зад един от вездесъщите за района камиони за озеленяване и когато отвори вратата, Марк бе блъснат от полъха на жегата и рева на моторна резачка. Кери спринтира към портата със списък в ръка като малко дете.

— Толкова е готина! — каза агентката на Марк. — По-добре да се поразмърдаме. Чакат ни още сума ти предложения!

Фрейзър караше на черно кафе и адреналин. Щеше да добави към тях и амфетамини, стига да можеше да убеди някого от лечебницата да му ги отпусне.

Обектът беше в нормалния си делничен режим, пълен догоре със служители, изпълняващи обичайните за смотаняците задължения. Той, от друга страна, правеше нещо необичайно и безпрецедентно —

водеше вътрешно разследване и две външни операции едновременно, като в същото време на всеки няколко минути докладваше на господарите си във Вашингтон.

Единият от външните екипи се намираше в Ню Йорк и издирваше Уил Пайпър; вторият бе в Лас Вегас и работеше върху Нелсън Елдър. Всичките му хора бяха бивши военни. Някои бяха участвали в операции на ЦРУ в Близкия изток. До един бяха ефективни кучи синове и действаха хладнокръвно въпреки импотентната паника в Пентагона.

Вече имаше по-добро отношение към Ребека Розенберг, макар че навиците ѝ на хранене го отвращаваха и говореха за липса на самодисциплина. Цяла нощ я гледаше как се тъпче с нуга и карамел, как сякаш се окръгляше пред очите му. Кошчето ѝ бе пълно с опаковки от десерти и беше грозна като вещица, но макар и неохотно, Фрейзър не можеше да не се възхити на начина, по който разбиваше защитата на Шакълтън камък по камък и разкриваше всичко зад нея.

— Виж това — възкликна тя, когато мина покрай нея. — Още данни за Питър Бенедикт. Имал е кредитна линия в казино „Констелейшън“ на това име, както и карта „Виза“.

— Някакви влогове по нея?

— Почти не я е използвал, но има няколко трансакции за Съюза на американските сценаристи. За регистрирането на сценарий или нещо подобно.

— Господи, че и шибан писател се извъдил. Можеш ли да спипаш писанията му?

— Имаш предвид да хакна сървъра им ли? Да, сигурно. Има и още нещо.

— Давай.

— Преди около месец е открил сметка на Кайманите. И получил по нея пет милиона от Нелсън Дж. Елдър.

— Да си го начукам. — Трябваше да се свърже с Декорсо, шефа на екипа в Лас Вегас.

— Той е сигурно най-добрият програмист, с когото някога е разполагала лабораторията — с възхита рече тя. — Същински вълк, дебнещ кокошки.

— Как е успял да измъкне данните?

— Още не знам.

— Всеки служител трябва да бъде прегледан — заяви той. — И вътрешно.

— Знам.

— И ти в това число.

Тя го изгледа кисело и му подаде еднодоларова банкнота.

— Бъди добро момче и ми донеси още един десерт.

— След като се обадя на проклетия секретар.

Харис Лестър, секретарят на военноморските сили, имаше офис в Пентагона дълбоко в Пръстен С, възможно най-далеч от свежия въздух. Пътят му до високия политически пост беше стандартен — служба във флота по време на Виетнам, години в законодателната власт на Мериленд, три мандата в Конгреса, член на управителния съвет на „Нортроп Груман“ и накрая, преди година и половина, назначение от новоизбрания президент за секретар на военноморските сили.

Беше прецизен, необичащ рисковете бюрократ, който се отвърщаваше от изненадите в личния и професионалния си живот, така че реагира със смесица от шок и раздразнение, когато шефът му, секретарят на отбраната, лично му съобщи за Зона 51.

— Това да не би да е някакво посвещаване в братство, господин секретар?

— Да ти приличам на член на някакво проклето братство? — излая му секретарят. — Всичко си е съвсем истинско и по традиция е в компетенцията на флота, така че е твое и Господ да ти е на помощ, ако през твоя мандат изтече нещо.

Ризата на Лестър беше толкова колосана, че пукаше, когато седна на бюрото си. Приглади вратовръзката си на черни и сребристи ивици, прокара ръка по остатъка от косата си, за да накара кичурите да сочат в една посока, след което посегна към очилата без рамки. Адютантът му се обади по интеркома, преди да отвори първата папка.

— Господин секретар, обади се Малкълм Фрейзър от Грум Лейк. Да ви свържа ли?

Почти усещаше как киселините бликват в стомаха му. Тези обаждания го убиваха, но не можеше да ги прехвърли на някой друг. Това беше негова отговорност и решенията трябваше да взема той. Погледна часовника — във Вегас беше полунощ. Обичайното време за кошмари.

Мерцедесът пристигна на последния адрес късно следобед и спря на полукръглата алея пред имението в средиземноморски стил.

— Мисля, че ще е това! — възкликна агентката с безкрайната си енергия. — Запазих най-доброто за накрая.

Кери беше замаяна, но щастлива. Погледна прическата си в огледалото на пудриерата и каза отнесено:

— Всичките ми харесаха.

Марк се помъкна след тях. Превзетата агентка го чакаше и почукваше укорително часовника си.

С което го подсети да погледне своя часовник.

Нелсън Елдър играеше с отговарящия за маркетинга вицепрезидент на „Уин“, началника на градската пожарна и директора на местна компания за медицинска апаратура. Беше доста добър играч, но тази игра беше наистина невероятна и още повече повиши настроението му. Приключи с четиридесет и един удара, най-добрата игра, която бе правил от години.

Свежо поръсеният с вода райграс бе с цвета на влажни изумруди в кафявата пустиня. Зеленината се стелеше равномерно пред него и не можеше да сгреша. Макар че по курса имаше доста вода, успяваше да запази топката съвсем суха. Слънчевите зайчета танцуваха по стъклени повърхности на хотел „Уин“, който се извисяваше над кънтри клуба, и докато се навеждаше към количката си да отпие от бутилката чай с лед и слушаше ромона на изкуствения поток, Елдър си даде сметка, че от много време не се е чувствал така доволен и спокоен.

Средиземноморската вила на Холиридж Драйв направо подлуди Кери. Тичаше от една великолепна стая в друга — дизайнерска кухня, дневна на няколко нива, официална трапезария, библиотека, музикална стая, изба, огромна спалня и три по-малки, и непрекъснато повтаряше: „О, Господи! О, Господи!“

— Нали ви казах! Изцяло е ремонтирана. Вижте детайлите!

На Марк изобщо не му беше до това. Под подозрителния поглед на агентката той тръгна към вътрешния двор и седна до малкия фонтан. Дворът бе очертан от храсти мансанита и между нежните им цветчета прелитаха колибри. Огромният каньон се стелеше отдолу, решетката от улици почти не можеше да се види от яркото следобедно слънце.

Зад покрива, високо на един далечен хребет надничаха върховете на буквите на знака Холивуд. С тъга си помисли, че не беше искал това. Беше си мечтал да седи до басейна си сред хълмовете, точно под знака, след като успее като писател. Надяваше се това да продължи по-дълго от пет минути.

Кери изтича през френския прозорец и почти се разплака от гледката.

— Марк, толкова много ми харесва. Харесва ми, харесва ми, харесва ми!

— Харесва й! — уточни агентката, която излезе след нея.

— Колко? — кухо попита Марк.

— Искат три и четиристотин и смятам, че цената е добра. Освен това са вложени милион и половина в ремонта...

— Вземаме го — безизразно каза той.

— Марк! — изпищя Кери, увеси се на врата му и го обсипа с целувки.

— Току-що направихте изключително щастливи две жени — алчно се усмихна агентката. — Кери ми каза, че сте писател. Мисля, че ще създадете много чудесни сценарии, докато седите край този чудесен басейн! Довечера ще ви пратя офертата в хотела и ще ви се обадя!

Кери правеше снимки с телефона си. Марк не се усети веднага, но накрая разбра какво става, скочи и грабна апарата от ръката й.

— Правеше ли снимки и преди това?

— Не! Защо?

— Сега ли включи телефона си?

— Да! Какво толкова има?

Марк натисна копчето за изключване.

— Батерията ти е на привършване. Моята е съвсем паднала. Опитвам се да я запазя, в случай че се наложи да позвъним.

Върна й апарата.

— Добре, глупчо. — Погледна го укорително, сякаш искаше да му каже: „Само не се дръж отново като побъркан.“ — Ела вътре да разгледаш! Толкова съм щастлива!

Фрейзър дремеше на бюрото си, когато един от хората му го потупа по рамото. Изхърка и се събуди.

— Получихме сигнал от телефона на Хайтауър. Включи се и се изключи за секунди.

— Къде са?

— В източната част на Холивуд Хилс.

Фрейзър почеса четината си.

— Добре, прехванахме ги веднъж. Може би ще успеем да ги прехванем отново. Какво е положението при Декорсо?

— На позиция е и чака разрешение.

Фрейзър отново затвори очи.

— Събуди ме, когато се обадят от Пентагона.

Елдър приближаваше осемнадесетата дупка. Точно пред него потокът се хвърляше в единайсетметрова пропаст — великолепен начин за завършването на играта.

— Какво мислиш? — попита той шефа на „Уин“. — Вътре ли е?

— И още как, Нелсън. Цял ден нямаш равен на себе си.

— Знаеш ли, ако вкарам тази, това ще бъде най-добрият удар в живота ми.

Пожарникарят и изпълнителният директор го чуха и приближиха да видят пътя на топката.

— За Бога! Не се урочасвай! — възкликна шефът от „Уин“.

Замахът на Елдър бе бавен и безупречен, и когато стикът бе в най-високата точка — миг преди куршумът да пръсне черепа му и да оплеска всичко с кръв и мозък, — си помисли, че животът е изключително хубав.

Декорсо потвърди свалянето на мишената през оптическия мерник, след което бързо разглоби оръжието, прибра го в сака и излезе от хотелската стая на единадесетия етаж, откъдето се разкриваше великолепна гледка към игрището за голф.

Когато се върнаха в апартамента, Кери искаше да правят секс, но на него изобщо не му беше до това. Измъкна се, като се оправда със слънцето, и се усамоти в банята. Тя бе прекалено възбудена и продължаваше да бърбри през вратата, а той остави силните струи на душа да заглушат плача му.

Агентката беше казала на Кери, че ресторантът на хотела им бил толкова добър, че си заслужавало да умреш за него. Коментарът го накара да трепне. Тя се замоли да вечерят там и той бе готов да изпълни всяко нейно желание, макар че от всичко на този свят най-много копнееше да се скрие в стаята.

Кери изглеждаше зашеметяващо в червената си рокля и когато влязоха в ресторанта, доста хора се обърнаха след нея, питайки се дали не е някоя знаменитост. Марк носеше куфарчето си, затова повечето приеха, че е актриса на среща с агента или адвоката си. Този кльощав мъж определено изглеждаше твърде невзрачен, за да излиза с нея — естествено, освен ако не е баснословно богат.

Настаниха ги на маса под големия тавански прозорец и когато дойде време за десерта, лунните лъчи проникваха през него и изпълваха помещението.

Кери непрекъснато говореше за къщата. Тя бе сбъднат сън — не, възкликна, дори повече, защото никога не е и сънувала, че може да съществува подобно място. Била толкова високо, та ѝ създавала чувството, че се намира в космически кораб като НЛО-то, което видяла като момиче. Беше като малко дете с въпросите си — кога ще напусне работата си, кога ще се преместят, какви мебели ще купят, кога тя ще започне уроците по актьорско майсторство, кога той ще започне отново да пише. Марк обикновено свиваше рамене, отговаряше едносрично или гледаше през прозореца, а тя се втурваше към следващия въпрос.

Внезапно Кери млъкна, което го накара да вдигне очи.

— Защо си толкова тъжен? — попита тя.

— Не съм тъжен.

— Напротив, си.

— Не, не съм.

Кери не изглеждаше особено убедена, но премълча.

— Е, аз съм щастлива — каза тя. — Това е най-хубавият ден през целия ми живот. Ако не те бях срещнала, щях... ами, нямаше да съм тук! Благодаря ти, Марк Шакълтън.

И му прати въздушна целувка, която в крайна сметка стигна до него и го накара да се усмихне.

— Така е по-добре! — измърка Кери.

Телефонът иззвъня от чантичката ѝ.

— Телефонът! — възкликна той. — Защо е включен?

Паниката на лицето му я уплаши.

— На Джина ѝ трябваше телефонен номер, в случай че приемат офертата ни. — Бръкна в чантичката. — Сигурно е тя!

— Откога е включен! — изстена той.

— Не зная. От няколко часа. Не се безпокой, батерията е добре.

Натисна ОТГОВОРИ.

— Ало? — Погледна разочаровано и объркано. — За теб е — каза и му подаде апарата.

Марк затаи дъх и го вдигна до ухото си. Гласът бе мъжки, властен, жесток.

— Слушай внимателно, Шакълтън. Обажда се Малкълм Фрейзър. Искam да излезеш от ресторанта, да се прибереш в стаята си и да чакаш момчетата да те вземат. Сигурен съм, че си проверил базата данни. Днес не е твоят ден. Беше денят на Нелсън Елдър и него вече го няма. А също е денят на Кери Хайтауър. Не твой. Но това не означава, че не можем да те потрошим така, та да ти се иска да не си жив. Трябва да разберем как си го направил. Не е нужно да бъде по трудния начин.

— Тя не знае нищо — умоляващо прошепна Марк, като се извърна от нея.

— Няма значение какво казваш. Днес е нейният ден. Така че ставай и тръгвай, още сега. Разбираш ли ме, Марк?

Той не отговори.

— Марк?

Затвори телефона и го бутна към нея.

— Какво има? — попита тя.

— Нищо. — Задъхваше се. Лицето му се изкриви.

— Да не е нещо за леля ти?

— Да. Трябва да отида до тоалетната. Веднага се връщам.

— Горкото ми бебче — успокояващо рече тя. — Тревожа се за теб. Искам да бъдеш щастлив като мен. Връщай се по-бързо при мама Кери, нали?

Той взе куфарчето си и се отдалечи — като воден към бесилото смъртник, с малки тътрещи се крачки и наведена глава. Когато стигна лобито, чу трясъка на разбито стъкло, последван от две агонизиращи секунди мълчание, след което се разнесоха пронизителни женски писъци и гръмки мъжки викове.

Ресторантът и лобито се превърнаха в разбунен кошер от тела, които се блъскаха и тичаха във всички посоки. Марк продължи да върви като зомби право към изхода на „Уилшър“, пред който бе спряла кола с включен двигател в очакване да бъде паркирана. Служителят на паркинга искаше да разбере какво става в лобито и тичаше към въртящата се врата.

Без изобщо да се замисля, Марк машинално седна зад волана и потегли в топлата калифорнийска вечер, мъчейки се да различи пътя през сълзите си.

[1] Дата на смъртта. — Б.пр. ↑

31 ЮЛИ 2009 Г. ЛОС АНЖЕЛИС

Мерилин Монро отсядала тук, както и Лиз Тейлър, Фред Астер, Джак Никълсън, Никол Кидман, Брад Пит, Джони Деп и други, чиито имена не запомни, тъй като не слушаше гарсона. Той пък разбираше, че човекът иска да остане сам, и го гледаше как си тръгва бързо, без обичайната обиколка.

Гостът изглеждаше объркан и размъкнат. Единственият му багаж бе куфарче. Но пък тук бяха идвали какви ли не богати наркомани и ексцентрици. А и мънкащият тип извади пачка и му даде сто долара бакшиш, така че всичко беше наред.

Марк се събуди дезориентиран след дълбокия сън, но въпреки грохота в главата си бързо се върна в реалността и отново затвори очи, обхванат от отчаяние. Долавяше някои звуци — тихото бръмчене на климатика, чуруликането на птичка отвън, шумоленето на косата си между памучната калъфка на възглавницата и ухото. Чувстваше полъха от окачения на тавана вентилатор. Устата му бе толкова пресъхнала, че сякаш нямаше и една молекула вода, с която да овлажни езика си.

Беше от онези апартаменти, които предлагат на гостите си еднолитрови бутилки от най-добрия алкохол. На бюрото имаше преполовена бутилка водка, силно и ефективно лекарство за проблема му с паметта. Беше пил чаша след чаша, докато престана да си спомня. Както се оказа, беше успял да се съблече и да изгаси осветлението — някои от основните инстинкти бяха останали непокътнати.

Филтрираната светлина от дневната вливаше още цвят в пастелната обстановка — прасковен, бледоморав, на градински чай. Кери щеше да хареса това място, помисли си той и отново скри лице във възглавницата.

Беше карал откраднатата кола само няколко преки, когато реши, че е прекалено уморен, за да бяга. Отби, паркира на една тиха уличка на Северен полумесец, слезе и тръгна безцелно, без никакъв план. Беше твърде вцепенен, за да осъзнава, че в Бевърли Хилс изглежда по-

подозрителен като пешеходец, отколкото зад волана на откраднатото беемве. Мина неясно колко време и накрая откри, че се вижда в някакъв бледозелен знак с триизмерни бели букви.

Хотел „Бевърли Хилс“.

Погледна към захаросано розовата сграда в дъното на златна градина. Откри, че крачи по алеята, отива към рецепцията, пита какви стаи имат и наема най-скъпото предложение — голямо бунгало с впечатляваща история, за което плати в брой.

Измъкна се от леглото. Беше твърде дехидратиран, за да пикае. Изпи цяла бутилка вода, след което седна да помисли. Работещият като компютър ум сега беше прегрял и едва се влачеше. Не беше свикнал да се напруга, за да намери решение на някакъв проблем. Това беше обикновен дървовиден анализ — всяко действие дава възможни резултати, а всеки резултат предлага нови потенциални действия.

Нима е трудно? *Съсредоточи се!*

Прехвърли цялата гама възможности — да бяга и да се крие, да живее с остатъка от парите, докогато успее, да се предаде още сега на Фрейзър. Днес не беше неговият ден, нито пък утре — той беше ОХ, отвъд хоризонта, така че знаеше, че няма да бъде убит или да се срина до такава степен, че да сложи край на живота си. Но това не означаваше, че Фрейзър няма да изпълни заплахата си да го потроши, а и в най-добрия случай щеше да прекара остатъка от дните си сам, в някоя тъмна дупка.

Отново започна да плаче. Дали заради Кери, или защото всичко се беше прецакало по такъв мизерен начин? Защо не можеше да се задоволи с нещата такива, каквито са? Притисна пулсиращите си слепоочия и се залюля напред-назад. Животът му не бе чак толкова лош, нали? Защо му трябваше да ламти за пари и слава? Ето, в момента се намираше в храма на парите и славата, в най-доброто бунгало на хотел „Бевърли Хилс“, и какво толкова? Просто две стаи с мебели и разни дреболии. И без това разполагаше с такива неща. Марк Шакълтън — *той* не беше лош. Имаше чувство за мярка. Онзи шибаняк Питър Бенедикт, лакомият ненаситник, именно той го вкара в беля. Той трябва да бъде наказан, не аз, помисли си Марк, правейки първата си малка крачка към безумието.

Изпита непреодолимо желание да включи телевизора. В рамките на пет минути три от новините бяха свързани с него.

Директор на застрахователна компания бил убит от снайперист на игрище за голф в Лас Вегас.

Уил Пайпър, агентът от ФБР, разследващ случая „Апокалипсис“, все още бяга от закона.

Посетителка на ресторант „Волфганг Пук“ била застреляна в главата през прозореца от неизвестен извършител, който все още не е заловен.

Отново се разхлипа при вида на тялото на Кери, което едва изпълваше черния чувал.

Знаеше, че не може да си позволи да попадне в ръцете на Фрейзър. Онзи тип с изсечена физиономия и мъртви очи го вцепеняваше от ужас. Винаги бе изпитвал страх от наблюдателите — защото знаеше, че са хладнокръвни убийци.

Реши, че само един човек е в състояние да му помогне.

Нуждаеше се от уличен телефон.

Задачата се оказа почти изпълнима — Бевърли Хилс от двайсет и първи век бе лишен от улични телефони, а освен това се движеше пеша. Хотелът сигурно разполагаше, но Марк се нуждаеше от място, което няма да доведе преследвачите му право при него.

Вървя близо час и беше плувнал в пот, когато най-сетне намери телефон в магазин за сандвичи. Беше предобед и нямаше много посетители. Изпита чувството, че някои от тях го наблюдават, но това бе плод на въображението му. Спотаи се в занемарения коридор до тоалетните и задната врата. Беше развалил двайсетачка в хотела и разполагаше с цял джоб монети. Набра първия номер, но му отговори гласова поща. Затвори, без да оставя съобщение.

Вторият опит бе със същия резултат.

Оставаше му само един. Затаи дъх.

На второто позвъняване отговори женски глас.

— Ало?

Поколеба се за миг.

— С Лора Пайпър ли разговарям? — попита Марк.

— Да. Кой се обажда? — Напрежението й бе осезаемо.

— Казвам се Марк Шакълтън. Аз съм човекът, когото баща ви търси.

— Боже мой, убиецът!

— Не! Моля ви, не съм! Трябва да му кажете, че не съм убивал никого.

Нанси караше Джон Мюлер към Бруклин, за да разпитат един от директорите на банката във връзка с неотдавнашните обири. Имаше огромно количество записи и свидетелства на очевидци, че и петте удара са извършени от едни и същи мъже — двама, на вид от Близкия изток, поради което от отдела за борба с тероризма настоятелно искаха да разберат дали в случаите няма и терористичен момент.

Нанси не беше особено очарована от това, но партньорът ѝ не изглеждаше впечатлен.

— Не можеш да приемаш с лекота подобни случаи — каза той. — Научи този урок още в началото на кариерата си. Намираме се в глобална война с тероризма и мисля, че е напълно естествено да третираме извършителите като терористи до доказване на противното.

— Те са просто банкови грабители, приличащи на мюсюлмани — настоя тя. — Нищо не показва, че са политически престъпници.

— Сгресиш ли веднъж, кръвта на хиляди американци ще падне върху теб. Ако бях продължил случая „Апокалипсис“, и там щях да проуча вероятността за тероризъм.

— Онзи случай няма нищо общо с тероризма, Джон.

— Откъде си сигурна? Случаят не е приключен, освен ако не съм пропуснал нещо. Или вече са го приключили?

Нанси стисна зъби.

— Не, Джон, не са.

Все още не беше повдигнал въпроса, но ето че се започваше.

— А какви ги върши Уил, по дяволите?

— Вероятно мисли, че си върши работата.

— Винаги има само един правилен начин да направиш нещо и колкото си искаш неправилни. А Уил неизменно избира неправилни начини — надутото рече той. — Радвам се, че се върнах, за да вкарам обучението ти в правия път.

Тя завъртя очи. И без това беше напрегната, а той само влошаваше нещата. Денят започна с тревожната новина за убийството на Нелсън Елдър. Със сигурност бе съвпадение, но нямаше начин да провери дали наистина е така — беше отстранена от случая.

Уил може би също е чул новината по радиото в колата или в някой мотел. Така или иначе не искаше да му се обаждат и да рискува да прекъсне някоя от кратките му почивки. Трябваше да чака той да я потърси.

Тъкмо спираше на паркинга пред банката във Флатбуш, когато предплатеният ѝ телефон иззвъня. Нанси бързо разкопча колана си и изскочи от колата, за да се отдалечи достатъчно от Мюлер.

— Уил!

— Лора е.

Звучеше ужасно развълнувано.

— Лора! Какво има?

— Току-що ми се обади Марк Шакълтън. Искат да се срещне с татко.

Уил се изкачваше, което беше добре, тъй като беше различно. Беше съсипан от борбата с хипнотизиращо равния терен и прекосяването на планините. Сандия подобряваше настроението му. В Плейнфийлд, Индиана, успя да поспее шест часа в „Дейс Ин“, но това бе преди осемнайсет часа. Без нова почивка скоро можеше да задреме и да катастрофира.

Реши, че ще се обади на Нанси, като спре. Беше чул за убийството на Елдър по радиото и искаше да разбере дали тя не знае нещо повече. Случаят го подлудяваше, но и без това го дразнеха какви ли не неща, в това число и принудителното въздържание. Беше нервен и се майтапеше сам със себе си с глупав глас:

— Май имаш проблем с алкохола, Уили.

— Я си го начукай. Единственият ми проблем е, че не съм ударил едно.

— Приключих с изложението си.

— Вземи си изложението и си го заври в гъза.

Беше развълнуван и заради онова, което бе казал на Нанси вчера, историята с влюбването. Наистина ли го мислеше? Или умората и самотата говореха вместо него? А и Нанси наистина ли мислеше онова, което *тя* каза? Беше отпуснал тази тапа и се налагаше да се справи с положението.

Телефонът му иззвъня — може би по-рано от очакваното.

— Хей, радвам се, че се обаждаш.
— Къде си? — попита Нанси.
— В чудесния щат Ню Мексико. — В слушалката се чуваше шум от улично движение. — Навън ли си?
— На Бродуей. Петъчен трафик. Имам да ти казвам нещо, Уил.
— За Нелсън Елдър, нали? Чух по новините. Направо ме подлудява.
— Обадил се е на Лора.
Уил се обърка.
— Кой се е обадил?
— Марк Шакълтън.
Мълчание.
— Уил?
— Кучият син е звънял на дъщеря ми? — кипна Уил.
— Казал, че те е търсил на другите ти телефони. Оставала му само Лора. Искане да се срещнете.
— Може да се предаде където и да било.
— Уплашен е. Казал, че ти си единственият, на когото може да се довери.
— Намирам се на по-малко от хиляда километра от Вегас. Може да е сигурен, че ще му го начукам, задето се е обадил на Лора.
— Не е в Лас Вегас. А в Ел Ей.
— Господи, това са още петстотин километра. Какво друго е казал?
— Твърдял, че не е убивал никого.
— Да не повярваш. Друго?
— И че съжалявал.
— Къде мога да го намеря?
— Искане да отидеш в едно кафене в Бевърли Хилс утре сутринта в десет. Адресът е у мен.
— Там ли ще бъде?
— Така е казал.
— Добре, ако продължа със същото темпо и дремна осем часа някъде, че имам маса време за чашка кафе със старото си приятелче.
— Тревожа се за теб.
— Ще спра да почина. Задникът ми е натъртен, но иначе съм добре. Колата на баба ти определено не е била създадена нито за

удобство, нито за скорост.

Зарадва се, че успя да я накара да се разсмее.

— Виж, Нанси, онова, което казах вчера...

— Хайде да изчакаме, докато всичко свърши — предложи му тя.
— Ще поговорим, когато се видим.

— Добре — с готовност се съгласи той. — Дръж телефона зареден. Ти си спасителното ми въже. Кажи ми адреса.

Фрейзър не се бе прибирал у дома от началото на кризата, не позволяваше и на хората си да напускат оперативния център. Краят му не се виждаше. Натискът от Вашингтон беше огромен и всички бяха отчаяни. Шакълтън беше в ръцете им, ругаеше той подчинените си, но необученото лайно някак успя да се измъкне от най-добрите хора от специалните части в страната. Сега Фрейзър се беше надупил със свалени гащи и това никак не му харесваше.

— Тук трябва да има фитнес зала — измърмори един от хората му.

— Това да не ти е курорт! — озъби се Фрейзър.

— Или пък боксова круша. Можем да я окачим в ъгъла — обади се друг от терминала си.

— Ако искаш да блъскаш, ела насам и се пробвай с мен — изръмжа Фрейзър.

— Просто искам да намерим онзи задник и да си вървя у дома — каза първият.

— Двама задници — поправи го Фрейзър. — Нашият тип и федералното лайно. Трябват ни и двамата.

Прекият телефон с Пентагона иззвъня, кандидат-боксьорът го вдигна и започна да си води бележки. По езика на тялото му Фрейзър виждаше, че има промени.

— Малкълм, имаме нещо. От АБР са прехванали обаждане до дъщерята на агент Пайпър.

— От кого? — попита Фрейзър.

— От Шакълтън.

— Мамка му...

— В момента ни пращат записа. Би трябвало да пристигне всеки момент. Шакълтън иска да се срещне с Пайпър утре сутринта в

някакво кафене в Бевърли Хилс.

Фрейзър плесна тържествуващо с ръце и викна:

— С един куршум два шибани заека! Благодаря ти, Боже! — Замисли се. — Изходящи разговори? Как е предала информацията?

— Няма никакви обаждания от домашния й телефон, нито от мобилния.

— Добре. Тя е в Джорджтаун, нали така? Издирете всички обществени телефони в радиус три километра от дома й и ги проверете за скорошни обаждания до други платени или предплатени номера. Вижте също дали няма съквартирантка или приятел, вземете им номерата и проверете обажданията. Искам да видя челото на Пайпър хванато на мушката.

Беше вечер и жегата в Лос Анжелис започна да намалява. Марк остана в бунгалото цял ден, като окачи на вратата табелката да не го безпокоят. Беше се заклел да скърби за Кери, като пости, но по едно време не издържа и се нахвърли върху различните соленки и бисквити в бара. В края на краищата, реши той, случилото се с нея е било неизбежно, така че вината не е негова, нали? Мисълта го накара да се почувства мъничко по-добре и дори си отвори бира. Бързо изпи още две, след което премина на водка.

Бунгалото му имаше свой собствен двор, скрит зад бледорозови стени с изрисувани по тях италиански арки. Излезе навън с бутилката, настани се на шезлонга и го отпусна назад. Въздухът бе напоен с екзотичните аромати на тропическите цветя в градината. Неусетно заспа и когато се събуди, небето вече бе черно и беше станало студено. Потръпна от нощния вятър и се почувства по-самотен от всеки друг път.

В ранната съботна утрин температурата в пустинята Мохаве достигаше 44 градуса и Уил си мислеше, че е на път да се подпали спонтанно, когато спря колата и слезе да се изпикае. Молеше се старата таратайка да запали отново и молбата му бе чута. Трябваше да стигне колкото се може по-скоро до Бевърли Хилс.

В оперативния център на Зона 51 Фрейзър следеше електронната сигнатура на Уил като жълта точка на сателитната карта. Последният сигнал от мобилния му телефон беше от клетката на „Веризон“ на осем километра западно от Нийдълс по 1–40. Фрейзър обичаше да ограничава оперативните променливи и да елиминира изненадите. Онова, което му показваше цифровото ястребово око, го успокояваше.

Обичайната процедура ги беше довела до предплатения телефон на Уил. Екипът на Агенцията за военно разузнаване във Вашингтон установи, че апартаментът на Лора бил нает от мъж на име Грег Дейвис. В петък вечерта мобилният телефон на Дейвис получил обаждане от предплатен телефон на „Т-Мобайл“, разположен в Уайт Плейнс, Ню Йорк. Въпросният телефон приемал и предавал обаждания само от един номер след активирането си — друг предплатен номер на същия доставчик, чийто притежател в петък вечерта се движел на запад през Аризона.

Съвсем в реда на нещата бе да стигнат до партньора на Уил-Нанси Липински, която живееше в Уайт Плейнс. Хората от АВР поставиха под наблюдение двата предплатени номера и Фрейзър ги получи всички, на поднос с панделка, като коледен подарък. Хората му щяха да се отбият в „Кафенето на Сал и Тони“ за приятна съботна закуска, а дотогава той щеше да наблюдава как жълтата точка на Уил се движи на запад със сто и трийсет километра в час и да брои часовете преди края на тази мизерия.

Уил влезе в Бевърли Хилс малко преди седем сутринта и мина покрай кафенето. Норт Бевърли Драйв бе пуст — по това време целият град излъчваше усещането на малко сънено селце. Паркира на успоредната Каньон Стрийт, нагласи телефона си да го събуди в девет и половина и заспа.

Когато се събуди, улицата вече бе оживена и в купето бе неприятно топло. Първата му работа бе да намери обществена тоалетна и да се погрижи за външния си вид. На една пресечка по-нататък имаше бензиностанция. Взе несесера с тоалетните принадлежности, слезе от колата и чу как телефонът му издрънча на тротоара. Изруга, вдигна апарата и го прибра обратно в джоба на панталона си.

В същия миг жълтата точка на екрана в оперативния център на Зона 51 изчезна. Фрейзър пусна една много дълга и много цветиста, но в крайна сметка се успокои.

— Всичко ще бъде наред. В капана е. След половин час ще бъде минало.

„Кафенето на Сал и Тони“ беше популярно заведение. Масите бяха заети от местни и туристи. Миришеше на палачинки, кафе и хашиш, и когато пристигна няколко минути преди уговорения час, Уил бе посрещнат от глъчката на посетителите.

— Как си, миличък? — поздрави го съдържателката с дрезгавия глас на заклета пушачка. — Сам ли си?

— Имам среща. — Огледа се. — Но човекът ми още не е дошъл.

Шакълтън трябваше да бъде при задния изход до телефона, точно в десет.

— Едва ли ще ти се наложи да чакаш. След две-три минути ще ви намерим място.

— Ще използвам телефона ви — каза той.

— Добре, ще те намеря.

От дъното на ресторанта Уил огледа помещението маса по маса, изучавайки клиентите. Възрастен мъж с бастун и съпругата му — местни. Четирима елегантно облечени младежи — търговци. Три бледи провиснали жени с козирки на „Родео Драйв“ — туристи. Шест корейки — туристки. Баща с шестгодишния си син — ден за свиждане. Напушена двойка младежи в опърпани джинси — местни. Двама мъже и жена на средна възраст с тениски на „Веризон“ — работници.

Когато погледът му се спря върху масата в центъра на заведението, дланите му се изпотиха. Четирима мъже под четиридесетте, сякаш изливани по калъп. Гладко избръснати, късо подстригани, добре сложени — по вратовете им личеше, че вдигат тежести. Отчаяно се опитваха да изглеждат небрежно с широките си ризи, памучните панталони и безсъдържателния разговор. Единият беше оставил педерастка чантичка на масата.

Не гледаха към него и той се престори, че не ги наблюдава. Пристъпи от крак на крак и зачака до телефона, като ги следеше с периферното си зрение. Момчета от някоя агенция — само че не беше ясно от коя точно. Всичко в него му крещеше да се откаже, да излезе през задната врата и да не спира, но тогава какво? Трябваше да намери

Шакълтън и това бе единственият начин. Налагаше се да се справи с щангистите. Усещаше тежестта на пистолета под мишницата си при всяко вдишване.

Бодра тръпка премина през тялото на Фрейзър, когато Уил Пайпър се появи на монитора. В педерастката чантичка имаше камера и тя го показва застанал до стената до телефона.

— Добра работа, Декорсо — каза Фрейзър в микрофона си. — Виждам го.

Стисна зъби. Искаше да види на екрана втората мишена, искаше да издаде заповед за действие и да гледа как хората му спипват и двамата, за да му ги доставят.

Уил обмисли възможностите си. С възможно най-небрежен вид се завъртя и влезе в мъжката тоалетна да огледа. Прозорци нямаше. Написка лицето си със студена вода и се избърса. До десет часа оставаха още няколко минути. Излезе и тръгна право към задния изход. Искаше да види дали някой от четиримата ще предприеме нещо, а също така и да огледа обстановката. Между Бевърли и Каньон минаваше тясна пресечка, която обслужваше сградите на двете улици. Видя задните входи на книжарница, дрогерия, салон за красота, магазин за обувки и банка, всичките в една постройка. Отляво имаше паркинг за една от офис сградите на Каньон. Можеше да отстъпва във всички посоки. Влезе обратно с облекчението, че не се намира в капан.

— Ето къде си бил! — извика съдържателката и го стресна. — Масата ти те чака.

Масата за двама беше до прозореца, но от нея се откриваше изглед към телефона. Беше точно десет. Четиримата на средната маса си поръчаха още кафе.

Декорсо, водачът на екипа, имаше съвсем къса прическа, гъсти черни вежди и яки космати ръце. Фрейзър тъкмо мърмореше в слушалката му.

— Време е. Къде е Шакълтън, по дяволите?

На екрана Фрейзър гледаше как Уил си налива кафе и слага сметана.

Минаха пет минути.

Уил беше гладен, така че поръча.

Десет минути.

Уил се нахвърли върху яйцата и бекона. Мъжете на средната маса се мотаеха.

В десет и петнайсет започна да си мисли, че Шакълтън си играе с него. Трите чаши кафе си казаха своето — наложи се да стане и да посети тоалетната. Единственият човек вътре бе старецът с бастуна, който се движеше като охлюв. След като се облекчи, Уил излезе и забеляза дъската за обяви до телефона. Имаше визитни картички, реклами за апартаменти под наем, съобщения за изгубени котки. Беше я видял и преди това, но не й бе обърнал внимание.

А съобщението през цялото време е било пред очите му!

Картонче с размери осем на дванайсет сантиметра, колкото пощенска картичка.

Нарисуван на ръка ковчег, ковчегът на Апокалипсиса, и надпис: *Хотел „Вее. Хилс“, бунгало 7.*

Уил преглътна с мъка и реагира според инстинкта си.

Грабна картичката и се втурна през задния изход към пресечката.

Фрейзър реагира преди хората си.

— Измъква се! Мамка му, измъква се!

Мъжете наскочаха и се втурнаха да го гонят, но бяха задържани от стареца, който тъкмо излизаше от тоалетната и препречи пътя им. Беше невъзможно да следи картината, тъй като чантичката с камерата се мяташе във всички посоки, но Фрейзър видя стареца на някои от кадрите и изкрещя:

— Не спирайте! Ще избяга!

Декорсо сграбчи мъжа в мечешка прегръдка и го хвърли обратно в тоалетната, докато хората му тичаха към вратата. Когато излязоха, пресечката бе пуста. По заповед на Декорсо се разделиха — двама надясно, другите двама — наляво.

Преобърнаха всичко, претърсиха пресечката, минаха през всички магазини и сгради на Бевърли и Каньон, провериха под паркираните коли. Фрейзър крещеше така силно в ухото на Декорсо, че му се наложи да го помоли да млъкне.

— Малкълм, моля те, успокой се. Не мога да работя при такава врява.

Уил беше в кабинка на тоалетната на козметичен салон „Виа Венето“, точно до задния изход на кафенето. Остана нащрек повече от десет минути, стъпил върху чинията и с готов за стрелба пистолет. Някой влезе малко след като се скри, но излезе без да ползва тоалетната или умивалника. Уил издиша и остана в неудобната поза.

Не можеше да кисне тук цял ден, пък и рано или късно някой щеше да използва тоалетната, така че излезе и тихомълком се промъкна в салона, където половин дузина хубави козметички работеха върху клиентите си и бърбеха. Заведението като че ли беше само за жени и той се наби на очи.

— Здравейте! — изненадано поздрави една от фризьорките. Имаше съвсем къса руса коса и микроскопичен минижуп, опънат по стегнатите ѝ бедра. — Не ви забелязах.

— Обслужвате ли без записан час? — поинтересува се Уил.

— Обикновено не — отвърна момичето.

Непознатият ѝ харесваше. Запита се дали не е някоя знаменитост.

— Познаваме ли се? — попита тя.

— Все още не, но ако ме подстрижете, ще ме опознаете — закачливо подхвърли Уил. — Оправяте ли мъже?

Тя вече бе поразена.

— Аз лично ще ви оправя. И без това ми отпадна клиент.

— Не искам да сядам до прозореца и не е нужно да претупвате нещата. За никъде не съм се разбързал.

— И сме с претенции, а? — засмя се тя. — Е, ще се погрижа добре за вас, важни господине! Сядайте там, ще ви донеса кафе или чай.

Час по-късно Уил имаше четири неща — хубава прическа, маникюр, телефонния номер на момичето и свобода. Поръча такси и когато го видя да спира на Каньон, даде на фризьорката щедър бакшиш, настани се на задната седалка и се сниши. Докато потегляше, изпита чувството, че се измъкнал незабелязано. Скъса листчето с телефонния номер и изхвърли парченцата през прозореца. Щеше да каже на Нанси за това убедително доказателство за верността му.

Бунгало 7 имаше врата с прасковен цвят. Уил позвъни. Висеше табелка НЕ БЕЗПОКОЙТЕ и пред вратата лежеше съботен вестник. Беше затъкнал пистолета в колана си, за да му е подръка, и лявата му длан докосна твърдата дръжка.

Шпионката потъмня за секунда, след което дръжката се задвижи. Вратата се отвори и двамата мъже се озоваха лице в лице.

— Здравей, Уил. Намерил си съобщението ми.

Уил беше шокиран от това колко измъчен и стар изглеждаше Марк. Едва успя да го познае. Марк отстъпи назад, за да стори път на госта си. Вратата се затвори сама и те останаха в полумрака на стаята. Завесите бяха спуснати.

— Здравсти, Марк.

Марк видя дръжката на пистолета под разкопчаното сако.

— Не ти трябва оръжие.

— Така ли?

Марк се отпусна в креслото до камината. Беше твърде слаб, за да стои на крака. Уил се насочи към дивана. Той също бе уморен.

— Кафенето беше под наблюдение.

Очите на Марк едва не изскочиха от орбитите.

— Не са те проследили, нали?

— Мисля, че сме в безопасност. Засега.

— Сигурно са прехванали позвъняването ми до дъщеря ти. Знаех, че страшно ще се ядосаш, и съжалявам. Но това беше единственият начин.

— Кой са те?

— Хората, за които работя.

— Хайде да започнем с това — ами ако не бях видял картичката ти?

Марк сви рамене.

— Когато си в моя бизнес, разчиташ на съдбата.

— Що за бизнес е това, Марк? Кажи ми.

— Библиотечен.

Фрейзър беше безутешен. Операцията отиде по дяволите и не му оставаше нищо друго, освен да вие като банши. Когато прегракна окончателно, заповяда на хората си да останат по местата си и да

продължат безплодното търсене, докато не им нареди друго. Ако беше там лично, това нямаше да се случи, мрачно си помисли той. Бе разчитал, че хората му са професионалисти. Декорсо бе добър оперативен работник, но пълна издънка като водач на екип — и кой щеше да опере пешкира заради това? Остави слушалката и микрофона на главата си и бавно тръгна по празните коридори на Зона 51, като си мърмореше: „Провалът не е възможност, мамка му“, след което взе асансьора до повърхността, за да усети горещите лъчи на слънцето.

Понякога Марк бе смирен и откровен, понякога избухваше в сълзи, фукаше се, държеше се арогантно, от време на време се дразнеше от въпроси, които му се струваха наивни или че ги чува не за първи път. Уил не промени равния професионален тон, макар че през цялото време полагаше усилия да запази самообладание пред онова, което чуваше.

Уил започна със съвсем прост въпрос:

— Ти ли изпрати картичките на Апокалипсиса?

— Да.

— Но не си убил жертвите.

— Изобщо не съм напускал Невада. Не съм убиец. Знам защо смяташ, че аз съм го направил. Точно това исках да мислиш ти и всички останали.

— Тогава как са умрели тези хора?

— Убийства, злополуки, самоубийства, естествена смърт — все същите неща, които убиват всяка една случайно взета група хора.

— Значи твърдиш, че няма един-единствен убиец?

— Точно така. Това е истината.

— Не си наел, нито подбудил някой да извърши убийствата?

— Не! Някои от тях са били убийства, сигурен съм, но *ти* дълбоко в себе си знаеш, че това не се отнася за всички. Нали?

— При някои случаи има проблеми — призна Уил. Помисли си за Милош Кович и неговия полет през прозореца, Марко Наполитано и иглата в ръката му, Клайв Робертсън и падането му по нос. Присви очи. — Ако ми казваш истината, как тогава си знаел предварително, че тези хора ще умрат?

Потайната усмивка на Марк го изнервяше. Беше разпитвал много психопати и тази физиономия тип „знам-нещо-което-не-знаеш“ беше като извадена от раздела за шизофрения в учебник по психиатрия. Но знаеше, че Марк не е побъркан.

— Зона 51.

— Какво за нея? Какво общо има?

— Работя там.

— Добре, това вече го схванах — ехидно отвърна Уил. — Говори! Каза, че си в библиотечарския бизнес.

— В Зона 51 има библиотека.

Уил се принуди да вади думите с ченгел от устата му.

— Разкажи ми за тази библиотека.

— Била е създадена в края на четиридесетте от Хари Труман. След Втората световна война британците намерили подземен комплекс край един манастир на остров Уайт. Абатство Вектис. В него имало стотици хиляди книги.

— Какви книги?

— От Средните векове. Съдържаха имена, Уил, милиарди имена — повече от двеста милиарда.

— Чии имена?

— На всеки, живял някога.

Уил поклати глава. Сякаш вървеше по вода и имаше чувството, че всеки момент ще потъне.

— Съжалявам, но не разбирам какво казваш.

— От появата на човека на планетата са живели малко по-малко от сто милиарда души. Тези книги започнали да отчитат всяко раждане и смърт от осми век. Обхващат над хиляда и двеста години от историята на човечеството.

— Как? — Уил се ядоса. Този тип да не би наистина да е мръднал?

— Гневът е често срещана реакция. Повечето хора се ядосват, когато научат за Библиотеката, защото тя е предизвикателство срещу всичко, което си мислим, че знаем. Всъщност, Уил, никой няма представа какъв е отговорът на въпроса „как“ или „защо“. Дебатите продължават шейсет и две години, но никой не знае. Нужни са били стотици монаси едновременно, ако са били изобщо монаси, които да пишат непрекъснато в течение на над петстотин години, за да запишат

всички тези имена, при това по два пъти — един път за раждането и един път за смъртта. Подредени са по дати, по-ранните са според Юлианския календар, а по-късните — по Григорианския. Всяко име е написано на родния му език с проста отметка на латински — раждане или смърт. И това е всичко. Няма коментари, няма обяснения. Как са го направили? Религиозните хора твърдят, че са били проводници на Бог. Може да са били ясновидци, способни да виждат бъдещето. Или пък пришълци от космоса. Повярвай, никой няма представа! Знаем единствено, че задачата е била невъобразимо голяма. Само си помисли — през вековете числата се увеличават все повече и повече, но днес например, на първи август две хиляди и девета, ще се родят триста и петдесет хиляди души и ще умрат сто и петдесет хиляди. И всяко име е записано черно на бяло. Следват утрешните имена, после онези за вдругиден и така нататък. За цели хиляда и двеста години! Сигурно са работили като машини.

— Знаеш, че не мога да повярвам на нито една дума от това — тихо рече Уил.

— Ако ми дадеш един ден, мога да ти го докажа. Мога да извлека списък на всички в Лос Анжелис, които ще умрат утре. Или в Ню Йорк. Или в Маями. Където и да било.

— Не разполагам с цял ден. — Уил стана и закрачи нервно напред-назад. — Дори не мога да повярвам, че изобщо ти давам време. — Изруга гневно и нареди: — Влез в интернет и провери Панама Сити, Флорида, „Нюз Хералд“. Виж днешните некролози и провери дали фигурират в проклетия ти списък.

— Защо не използваме местния вестник пред вратата? Няма ли да е по-лесно?

— Защото сигурно вече си го гледал!

— Мислиш, че е някакъв номер ли?

— Може би.

Марк изглеждаше разтревожен.

— Не мога да вляза в интернет.

— Добре, значи дрънкаш пълни глупости! — извика Уил. — Знаех си, че са глупости.

— Ако вляза в мрежата през моя компютър, ще им трябват само няколко минути, за да ни открият. Няма да го направя.

Уил се огледа отчаяно и забеляза клавиатура в шкафа за телевизора.

— Какво е това? — попита той.

Марк се усмихна.

— Интернет достъпът на хотела. Не съм го забелязал.

— Значи можеш да го направиш, така ли?

— Все пак съм компютърен специалист. Все ще измисля нещо.

— На мен пък ми се стори, че каза, че си библиотекар.

Марк не му обърна внимание. Минута по-късно на телевизионния екран се появи уебсайтът на вестника.

— От родния ти град, нали? — попита той.

— Много добре знаеш, че е така.

Марк извади лаптопа си и го включи.

Докато той влизаше в системата, Уил се сети, че нещо не се връзва.

— Чакай малко! Каза, че в онези книги имало само имена и дати. А след това заяви, че можеш да ги сортираш по град. Как така?

— Това е основната част от работата ни в Зона 51. На практика имаме достъп до всяка цифрова и аналогова база данни в света — раждания, телефонни и банкови записи, военни списъци, списъци на служители, услуги, недвижими имоти, данъци, застраховки, за каквото се сетиш. На света живеят шест милиарда и шестстотин милиона души. За деветдесет и четири процента от тях имаме само приблизителна представа къде се намират, в коя страна или провинция. Разполагаме с точни данни за почти всички, живеещи в Северна Америка и Европа. — Марк вдигна очи. — Базата данни е криптирана. Така че се сещаш, трябва да въведа парола, която нямам намерение да ти давам. Трябва ми застраховка, че ще ме защитиш.

— От кого?

— От същите хора, които търсят и теб. Наричаме ги наблюдатели. Охраната на Зона 51. Добре. Отворих я. Вземи клавиатурата.

— Иди в спалнята — нареди Уил. — Не искам да виждаш датите.

— Не ми вярваш, нали?

— Точно така. Не ти вярвам.

В продължение на няколко минути Уил четеше на глас имена на наскоро починали в Панама Сити. Смеси имена от архивите с тези,

които бяха умрели вчера. За негово изумление Марк всеки път му казваше точната дата от спалнята. Накрая Уил го повика в дневната.

— Хайде стига! — оплака се той. — Прилича ми на някаква постановка от Вегас, в която играеш ролята на екстрасенс. Как го правиш?

— Казах ти истината. Ако мислиш, че те мамя, ще трябва да изчакаш до утре. Ще ти дам имената на десет души, които днес ще умрат в Ел Ей. Утре можеш да ги потърсиш в некролозите.

Марк му продиктува десет имена, дати и адреси. Уил ги записа в бележника на хотела и мрачно пхна листа в джоба си, но веднага го извади обратно.

— Няма да чакам до утре! — предизвикателно рече той. Изрови телефона и видя, че е изключен — батерията се беше изместила, когато го бе изпуснал на тротоара. Нагласи я и включи телефона. Марк гледаше развеселено как Уил набира номерата.

Ругаеше всеки път, когато му отговаряше гласова поща или никой не вдигаше. Някой все пак отговори на седмото име в списъка.

— Здравейте, обажда се Лари Джексън. Ора Люсил Дън ме е търсила — каза Уил. Заслуша се, крачейки напред-назад. — Да, обаждала се е миналата седмица. Имаме общ познат. — Отново се заслуша и се свлече на канапето. — Съжалявам, кога е станало? Тази сутрин? Неочаквано ли е било? Много съжалявам. Моите съболезнования.

Марк разпери ръце.

— Е, сега вече вярваш ли ми?

Слушалката на Фрейзър отново оживя.

— Малкълм, телефонът на Пайпър е отново в мрежата. Намира се някъде на пресечка девет хиляди и шестстотин на Сънсет.

Фрейзър спринтира обратно към оперативния център.

Уил стана и разучи бара. Имаше бутилка „Джони Уокър“ черен етикет. Отвори я и си сипа.

— Искаш ли?

— Много е рано.

— Така ли? — Гаврътна уискито наведнъж и усети как се разлива по тялото му. — Колко хора знаят за това?

— Не зная точно. Предполагам, че около хиляда, в Невада и Вашингтон.

— Кой го управлява? Кой е главният?

— Разработка на флота е. Предполагам, че президентът и някои от членовете на кабинета са в течение, както и някои високопоставени служители от Пентагона и вътрешна сигурност, но най-високопоставеният, за когото съм абсолютно сигурен, е секретарят на военноморските сили, защото съм виждал името му върху документи.

— Защо пък точно военноморските сили? — зачуди се Уил.

— Не зная. Така е било замислено от самото начало.

— И това е останало потулено цели шейсет години? Правителството не го бива чак толкова.

— Убиват онези, които изнасят информация — горчиво рече Марк.

— Но какъв е смисълът? Какво правят с всичко това?

— Проучване. Планиране. Разпределение на ресурси. ЦРУ и военните го използват като инструмент от началото на петдесетте. Мислят, че щом разполагат с него, не могат да *не* го използват. Можем да предсказваме събития, макар да не сме в състояние да променим последствията, поне фаталните последствия. Ако можеш да предскажеш големи събития, можеш да планираш, да коригираш бюджет според тях, да определяш политически курс, може би дори да смекчиш ударите. Зона 51 е предсказала Корейската война, чистките в Китай по времето на Мао, Виетнамската война, Пол Пот в Камбоджа, войните в Залива, гладовете в Африка. Обикновено сме в състояние да забележим катастрофите на самолети и природни бедствия, като наводнения и цунами. Знаехме и за единадесети септември.

Уил беше замаян.

— Но не сме могли да направим нищо, така ли?

— Както вече казах, последствията не могат да се променят. Не знаехме как точно ще бъдат извършени атаките или кой ще бъде отговорен за тях, макар че имахме някои идеи. Мисля, че именно затова толкова бързо отговорихме с атаката срещу Ирак. Всичко е било проиграно предварително.

— Господи!

— Суперкомпютрите ни обработват данните непрекъснато и търсят модели по цял свят. — Марк се наведе напред и сниши глас. — Мога да ти кажа със сигурност, че на девети февруари две хиляди и тринайсета в Китай ще умрат двеста хиляди души, но не зная защо. В момента се работи върху това. През две хиляди двайсет и пета, двайсет и пети март, ако трябва да сме точни, ще загинат повече от един милион души в Индия и Пакистан. Това означава промяна на парадигмата, но е прекалено далеч и още никой не се е заел с нея.

— Но защо в Невада?

— Библиотеката е била докарана тук, след като военновъздушните сили са я пренесли от Англия във Вашингтон. В пустинята било построено противоатомно подземие. Били нужни двайсет години за преписването на целия материал след четиридесет и седма и за вкарването му в компютрите. Преди това книгите били безценни. Сега са по-скоро церемониални. Гледката е изумителна, но самата Библиотека вече не представлява особена ценност. Колкото до това защо в Невада — ами защото е отдалечена и лесно може да се защитава. Труман пуснал димната завеса през четиридесет и седма, като изфабрикувал историята с Розуел и летящите чинии и оставил всички да вярват, че Зона 51 е била построена специално за изследването на НЛО. Не могли да скрият съществуването на лабораторията заради многото хора, участвали в строителството ѝ, но скрили предназначението ѝ. Доста глупаци продължават да вярват в онези дивотии за извънземни.

Уил се канеше да си сипе втора доза, но се усети, че уискито го хваща повече, отколкото му се иска. Точно сега омайването не беше особено добра идея.

— А *ти* с какво се занимаваше там? — попита той.

— Със сигурността на базата данни. Имаме най-сигурните сървъри на света. Никой не може да ни хакне нито отвън, нито отвътре. Или поне не можеше.

— Значи си разбил собствената си система.

— Аз съм единственият, който би могъл да го стори — горделиво рече Марк.

— Как?

— Съвсем просто. Флаш памет в задника. Измамах онези шибаняци, наблюдателите. Не могат да позволят широката публика да

научи за съществуването на Библиотеката. Представяш ли си на какво би заприличал светът в такъв случай? Всеки ще се парализира, ако знае датата, на която ще умре — или датата на жена си, на родителите си, на деца или приятели. Анализаторите ни смятат, че обществото, каквото го познаваме, ще бъде променено завинаги. Цели дялове от населението могат просто да теглят една и да си кажат, какъв е смисълът? Престъпниците ще извършват повече престъпления, ако знаят, че няма да бъдат убити. Можеш да си представиш някои доста гадни сценарии. А шантавото е, че става дума само за дати на раждания и смърт. Нищо за това как хората са живели живота си, какво е било качеството му. Само раждане и смърт, всичко останало е екстраполация.

— Тогава защо го направи? — повиши глас Уил. — Защо пусна пощенските картички?

Марк знаеше, че въпросът предстои. Уил го виждаше съвсем ясно. Долната му устна потръпна като на остро сгълчано дете.

— Исках да... — задавено рече той и се разхлипа.

— Какво си искал?

— Исках да направя живота си по-добър. Исках да бъда... различен. — И отново избухна в сълзи.

Беше жалка гледка, но Уил обузда раздразнението си.

— Продължавай, слушам те.

Марк извади кърпа и издуха носа си.

— Не исках цял живот да бъда търтей, заврян в някаква лаборатория. Виждам богаташи в казината и се питам: защо точно те? Аз съм милион пъти по-умен от тях. Защо не съм на тяхно място? Но никога не успявам. Нито една от компаниите, в които работех след завършването, не преживя такъв голям бум като „Майкрософт“ или „Гугъл“. Направих малко пари на борсата, но цялата дот-ком лудница мина покрай мен. После си го начуках, като се съгласих да работя за правителството. След като тръпката на Зона 51 изчезне, остава само нископлатена компютърна работа в бункер. Опитах се да продам сценариите си — нали ти казах, че пиша, — но ги отхвърлиха. Затова реших, че мога да променя живота си, като измъкна мъничко данни.

— Значи е било заради пари? Така ли?

Марк кимна, но добави:

— Не заради самите пари. А заради промяната, която върви с тях.

— И как смяташе да правиш пари от Апокалипсиса?

Намръщената физиономия на Марк се смени с тържествуваща усмивка.

— Вече го направих! Ударих големите пари!

— Осветли ме, Марк. Не съм схватлив като теб.

Марк не се хвана на шегата му, а я прие като комплимент и започна да обяснява — отначало бавно и търпеливо, но след това все по-разпалено и по-разпалено.

— Добре, ето какво замислих — и трябва да кажа, че стана точно както го бях планирал. Трябваше ми демонстрация на онова, което мога да осигуря. Трябваше да покажа, че може да ми се вярва. Трябваше да привлече вниманието на хората. А за да го направя, трябва да привлече медиите, нали? И какво би отговорило на всички тези критерии? Апокалипсисът! Между другото, намирам името за великолепно. Искях светът да си мисли, че съществува сериен убиец, който предупреждава жертвите си. Затова подбрах от базата данни деветима случайни нийоркчани. Добре, виждам погледа ти и може би това е някакво престъпление, но всъщност не съм убивал никого. Но след като медиите полудяха по случая, можех моментално да привлеча вниманието на човека, който ми трябваше — Нелсън Елдър. — Сепна се, когато видя физиономията на Уил. — Какво? Познаваш ли го?

Уил клатеше изумено глава.

— Да, познавам го. Чух, че е мъртъв.

— Те го убиха — прошепна Марк. — Както и Кери.

— Извинявай, кого?

— Убиха приятелката ми! — извика Марк, след което отново сниши глас. — Не знаеше нищо. Не трябваше да го правят. И най-лошото е, че можех още преди всичко това да ги потърся в базата. Когато реших да го направя...

Крушката светна със закъснение в главата на Уил.

— Господи! Нелсън Елдър, застраховки живот!

Марк кимна.

— Запознах се с него в едно казино. Беше свестен тип. После открих, че компанията му си има неприятности. А какъв по-добър начин да помогна на застрахователна компания от това да им кажа кога

ще умрат клиентите им? Това беше голямата ми идея. Той моментално разбра всичко.

— Колко?

— Пари ли?

— Да, пари.

— Пет милиона долара.

— Дал си му диамантите от короната за някакви си възливи пет милиона?

— Не! Всичко беше много дискретно. Той ми даваше имена, аз му давах датите. Толкова. Сделката беше изгодна и за двама ни. Базата данни си остана при мен. Само аз разполагам с нея.

— С цялата ли?

— Само на Щатите. „Дезърт Лайф“ няма бизнес извън страната. Цялата база данни е твърде голяма, за да може да се измъкне.

Уил бе потопен в море от информация и разбеснели се емоции.

— Има и още нещо, още някаква дреболия, нали?

Марк замълча и заразглежда ръцете си.

— Искал си да възлечеш и мен, нали? Избрал си Ню Йорк за шарадата си, защото това е моята територия. Искал си аз да изям лайната. Прав ли съм?

Марк наведе глава като разкаяно дете.

— Винаги съм ти завиждал — прошепна той. — Откакто живяхме в една стая. Никога не бях срещал човек като теб в гимназията. Всичко, което правеше, се получаваше чудесно. А всичко, което правех аз... — Гласът му замря. — Когато те видях миналата година, всичко се върна.

— Тогава бяхме просто първокурсници, Марк. Девет месеца заедно, при това хлапета. Бяхме съвсем различни хора.

— Надявах се да останеш мой съквартирант и след първата година — нещастно призна Марк, като се мъчеше да овладее емоциите си. — А ти им помогна. Помогна им да ме залепят за леглото.

Уил настръхна. Човекът пред него беше жалък. В действията и намеренията му нямаше и капка благородство. Бе движен от отвращение към самия себе си, самосъжаление и инфантилни желаниа, опаковани в прекалено висок коефициент за интелигентност. Добре, хлапето е било травмирано, добре, винаги се бе чувствал виновен заради ролята си, но онова си беше невинна колежанска шега,

по дяволите! Мъжът, заврян в тази хотелска стая, бе гнусен и опасен, и Уил трябваше да положи усилие, за да потисне огромното си желание да го просне на пода с удар по тази остра, тънка челюст.

И ето че с един замах това достойно за съжаление създание беше преобърнало собствения му живот. Не искаше да има нищо общо с това. Искаше единствено да се пенсионира и да го оставят на мира. Но беше ясно, че щом знаеш за Библиотеката, нещата никога няма да бъдат същите. Трябваше да мисли, но преди всичко трябваше да оцелее.

— Кажи ми, Марк, потърси ли и мен в базата? — остро попита той. — Днес ли ще ми видят сметката?

И докато чакаше отговора, си помисли — ако е така, на кого му пука? За какво ми е да живея изобщо? Само ще прецакам живота на Нанси по начина, по който прецаках живота на всички останали. Дай го насам!

— Не. Нито на мен. И двамата сме ОХ.

— Какво си се разохкал?

— Това е съкращение. Отвъд хоризонта. Записите в книгите спират през две хиляди двайсет и седма. Зона 51 е предвидена да съществува осемдесет години.

— Защо спират?

— Не знаем. Няма данни за пожар в манастира. Природно бедствие? Политически размирици? Или религиозни? Няма начин да разберем причината. Разполагаме просто с факти.

— Значи ще живея след две хиляди двайсет и седма — замислено рече Уил.

— Същото се отнася и за мен — напомни му Марк. — Мога ли аз да те попитам нещо?

— Давай.

— Разбра ли, че аз съм зад всичко това? Затова ли търсят и теб?

— Разбрах. Заковах ти задника.

— Как? — Личеше му колко силно иска да научи. — Сигурен съм, че не съм оставил никакви следи.

— Намерих сценария ти в регистъра на Съюза на сценаристите. В първия вариант — куп безинтересни имена на герои. Във втория — куп страшно интересни имена. Трябвало е да кажеш на някого, нали? Дори да е било шега в тесен кръг.

Марк беше изумен.

— Какво те насочи към тази идея?

— Шрифтът върху картичките. В последно време не се използва много, освен ако не пишеш сценарии.

— Нямах представа — изломоти Марк.

— За какво?

— Че си толкова умен.

Докато седеше пред терминала си, Фрейзър се застави да се чувства оптимистично. Мобилният телефон на Уил отново се появи на екрана, хората му бяха в района и си напомни, че днес няма да умре никой от подчинените му, нито пък Шакълтън или Пайпър. Единственото заключение бе, че операцията ще протече гладко и двамата ще бъдат доставени тук за разпит. Какво ще стане с тях след това определено не зависеше от него. И двамата бяха ОХ, така че явно щяха да им извадят отровните зъби по един или друг начин. Не му пукаше особено.

Оптимизмът му бе разклатен от Декорсо.

— Малкълм, ето какво е положението — чу той в слушалката си. — Става въпрос за хотел, хотел „Бевърли Хилс“. Има неколкостотин стаи на площ пет хектара. Сигналът е с точност до около триста метра. Не разполагаме с достатъчно хора, за да го приклещим и да претърсим хотела.

— Мамка му — изруга Фрейзър. — Не можем ли по някакъв начин да усилим сигнала?

— Звъннете му — обади се един от техниците, без да вдига очи от екрана си. — Ако отговори, ще определим местоположението му с точност до петнайсет метра.

Фрейзър се ухили като Чеширския котак.

— Ето това се казва шибан умник. Имаш каса бира от мен.

Посегна към телефона и натисна бутона за външна линия.

Предплатеният телефон на Уил извънтя. Помисли си за Нанси. Искаше да чуе гласа ѝ и не обърна внимание на надписа на екрана — ИЗВЪН ОБХВАТ.

— Ало?

Никой не отговори.

— Нанси?

Мълчание.

Уил прекъсна връзката.

— Кой беше? — попита Марк.

— Не ми харесва това — отвърна Уил. Погледна телефона, намръщи се и го изключи. — По-добре да се разкараме оттук. Събирай си нещата.

Марк го погледна уплашено.

— Къде отиваме?

— Още не знам. Някъде извън Ел Ей. Знаят, че съм тук, значи знаят, че и ти си тук. Ще вземем такси до колата ми и потегляме. Две умни глави все ще измислят нещо.

Марк се наведе да прибере лаптопа. Уил се извиси над него.

— Какво? — тревожно попита Марк.

— Аз ще взема чантата.

— Защо?

Уил го изгледа заплашително.

— Защото така искам. Няма да те моля отново. Искam и паролата.

— Не! Ще ме зарежеш.

— Няма да го направя.

— Откъде да съм сигурен?

Дребният мъж изглеждаше толкова уплашен и уязвим, че Уил го съжали за първи път, откакто го срещна.

— Давам ти думата си. Виж, ако и двамата знаем паролата, това увеличава вероятността да я използвам като средство да те върна, ако се разделим. Това е правилното решение.

— Питагор.

— Я пак?

— Питагор. Древногръцкият математик.

— Защо пък точно него?

Преди Марк да успее да отговори, Уил чу шумолене откъм вътрешния двор и извади пистолета си.

Предната врата и вратата към двора експлодираха едновременно. Стаята изведнъж се напълни с хора.

За участник престрелката в затворено помещение сякаш трае цяла вечност, но за страничен наблюдател като Фрейзър, който имаше и аудиосигнал, всичко свърши за по-малко от десет секунди.

Декорсо видя оръжието на Уил и започна да стреля. Първият куршум избръмча покрай ухото на Уил.

Той се метна на оранжевия килим и отвърна със стрелба от нисък ъгъл, като се целеше в гърди и кореми, в едрите тела, като дърпаше спусъка с цялата бързина, на която беше способен. Беше стрелял по време на акция само веднъж преди това, при едно много лошо спиране на магистрала във Флорида, през втората му година като заместник-шериф. Двама души загинаха онзи ден. Бяха по-лесни за улучване от катериците.

Декорсо падна пръв, което стъписа за момент хората му. Оръжията на наблюдателите бяха със заглушители, така че куршумите не трещяха, а плякаха по дърво, мебели и плът. Пистолетът на Уил пък гърмеше всеки път, когато дърпаше спусъка, и всеки път Фрейзър трепваше — общо осемнайсет изстрела, след което настъпи тишина.

Помещението бе пълно със задушливия син дим и острата миризма на барут. Уил чуваше нечий тънък глас да крещи истерично в лежащ на пода микрофон със слушалки.

Навсякъде цветът на кръвта контрастираше с пастелните тонове на бунгалото. Четирима от нападателите лежаха на пода — двама стенеха, другите двама бяха притихнали. Уил бавно се изправи. Краката му бяха като гумени. Не усещаше никаква болка, но беше чувал, че адреналинът е в състояние временно да маскира дори сериозна рана. Провери за кръв по себе си, но беше чист. После видя краката на Марк да се подават зад дивана и се втурна да му помогне.

Господи, помисли си, когато го видя. Господи! В главата му имаше дупка колкото коркова тапа, пълна с кръв и сиво вещество. Гърлото му клокочеше и от устата му течеше слюнка.

Та нали Марк е ОХ?

Уил потръпна при мисълта, че горкият кучи син ще трябва да живее в това положение най-малко още осемнайсет години, после грабна куфарчето му и изхвърча навън.

1 АВГУСТ 2009 Г. ЛОС АНЖЕЛИС

Опита се да бъде невидим. Разни хора тичаха с все сила покрай него в посока към бунгалото. Двама охранители от хотела със сини сака го избутаха с лакти от пътя си. Уил продължи да върви бавно и спокойно в противоположната посока към градината на хотела — човек с куфарче, който трепереше под дрехите си.

Когато вратите на основната сграда се затвориха зад него, чу приглушени викове от района на бунгалата. Всеки момент щеше да се отприщи същински ад. Чуха се приближаващи сирени — в богатешките квартали реагираха наистина бързо. Трябваше да решава. Можеше да се опита да стигне до колата или да се спотаи някъде. Вторият вариант бе проработил в салона за красота, така че реши отново да заложи на него. Пък и определено не беше във форма за нещо друго.

На рецепцията цареше суматоха. Гостите съобщаваха за изстрели, в действие влизаха протоколите за сигурност. Уил бързо мина покрай претрупаните служители и се насочи към асансьорите. Скочи в една празна кабина и натисна напосоки бутона за третия етаж.

Коридорът бе празен, ако не се брои количката пред една от стаите. Уил надникна през полуотворената врата на номер 315 и видя камериерката да чисти с прахосмукачка.

— Здравейте! — поздрави той колкото се може по-нехайно.

Камериерката му се усмихна.

— Здравейте, сър. След малко приключвам.

В гардероба имаше куфари и мъжки дрехи.

— Върнах се по-рано от една среща — каза Уил. — Трябва да звънна по телефона.

— Няма проблем, сър. Просто се обадете за почистване, когато ви е удобно, и ще се върна.

Остана сам.

Надникна през гледащия към градината прозорец и видя полицаи и парамедици. Отпусна се в стола и затвори очи. Не знаеше с колко време разполага. Трябваше да мисли бързо.

Върна се назад във времето. Седеше в рибарската лодка с баща си, Филип Уестън Пайпър, който мълчаливо опъваше кордата. Винаги бе смятал, че името звучи много гръмко за човек с груби ръце и потъмняла от слънцето кожа, който си вадеше хляба, като арестуваше пияни шофьори и пишеше актове за превишена скорост. Дядо му бил учител по обществознание в прогимназията в Пенсакола с големи надежди за новородения си син и си мислел, че превзетото име ще му помогне да се оправи на тоя свят. Оказало се, че името няма никакво значение. Баща му израснал жаден за забави пройдоха и пияница, който си пробиваше с алкохол път в живота и бе жалък, склонен към кавги съпруг, караше и майка му постоянно да злоупотребява с чашката.

Въпреки това бе що-годе приличен баща, наистина ужасно необщителен, макар че Уил винаги бе имал чувството, че се опитва да постъпва правилно със сина си. Може би отношенията им щяха да са по-добри, ако Уил знаеше предварително, че баща му ще умре през последната му година в колежа. Може би тогава щеше да направи първата стъпка, да го заговори и да разбере какво мисли за живота си, за семейството си, за сина си. Но този разговор бе погребан заедно с Филип Уестън Пайпър и сега трябваше да се оправя с живота без него.

Уил никога не си бе падал особено по религия и философия. Казано направо, работеше със смъртта и подходът му към разследването на убийства се основаваше на факти. Някои хора живееха, други умираха, попаднали на неподходящото място в неподходящия момент. Случайността в това бе ужасяваща.

Майка му беше религиозна и когато я посещаваше, той послушно я съпровождаше до Първата баптистка църква в Панама Сити. Оплакваша я, когато ракът я уби. Беше чул своята доза за „волята Божия“ и божествения промисъл. В училище бе чел за калвинизма и предопределеността. Винаги си беше мислил, че всичко това са глупости. Хаосът и случайността управляваха света. Нямаше никакъв грандиозен план за каквото и да било.

А сега излизаше, че е грешал.

Отвори очи и погледна през рамо. Цялата полиция на Бевърли Хилс се беше събрала в градината. Пристигаха още линейки. Извади лаптопа и вдигна капака. Беше в заспал режим. Когато го събуди, началният екран към базата данни на Шакълтън поиска парола. Сбърка три пъти, преди да напише Питагор правилно. Доста показателно за харвардското му образование.

Имаше търсачка — въведи име, въведи дата на раждане, дата на смърт, град, пощенски код, адрес. Всичко беше много удобно за потребителя. Написа собственото си име и датата си на раждане, и компютърът отговори: ОХ. Добре, помисли си Уил, потвърдихме това. Надяваше се да не е ОХ по начина на Шакълтън, но поне му оставаха още най-малко осемнайсет години живот.

Следващите запитвания нямаше да са толкова прости. Поколеба се, помисли дали да не изключи компютъра, но от градината продължаваха да се чуват сирени и виковете. Пое дълбоко дъх и написа: *Лора Джийн Пайпър, 7.8.1984*, и натисна Enter.

ОХ.

Издиша. Слава Богу!

Вдиша отново и написа: *Нанси Липински, Уайт Плейнс, Ню Йорк*.

ОХ.

И още един опит, за да подсили плана си: *Джим Зекендорф, Уестън, Масачузетс*.

ОХ.

Това е всичко, което искам да знам, всичко, помисли си той. Трепереше.

Логиката му се виждаше пределно ясна. Той, дъщеря му и Нанси щяха да оцелеят въпреки агентите, на които им бе наредено да го убият, за да запазят тайната на Зона 51. Това означаваше, че трябва да предприеме нещо, което да предотврати смъртта им.

Пълна лудост! Хвани свободната воля и я изхвърли през прозореца, помисли си той. Течението на Реката на съдбата го влачеше надолу. Не беше господар на съдбата си, капитан на собствената си душа.

Разплака се — за пръв път от деня, в който почина баща му.

Докато парамедиците пренасяха ранените от бунгалото до линейките, Уил седеше на бюрото в стая 315 и пишеше писмо върху бланка на хотела. Завърши го и го прочете отново. Имаше да допълни още нещо, преди да го пусне в пощенската кутия.

Прекрасният съботен следобед в Бевърли Хилс бе помрачен от шума и вонята на дизел от десетките линейки, полицейски коли и новинарски микробуси, които бълваха газовете си по Сънсет Булевард. Мина покрай тях с наведена глава и спря такси.

— Какво става тук, по дяволите? — попита го шофьорът.

— Проклет да съм, ако знам — отвърна Уил.

— Накъде?

— Закарай ме до който и да било магазин за компютри, обществена библиотека и поща. В този ред. Това е отгоре. — Пресегна се през седалката и пусна стотачка в скута му.

— Дадено, шефе — ентусиазирано отговори шофьорът.

Купи флаш памет от „Рейдио Шак“. Върна се в таксито, бързо копира базата данни на Марк на устройството и го прибра в джоба на самото си.

Каза на шофьора да го изчака пред Централната — библиотека — бял дворец в стил ар деко край Пършинг Скуеър в центъра на Ел Ей. След справка на информацията навлезе дълбоко сред рафтовете. На грубата флуоресцентна светлина в мазето, където рядко идваха читатели, си помисли за лудия Дони и мислено му благодари за идеята за идеалното скривалище.

Цял един шкаф беше посветен на дебелиите, тежки, събирали десетилетия наред прахоляк общински закони на Лос Анжелис. След като се увери, че наоколо няма никого, Уил се повдигна на пръсти и измъкна обемистия том за 1947 г. от най-високата лавица, като едва не го изпусна.

Четиридесет и седма. Мъничко ирония в мрачния ден. Книгата миришеше на старост и занемареност, и освен ако нещо не се оплеска съвсем, беше сигурен, че още дълго време ще бъде последният, който я е държал в ръцете си. Отвори я по средата. Подвързията на гърба се отваряше около сантиметър и половина, създавайки джоб, в който пъхна флаш паметта. Когато затвори тома, кожата изскърца и се опъна, скривайки идеално парченцето хардуер.

Следващата му спирка бе съвсем кратка — до най-близката пощенска станция, където купи марки и пусна дописаното писмо в кутията за бърза поща. Беше адресирано до Джим Зекендорф в кантората му в Бостън. Представляваше плик в друг плик. Съпътстващото писмо започваше така:

Джим, съжалявам, че те въвличам в тази объркана история, но се нуждая от помощта ти. Ако не се свържа лично с теб през първия вторник на всеки месец в обозримо бъдеще, искам да отвориш запечатания плик и да следваш инструкциите.

- Добре, последна спирка — каза той, когато се върна в таксито.
- Закарай ме до китайския театър „Грауман“.
- Не ми приличаш на турист — рече шофьорът.
- Падам си по тълпите.

Холивудският тротоар бе препълнен с туристи и амбулантни търговци. Уил застана на квадратна циментова площадка с надпис НА СИД, МНОГО УСПЕШНИ ПРОСЛЕДЯВАНИЯ, РОЙ РОДЖЪРС И СПУСЪК и отпечатайки от длани, стъпала и конски копита. Извади телефона от джоба си и го включи.

Тя отговори веднага, сякаш държеше телефона и чакаше да ѝ се обади.

- Господи, Уил, добре ли си?
- Имах страхотен ден, Нанси. Как си?
- Разтревожена до полуда. Намери ли го?
- Да, но не мога да говоря. Подслушват ни.
- В безопасност ли си?
- Покрих се. Ще се оправя.
- Мога ли да направя нещо?
- Чакай ме и ми кажи отново, че ме обичаш.
- Обичам те.

Затвори и се обади на информацията. С хитрина и коварство започна да се придвижва нагоре по веригата, докато не се озова на една

стъпка от разговора с целта си. Прекъсна най-безцеремонно официалностите на щабния плъх.

— Да, обажда се специален агент Уил Пайпър от ФБР. Кажете на секретаря на флота, че го търся. Кажете му, че днес се видях с Марк Шакълтън. Кажете му, че знам всичко за Зона 51. И му кажете, че разполага с една минута да вдигне телефона.

8 ЯНУАРИ 1297 Г. ОСТРОВ УАЙТ, БРИТАНИЯ

Болдуин, абатът на Вектис, коленичи в тревожна молитва в подножието на най-светия гроб в манастира.

Мемориалната плоча бе положена на каменния под между колоните, разделящи централния кораб от страничните. Гладките равни камъни бяха леденостудени и коленете на Болдуин измръзваха дори през одеждите. Въпреки това не помръдна от мястото си, съсредоточен върху горещите си молби, които отправяше над тялото на св. Йосиф, светеца патрон на абатството.

Гробът на Йосиф бе любимо място за молитва и медитация в катедралата на манастира, великолепна островърха постройка, издигната на мястото на старата църква. Върху плочата от син камък, отбелязваща вечното му жилище, имаше прост, дълбоко издялан надпис: *Sanctus Josephus, Anno Dei 800*.

За петстотинте години след смъртта на Йосиф абатството бе претърпяло огромни промени. Границите му се разшириха неимоверно, след като към него преминаха околните ниви и ливади. Висока каменна стена с подвижна решетка на входа защитаваше манастира от френските пирати, които тормозеха острова и брега на Усекс. Катедралата, една от най-великолепните в Британия, пронизваше небето с грациозната си заострена кула. Повече от тридесет допълнителни каменни постройки, сред които спални помещения, катедрална зала, кухни, трапезария, изба, мандра, лечебница, хоспиций, скрипторий, топли помещения, пивоварна, покоите на абата и конюшната, бяха свързани помежду си от покрити алеи и вътрешни проходи. Метосите, дворовете и зеленчуковите градини бяха многобройни и добре поддържани. Имаше голямо гробище. Един отдалечен парцел се заемаше от ферма с мелница и свинарник. Общо взето, абатството издържаше почти шестстотин обитатели, което по същество го правеше второто по големина населено място на острова. Вектис бе процъфтяващ център на

християнството, който по известност си съперничеше с Уестминстър, Кентърбъри и Солзбъри.

Самият остров също бе увеличил населението и богатството си. След битката при Хейстингс от 1066 г. и завладяването на Британия от херцога на Нормандия Уилям островът премина под нормански контрол и напълно скъса езическите си връзки със Скандинавия. Архаичното римско име Вектис бе изоставено и норманите започнаха да го наричат остров Уайт. Уилям го подари на приятеля си Уилям Фицозбърн, който стана първият лорд на Уайт. Под закрилата на Уилям Завоевателя и следващите британски монарси островът се превърна в богат, добре укрепен бастион срещу французите. От ниския, як замък Карисбрук в центъра поредицата лордове упражняваше феодалното си господство над острова и създаде съюз с духовните си съседи — монасите от абатство Вектис.

Последният лорд на остров Уайт беше всъщност не лорд, а лейди, графиня Изабела де Фортибус, която наследи властта след смъртта на брат ѝ през 1262 г. Благодарение на земите си и морските такси, които събираше, неприятната, грозновата Изабела се превърна в най-богатата жена в Британия. Тъй като беше сама, богатата и благочестива, Едгар, предишният абат на Вектис (както по-късно и Болдуин), непрекъснато ѝ се подмазваше и ѝ посвещаваше ценни ръкописи и усърдни молитви. В замяна на това Изабела даряваше щедро абатството и се превърна в негов основен патрон.

През 1293 г. Болдуин бе призован на смъртното ѝ легло в Карисбрук. В изложената ѝ на силно течение спалня тя с немощен глас му съобщи, че е продала острова на крал Едуард за шест хиляди марки, като по този начин предава властта на короната. Трябвало да си търси патрони другаде, заяви му пренебрежително. Докато поемаше последния си дъх, Болдуин я благослови с неохота.

Четирите години след смъртта на Изабела бяха предизвикателство за Болдуин. Десетилетията зависимост от жената бяха оставили абатството неподготвено за бъдещето. Населението на Вектис бе станало толкова многобройно, че вече не можеше да се издържа само и непрекъснато имаше нужда от допълнителни средства. Болдуин бе принуден често да пътува извън острова, да моли като просяк, да ухажва графове, лордове, епископи и кардинали. Нямахше нюх към политиката като предшественика си Едгар, който бе

непосредствен, обичан от подчинените си, от децата, дори от кучетата! Болдуин бе като риба, студен и хлъзгав, добър администратор, чиято страст към счетоводните книги не отстъпваше на любовта му към Бог, но със значително по-хладни чувства към другите хора. Неговата представа за блаженство бе мирен следобед, прекаран в усамотение в покоите с книгите си. Напоследък обаче щастието и мирът бяха отвлечени понятия.

Назряваше беда.

Дълбоко под земята.

Болдуин отправи специална молитва към Йосиф и стана да търси приора си. Трябваше спешно да се посъветва с него.

Лука, синът на тухляря Арчибалд от Лондон, бе най-младият монах във Вектис. Беше едър двайсетгодишен младеж с телосложение по-скоро на воин, отколкото на слуга на Бог. Баща му бе озадачен и разочарован, когато най-големият му син избра расото пред пещта, но не успя да спре упоритото си момче, както не би могъл да попречи на хляба да набухне.

Като момче Лука попадна под благотворното влияние на енорийския свещеник и оттогава единственото желание в живота му бе да се посвети на Христа.

Особено го привличаше пълното отдаване на монашеството. От свещениците бе чул множество разкази за уединената красота на абатството Вектис и когато стана на седемнайсет, той тръгна на юг към остров Уайт и плати с последните си медни монети на лодкарите да го преведат през пролива. Докато плаваше, Лука не сваляше очи от огромните отвесни скали на острова и се взираше със страхопочитание в катедралната кула на хоризонта, приличаща му на каменен пръст, сочещ към небето. Замоли се с цялото си сърце това да бъде път без завръщане.

След дълъг преход през богатата селска област Лука се озова пред решетката на входа и смирено замоли да бъде приет. Приор Феликс, як бретонец, толкова смугъл, колкото Лука бе бял, разпозна всеотдайността му и го прие. След четири години послушничество Лука беше ръкоположен за Божии служител и оттогава не минаваше ден, в който сърцето му да не прелива от радост. Неизменната му

широка усмивка заразяваше другите братя и сестри, и мнозина нарочно минаваха покрай него само за да зърнат лицето му.

Няколко дни след пристигането си във Вектис Лука започна да дочува от по-старите послушници слухове за тайни крипти. Твърдеше се, че абатството си имало свой подземен свят. Там живеели странни същества, вършещи странни неща. Ритуали. Перверзни. Тайно общество, Орден на имената.

Лука сметна, че това са глупости, някакъв обичай за посвещаване на младежи с разпалено въображение. Смяташе да се съсредоточи върху задълженията и образованието си и да не си позволява да бъде отвличан с подобни небивалици.

Въпреки това не можеше да се отрече, че една група постройките оставаше недостъпна за него и другарите му. В отдалечения край на абатството, зад гробището имаше проста, неукрасена дървена постройка с размерите на малък параклис, която бе свързана с дълга и ниска сграда, наричана от някои външната кухня. От чисто любопитство Лука приближаваше от време на време да хвърли едно око на ставащото там. Видя в сградата да се носят зърно, зеленчуци, месо и мляко. Влизащите и излизащите монаси бяха едни и същи, а неведнъж стана свидетел как в подобната на параклис сграда въвеждат млади жени.

Лука бе млад, неопитен и приемаше, че на този свят има неща, които не му е писано или отредено да разбира. Нямаше намерение да си позволява да бъде разсейвай във всеотдайността му към Бог, която растеше с всеки изминал ден, прекаран зад стените на манастира.

Един късен октомврийски ден на спокойното и хармонично битие на Лука бе сложен край. Сутринта бе необичайно топла и слънчева за сезона, но скоро стана студено и заваля, когато една буря докосна острова с края си. Лука се разхождаше из абатството, потънал в медитация, и когато изведнъж задуха и заплющя дъжд, той потърси завет до външната стена. Пътеката го отведе до далечния край на спалното отделение на сестрите. Видя младите жени да излизат забързано, за да приберат прането.

Силен порив откъсна една детска риза от въжето и я вдигна във въздуха. Вятърът си поигра известно време с нея, след което я

захвърли на тревата недалеч от Лука. Докато тичаше да я хване, той видя как някакво момиче се откъсна от останалите и също се затича към ризата. Воалът ѝ се развя на вятъра и разкри дълга коса с цвета на пчелен мед.

Не е сестра, помисли си Лука. Иначе щяха да я подстрижат. Беше грациозна като млада сърна и също толкова боязлива, когато осъзна, че ще се изправи лице в лице с него. Момичето се закова на място и изчака Лука да вземе ризата. Той я вдигна и я размаха в дъжда с широка усмивка.

— Хванах я! — извика.

Никога не бе виждал по-прекрасно лице от нейното — съвършена брадичка, високи скули, синьо-зелени очи, влажни устни и кожа с блясъка на перлата, която веднъж бе видял на ръката на някаква благородна дама в Лондон.

Елизабет бе на не повече от шестнайсет, истинско възмущение на младост и чистота. Беше от Нюпорт. Когато навърши девет, баща ѝ я продаде да слугува в домакинството на графиня Изабела в Карисбрук. Две години по-късно Изабела я предаде на Вектис като дар. Сестра Сейблин лично я беше избрала от групата предложени момичета. Бе хванала брадичката на Елизабет с палец и показалец и бе заявила, че е подходяща за манастира.

— Благодаря — каза Елизабет на приближаващия Лука. Гласът ѝ му заприлича на лек и висок звън на мъничко звънче.

— Съжалявам, че се намокри.

Лука ѝ подаде ризата. Макар че ръцете им не се докоснаха, усети как помежду им минава някаква енергия. Увери се, че никой не ги гледа, след което попита:

— Как се казваш?

— Елизабет.

— Аз съм брат Лука.

— Зная. Виждала съм те.

— Нима?

Елизабет сведе поглед.

— Трябва да се връщам — смотолеви тя и побягна.

Лука я гледаше как се отдалечава и от този момент нататък момичето започна да си съперничи в мислите му с Исус Христос, неговия Господ и Спасител.

Започна често да минава зад спалното на сестрите по време на редовните си разходки и тя сякаш се появяваше всеки път, пък било и само за да просне някоя дреха на камъка за пране или да изхвърли кофа. Когато я зърваше, усмивката му ставаше по-широка, а тя му кимаше и ъгълчетата на устните ѝ също се повдигаха. Никога не разговаряха, но това не намаляваше удоволствието от срещите им, и веднага щом една от тях приключваше, Лука започваше да си мечтае за следващата.

Не се съмняваше, че поведението му е грешно и че помислите му са нечисти. Но Лука никога не бе изпитвал подобни чувства към друг човек и беше абсолютно безсилен да я пропъди от ума си. Непрекъснато се разкайваше, но продължаваше безумно да копнее да докосне копринената ѝ кожа. Желанието бе най-силно, когато лежеше сам в леглото си и се мъчеше да потуши болката в слабините.

Започна да мрази самия себе си и постоянната усмивка изчезна от лицето му. Душата му се измъчваше и Лука се превърна в поредния сериозен монах, разхождащ се с бавни стъпки из манастира.

Много добре знаеше какво заслужава — да бъде наказан, ако не на този свят, то на онзи.

Докато абат Болдуин довършваше молитвата си при гроба на Йосиф, Лука минаваше покрай спалното на сестрите с надеждата да зърне Елизабет. Бе ясна мразовита сутрин и вледеняващият вятър по оголената му кожа само подклаждаше мазохизма му. Дворът зад спалното бе пуст и можеше само да се надява, че движението му се следи от някое от прозорчетата на постройката със стръмен покрив.

Не остана разочарован. Когато приближи, една от вратите се отвори и тя се появи, увита в дълго кафяво наметало. Лука бе затаил дъх; когато я видя, издиша и от устата му излезе облаче пара. Беше тъй красива, че му се искаше да удължи момента, може би дори да си позволи да я приближи мъничко повече от обичайното и да види трепкането на миглите ѝ.

И тогава се случи нещо необикновено.

Тя тръгна право към него и го накара да се закове на място. Елизабет продължи да върви, докато не се озова на една ръка разстояние от него. Лука се запита дали не сънува, но после видя, че тя

плаче, усети топлия ѝ дъх по врата си и разбра, че е истина. Беше твърде поразен, за да се огледа дали не ги следят.

— Елизабет! Какво има?

— Сестра Сейблин ми каза, че аз съм следващата — изхлипа задавено тя.

— Следващата? За какво?

— За криптите. Ще ме водят в криптите! Моля те, Лука, помогни ми!

Искаше му се да я докосне и да я утеши, но знаеше, че подобно нещо е непростимо.

— Не зная за какво говориш. Какво ще стане в криптите?

— Нима не знаеш? — попита тя.

— Не! Кажи ми!

— Не тук. Не сега! — изстена тя. — Можеш ли да се срещнеш с мен довечера? След вечерня?

— Къде?

— Не знам! — извика момичето. — Не тук! Бързо! Сестра Сейблин ще ме намери!

През главата му прелетяха хиляди паникьосани мисли.

— Добре. В конюшните. След вечерня. Чакай ме там, ако можеш.

— Ще те чакам. Трябва да бягам. Бог да те благослови, Лука.

Болдуин крачеше нервно около приора Феликс, седнал на застлан с конска кожа стол. При обичайни обстоятелства щеше да бъде приятна среща — в личната приемна на абата, с излъчващо топлина огнище и чаша вино на мек стол, — но Феликс определено не се чувстваше удобно. Болдуин се стрелкаше като муха в гореща стая и безпокойството му бе заразително. Беше човек с напълно обикновен външен вид и ръст, без никакви физически прояви на високото му положение — като спокойно и ведро изражение или мъдра осанка. Ако ги нямаше обшитата с хермелинова кожа роба и пищно украсения кръст с разпятието, Болдуин можеше да бъде сбъркан с някой прост селски занаятчия или търговец.

— Молих се за отговори, но не получих — намусено поде абатът. — Не можеш ли да хвърлиш светлина върху тази тъмна материя?

Не мога, отче — отвърна Феликс със силния си бретонски акцент.

— В такъв случай трябва да свикаме съвета.

Съветът на Ордена на имената не се бе събирал от много години. Феликс се напегна, за да си припомни последната среща — беше преди близо двадесет години, когато трябваше да се вземат решения относно последното голямо разширяване на Библиотеката. По онова време беше млад, учен и подвързвач, дошъл във Вектис заради прочутия му скрипторий. Заради ума, уменията и честността му Болдуин, който по онова време беше приор, го въведе в Ордена.

Болдуин отслужи литургията в деветия час. Сладката песен на богомолците изпълваше храма. Абатът следваше предписания ред на молитвите и остави ума си да се зарее към криптите. Литургията започваше с „Избави ме, Господи“, следвана от Химна на деветия час, Псалми 125, 126 и 127, „Господи, помилуй“, „Отче наш“, Ораторията и завършващата Седемнадесета молитва на св. Бенедикт. Когато службата приключи, абатът пръв излезе от храма и чу стъпките на членовете на Ордена, които го следваха към катедралния съвет — многостранна постройка с островърх покрив.

Събраха се всички: Феликс, прошареният стар брат Вартоломей, който ръководеше скриптория, астрономът с остър език брат Гавраил, лекарят брат Едуард, който ръководеше лечебницата, дебелият сънен брат Томас, който се грижеше за избата и мандрата, и сестра Сейблин, върховната майка на всички сестри, горда жена на средна възраст с благородническа кръв.

— Кой може да ми каже какво е положението в Библиотеката? — попита Болдуин, имайки предвид монасите, които се трудеха там.

Всички я бяха посещавали неотдавна, водени от неспокойно любопитство, но никой не бе по-добре запознат от Вартоломей, който прекарваше голяма част от времето си под земята и дори беше започнал да прилича на къртица. Имаше заострено лице, непоносимост към светлината и правеше малки бързи жестове с мършавите си ръце, за да подсили думите си.

— Нещо ги безпокои — започна той. — Наблюдавам ги от много години. — Въздъхна. — Наистина много години, и това е най-близкото подобие на емоции от тяхна страна, откакто ги знам.

— Съгласен съм с нашия брат — обади се Гавраил. — Това не са обичайните прояви на чувства, каквито може да изпита всеки от нас, като радост, гняв, умора или глад, а някакво неспокойно усещане, че нещо не е наред.

Феликс се наведе напред.

— Бих казал, че сякаш губят желание за работа.

— Да! — съгласи се Вартоломей.

— През годините винаги сме се възхищавали на неуморния им труд — продължи Феликс. — Усилията им са неимоверни. Работят, докато не рухнат, а щом се събудят след кратка почивка, сякаш са преродени и започват отново. Почти не спират за храна, пиене или естествени нужди. Но сега...

— Сега стават мързеливи, също като мен! — изкикоти се брат Томас.

— Не точно мързеливи — намеси се лекарят. Брат Едуард имаше дълга рядка брада, която все чешеше ожесточено. — По-скоро са станали някак апатични. Темпото на работата им е по-бавно, по-премерено, ръцете им се движат по-лениво, спят по-дълго. Застояват се над храната си.

— Това е апатия — съгласи се Вартоломей. — Иначе са такива, каквито са били винаги, но си прав, наистина се долавя някаква апатия.

— Има ли нещо друго? — попита Болдуин.

Сестра Сейблин подръпна края на воала си.

— Миналата седмица един от тях не се отзова на предоставената възможност.

— Изумително! — възкликна Томас.

— Случвало ли се е след това? — попита Гавраил.

Тя поклати глава.

— Нямаше удобен момент. Утре обаче ще заведе едно хубаво момиче на име Елизабет. Ще ви съобща за резултата.

— Направи го — рече абатът. — И ме дръжте в течение за тази... апатия.

Вартоломей внимателно слезе по стръмните виешци се стъпала, водещи от малката постройка до криптите. На равни интервали по стената имаше факли, които бяха достатъчни за повечето братя, но

след цял живот четене на свещи зрението му беше отслабнало. Опипваше ръба на всяко стъпало с десния си сандал, преди да стъпи на следващото.

Спиралата бе толкова тясна и се беше завъртял толкова много пъти, че му се виеше свят, когато стигна дъното. Всеки път, когато се спускаше тук и влизаше в криптите, Вартоломей се възхищаваше на строителното майсторство на предшествениците си, които през единадесети век бяха изградили тези помещения дълбоко под земята.

Отключи огромната врата с тежкия железен ключ, който висеше на колана му. Беше дребен и лек, така че му се наложи да я подпре с тяло и да я бутне с цялата си сила. Вратата се завъртя на пантите си и Вартоломей влезе в Залата на писарите.

Макар да бе идвал хиляди пъти тук, откакто бе посветен в Ордена на имената като млад любознателен книжник, Вартоломей неизменно спираше в изумление и възхита пред разкрилата се пред него гледка.

Сега гледаше към групата бледи, рижави мъже и момчета с пера в ръце, които топяха и пишеха, топяха и пишеха, а скърцането от писците приличаше на шума на стотици плъхове, мъчещи се да прегризат дъските на бъчви със зърно. Някои бяха стари, други — съвсем млади момчета, но въпреки възрастта помежду им имаше поразителна прилика. Всяко лице бе безизразно като съседното, зелените им очи не се откъсваха от белия пергамент.

Писарите бяха с лице към вратата, насядали рамо до рамо на дългите маси. Помещението имаше куполен таван, покрит с гипс и вар. През единадесети век архитектът брат Бертрам бе проектирал свода така, че да отразява по-добре светлината на свещите и на всеки няколко десетилетия се варосваше отново, за да се заличат саждите.

На всяка от петнайсетте маси, разположени до края на помещението, седяха до десет писари. Повечето от масите бяха напълно заети, но тук-там се виждаха свободни места. Причината за това бе очевидна — покрай стените на залата имаше тесни нарове, някои от които бяха заети от спящи.

Вартоломей тръгна покрай редовете, като от време на време спираше, за да надникне зад нечие рамо. Всичко изглеждаше наред. Вратата към стълбището се отвори. Появиха се млади братя, носещи гърнета с храна.

Вартоломей отвори втората тежка врата в дъното на залата. Запали факла от свещта, която винаги стоеше там, и влезе в първото от двете тъмни помещения, в сравнение с които Залата на писарите изглеждаше като килер.

Библиотеката представляваше великолепна конструкция. Прохладните сухи хранилища изглеждаха толкова огромни на светлината на факлата, че сякаш нямаха граници. Вартоломей мина по тесния централен коридор на първото помещение и вдиша наситения с миризма на телешка кожа въздух. Обичаше от време на време да проверява дали в каменната крепост не са се промъкнали гризачи или насекоми и се канеше да направи обичайната си обиколка из цялата библиотека, когато чу суматохата зад себе си.

Един от младите братя, монах на име Алфонсо, викаше другарите си.

Изтича обратно в залата и го видя коленичил зад четвъртата маса от входа, заедно с двама от събратята си. Едно от гърнетата с яхния се беше разсипало на пода и Вартоломей едва не се подхлъзна.

— Какво има? — извика старецът на Алфонсо.

Никой от пишещите не обръщаше внимание на суетнята. Продължаваха да работят, сякаш не се беше случило нищо. А пред коленете на Алфонсо имаше локва кръв и ален поток, който изтичаше от главата на един от червенокосите. Перото бе пробило лявото му око и се бе забило дълбоко в мозъка.

— Исусе Христе, Спасителю! — възкликна Вартоломей. — Кой направи това!

— Никой! — извика Алфонсо. Младият испанец трепереше като измръзнало мокро куче. — Видях го как сам го направи. Тъкмо поднасях яхнията. Сам го направи!

Орденът на имената се събра същия ден. Никой не беше виждал или чувал подобно нещо да се е случвало преди. Разбира се, пишещите умираха от старост. В това отношение бяха като всички смъртни, като се изключи фактът, че никога не записваха датите на собственото си раждане или смърт. Но тази смърт бе напълно различна. Покойният беше млад и не показваше никакви признаци на заболяване. Лекарят брат Едуард потвърди това. Вартоломей бе погледнал последния запис

от последната му страница и не бе забелязал нищо особено. Просто поредното име, записано с китайски знаци, доколкото можеше да определи.

Ясно беше, че ставаше дума за самоубийство, необяснима мерзост за всеки човек. До късна нощ обсъждаха какво да предприемат, но не разполагаха с готови отговори. Гавраил запитва дали не е по-добре да изнесат тялото и да го изгорят, но останалите не се съгласиха. Нито един от тях не беше третиран по подобен начин и не желаеха да нарушат старите традиции. Накрая Болдуин реши, че трябва да го положат в криптите, които пронизваха земята покрай Залата на писарите. Поколения писари лежаха в тези катакомби и тази бедна душа трябваше да сподели същата участ.

Когато се върна в подземията заедно със силни млади братя, които да му помогнат за погребението, Феликс забеляза, че писарите са станали още по-лениви и апатични, а наровете бяха по-заети от обичайното.

Сякаш оплакваха отишлия си.

Конете запръхтяха неспокойно, когато Лука влезе в конюшната. Беше тъмно и студено, а той бе уплашен от собствената си дързост, че се е осмелил да дойде тук.

— Ехо? — повика тихо. — Има ли някой?

— Тук съм, Лука — отвърна тънък гласец. — В дъното.

Откри я благодарение на лунната светлина, проникваща през отворената врата. Елизабет беше в яслата на голяма кафява кобила и се бе сгушила до корема ѝ, за да се стопли.

— Благодаря, че дойде — рече тя. — Уплашена съм.

Вече не плачеше. Беше твърде студено за сълзи.

— Премръзнала си — отбеляза той.

— Така ли? — Тя протегна ръка към него, за да я докосне. Той го направи с ужас, но след като допря пръсти до алабастровата ѝ китка, хвана ръката ѝ и я задържа.

— Да. Премръзнала си.

— Ще ме целунеш ли, Лука?

— Не мога!

— Моля те.

— Защо ме измъчваш? Знаеш, че не мога. Дал съм обет! Пък и дойдох да чуя мъката ти. Говореше за някакви крипти. — Пусна ръката

й и се дръпна назад.

— Моля те, не ми се ядосвай. Утре ще ме заведат в криптите.

— Защо?

— Искат да легна с мъж, нещо, което никога не съм правила — изплака тя. — И други момичета ги е сполетяло същото. Видях ги. Родили са деца, които им ги отнемат, след като ги отбият. Някои раждат отново и отново, докато не полудеят. Моля те, не позволявай същото да стане и с мен!

— Това не може да е истина! — възкликна Лука. — Това е Божие място!

— Истина е. Има тайни във Вектис. Не си ли чувал какво се приказва?

— Чувал съм много неща, но не съм виждал нищо с очите си. Вярвам на онова, което виждам.

— Но вярваш в Бог — възрази тя. — А не си Го виждал.

— Това е друго! — запротестира той. — Не ми е нужно да Го видя. Чувствам присъствието Му.

Елизабет започна да се отчайва. Събра кураж, пресегна се и успя да хване ръката му.

— Моля те, Лука, легни с мен. Тук, в сламата.

Придърпа ръката му и я допря до гърдите си. Лука почувства стегнатата плът под наметалото й и в ушите му забуча от нахлулата кръв. Прииска му се да обхване с длан прекрасната й гърд и за миг едва не го стори. Но успя да се овладее и се дръпна назад, като се удари в стената на яслата.

Тя го погледна с обезумели очи.

— Моля те, Лука, не си отивай! Легнеш ли с мен, няма да ме отведат в криптата. Няма да им бъда от полза.

— А какво ще се случи с мен! — изсъска той. — Ще бъда прокуден! Няма да го направя. Посветил съм се на Бог. Моля те, трябва да те оставя!

Докато тичаше към изхода, Лука чуваше тихия плач на Елизабет, безразборно смесен с цвиленето на разтревожените коне.

Тежките буреносни облаци бяха надвиснали тъй ниско над острова, че преминаването от нощ към ден едва се забеляза. Объркан и

смутен, Лука лежа буден през цялата нощ. На утрenna му бе почти невъзможно да се съсредоточи върху химните и псалмите, а през краткото време преди да се върне в катедралата за отслужването на първия час, претупа задълженията си.

Накрая стана непоносимо. Притисна ръка към корема си, отиде тихо до наставника си брат Мартин и го помоли за позволение да пропусне молитвата, за да отиде до лечебницата.

След като беше освободен, нахлупи качулката си и избра заобиколен път до забранените постройките. Избра един голям клен на близкото хълмче, който бе достатъчно близо да наблюдава, но и достатъчно далеч, за да остане незабелязан. Долепи се до дървото и зачака в сивата мъгла.

Камбаната удари за първия час.

Никой не влезе и не излезе от подобната на параклис постройка.

Камбаната удари отново, за да отбележи края на службата.

Всичко бе тихо. Запита се колко ли дълго може да остане, без да го забележат, и какви ще бъдат последиците от хитруването му. Беше готов да приеме наказанието, но се надяваше, че Бог ще погледне с известна любов и разбиране на прегрешението му.

Усещаше грубата кора до бузата си. Победен от умората, Лука задряма за момент, но се събуди със стряскане, когато кожата му се одраска в грапавата повърхност.

Видя я да приближава по пътеката зад сестра Сейблин, сякаш бе вързана с въже. Дори от разстояние личеше, че плаче.

Поне тази част от слуховете беше истина.

Двете жени минаха през главния вход на параклиса и изчезнаха от поглед.

Пулсът му се ускори. Стисна юмруци и леко удари дървото. Замоли се за напътствие.

Но не направи нищо.

Елизабет имаше чувството, че сънува от момента, когато влезе в параклиса и заслиза надолу. Години по-късно, когато поглеждаше назад, умът ѝ никога нямаше да ѝ позволи да възпроизведе подробностите от онова, което сега ѝ предстоеше да види, и на старини щеше да седи сама край огнището и да се опитва да разбере дали случилото се е било истина.

Самият параклис представляваше празно помещение с под от сини камъни. Имаше ниски каменни стени, но постройката бе изградена предимно от дърво, със стръмен, покрит с керемиди покрив. Единствената украса вътре бе позлатено дървено разпятие, закрепено на стената над дъбовата врата в дъното.

Сестра Сейблин я задърпа през вратата и я поведе надолу по стръмно стълбище, което се забиваше в земята като тирбушон.

Когато стигнаха прага на Залата на писарите, Елизабет присви очи към полутъмната пещера и се опита да намери смисъл в онова, което се разкриваше пред очите ѝ. Погледна изумено Сейблин, но тя я сгълча с леден тон:

— Затваряй си устата, момиче.

Като че ли никой от писарите не забеляза как Сейблин я влачеше през редиците. Накрая един вдигна рижавата си глава и погледна към момичето. Беше може би на осемнайсет или деветнайсет. Елизабет забеляза, че трите източени пръста на дясната му ръка бяха изцапани с черно мастило. Стори ѝ се, че чува от хилавите му гърди да се изтръгва тихо ръмжене.

Сейблин дръпна ужасеното момиче към края на реда и я поведе към някаква арка, зад която имаше черна пустота. Елизабет си помисли, че това със сигурност е вратата към ада. Докато минаваше през нея, обърна глава и видя сумтящия младеж да става от мястото си.

Намираха се в преддверието на катакомбите. И ако първото помещение миришеше на мизерия, от второто лъхаше на смърт. Елизабет се задави от вонята. В нишите в стената подобно на дърва бяха натрупани жълти скелети с останало месо по костите. Сейблин вдигна свещта и накъдето и да се обърнеше, Елизабет виждаше гротескни черепи с провиснали челюсти. Замоли се да припадне, но за неин най-голям ужас остана в съзнание.

Не бяха сами. Някой стоеше до нея. Елизабет рязко се завъртя и се озова срещу тъпото безизразно лице и зелените очи на младежа, който препречваше изхода. Сейблин се отдръпна, ръкавът ѝ закачи краката на един труп и сухите му кости изтракаха мелодично. Сестрата вдигна високо свещта и загледа.

Елизабет дишаше тежко като животно. Би могла да побегне навътре в катакомбите, но бе твърде уплашена. Рижавият мъж стоеше

на педя от нея, отпуснал вяло ръце. Изминаха няколко безкрайно дълги мига.

— Доведох ти момиче! — извика му отчаяно Сейблин.

Нищо не се случи.

Измина още време.

— Докосни я! — заповяда сестрата.

Елизабет събра сили и затвори очи, очаквайки докосването на живия скелет. Усети ръка на рамото си, но колкото и да бе странно, това не я отвори. Допирът бе окуражаващ.

— Какво правиш тук! — изпищя сестра Сейблин. — Какво правиш!

Елизабет отвори очи и видя чудо — лицето на Лука. Бледият рижав младеж се изправяше от земята, където го бе блъснал монахът.

— Брат Лука, махай се! — изкрещя Сейблин. — Ти оскверни свещено място!

— Няма да се махна без това момиче — твърдо рече Лука. — Как може това да е свято? Тук виждам единствено зло.

— Ти не разбираш! — изрева сестрата.

Изведнъж откъм залата се разнесе шум.

Глухи удари.

Трясък.

Плясъци. Мятане.

Рижавият младеж им обърна гръб и тръгна към шумотевицата.

— Какво става? — попита Лука.

Сейблин не отговори, а се втурна към залата със свещта, като ги остави сами в непрогледната тъмнина.

— Добре ли си? — нежно попита Лука. Ръката му все още бе върху рамото ѝ и Елизабет осъзна, че изобщо не я е пускал.

— Ти дойде за мен — прошепна тя.

Той ѝ помогна да излезе от тъмнината на светло, в залата.

Тя вече не беше Залата на писарите.

А Залата на мъртвите.

Единствената жива душа бе Сейблин, чиито обувки бяха подгизнали от кръв. Щураше се безцелно сред морето от трупове, нападали по маси и нарове, свлекли се на купчини по земята. Телата бяха безжизнени, само тук-там някое потръпваше конвулсивно.

Сейблин стоеше изцъклена и повтаряше: „Боже мой, Боже мой, Боже мой“, сякаш припяваше молитва.

Подът, масите и столовете в залата бавно се покриваха с кръвта, изтекла от пробитите с пера очи на почти сто и петдесет рижави мъже и момчета.

Лука поведе Елизабет през касапницата. Беше достатъчно на себе си, за да хвърли поглед на листата пергамент, някои от които бяха залети от локвички кръв. Що за любопитство или инстинкт за самосъхранение го накара да грабне един от листовете? Години наред щеше да си задава този въпрос.

Побягнаха нагоре по коварните стъпала, качиха се в параклиса и излязоха навън в мъглата и дъжда. Продължиха да тичат, докато портата на абатството не остана на миля зад тях. Чак тогава спряха да си поемат дъх и се заслушаха в тревожния звън на камбаната.

1 АВГУСТ 2009 Г. ЛОС АНЖЕЛИС

Флотът имаше един-единствен „Гълфстрийм–V“, модел C–37A — луксозен, висококачествен бизнес самолет, предпочитан от секретаря на ВМС като лично транспортно средство. Двата турбореактивни двигателя „Ролс-Ройс“ го притиснаха силно при стръмното издигане и секунди по-късно през прозорците вече не се виждаха безкрайните бели светлини на нощния Лос Анжелис, изчезнали под слоя ниски облаци.

Харис Лестър караше на кофеин след напрегнатия, проточен от смяната на часови пояси ден, който бе започнал преди зазоряване в дома му във Феърфакс, Вирджиния, и включваше посещения на Пентагона, военновъздушната база Андрюс и международното летище на Лос Анжелис. След кратък престой в Ел Ей самолетът отново вдигна колесници и полетя обратно към Вашингтон. Лицето на Лестър беше отпуснато и болнаво, имаше лош дъх. Единственото свежо по него бяха костюмът и вратовръзката, които сякаш току-що бяха свалени от закачалката.

В пътническият отсек, покрит с ламперия и обзаведен в клубен стил — с двойки тъмносини кожени кресла, обърнати едно срещу друго между масите от гладко тиково дърво, — имаше само трима души. Лестър и Малкълм Фрейзър, чието изсечено четвъртито лице бе изкривено в гримаса, се взираха в мъжа, седнал срещу секретаря и стиснал дръжката на креслото си с една ръка и кристална чаша уиски с другата.

Уил бе ужасно уморен, но бе най-спокойният човек на борда. Беше изиграл картите си и като че ли печелеше.

Часове преди това бе прибран от улицата в Холивуд от Фрейзър и екип наблюдатели, които бяха долетели специално от Грум Лейк. Натикаха го в един черен микробус и го отведоха в частен терминал на летището, където го държаха в някаква конферентна зала, без да го разпитват, докато не пристигна Лестър. Уил остана с ясното

убеждение, че Фрейзър би предпочел да му види сметката тутакси или поне да му причини силна болка; може би той самият щеше да изпитва същите желания, ако някой беше застрелял човек от неговия екип. Но също така си личеше, че Фрейзър е войник, а добрите войници се подчиняват на заповеди.

Фрейзър отвори лаптопа на Шакълтън и натисна няколко клавиша.

— Каква е паролата? — рязко попита той.

— Питагор — отвърна Уил.

Фрейзър въздъхна.

— Шибан ненормалник. Как се пише?

— П-И — тъжно отвърна Уил.

— Всичко е тук, както бе обявено, господин секретар — докладва след секунди Фрейзър.

— Как обаче можем да сме сигурни, че сте направили копие, агент Пайпър? — попита Лестър.

Уил извади касовата бележка от портфейла си и я пусна на масата.

— Флаш памет от „Рейдио Шак“, закупена днес, след инцидента.

— Значи си я скрил някъде в града — с отвращение рече Фрейзър.

— Градът е голям. От друга страна, може да съм я пуснал по пощата. Или пък да съм я дал на някого, който може би знае, а може би не знае какво представлява. Във всеки случай ви гарантирам, че ако не се свързвам редовно и често с един или повече души, паметта ще бъде пратена на медиите. — Насили се да се усмихне. — Така че, господа, не се ебавайте с мен или с някого, за когото ме е грижа.

Лестър разтри слепоочията си.

— Разбирам какво казвате и защо го казвате, но в действителност не искате всичко това да се разбере, нали?

Уил остави чашата си и загледа как влажното ѝ дъно образува мокър пръстен върху дървото.

— Ако исках, лично щях да я пратя на журналистите. Не съм аз този, който може да каже дали обществото трябва да знае. Та кой съм аз, по дяволите? Искане ми се *никога* да не бях научавал за това нещо. Нямах възможност да се замисля сериозно върху него, но само фактът, че знам, променя всичко.

Внезапно се разсмя пиански.

— Какво е толкова смешно? — сви устни Лестър.

— За човек на име Уил^[1] концепцията за свободната воля е доста важна. — Внезапно отново стана сериозен. — А ето че сега не знам дали изобщо съществува свободна воля. Всичко е предрешено, нали? Нищо няма да се промени, ако името ви се появи в списъка. Прав ли съм?

— Прав си — горчиво отвърна Фрейзър. — Иначе в този момент щеше да правиш свободно падане от девет хиляди метра.

Уил не обърна внимание на отровната му забележка.

— А вие живеете с това. Нима то не променя по някакъв начин възгледа ви за живота?

— Разбира се, че го променя — рязко отвърна Лестър. — Това е товар. Имам син, агент Пайпър, най-малкото ми момче. Сега е на двайсет и две и има циститна фиброза. Всички знаем, че няма да живее дълго, и го приемаме. Но да не мислите, че ми харесва да знам, че датата на смъртта му е изписана черно на бяло? Мислите ли, че искам да знам коя е точно, или да му я кажа на него? Разбира се, че не!

Фрейзър избра различен подход, който накара Уил да потръпне.

— За мен това прави нещата по-лесни. Знаех, че Кери Хайтауър и Нелсън Елдър ще умрат, когато умряха. На мен ми оставаше просто да дръпна списък. И спя спокойно.

Уил поклати глава и си сипа още уиски.

— Точно в това е проблемът, не мислиш ли? На какво щеше да прилича светът, ако това беше известно и всички мислеха като теб?

Известно време се чуваше единствено високият вой на двигателите. Накрая Лестър отговори като типичен политик:

— Точно затова правим всичко възможно да пазим Библиотеката в тайна. В продължение на повече от шест десетилетия имаме забележителни резултати благодарение на всеотдайни хора като Фрейзър. Обработваме данните единствено за целите на геополитиката и националната сигурност. Не си играем с отделни хора, освен ако не го изисква сигурността. Ние сме отговорни разпоредители на този изключителен източник. В миналото имаше дребни, бих казал тривиални гафове и простъпки, с които се справихме решително. Случаят с Шакълтън е първият катастрофален пробив в историята на Зона 51. Надявам се, че разбирате това.

Уил кимна и се наведе напред, докато не опря масата. Впи поглед в секретаря.

— Напълно го разбирам. Разбирам и средствата ви. Ако се доберете до моето копие на базата данни, ще ме заврете в най-дълбоката дупка, която успеете да изкопаете, и за всеки случай ще се погрижите всичките ми близки също да изчезнат. Вие го знаете, аз също го знам. Затова просто се защитавам. Не съм нито теолог, нито философ. Не ме интересуват големите морални въпроси, ясно? Не съм искал да се забърквам във вашия свят, но това стана, защото преди трийсет години по някаква случайност съм бил съквартирант на Шакълтън! Единственото ми желание е да бъда оставен на мира, да се пенсионирам и да си изживея дребния живот поне до две хиляди двайсет и седма. Вашият голям противник е едно добро старо селско момче, което просто иска да иде за риба. — Облегна се назад и заразглежда замръзналото, провиснало лице на Лестър. — Е, момчета, кой от вас ще ми сипе?

Остана доброволно във Вашингтон за двудневен инструктаж от Фрейзър и група сладури от АВР, в сравнение с които шефът на оперативната охрана изглеждаше като филантроп. Накараха го да им каже всичко, което знаеше за случая. Всичко с изключение на местоположението на флаш паметта.

Когато приключиха, Уил се съгласи да сключи същото споразумение за конфиденциалност, каквото подписваха всички служители в Зона 51, след което бе пуснат чист и свободен в очакващите го прегръдки на събратята му от ФБР.

Шефът на Бюрото нареди да не го разпитват и да не го карат да пише доклади за последните дни от разследването на случая „Апокалипсис“. Объркана и без да има никаква представа за станалото, Сю Санчес му направи предложение — платена отпуска до края на трудовия му стаж, след което пълна пенсия. Уил прие с усмивка и когато излизаше, я потупа игриво по задника и ѝ намигна, когато тя се обърна ядосано.

Облегна се и се заслуша с тихо задоволство в разговора на масата. В обстановката имаше нещо уютно, нещо традиционно и непреходно, което поставяше в хармония вътрешните му ритми. Когато беше дете, нямаше много семейни вечери, нито пък си ги спомняше за краткото време, което бе прекарал с дъщеря си като семейство.

Дъвчеше бавно пържолата си и слушаше остроумията. Апартаментът му бе в приятен хаос, пълен с кашони, куфари, женски дрехи, нови мебели и всякакви дреболии.

Лора се опита да му сипе вино, но той постави длан върху чашата.

— Добре ли се чувстваш, тате? — пошегува се тя.

— Слагам си мярка — самодоволно отвърна той.

— Определено е намалил темпото — каза Нанси.

Уил сви рамене.

— Това съм новият аз. Същият като стария, но с малко повече кръв в алкохола.

— И по-добре ли се чувстваш? — попита Грег.

— Извън протокола ли?

— Да, сър, извън протокола.

— Да, по-добре се чувствам. Иди разбери. Какво става с книгата, Лора?

— Всички системи работят. Стоя в кабината и се готвя за живот със слава и богатство.

— Стига да си щастлива, нямам нищо против онова, което ти е приготвило бъдещето. И за двама ви се отнася.

Грег смутено сведе очи. Репортерът у него все още изгаряше от любопитство към случая „Апокалипсис“. Беше задавал въпросите си на глас пред Лора, беше ги репетира, в случай че ще се осмели да направи опит да интервюира Уил, но знаеше, че темата е табу. Определено се съмняваше, че някога ще научи, дори и да стане зет на Пайпър.

Вместо това попита:

— А за теб какво е приготвило бъдещето, Уил? Наистина ли смяташ да идеш на риболов и да си починеш известно време?

— В никакъв случай! — намеси се Нанси. — Щом съм се нанесла тук, ще го мъкна по театри, музеи, галерии, добри ресторанти

и какво ли не още.

— Мислех, че мразиш Ню Йорк, татко.

— Така или иначе съм тук. Може пък да го пробвам. Пенсионираният ченгета трябва да поддържат умовете си във форма, докато жените разследват банкови обири.

По-късно, когато си тръгваха, Уил целуна дъщеря си по бузата и я придърпа настрана от Грег.

— Знаеш ли, твоят човек ми харесва. Искан да ти го кажа. Не го изпускай.

Знаеше със сигурност, че Грег Дейвис е ОХ.

Уил лежеше в леглото и гледаше как Нанси персонализира спалнята му с картини, кутийка за накити, плюшено мече.

— Имаш ли нещо против? — попита тя.

— Изглежда добре.

— Имам предвид, за нас? Мислиш ли, че идеята е добра?

— Мисля, че е добра. — Потупа матрака. — Когато приключиш с украсата, ела да пробваш новото си легло.

— Вече съм спала в него — отвърна тя и се изкиска.

— Да, но сега е различно. Вече е обща собственост.

— В такъв случай избирам страната откъм прозореца — заяви тя.

— Знаеш ли, май си мой тип.

— И що за тип е това?

— Умна, секси, нахална и тъй нататък.

Тя изпъзля на леглото и се сгуши до него, а той я прегърна. Беше й казал за Библиотеката. Това бе нещо, което трябваше да сподели с човека до себе си, и тайната ги събра завинаги.

— Докато бях в Ел Ей, потърсих още нещо в компютъра на Шакълтън — тихо рече той.

— Искан ли да го знам?

— На дванайсети май две хиляди и десета се ражда дете на име Филип Уестън Пайпър. След девет месеца. Това е синът ни.

Нанси премигна няколко пъти и го целуна.

Той й върна целувката с думите:

— Имам много добро предчувствие за бъдещето.

[\[1\]](#) Воля. — Б.пр. [↑](#)

9 ЯНУАРИ 1297 Г. ОСТРОВ УАЙТ

Подгъвът на бялото расо на абата бе подгизнал от кръв. Всеки път, когато спираше да докосне поредното студено чело или да прекръсти безжизнено тяло, дрехата му се окървавяваше все повече.

Приор Феликс стоеше до Болдуин и го подкрепяше, за да не се подхлъзне на хлъзгавите от кръвта камъни. Обикаляха кланицата и проверяваха всеки от рижите писари за признаци на живот, но без резултат. Единственото друго биещо сърце в Залата на писарите бе на стария Вартоломей, който правеше своята мрачна проверка в другия край на помещението. Болдуин бе отпратил сестра Сейблин, защото истеричните ѝ писъци го изнервяха и му пречеха да си събере мислите.

— Мъртви са — рече той. — Всички са мъртви. Защо се случи това, за Бога?

Вартоломей систематично вървеше от редица на редица, като стъпваше внимателно покрай трупове и се мъчеше да запази равновесие. За грохнал старец се движеше доста пъргаво от място на място и събираше страниците от масите.

Тръгна към Болдуин с цял топ пергаменти в ръка.

— Виж! — каза старецът. — Погледни!

Остави страниците на масата.

Болдуин взе една и я прочете.

После следващата, и следващата. Разпръсна листата по масата, за да ги прегледа по-бързо.

Всеки лист носеше датата 9 февруари 2027 г., следвана от един и същи надпис.

— *Finis Dierum* — произнесе Болдуин. — Краят на дните.

Феликс потръпна.

— Значи тогава ще настъпи краят на света.

Вартоломей леко се усмихна.

— Делото им е било завършено.

Болдуин събра страниците и ги притисна до гърдите си.

— Но нашето дело още не е завършено, братя. Трябва да бъдат положени да почиват в криптата. После ще отслужи мяса в тяхна чест. Библиотеката трябва да бъде запечатана, а параклисът — изгорен. Светът още не е готов.

Феликс и Вартоломей бързо кимнаха в знак на съгласие и абатът се обърна да си тръгне.

— Две хиляди двайсет и седма е далеч в бъдещето — уморено рече Болдуин. — Човечеството има много време да се подготви за Края на дните.

Издание:

Глен Купър. Библиотеката на мъртвите

ИК „Бард“, 2009

Редактор: Мария Василева

Оформление на корица: „Megachrom“, 2009

ISBN 978–954–655–032–3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.